

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

Contents

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14: Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17: Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	70
20. Chương 20: Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23: Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25: Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	109
28. Chương 28	128
29. Chương 29: Chương 29	138

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

Giới thiệu

Hoa lê trắng nhạt liễu sẫm xanh
Bông liễu theo hoa bay rợp thành
Nhánh tuyết dâng Đông sao sầu m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-luc-do-long-ngan-ngo>

1. Chương 1: Chương 1

Đêm đã về khuya, ắng lặng. Trên đường vắng ngắt không một bóng người đi. Tiếng gõ canh từ người canh phu càng vắng vào không gian thêm phần cô tịch, héo hắt.

Người dân từ lâu đã say nồng trong giấc ngủ. Hôm nay vốn là mười lăm tháng Giêng(1), là dư âm niềm vui còn đọng lại của Tết âm lịch, với nhà nông thì đây hẳn là một ngày hội linh đình, thế nhưng tại chốn kinh đô Trường An(2) dưới chân Thiên tử, chưa cần phải bàn đến độ phồn vinh, trong vòng phạm vi trăm dặm cũng không bóng ruộng đồng, số thương nhân quan lại nơi này tuy chỉ là một phần nhỏ nhưng lại có thể chi phối cả nền kinh tế Trường An, ngay cả thường dân sinh sống cũng đều đủ đầy kiến thức, hội đèn ***g ngày lễ Nguyên tiêu còn chưa đến thời gian cầm canh đã rã đoàn, thậm chí lũ trẻ tinh nghịch cũng không chơi đùa một ngày trọn vẹn, ngoan ngoãn đi vào mộng đẹp trên chiếc giường rơm đã được lót mới.

Có điều, việc gì cũng luôn tồn tại ngoại lệ, nếu kỹ càng quan sát sẽ phát hiện, giữa cả loạt cửa hàng thuốc Đông Y đã đóng chặt cửa, hãy còn le lói một ánh đèn hắt ra từ trong số đó. Lạc lõng giữa đêm đen bí bưng, ánh sáng chập chờn run rẩy không thôi, đầy mong manh và yếu đuối hệt như con người đang ngồi, dừng ánh mắt chăm chăm trên ngọn đèn. Đó là một cô gái trạc mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt non nớt, đường nét bình thản và vành môi hiền lành, giữa hai đầu lông mày ngưng tụ lại một vẻ ngầy thơ nhạt, thanh thuần hệt như một dòng suối tĩnh lặng, vừa nhìn là biết ngay được sinh ra trong nhà quyền quý, chưa từng phải va đụng việc nhà vất vả.

“Tiểu Nhạn à, còn chưa ngủ hả con?” Phòng sát cạnh vọng ra tiếng gọi của một bà lão.

“Con đang viết thư nhà ạ, đại nương bác cứ ngủ trước đi.” Cô gái đáp một cách hời hợt, ánh mắt sau trước vẫn không hề rời khỏi ngọn lửa đèn chập choạng.

Mép bàn đang để một phong thư, trên thư có viết: “Tiểu muội Tuyết Nhạn thân mến: Ngày mười lăm tháng tới, sau hội hoa đăng Nguyên tiêu, khoảng tầm canh ba, huynh sẽ một mình đến hiệu thuốc Lâm gia, muội nhắn cho Hứa đại ca cùng chờ nhé, rồi ba chúng ta sẽ về lại quê nhà Hàm Dương(3) với nhau. Nếu như đại ca không thể đến chỗ hẹn, hãy báo ngay cho Viên Viên, cô ấy sẽ giúp huynh chuẩn bị sớm được kế hoạch khác. Tam ca: Tuyết Khanh.”

Lúc này, đường mắt của Tuyết Nhạn khẽ chuyển qua tờ thư nọ, trên khóe miệng dậm một tia căm ghét và hận thù, “Huynh bắt Hứa ca ca chờ huynh, sao huynh dám khẳng định là huynh ấy tình nguyện chứ? Huynh bắt ta phải bỏ trốn cùng với bọn huynh, sao huynh dám khẳng định là ta tình nguyện chứ? Huynh luôn luôn bắt mọi người phải mạo hiểm trốn chạy với huynh, huynh...”

Đang lúc cô gái lao thảo tự nói, cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, một thân hình khẽ khàng bước vào, chính là Tuyết Khanh, một thiếu niên nhược quán(4) rất khó có thể dùng mực bút để miêu tả cho được.

Cô ngược lên nhìn người con trai ấy, vóc dáng thiên về mảnh mai, mặt mày thiên về xinh đẹp, khí chất thiên về âm, thế nhưng y không hề ảo tả mà là một vẻ trung tính cực kỳ, tựa thể một ngọn núi kiên cường và đẹp đẽ, dẫu có vào những lúc không biểu cảm gì cũng hiển lộ sự lạnh lùng và trầm lắng.

Chàng trai sau khi bắt gặp cô, không khỏi nhoẻn cười, đôi mắt to, trong veo lóe ra những tia sáng quyền rũ, bờ môi đầy đặn vẽ lên một đường cong mê hồn.

Mà sau khi nhìn quét khắp cả gian phòng, ý cười của Tuyết Khanh biến mất, sự nghi ngờ hiện lên trên khuôn mặt trắng trẻo.

Tuyết Nhạn chỉ lẳng lặng theo dõi khuôn mặt trước mắt này, đó là một khuôn mặt thiên biến vạn hóa cỡ nào đây, rõ là sinh ra bởi cùng một mẹ mà dung nhan mình vẫn không thể sánh bằng huynh trưởng, cho nên... Tuyết Nhạn tự ngắt ngang dòng suy nghĩ của mình, nhìn tam ca, cô nở một nụ cười y chang thể mà thông báo, “Không cần kinh ngạc, muội không nhắc cho huynh ấy biết, Hứa đại ca của huynh. Đồng Tuyết Khanh ạ!”

“Muội bị theo dõi à? Hay là muội không tìm thấy huynh ấy, hay là huynh ấy không liên lạc gì với muội?... Tiểu muội, muội?”

“Còn cần muội nhắc lại lần nữa hay sao? Huynh ấy sẽ không tới! Muội không có nhắc cho huynh ấy biết! Hahahahaha!” Lời vừa xong, Tuyết Nhạn phá ra cười điên cuồng, dáng vẻ thanh cao tinh khiết đã hoàn toàn thay đổi, cười đến cả người rung rung. Cảm giác lúc này của cô và Tuyết Khanh hoàn toàn tương tự.

“Tam ca của muội à, huynh có biết về mặt huynh giờ trông như thế nào không? Huynh không thể gìn giữ được cái tư thế ngạo nghễ của huynh được nữa ư? Huynh không lạnh lùng như băng sương được nữa ư?”

Tựa như vỡ vạc được điều gì, Đồng Tuyết Khanh lập tức thu lại vẻ ngạc nhiên, trở lại với vẻ lạnh nhạt thường trực.

“Tiểu muội, huynh hiểu, muội sắp tâm phá hủy kế hoạch chạy trốn của huynh và Hứa Nghiêm. Muội hận huynh, muội hận huynh và huynh ấy... Muội Cũng là tại huynh, chưa từng có để tâm đến cảm xúc của muội, đáng ra huynh phải đoán được muội rất có tình cảm với Hứa Nghiêm mới đúng, muội đã trưởng thành rồi mà, đâu còn là cô bé con ngơ nghe nữa. Nhưng mà liệu muội có hiểu cảm giác của Hứa Nghiêm hay không?”

“Ta và huynh không giống nhau đâu, ta không hề mơ mộng hão huyền, ta chỉ là khách quan suy xét, còn huynh đã từng nghĩ tới chưa? Hậu quả của bỏ trốn? Huynh, ta, huynh ấy, sinh ra đã khá giả, chúng ta có thể chịu được sự truy đuổi của quan binh hay không hả? Chúng ta có thể chịu được đói rét hay không hả?” Tuyết Nhạn hét lên.

“Hừ.” Đồng Tuyết Khanh vượt ra một ý cười châm chọc, “Dĩ nhiên muội làm sao hiểu nổi lý do vì sao huynh và huynh ấy mạo hiểm cơ chứ? Chỉ cần được ở bên huynh ấy, gì huynh cũng cam lòng. Và huynh ấy cũng thế thôi! Lần này bọn huynh không muốn cuốn cả muội vào chuyện này, song lại sợ liên lụy đến muội, nếu để Người biết thân muội của huynh đang trú tại Trường An chắc chắn sẽ cho lính đến bắt muội. Bọn huynh không muốn muội gặp nguy hiểm.”

Tuyết Nhạn nghe hết, không mảy may rung động, ngược lại, cái chữ “bọn huynh” kia cứ từng nhát từng nhát chọc ngoáy vào trái tim mẫn cảm của cô.

“Muốn ta cảm ơn huynh chắc? Cớ sao huynh không tự suy ngẫm đi, nếu không phải vì huynh, tất cả sao phải lang thang thế này? Bọn huynh? Dựa vào cái gì mà huynh cứ treo Hứa Nghiêm lên mồm suốt thế? Nếu không phải vì huynh, ta và Hứa Nghiêm đã sớm nên chồng nên vợ, nếu không phải vì huynh, cha mẹ đã chẳng đuổi ta đi, nếu không phải vì huynh, cả nhà Hứa đại ca sẽ chẳng phải thê thảm chịu tội lưu đầy! Đồng Tuyết Khanh, huynh chính là tội nhân của hai nhà Đồng Nghiêm!”

Đồng Tuyết Khanh nghe đến đây, nổi kích động bắt đầu dâng trào, y nhào thân về đằng trước, vịn vào mặt bàn vuông vuông, “Tiểu muội, huynh không ngờ thì ra muội lại oán hận huynh sâu sắc nhường ấy, huynh

Tiếng bước chân rầm rập từ xa truyền lại, cắt ngang lời bộc bạch của Đồng Tuyết Khanh. Y lo lắng ngoái đầu nhìn, dù không thấy người, song tiếng vang đã mỗi lúc một rõ, “Viên Viên đã dò hỏi cho huynh rồi mà,

đêm nay Hoàng thượng ngủ lại Thê Hà cung, đâu có quay về Vị Ương cung chứ. Sao có thể bị phát hiện cho được?”

“Khỏi cần nghĩ nữa.” Đồng Tuyết Nhận nói xen vào mớ suy nghĩ rối mòng của tam ca cô, dẫn theo ý cười khinh miệt, “Ta không nhắc cho Hứa Nghiêm, nhưng ta đã nhắc cho Lưu phó thị vệ trưởng, rằng tên tội phạm quan trọng Hoàng thượng đang giam lỏng âm mưu đêm nay bỏ trốn, nếu ngài ta không muốn rơi đầu, tất nhiên sẽ phải đến tóm lại.”

Sắc mặt Đồng Tuyết Khanh chuyển hóa từ ngạc nhiên thành kinh hãi, “Tiểu muội, muội, sao lại như vậy? Muội ”

Lời còn chưa thoát hết khỏi môi, Đồng Tuyết Khanh đã được diện kiến sự thật sờ sờ. Thị nữ Viên Viên của y bị hai tên thị vệ áp giải đi đầu, theo sau đại để cũng phải chừng hơn năm mươi binh lính Ngự lâm quân tiến xộc vào cửa.

“Đại nhân, nô tỳ chưa tiết lộ gì hết, nô tỳ bị bắt ép đến đây, ngài hãy tin nô tỳ!” Viên Viên được thả trôi, nhào tới dưới chân Đồng Tuyết Khanh, nước mắt đầm đìa chứa đựng toàn là vẻ hoảng sợ.

“Viên Viên, ta tin cô mà, ta lại làm hệ lụy đến cô rồi.” Đồng Tuyết Khanh chậm chậm nâng người thị nữ dậy, khẽ đỡ đỡ đầu, lạnh lùng nhìn những kẻ đang tới.

“Đồng đại nhân, Hoàng thượng triệu kiến gấp, mời ngài nhanh chóng hồi cung!” Lưu Tiên lên tiếng thưa, quỳ xuống một gối, bảo kiếm trong tay cũng bật ra một tiếng ‘keng’ lạnh lạnh, cắm thẳng tắp trên nền đất, mơ hồ còn có thể nhìn thấy tia sáng sắc lẹm loe lóe cạnh vỏ kiếm.

“Ta có thể nói không chẳng?” Đồng Tuyết Khanh điềm điềm hỏi ngược lại, biểu cảm bất đắc dĩ trên mặt mang theo sự bi ai. Tuyết Nhận nhìn thấy nó, thâm tâm không khỏi nảy sinh thương cảm và hối hận, nói gì thì nói đây cũng là ca ca ruột của cô mà, sao nỡ đốt thiêu nhau(5)?

“Đồng đại nhân, tính Hoàng thượng ngài cũng hiểu rõ, xin đừng dồng dài, mời!” Lưu Tiên cố gắng đánh giọng cho cương quyết hơn chút, tuy rằng y là thượng ty trên danh nghĩa của gã, tuy rằng y là huynh đệ kết nghĩa thuở nhỏ của gã, tuy rằng hoàn cảnh của y thật khiến cho người xót xa, song tất thấy đều đã là người trưởng thành rồi, kẻ dám trái ý Hoàng thượng liệu có mấy ai? Thiên hạ có nổi được bao nhiêu tên khờ như Hứa Nghiêm, vì người tình mà nhà tan cửa nát?

“Tiểu muội, muội hãy tự lo cho mình!” Đồng Tuyết Khanh buông ống tay áo nguyên bản y nắm rất chặt ra, thoáng liếc qua Tuyết Nhận bằng ánh mắt phức tạp, thế rồi ngẩng đầu, cất bước ra ngoài. Bấy giờ, mười thị vệ liền vây quanh, kèm sát đằng sau y, hệt như đang trông chừng một sợi lông vũ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Đồng tiểu thư, Hoàng thượng có lệnh, mời cả cô vào cung làm khách.” Tiếp theo Lưu Tiên bèn quay sang Tuyết Nhận, phát lệnh với cô bằng thứ ngữ khí đều đều như cũ.

Màng tai Đồng Tuyết Khanh chạm đến những lời ấy, thân mình bất giác khựng lại, lia mắt hướng Tuyết Nhận rồi lại chuyển qua nhìn Lưu Tiên, như thể muốn dò ra được ý nghĩ của vị quân vương đáng sợ kia trên gương mặt nghiêm chỉnh của hắn. Có điều Lưu Tiên cũng không để cho huynh muội họ do dự lâu, nhanh chóng đưa cả hai lên chiếc xe ngựa đã đợi sẵn ngoài cửa.

Chờ khi tiếng vó ngựa mất hút nơi đường chân trời dịu hui, ánh đèn hiệu thuốc Đông y dần dần tàn lụi, vợ chồng cửa hiệu mới bắt đầu xâm xì to nhỏ:

“Chuyện gì đã xảy ra thế? Ông nó ơ.”

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng ắt hẳn không phải chuyện tốt rồi. Việc tiểu thư Đồng gia rời khỏi đây đêm nay, bà phải nhớ đừng lộ ra cho người ngoài biết nhé.”

“Nhưng Đồng gia biết tiểu thư nhà họ đang ở nhà chúng ta mà! Làm cách nào giải thích được với họ đây? Kể cả tiểu thư có là tội phạm lần trốn đi chẳng nữa cũng vẫn là thiên kim Đồng gia à nha, phu nhân lão gia nhà đó đang mong mỗi sáng gió qua đi sẽ đón con bé về cơ mà.”

“Ày dà, ban nãy là người của Ngự lâm quân đến dẫn đi đó, chớ nói chúng ta, sợ là cả Đồng đại nhân cũng không cách chi cứu được đâu à.”

“Năm nay của Đồng gia quả nhiên là khoảng thời gian khôn khó. Đầu tiên Đồng đại nhân bị giáng chức, rồi đến Đồng tiểu thư che giấu khâm phạm, phải lẩn trốn tới đây. Mới nãy lại... Chà! Tai ương cứ tới tấp không ngừng!”

“Thôi đừng nghĩ nữa, nhà mình giúp đỡ con bé, coi như cũng không phụ bạc công ơn năm đó của Đồng phu nhân rồi.”

...

Đại hàn(6) vừa qua đi, tiết trời Bắc phương vẫn ngộp chìm trong gió bắc gào thét, rét mướt lan tỏa. Về khuya, nước còn buốt đến độ đóng băng. Đỡ hơn Ngự lâm quân phải đi ngoài trời, Đồng Tuyết Khanh và Tuyết Nhạn ngồi trong xe ít nhiều cũng được ấm áp, song cửa sổ xe không kín hẳn vào được, gió lạnh luôn lỏi qua tấm rèm tựa như lưỡi dao cào lên khuôn mặt mềm mại. Đồng Tuyết Khanh nén không được, ho húng hắng, sắc mặt đỏ ửng lên. Trong bóng đêm trông thấy đôi mắt sáng rõ nọ, đáy lòng Tuyết Nhạn ngổn ngang vô vàn cảm xúc.

Sớm đã biết thế này, khi xưa cần gì phải vậy?

Giữa cơn run nghiêng nghiêng ngả ngả, chuyện cũ mười năm trước kia sống dậy trong lòng...

. / .

Chú thích:

1. Mười lăm tháng Giêng tức Tết Nguyên tiêu:

Tết Nguyên Tiêu (tết Thượng Nguyên) là một tết, lễ hội cổ truyền của Trung Quốc vào ngày 15 (ngày rằm) tháng Giêng âm lịch.

Tết này phần lớn tổ chức tại chùa, vì ngày rằm tháng Giêng còn là ngày vía của Phật tổ. Vào ngày này, cũng có gia đình Việt Nam tụ tập ở nhà trưởng họ hoặc nhà thờ họ.

Theo sách Trung Hoa, lễ Thượng Nguyên không phải là một ngày lễ Phật. Trước đây chính là Tết Trạng Nguyên. Nhân dịp này, nhà vua hội họp các ông Trạng để thiết tiệc và mời vào vườn Thượng Uyển thăm hoa, ngắm cảnh, làm thơ.

2. Trường An là một trong 4 kinh đô trong lịch sử Trung Hoa, kinh đô của 13 triều đại, bao gồm: nhà Chu, nhà Tần, nhà Hán và nhà Đường. Trường An cũng là điểm kết thúc phía Đông của Con đường tơ lụa huyền thoại. Trường An nay là Tây An, thủ phủ tỉnh Thiểm Tây.

Trường An nghĩa là an bình lâu dài. Thời Tây Chu được gọi là Phong Kinh. Đến thời Tây Hán mới được gọi là Trường An. Thời nhà Tần, nó được gọi là Thường An nghĩa là luôn an bình. Từ thời nhà Minh được gọi là Tây An.

Một góc Trường An:

3. Hàm Dương: đô thành cổ của Trung Quốc, thuộc tỉnh Thiểm Tây ngày nay (cũng là tỉnh của kinh đô Trường An xưa luôn)

4. Nhược quán = 20 tuổi.

Chữ quán có 1 nghĩa là lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.

5. Sao nữ đốt thiêu nhau?

Hán Việt: “Tương tiễn hà thái cấp”, trích từ bài thơ Thất Bộ Thi (Bài thơ 7 bước chân) của Tào Thục (192-232), có ý răn về máu mủ ruột rà tương tàn nhau.

Bài thơ được lưu truyền rất rộng rãi, được vận dụng thành thành ngữ: “Bản tự đồng căn sinh, tương tiễn hà thái cấp” là thành ngữ quen thuộc ngày nay vẫn dùng.

Điển cố:

Truyền rằng, Tào Thực là con trai thứ Tào Tháo, từ nhỏ đã nổi tiếng thông minh, 10 tuổi đã xuất khẩu thành thơ, hạ bút thành văn. 18 tuổi đã làm rất nhanh bài phú Đồng tước đài át hẵn các bài của anh em khiến ai cũng thán phục.

Tào Tháo rất yêu quý Tào Thực, có ý định lập làm thế tử nối nghiệp. Nhưng do tính Tào Thực chân thành nhưng phóng túng, lại hay say sưa tiệc rượu nên cuối cùng Tào Tháo đổi ý, đặt sự nghiệp chính trị vào tay Tào Phi tức Ngụy Văn đế sau này.

Tào Thực vốn có hoài bão công danh, muốn thực hiện chí hướng hưng bang kiến quốc, bị gạt bỏ như vậy thì buồn bã oán hận ngấm ngầm. Còn Tào Phi vốn đã ghen tức với Tào Thực từ lâu, đến khi xưng đế, sợ em trai oán hận làm phản nên tìm cách hại trước. Trong một bữa tiệc rượu có đông đảo bá quan cùng dự, Tào Phi bắt Tào Thực phải đi bảy bước làm xong một bài thơ. Nếu không làm được sẽ bị xử tội. Tào Thực đã bước đúng 7 bước và xuất khẩu thành bài Thất Bộ Thi:

Chữ đậu trì tác canh,

Lộc thị dĩ vi trấp,

Cơ tại phủ há nhiên.

Đậu tại phủ trung khắp,

Bản tự đồng căn sinh,

Tương tiền hà thái cấp?

Tạm dịch:

Nấu đậu để làm canh,

Hạt bỏ vào nồi nấu,

Cành ở dưới mà đun.

Đậu ở trong nồi khóc,

Sinh ra từ một gốc,

Sao nỡ đốt thiêu nhau?

Tào Phi nghe xong, cảm thấy xấu hổ, không gây chuyện hại em mình nữa. Nhờ thế người ta còn nói bài thơ này là bài thơ đã cứu sống Tào Thực.

Diễn cổ này có rất nhiều dị bản, nhưng sau hồi đọc và chọn lựa, tớ quyết định tiếp cận với dị bản này ^ ^ vì nó súc tích và bao quát nhất :”D

6. Đại hàn là tiết khí thường bắt đầu vào khoảng ngày 20 hay 21 tháng 1 (dương lịch), khi Mặt Trời ở xích kinh 300° (kinh độ Mặt Trời bằng 300°).

Trong khoảng thời gian diễn ra tiết khí này thông thường thời tiết rất lạnh ở Bắc bán cầu Trái Đất; chính xác hơn là ở Trung Hoa cổ đại như trong truyện đây :”D

~Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

2. Chương 2

Ấy cũng là một ngày tuyết đổ, thành Trường An rét buốt đến cùng cực. Đường phố hầu như không còn ai, chỉ lác đác dăm người ăn mày sự vất vả không nhà trú ngụ của họ càng đơm thêm phần cái lạnh khắc nghiệt của mùa đông.

Đồng Tuyết Nhạn lúc ấy vẫn còn là một cô bé sáu tuổi, áo lông bọc kín mít, mặt mày đỏ bừng như trái táo, đi theo mẫu thân cùng đoàn người hầu đến chúc Tết Hữu kỵ Đại tướng quân Hứa Võ.

Tuyết Nhạn bé nhỏ cũng ngầm biết đó không chỉ đơn giản là chúc Tết. Sinh ra và lớn lên trong một gia tộc lớn với đông đúc tôi tớ, kẻ hầu người hạ, dần dà cũng sẽ tình cờ nghe phong thanh được kha khá những chuyện vãn vơ đầu đầu, và thậm chí cả những bí mật.

Nghe nói, ngoài hai ca ca hơn tuổi, cô vẫn còn một tiểu ca ca ruột thịt, năm hai tuổi thì được gửi nuôi ở Hứa gia, hàng năm mẫu thân vẫn dành thời gian đến thăm chừng mười lần. Vì người biết chuyện này không nhiều lắm, thế nên mẫu thân chỉ có thể tận dụng các dịp lễ Tết hay chúc tụng để ghé qua Hứa gia. Căn bản đường đường Đồng gia, một vọng tộc tri thức, mắc mớ gì lại phải đẩy con ruột nhờ nhà khác nuôi nấng hộ?

Nói thẳng, chắc chắn có ẩn tình.

Bộ não con con của Tuyết Nhạn đến giờ mới chỉ thám thính được tới đó là hết, vả lại cô cũng rất hiếu kỳ với người anh trai chưa hề lộ mặt nọ. Hôm nay, mẫu thân dậy sớm, rạng rỡ ngồi trang điểm, thế là cô cũng sống chết bám dính theo cùng. Đồng phu nhân nhớ con đến sốt ruột, không định lằng nhằng với con gái nên nhanh chóng đồng ý ngay.

Tuyết Nhạn nắm chặt tay mẹ, nơm nớp bước vào trong đại đường Hứa gia, dáo dác ngó khắp bốn phía, đồ đạc tràn một màu gỗ hồng mộc(1), bình phong bằng bạc nạm vàng, chậu hoa, đồ sứ đầy ngồn khắp nơi, lộng lẫy mà không kém phần thanh nhã, thế nhưng trong mắt Tuyết Nhạn vẫn không sao bằng được nhà cô đâu.

Mẫu thân mới chớm bước vào phòng khách đã bị hàng loạt các phu nhân ủa đến kéo lên ghế ngồi uống trà tán chuyện phiếm, Tuyết Nhạn thế là không kiên nhẫn bỏ đi, đằng nào cũng luôn có nhũ mẫu đi cùng, Hứa phu nhân cũng không lo lắng gì quá.

Bất tri bất giác, Tuyết Nhạn đã ra tới hậu hoa viên, cỏ cây trong mùa đông trơ vè xấu xí, trơ trụi. Tuyết Nhạn vừa toan tránh ra, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thét hoảng hốt, “Cẩn thận!” Tức khắc, ‘bịch’ một tiếng, có một bóng người bị rơi xuống từ trên cao.

Theo bản năng, Tuyết Nhạn lùi mình ra sau một gốc cây đại thụ, dòm sang hướng kia. Chỉ thấy một cậu bé áo trắng sợ hãi đỡ lấy một cậu áo xanh cao hơn. Người thứ hai này trông khỏe mạnh kháu khỉnh, tròn mắt tròn xoe bày vẻ không sao hết, cứ như cái vết thương đang rướm máu trên trán kia không phải là của mình. Cậu bé áo trắng đang ở cạnh xem xét, dung mạo muôn vàn xinh đẹp, vành môi nho nhỏ bĩu xuống, ngụ ý không vui.

“Đã bảo là không cần xem tổ chim rồi mà. Huynh cứ cố tình không thèm nghe.” Y hậm hực, ôm lấy vành trán của cậu trai cao cao, dịu dàng liếm lên vết thương chảy máu không dài lắm nọ, đôi mắt ánh lên nét quyến rũ vô ngần, ngay cả Tuyết Nhạn trông thấy nó cũng phải đại ngây, chỉ cảm thấy sao mà giống ai đó lắm lắm.

Đương lúc cổ sức suy luận thì nhũ mẫu tới chỗ cô, không tính kinh động đến hai người trong vườn, Tuyết Nhạn lặng lẽ ra về.

Lúc này, mẫu thân đang ở cùng Hứa phu nhân, nhác trông thấy Tuyết Nhạn liền dắt ngay cô đến buồng ngủ của Hứa phu nhân.

“Oa, tôi thích Tiểu Nhạn quá đi, xinh xinh xắn xắn lại lanh lợi. Tiểu Nhạn à, có đồng ý làm con gái mẹ không?” Hứa phu nhân cười đến hiền hòa, dù rằng mới chỉ gặp qua mấy bận, Tuyết Nhạn vẫn thấy Hứa phu nhân thật tốt bụng quá. Cô khiêm nhường đáp, “Dạ được ạ, miễn là mẫu thân con đồng ý.”

Hứa phu nhân nghe thế lại càng cười đến rạng ngời, “Tiểu Lam ơi, con gái bà phóng khoáng quá nha, giống cha nó thật.”

“Đúng đúng, chỉ có cha nó hiểu nó thôi hà.” Đồng phu nhân mỉm cười, lại nói, “Còn Khanh Nhi thì lại giống tôi nhiều hơn.”

Hứa phu nhân chợt có điểm lúng túng, bà hiểu, Đồng gia gửi Đồng Tuyết Khanh sang ở nhà mình, chủ yếu chính là bởi Đồng đại nhân không thích cậu.

Năm đó, Tôn Tiểu Lam, cũng là Đồng Thị ngày nay, là tiểu thư khuê các tài mạo song toàn nổi tiếng kinh thành. Phụ thân bà là thầy của Hoàng thượng, một đại học sĩ có danh tiếng, giàu lòng dạy dỗ dạy chữ cho

cô con gái độc nhất của mình, lão không theo cổ huân “Nữ tử không có tài mới có đức”, trang bị cho Tôn Tiểu Lam đôi chút kiến thức dần lưng.

Thế rồi một ngày, bà tình cờ gặp được em trai Hoàng thượng tại chùa, Thập tam Vương gia phong lưu phóng khoáng, hai người vừa gặp mà như đã quen thân, tình cảm nảy nở.

Đáng tiếc, Tiểu Lam từ bé đã được đính hôn sẵn với con trai Thái tử giám(2), Đồng Phương, hôn nhân đại sự không thể tự chủ, chỉ có thể nén đau cắt đứt tình duyên, gả vào Đồng gia.

Chuyện Tiểu Lam trước khi lấy chồng đã tranh cãi âm ỉ một trận với phụ thân nên cũng lọt vào tai Đồng Phương, khúc mắc trong lòng cũng hình thành từ đây.

Sau khi Đồng Tuyết Khanh chào đời, Đồng Phương liếc phải ngó trái đều chẳng thấy điểm nào giống mình và hai đứa ca ca, vì thế đã thốt ra rất nhiều lời bất mãn, tựu trung là phu nhân đã dấn dúi với tiểu Vương gia, đương nhiên điều này khiến cho Tiểu Lam có phần trần trụi câu cũng vô pháp cởi bỏ. Không muốn đứa con trai bị bị bai, bà liền giao con cho Hứa Thị thân như chị em trong nhà chăm sóc giùm.

Cũng may hai nhà là thế giao, cách nhau cũng chỉ dăm dặm, ai ai cũng cho rằng đây là hành động khéo léo. Thời gian thấm thoát thoi đưa, sáu tuổi, Đồng đại nhân cũng đã lãng quên đứa con này, trong khi đó Đồng phu nhân càng ngày càng thêm nhung nhớ đứa con thơ.

Nghe xong đoạn đối thoại của hai người lớn, Tuyết Nhạn nhất thời sực nhớ ra người áo trắng thanh tú và xinh đẹp kia thì ra giống giống mẫu thân, xem chừng cô đã gặp được tam ca cô rồi.

Cùng lúc ấy, người hầu đã đưa Đồng Tuyết Khanh với Hứa Nghiêm – cái cậu ngõ nghịch hơn tuổi kia – về lại phòng ngủ.

Không sai thật mà, Tuyết Nhạn chăm chăm nhìn bọn họ, không khỏi nhoẻn cười vui vẻ.

“Suy cho cùng cũng là anh em ruột, gặp nhau cũng vừa vặn.” Hứa phu nhân cười nói.

Đã vài tháng không được gặp con, Đồng phu nhân mau mắn kéo con sà vào, tỉ mỉ ngắm nhìn, nụ cười từ tận sâu thẳm tâm khảm hiện ra.

Bấy giờ Tuyết Nhạn mới phát giác tam ca Tuyết Khanh cứ như đã thay đổi thành một người khác, nhã nhặn, điềm đạm trả lời từng câu hỏi của mẫu thân, vẻ nũng nịu trong vườn hoa đã hoàn toàn biến mất.

“Huynh ấy thay đổi sợ thật.” Tuyết Nhạn trộm nghĩ. Mới ngẩng đầu, bắt gặp Hứa Nghiêm mặt mày anh khí đang nhìn lại mình cười ngầy ngổ.

Hứa Nghiêm mười hai tuổi đang trong giai đoạn dậy thì, trần trề cảm tình với Tuyết Nhạn dễ thương xinh xắn.

“Ồ, đầu Tiểu Nghiêm bị sao thế kia, đánh nhau với Tiểu Khanh đấy à?” Đột nhiên trông thấy vết thương trên đầu Hứa Nghiêm, Tiểu Lam không khỏi hét toáng.

“Ahahaha! Tiểu Lam, bà giật mình quá rồi. Đứa con này của tôi ấy à, ương bướng lắm cơ, không ngày nào là nó không nghĩ ra trò mới, bà mà lo lắng cho nó thà rằng nhảy xuống sông còn hơn. Chừng nào mới chịu hiểu chuyện bằng Khanh Nhi thì đã tốt hơn nhiều rồi.” Hứa phu nhân ung dung trấn an.

“Đâu ạ, là mẹ thiên vị Tiểu Tuyết thì có.” Hứa Nghiêm nháy nháy mắt, nhìn Đồng Tuyết Khanh mà cười.

Hứa Nghiêm tính nết bộc trực song yêu thương Đồng Tuyết Khanh lại chỉ có thừa, trừ một lần nọ đùa giỡn đẩy Đồng Tuyết Khanh ngã một phát, từ đó về sau chẳng bao giờ còn bắt nạt y nữa. Bởi lẽ khi hấn hoang mang ra đỡ Đồng Tuyết Khanh, trông thấy cặp mắt trong suốt mà bên trong hỗn loạn những buồn tủi và khát vọng yêu thương nọ, thoáng một chớp mắt ấy, Hứa Nghiêm cảm thấy hấn có thể làm bất cứ điều gì vì cậu bé này. Hề Đồng Tuyết Khanh nở nụ cười xinh đẹp, Hứa Nghiêm càng thấy, làm cho đối phương được vui vẻ chính là sứ mạng của hấn. Hấn làm trò nói như thế trước mặt Tuyết Khanh, ấy là vì hy vọng Tuyết Khanh hiểu, y không phải khách của Hứa gia, mà là cậu bé cả nhà cùng yêu mến.

Những lời này quả tình hữu hiệu, Đồng Tuyết Khanh lại mỉm cười, ở trong mắt Tuyết Nhạn, vị ca ca này thật sự rất đặc biệt.

“Tiểu Nhạn, sao chưa gọi ca ca đi con?” Đồng phu nhân giục già, Tuyết Nhạn cũng ngoan hiền gọi một tiếng ca ca.

Đồng Tuyết Khanh bước tới gần, vừa cười vừa vuốt tóc muội muội, nhưng Tuyết Nhạn lại rành rành cảm thấy y vì lễ nghĩa nhiều hơn là vì tình thân.

Sau đó, tuyết ngoài trời rơi càng nhiều hơn nữa, Hứa Nghiêm ồn ào đòi ra đắp người tuyết. Hai vị phu nhân đưa đàn con ra hoa viên, để cho ba đứa nhỏ được thỏa thuê chơi đùa, còn mình thì ngồi ở dãy hành lang dài ngoằn ngoèo trong vườn uống trà nói chuyện.

“Người tuyết đẹp quá!” Tuyết Nhạn căn bản còn chưa kịp bắt tay vào làm, một người tuyết đơn giản to đùng đã được Hứa Nghiêm với Đồng Tuyết Khanh ăn ý cùng đắp xong. Cô cảm thán, “Vui quá ta, muội chưa bao giờ đắp người tuyết cả!” Đại ca, nhị ca đều hơn cô mười tuổi lận, làm sao chơi cùng cô được đây?

“À! Đây là người tuyết thứ bảy huynh đắp trong năm nay đó.” Hứa Nghiêm nói đầy tự hào, “Có cái mũi thì sẽ đẹp hơn.”

“Phải! Mất làm bằng đá, nhưng thiếu mũi thì cũng thiệt kỳ cục.” Tuyết Nhạn gần sát vào Hứa Nghiêm, cô ngẩng đầu nhìn đại ca cao lớn này, trong lòng lạ lùng trở lên niềm vui sướng.

Lúc này ngoái đầu lại mới phát hiện không thấy bóng dáng Đồng Tuyết Khanh đâu cả, chỉ qua một hồi, y đã cầm theo một củ cà rốt đi tới cạnh chỗ Hứa Nghiêm.

“Nè, cho muội, gắn vào đi.” Hứa Nghiêm không nghĩ ngợi nhiều, cầm lấy cà rốt từ tay Tuyết Khanh chuyển sang cho Tuyết Nhạn.

Tuyết Nhạn có chút bất ngờ, song khi nhìn thấy ánh mắt chân thành thẳng thắn của Hứa Nghiêm, trong lòng cô bốc nhiệt. Cô liền xoay người gắn mũi cho người tuyết.

“Rồi, hơi vẹo một xíu, chắc! Giống mặt huynh mỗi lần cãi lời mẹ ghê!” Hứa Nghiêm vỗ tay rồi nhún nhún vai.

Tuyết Nhạn bị chọc cho đến cười khanh khách. Cô khẽ liếc mắt sang Tuyết Khanh, chỉ thấy khuôn mặt trắng tựa tuyết ấy đang đầy tràn nỗi tức giận không thể kiềm nén, cô càng cười sung sướng hơn. Tuy không biết có sao tam ca lại giận, nhưng sự ân cần từ Hứa Nghiêm bên cạnh ngọn lửa giận này lại khiến trái tim cô xao xuyến nhiều lắm.

Ngồi ở hành lang, hai vị phu nhân cũng phì cười.

“Xem ra, Tiểu Nhạn hợp cạ Hứa Nghiêm nhà bà quá.” Đồng phu nhân vỗ vỗ tay bạn, ngữ khí dẫn theo ý tứ sâu xa.

“Thế thì quá tốt rồi, sau này chắc chúng ta sẽ càng thêm thân thiết.” Hứa phu nhân đáp trả.

Kể từ đây, hàng năm Tuyết Nhạn được gặp Hứa Nghiêm khoảng một, hai lần, duy mỗi việc kỳ quặc là, mỗi lần cô đến Hứa phủ, Đồng Tuyết Khanh đều cáo ốm, cần phải nghỉ ngơi. Nhưng cô cũng không lấy làm phiền quá, bởi lẽ mỗi lần đối mặt với Hứa Nghiêm, tim cô lại đập dồn, đập nhanh tới độ nào cũng trống rỗng.

. / .

Chú thích:

1. Gỗ hồng mộc không chỉ là tên một loại gỗ làm thành vật dụng gia đình mà bao quát gồm các loại cây sau đây: hoàng hoa lê, tử đàn, hoa lê mộc, toan chi mộc, kê sí mộc...

2. Thái tử giám, thực ra đúng nghĩa của nó hiểu nôm na là thời điểm Hoàng thượng bận rộn hoặc vắng mặt, Thái tử sẽ thay mặt triều chính, nó là 1 chế độ đặc thù thời Đường, song xét theo văn cảnh truyện thì ở đây là chức quan của Đồng Phương, kiểu dạng như là, dạy dỗ Thái tử, để mắt và huấn luyện Thái tử.

chức cao thế còn j' nhỉ o_O" thế mà mấy chap liền cứ kêu chức bt', bt' riết ==

~Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

3. Chương 3

“Hiiiiiiii!” Xe ngựa chợt dừng lại, Tuyết Nhạn bình tỉnh khỏi giấc mộng ngày xưa.

Cô phát giác Tuyết Khanh đã đứng dậy và xuống xe rồi, vẻ mặt bình tĩnh, song ống tay áo run run se sẽ đã bán đứng sự kích động trong lòng y.

“Huynh sợ đấy ư? Người chiều chuộng huynh nhường vậy cơ mà!” Đặt chân xuống đất an toàn xong, cô liền phun ra với ca ca một câu mai mỉa.

Thế nhưng Tuyết Khanh không có trả lời, mà dường như y trước sau cũng không hề dành một cái liếc mắt cho Tuyết Nhạn, chỉ đơn giản đi theo Lưu Tiên vào Hoàng cung. Xuyên qua vô số hành lang uốn khúc lẫn cung điện, sau rồi họ cũng đã đến một đại điện trống không rộng lớn mà trang nghiêm vạn phần, trước điện dựng hai pho chế phẩm bằng đồng rồng bay phượng hót, phần điện bên trong, ngoài những tấm màn trướng ngọc lụa to bản buông rủ phất phơ thì chỉ có lác đác mấy chiếc ghế kê chân, trụ thể không có chỗ nào là thiếu vắng bàn long hải vân(1), biểu hiện sự uy nghiêm và ngạo khí của Hoàng tộc.

“Vị Ương cung!” Tuyết Nhạn bèn bật thốt.

“Đồng tiểu thư nói không sai, đây là tấm cung của Hoàng thượng. Ta đã báo cáo, cô sẽ được diện Thánh ngay thôi.” Lưu Tiên chậm chậm mà rằng.

Bấy giờ, Đồng Tuyết Nhạn mới hay trên điện chỉ còn lại trợ trọi ba người họ, không gian quang quái của đại điện trở nên lạnh lẽo, vận mệnh không cách nào đoán chừng được khiến cô khó thở.

Cô đẩy tầm mắt sang Tuyết Khanh, phát hiện khuôn mặt xinh đẹp nọ đã hóa thành lạnh lùng, thật hệt như một bức tượng đá cẩm thạch trắng phau tịch mịch.

Đồng Tuyết Khanh của lúc này có lý do để mà sợ hãi căng thẳng hơn so với bất cứ ai, nhưng y lại cảm thấy lòng mình bình lặng quá đỗi.

.

Trí óc không ngừng đảo vờn những mảng ký ức cũ xưa, điều duy nhất mà y nhưng nhớ chỉ có mỗi là, nếu ngay sau thời khắc này đây đệ trở thành một cỗ thi thể băng lạnh, đệ liệu có còn nhớ đến huynh được không? Hứa đại ca...

Vào năm Đồng Tuyết Khanh mười tám tuổi làm lễ thành nhân, Đồng gia đón Tuyết Khanh về nhà. Vài ngày sau, y được cha mẹ gọi tới.

“Tiểu Khanh, hồi nãy cha mẹ mới nhận được tin tức từ trong cung, con cháu các thế gia vọng tộc tầm tầm con đều vào cung đảm nhiệm các chức vụ văn thị, võ vệ. Mẹ với cha con đã bàn bạc qua rồi, nam nhi chân chính là phải phò tá vì nước, từ nhỏ con đã được học lễ nghi Tứ Thư(2), hoàn toàn có thể đảm đương văn chức, ngay ngày mai cha mẹ sẽ đưa con vào cung, được không nào?” Đồng phu nhân lọc lựa những từ ngữ khéo léo nhất để nói cho con trai nghe, sợ con hiểu lầm thành nó chỉ là người dư trong nhà.

“Con xin nghe theo sự chỉ bảo của cha mẹ, chỉ là không thể làm tròn chữ hiếu với cha mẹ, con thật xấu hổ.” Đồng Tuyết Khanh đáp lại tức thì, y vốn đã không chịu nổi cái gia đình xa lạ và bộ mặt lạnh nhạt kia của phụ thân, sớm rồi đi là biện pháp tốt nhất, y thật cảm tạ mẫu thân đã đưa ra chủ ý này.

“Vào cung rồi, phàm là chuyện gì cũng phải thận trọng, sức khỏe của đương kim Hoàng thượng hiện đang ngày càng suy yếu, phiền muộn vì chưa kịp sắc lập Thái tử. Lục hoàng tử và Tứ hoàng tử đấu đá nhau rất gay go, nhất định đừng có để mình vướng vào vòng xoáy cung đình, nhẹ thì khó toàn mạng, nặng thì tai họa cả nhà. Nhớ kỹ lấy!” Đồng đại nhân từ tốn nhắc nhở, nút khúc mắc cổ chấp trong lòng ông không khỏi lỏng đi, hoặc là nó quá giống mẹ nó, bản thân ông nhiều năm qua lạnh nhạt với nó có lẽ cũng đã quá đáng quá rồi!

Nghe được lời dặn này, hai mẹ con đều lấy làm ngạc nhiên, song đáy lòng vẫn ngấm ngấm vui vẻ, lại ôm hy vọng một ngày nào đó khúc mắc kia sẽ được cởi bỏ trọn vẹn.

Ngày ngày mai đã tiến cung, Tuyết Khanh vừa cảm thấy hứng khởi lại vừa thấp thỏm. Giọng nói đạo mạo của phụ thân làm người ta dễ lo thật đấy. Y bước thong thả trên con đường, bắt tri bắt giác đã tới trước cổng Hứa phủ.

Hứa phủ xưa nay đã luôn coi y như người trong nhà, nhác thấy y đã nhanh nhẹn đi ra mở cổng, Tuyết Khanh cũng điềm nhiên đi xuyên qua hoa, qua liễu, đến thư phòng Hứa Nghiêm.

“Óa? Đến sao không gọi gì hết.” Mới chớm quay đầu lại đã thấy Tuyết Khanh, Hứa Nghiêm vội vã đi tới, kéo lấy bàn tay mềm mềm, “Hè nóng nực, sao tay đệ vẫn lạnh thế hử, có phải thức ăn nhà đệ không ngon bằng ở đây không?”

Tuyết Khanh ngược nhìn Hứa Nghiêm, ánh mắt đông đầy nỗi niềm làm cho chàng trai thẳng thắn bị mê muội, nhưng Hứa Nghiêm dường như đã thành quen với đôi mắt ảm đạm buồn này rồi, hai người họ mấy năm nay càng ngày càng lớn, Tiểu Tuyết thường xuyên dùng ánh mắt này để nhìn mình mà lại không chịu giải thích tường minh cho hắn nghe.

“Hứa đại ca, huynh bảo, kiếp sau chúng mình sẽ là huynh đệ thân thiết phải không?” Tuyết Khanh cười, hỏi hắn.

“Ngốc ạ, đời này đã là huynh đệ thân thiết rồi mà!”

“Vậy ạ?” Cặp mắt Tuyết Khanh nhất thời xám xịt, “Huynh đệ thân thiết ư?”

“Đệ làm sao thế?” Bất giác một nỗi mơ hồ bao phủ lên Hứa Nghiêm, hình như Tiểu Tuyết đang thất vọng lắm.

“Thế huynh cũng hy vọng Tiểu Nhạn là em gái thân thiết của huynh à?” Tuyết Khanh hỏi giỡn.

“Con bé hả ~” Hứa Nghiêm quan sát nét mặt Tuyết Khanh, cân nhắc từ ngữ tỉ mỉ mà rằng, “Con bé không thân bằng đệ đâu!”

Nói thật chứ, Hứa Nghiêm chịu chả hiểu nổi mấy câu hỏi liên tiếp này có hàm nghĩa gì đây, nhưng mà vì lẽ gì Tiểu Tuyết lại lần lần y không thân thiết với hắn chứ nhỉ? Với hắn mà nói, Tiểu Tuyết chính là người hắn quan tâm nhất à nha! Chẳng qua Hứa Nghiêm cũng không thể thốt ra lời như vậy, đại nam nhân cả rồi, nói ra thì buồn nôn chết.

“Vâng, đệ chỉ hỏi bừa thế thôi.” Đồng Tuyết Khanh lập tức trở về với biểu cảm dịu dàng.

Đoạn, y xoay lưng bước ra phía cửa, “A, đệ đến là để báo cho huynh biết, mai đệ sẽ vào cung làm thị chức. Đệ biết huynh rồi sẽ được tuyển lựa vào đội thị vệ Hoàng cung, đến lúc đó, chúng mình sẽ lại được bên nhau sớm chiều.”

Dứt câu, liền ngó lơ Hứa Nghiêm bị đứng đờ ra, bước nhanh khỏi Hứa phủ. Y không dám để Hứa Nghiêm bắt gặp sự đau thương mà y không cách nào che giấu, y không dám thăm dò tình cảm hắn sâu thêm, y sợ thứ tình yêu bất luân của bản thân mình sẽ gây cho Hứa Nghiêm thương tổn, y sợ sự nương nhờ toàn vẹn suốt mười mấy năm qua sẽ hóa thành hư không chỉ trong một khoảnh khắc.

Chờ đến khi Hứa Nghiêm tỉnh táo lại, mới phát hiện Tiểu Tuyết đã đi rồi.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, hắn không phải chưa rõ tình cảm đậm thắm Tiểu Tuyết dành cho hắn, song đây lại là sự thật mà hắn mãi mãi không bao giờ muốn tin và đối mặt.

Đành rằng, từ thời Xuân Thu(3) Chiến Quốc(4) cho đến Tần(5) Hán(6), chuyện Long Dương(7) trong tầng lớp quý tộc đã không còn là thứ dị loại thể gian bất dung, nhưng tuyệt đối chỉ là thứ tình cảm ngoài lẽ, còn hắn, vốn sinh ra trong nhà võ tướng, tự nhận thấy mình đàn ông đích thực, luân lý đã được dạy bảo bấy lâu năm qua cảnh báo cho hắn hiểu, thứ tình cảm hư vô ấy chính là điều cấm kỵ lớn nhất.

Có điều Hứa Nghiêm vẫn chờ mong hắn sẽ nhanh chóng được triệu tập vào Hoàng cung, chiếu như những gì hắn đã nói, ai có thể thân thiết bằng Tiểu Tuyết chứ bảo bối hắn đã bảo hộ hơn mười năm qua.

. / .

Chú thích:

1. Bàn long là hoa văn hình rồng lượn, hải vân – biển mây thì tự hiểu tự tưởng tượng rồi nha :”D
2. Tứ Thư là bốn tác phẩm kinh điển của Nho học Trung Hoa, được Chu Hy thời nhà Tống lựa chọn. Chúng bao gồm:

Đại Học: một trong những kinh điển trọng yếu của Nho gia, dạy người ta cách tu thân và cai trị thiên hạ theo chủ trương “vi đức dĩ chính” của Nho gia.

Trung Dung: nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử, để cuối cùng thành thánh nhân.

Luận Ngữ: dạy đạo quân tử một cách thực tiễn, miêu tả tính tình đức độ của Khổng Tử để làm mẫu mực cho người đời sau noi theo.

Mạnh Tử: Phần Tâm học trong sách rất sâu xa, khiến học giả dù ở địa vị hay cảnh ngộ nào cũng giữ được phẩm giá tôn quý. Phần Chính trị học thì vô cùng mới mẻ và táo bạo, nhưng rất hợp lý, làm cho những người chủ trương quân chủ thời đó không thể nào bắt bẻ được. Có thể đây là lý thuyết khởi đầu để hình thành chế độ quân chủ lập hiến sau này.

(từ trái qua phải: Mạnh Tử – Trung Dung – Đại Học – Luận Ngữ):

3 + 4. Thời đại Xuân Thu là tên gọi một giai đoạn lịch sử từ 722 đến 481 TCN trong lịch sử Trung Quốc.

Thời đại Chiến Quốc kéo dài từ khoảng thế kỷ 5 TCN tới khi Trung Quốc thống nhất dưới thời Tần năm 221 TCN. Thông thường nó được coi là giai đoạn thứ hai của nhà Đông Chu, tiếp sau giai đoạn Xuân Thu, dù chính nhà Chu đã kết thúc vào năm 256 TCN, 35 năm trước khi kết thúc giai đoạn Chiến Quốc.

Thời Xuân Thu – Chiến Quốc, việc các Hoàng đế có sủng nam không hiếm, song vẫn là chuyện khá đặc biệt.

Mối tình đồng tính tiêu biểu của thời Xuân Thu – Chiến Quốc là:

Mối tình “chia đào” của Vệ Linh Công và Di Tử Hà:

Vệ Linh Công là vua nước Vệ ở thời Xuân Thu. Mặc dù cũng “tam cung lục viện” như ai, thế nhưng vị vua này lại đặc biệt sủng ái một người đàn ông tên là Di Tử Hà. Di Tử Hà thông minh, vô cùng khôi ngô tuấn tú, lại là họ hàng thân thích của Tử Lộ, một học trò giỏi của Khổng Tử vì vậy Vệ Linh Công rất cưng chiều anh ta.

Không chỉ ăn ngủ cùng, Vệ Linh Công sẵn sàng tha thứ cho Di Tử Hà dù anh ta có phạm lỗi gì đi nữa. Sử chép, một ngày, Di Tử Hà nhận được tin mẹ của anh ta bị bệnh nặng. Di Tử Hà rất lo lắng nên không hỏi han gì đã tự ý lấy xe của Vệ Linh Công ra khỏi cung thăm mẹ.

Theo pháp luật của nước Vệ lúc bấy giờ, nếu như lấy trộm xe của vua phải chịu hình phạt chặt chân. Nhưng nghe được tin Di Tử Hà lấy xe của mình đi thăm mẹ, Vệ Linh Công không những không giận mà còn lớn tiếng ca tụng rằng: “Thật là một người hiếu thuận, vì mẹ của mình mà không màng gì đến nguy hiểm như vậy”.

Một lần khác, Di Tử Hà theo Vệ Linh Công đi tản bộ trong vườn hoa, nhìn thấy một trái đào trên cây đã chín mới đưa tay hái xuống cho vào miệng ăn rất ngon lành. Cẩn xong một miếng mới đưa quả đào cho Vệ Linh Công, nói: “Gia thần xin hiến đại vương một quả bích đào. Thần nghĩ, hôm nay trời vẫn lạnh, cây cỏ vẫn chưa sinh, đây nhất định là đào tiên nên đặc biệt hiến đại vương hưởng thụ.”

Theo luật pháp lúc bấy giờ, ăn trước vua là tội khi quân, có thể mất mạng như chơi, thế nhưng Vệ Linh Công không những không giận Di Tử Hà mà còn khen ngợi hết lời. “Khó mà có được tấm lòng trung như ái khanh”, Vệ Linh Công vừa ăn quả đào đã cắn dở vừa nói.

Sau đó rất lâu mọi người cũng đã quên đi việc này thế nhưng Vệ Linh Công thì không. Gặp ai Vệ Linh Công đều khoe: “Di Tử Hà rất yêu quý ta, một quả đào ngon cũng không ăn một mình mà chia cho ta ăn cùng”.

Người đời sau vì thế mà gọi mối tình đồng tính giữa Vệ Linh Công và Di Tử Hà là “mối tình chia đào”.

Hoa không thể nở cả trăm ngày, thời gian qua đi, Vệ Linh Công dần dần cũng sinh ra chán ghét đối với Di Tử Hà. Có một ngày, trong cung có người nói với Vệ Linh Công rằng: “Thần nằm mơ về đại vương, thấy một cái bếp, rồi lại mơ thấy một người ngồi ở trước cái bếp ấy”. Vệ Linh Công vô cùng giận dữ nói: “Ta chỉ nghe thấy khi mơ về quân vương thì mơ thấy mặt trời, chưa từng nghe nói mơ thấy cái bếp bao giờ”.

Người kia đáp: “Mặt trời chiếu khắp thiên hạ, bất cứ vật gì tồn tại trên mặt đất đều được hưởng ánh sáng của nó. Còn như cái cửa bếp, nếu có một người ngồi tại cửa thì chỉ có một mình người đó được hưởng ánh sáng và hơi ấm mà thôi, còn những người khác muốn có ánh sáng và hơi ấm cũng không được.”

Lời nói của vị đại thần kia chính là ám chỉ việc Linh Công chỉ sủng ái một mình Di Tử Hà, nhiều khi quên cả việc triều chính, lo cho trăm họ. Vệ Linh Công biết vậy nên sau đó đã phải tìm cách đuổi Di Tử Hà ra khỏi cung.

Thế nhưng, Di Tử Hà đâu phải là mối tình duy nhất của ông vua nước Vệ. Sau khi Di Tử Hà bị đuổi ra khỏi cung, Vệ Linh Công lại sủng ái một người thanh niên khác là đại phu Công Tử Triều. Nhờ được Vệ Linh Công sủng hạnh nên công Tử Triều được phép tự do ra vào cung cấm. Khi một người đàn ông đẹp được phép tự do ra vào hậu cung, đương nhiên sẽ gây ra những chuyện phong lưu ảm ỉ.

Ngoài mối tình với Vệ Linh Công, Công Tử Triều đem lòng yêu một người khác giới trọng hậu cung của người tình. Trớ trêu đó không phải là một cung nữ hay một phi tần bị nhà vua ghê lạnh mà lại chính là vương hậu Nam Tử của Vệ Linh Công.

Công Tử Triều và vương hậu Nam Tử tư thông với nhau trong một thời gian dài mà Vệ Linh Công không dám nói nửa lời khiến cả triều thần chán ghét vì thế mới dẫn đến động loạn, Vệ Linh Công phải trốn khỏi cung cấm.

Sau khi Vệ Linh Công dẹp loạn trở về ngôi cao, Công Tử Triều và Nam Tử đã cùng nhau chạy trốn sang nước Tấn. Thế nhưng Vệ Linh Công vẫn còn luyến tiếc Công Tử Triều, muốn có anh ta ở cạnh vì vậy mới lấy cớ là mẫu hậu tưởng nhớ con dâu là nàng Nam Tử, gọi Công Tử Triều về nước Vệ.

5. Nhà Tần (221 TCN – 206 TCN) là triều đại kế tục nhà Chu và trước nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Ở thời đại này, đồng tính luyến ái xuất hiện công khai hoặc uyển ước trong văn hiến và văn học.

6. Nhà Hán (203 TCN–220) là triều đại thứ hai của Trung Quốc, triều đại trước đó là nhà Tần (221-207 TCN), và được tiếp nối bởi thời kỳ Tam Quốc (220-280).

Ở thời Hán, chuyện đồng tính của các vị Hoàng đế trở thành chuyện rất phổ biến và bình thường. Sử sách còn ghi chép rằng, trong số 25 ông vua triều Hán, thì có tới 10 vị có các sủng nam, trong đó tiêu biểu nhất là Hán Văn Đế và mối tình “đoạn tỵ – cắt tay áo” của Hán Ai Đế.

Hán Văn Đế và Đặng Thông:

Trong lịch sử Hán Văn Đế được coi là một vị hoàng đế anh minh và hiếu thuận. Ông là người có công tạo lập nên thời thịnh trị Văn Cảnh, một trong những thời kỳ phát triển nhất của triều Hán. Tuy nhiên, đây cũng là vị Hoàng đế nổi tiếng với những cuộc tình đồng tính. Trong số đó, câu chuyện nổi tiếng nhất chính là mối quan hệ đồng giới giữa Văn Đế và anh phu chèo thuyền Đặng Thông.

Ban đầu, Đặng Thông là phu thuyền, mỗi khi anh ta chèo thuyền ra ngoài, thường cầm một lá cờ vàng ở mũi thuyền vì thế mọi người mới gọi là Hoàng đầu lang (anh chàng đầu vàng). Bởi vì Đặng Thông rất giỏi chèo thuyền nên mới được triệu vào cung làm thủy thủ cho ngự thuyền của Hán Văn Đế.

Cho tới một đêm, Hán Văn Đế nằm mộng thấy mình đang lên trời nhưng dùng sức của 9 trâu và 2 hổ mà vẫn không thể tiếp cận được Nam Thiên Môn nên cuối cùng vẫn không thể lên vào được cửa trời. Đúng lúc đó có một người đầu quấn khăn vàng đứng sau lưng đẩy Văn Đế, mới giúp Văn Đế lên được thiên giới.

Văn Đế quay đầu nhìn lại người đã đẩy mình, chỉ nhìn thấy quần áo người đó được buộc quấn lại phía sau lưng. Văn Đế đang muốn gọi anh ta trở lại thì bị tiếng gà gáy đánh thức.

Ngày hôm sau, Hán Văn Đế đi chơi Tây Cung nhìn thấy một người thủy thủ trên thuyền ngự đầu quấn khăn vàng, đai áo được buộc ra phía sau lưng, giống hệt như người Văn Đế thấy trong giấc mộng hôm trước. Gọi tới hỏi mới biết người đó tên là Đặng Thông.

Văn Đế nghĩ, hẳn đã có khả năng đẩy ta lên trời, hẳn là có kỳ tài. Mà họ Đặng và “đăng” (bước lên) là đồng âm, Đặng Thông cũng có thể là “đăng thông” (chỉ việc lên trời trót lọt, dễ dàng), nên Văn Đế cho rằng người giúp ông lên trời trong giấc mơ không ai khác chính là Đặng Thông.

Cũng vì đặc ý việc mình đã phát hiện ra Đặng Thông nên Văn Đế cực kỳ sủng ái ông ta. Đi đâu Văn Đế cũng gọi Đặng Thông đi theo, đêm còn cho ngủ chung giường. Đặng Thông được sủng ái tới mức, Hán Văn Đế vốn sống rất nghiêm cẩn và tiết kiệm, một cái áo bị rách cũng quyết không vứt đi thế nhưng đối với Đặng Thông, Văn Đế lại đối xử hào phóng vô cùng.

Trên thân của Đặng Thông, không thể đếm nổi đã tiêu phí bao nhiêu ngọc vàng châu báu. Nhờ có Văn Đế, Đặng Thông trở thành kẻ giàu có nhất thiên hạ thế nhưng cuối cùng lại bị bỏ đói mà chết.

Có một lần Văn Đế cử Hứa Phụ một người đương thời rất nổi tiếng về việc đoán số đến gặp Đặng Thông.

Sau khi Hứa Phụ gặp Đặng Thông về nói với Văn Đế rằng: “Đặng Thông sau này sẽ bị lạnh bị đói mà chết”. Văn Đế nghe xong rất không vui nói: “Có thể cho Đặng Thông giàu có, hạnh phúc hay khổ cùng chỉ có một mình ta. Chẳng lẽ chính ta lại cho ông ta sự khổ cùng đó hay sao?”.

Vì thế, Văn Đế lệnh lấy một núi đồng ở Nghiêm Đạo, quận Thục ban thưởng cho Đặng Thông, còn cho phép ông ta tự mình đúc lấy tiền đồng để tiêu. Từ đó Đặng Thông trở nên phát tài, tiền đồng do ông ta tạo ra được tiêu khắp thiên hạ.

Sau đó, có lần trên lưng của Văn Đế đột nhiên xuất hiện một cái nhọt, máu mủ chảy ra không ngừng. Đặng Thông cảm thấy rằng cơ hội để mình bày tỏ sự hiếu thuận với những ân sủng mà Văn Đế đã ban cho mình nên ngày ngày vào cung, tự thân mình ngồi bên Hoàng đế hầu bệnh hỏi thuốc, vô cùng ân cần. Thậm chí để giảm đau đớn cho Văn Đế, Đặng Thông không quan tâm đến sự tanh hôi của máu mủ đã dùng miệng hút máu mủ ra ngoài. Sự ân cần của Đặng Thông khiến Văn Đế vô cùng cảm động. Có một ngày sau khi Đặng Thông hút xong máu mủ ở vết thương, Văn Đế mới hỏi Đặng Thông rằng: “Thiên hạ ai là người yêu ta nhất?” Đặng Thông ngoan ngoãn đáp rằng: “Phải nói là không có ai yêu bệ hạ được bằng Thái tử.” Văn Đế nghe xong không vui song cũng đáp lại lời nào.

Có một lần Thái tử Lưu Khải, con của Văn Đế vào thăm bệnh của vua cha. Văn Đế muốn thử lòng hiếu thuận của con nên nhờ Lưu Khải hút mủ trong nhọt của mình. Thái tử nhìn thấy máu mủ ở miệng nhọt, tanh hôi khó chịu sợ ghê người nhưng không dám kháng mệnh chỉ còn biết cắn răng mà hút, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Văn Đế nhìn thấy tình cảnh đó không kìm được lòng nên than rằng: “Đặng Thông còn yêu ta hơn cả Thái tử”. Lúc ấy Thái tử mới biết chuyện Đặng Thông hàng ngày hút máu mủ ở nhọt cho Văn Đế, trong lòng cảm thấy rất hổ thẹn nhưng cũng vì thế mà ông ta sinh ra oán hận Đặng Thông. Và điều này dẫn tới cái chết thê thảm của Đặng Thông sau đó.

Sau khi Văn Đế chết, Lưu Khải lên ngôi vua, sử sách gọi là Hán Cảnh Đế. Ngay khi Cảnh Đế lên ngôi liền bãi miễn chức quan của Đặng Thông cho ông ta về quê hưởng tuổi già. Không lâu sau có người tố cáo Đặng Thông tổ chức đúc tiền trộm ở bên ngoài. Cảnh Đế phái người điều tra kết quả phát hiện đó là sự thực nên ra lệnh tịch thu toàn bộ gia sản của Đặng Thông. Đặng Thông biến thành kẻ nghèo nàn còn bị nợ mất trăm vạn.

Trường công chúa, chị của Cảnh Đế, nhớ lại di ngôn của Văn Đế không để cho ông ta chết đói bèn chu cấp cho ông ta một ít tiền. Nhưng các quan chức dùng số tiền được ban thưởng này để gán nợ nên tiền ban thưởng đều không đến được chỗ của Đặng Thông.

Sau đó trường công chúa biết được mới sai thủ hạ mang cho Đặng Thông một ít quần áo và lương thực nhưng cũng bị các quan chức tịch thu mất. Cứ như thế, người tình của Hán Văn Đế, kẻ từng giàu có nhất thiên hạ Đặng Thông cuối cùng lại chết vì đói rét.

Mối tình “cắt tay áo” của Hán Ai Đế và Đồng Hiền:

Cũng giống như tổ tiên của mình, Hán Ai Đế Lưu Hân trót đem lòng yêu một người thanh niên tuấn tú tên là Đồng Hiền. Thế nhưng, nếu như Hán Văn Đế chỉ đem cho Đặng Thông một núi đồng để ông ta đúc tiền tiêu thì Lưu Hân còn định đem cả thiên hạ giao cho sủng nam của mình.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương, cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh Thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều.

Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là Hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành, tuấn tú hẳn lên và nếu đem so với những cung nữ phần sắp trong lục viện thì anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cầm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình để hầu hạ. Từ đó Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền.

Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu, đều là những chức quan to dưới thời nhà Hán.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt của một mỹ nhân mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Cũng vì thế Ai Đế rất cưng chiều Đồng Hiền.

Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Thế nên người đời sau mới gọi mối tình của Ai Đế và Đồng Hiền là mối tình “cắt áo”.

Ấn sủng trong hậu cung còn chưa đủ, Ai Đế còn muốn người được mình yêu thương có một địa vị đứng đầu trong triều chính. Ai Đế muốn phong Đồng Hiền tước hầu nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Sau đó vừa lúc thừa tướng Vương Gia chết, trong triều giảm đi một thế lực phản đối Đồng Hiền, Ai Đế đã bãi miễn chức Đại tư mã đang do một người họ ngoại đảm nhiệm, phong cho Đồng Hiền chức vị này Đây là chức quan cao nhất trong triều đình nhà Hán.

Lúc bấy giờ Đồng Hiền mới bước vào tuổi 22 mà đã là Đại tư mã, một chức vị có quyền lực rất lớn, cơ hồ đã có thể chia đôi thiên hạ cùng với Hoàng đế. Theo sử sách còn ghi chép lại thời đó có một vua của Hung Nô đến để triều kiến hàng đế triều Hán. Ông ta thấy người giữ chức Đại tư mã quyền lực nhất triều lại là một thiếu niên tuấn tú, bất giác cảm thấy kinh hãi vô cùng. Khi ông ta hỏi dò, Hoàng đế mới đáp rằng: “Tuy Đại tư mã tuổi còn rất trẻ nhưng là người hiền đức nhất nước này. Vì tài năng mới được thăng chức vị cao như vậy.”

Kết quả, Thiên Vu của Hung Nô tin đó là sự thật mới kính cẩn hướng về phía Đồng Hiền hành đại lễ còn chúc mừng hoàng đế triều Hán có được một hiền thần tuổi rất trẻ như Đồng Hiền.

Sau đó, tình yêu của Ai Đế dành cho Đồng Hiền dường như không còn biết làm thế nào bày tỏ nữa.

Cuối cùng, vào một ngày, Ai Đế mở yến tại điện Kỳ Lân cùng các quan, sau khi uống vài cốc , đột nhiên Ai Đế nhìn Đồng Hiền bằng đôi mắt đầy thâm tình rồi cười nói rằng: “Trẫm muốn theo vua Nghiêu vua Thuấn thực hiện việc nhường ngôi, liệu có được không?”

Ý của câu này chính là Ai Đế muốn học theo cách làm của các vua thời trước lấy ngai vàng của mình nhường lại cho Đồng Hiền. Câu nói của Ai Đế khiến cả triều văn võ bá quan ngỡ ngàng, nói cũng không thành lời.

Mãi một lúc sau mới có một người mới tiến lên phía trước nói: “Thiên hạ này là thiên hạ của Cao hoàng đế chứ không phải là thiên hạ của bệ hạ. Bệ hạ chỉ là người kế thừa lại thiên hạ này của tổ tôn. Nếu truyền lại ngôi vị thì chỉ có thể truyền lại cho con cháu đời đời mà thôi. Bệ hạ là vua một nước, cần phải biết rằng thiên tử không nói đùa, cho nên ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy!”. Ai Đế nghe lời nói này, im lặng không nói thêm lời nào nữa nhưng hiển nhiên là không còn hứng thú gì.

Sau đó Ai Đế lệnh đuổi người đó ra khỏi bữa tiệc và về sau có mở yến tiệc cũng không cho ông ta tham gia nữa.

Ai Đế khi đó còn rất trẻ nhưng đã sớm nghĩ đến những ngày sau khi mình chết đi sẽ không còn Đồng Hiền nữa, thấy rất thương tâm. Ai Đế bèn lệnh cho các đại thần xây dựng bên cạnh lăng mộ của mình một phần mộ khác để chuẩn bị sau này nếu Đồng Hiền có chết thì sẽ an táng bên cạnh phần mộ của mình. Ý muốn của ông ta là sau khi chết cũng muốn được chôn cùng người yêu của mình, “sống thì cùng giường, chết thì cùng huyệt”. Nhưng điều đó là chưa kịp thực hiện thì ngày họ phải chia tay đã sớm đến.

Tháng 6 năm Nguyên Thọ thứ hai, Ai Đế mới chỉ 26 tuổi mắc bạo bệnh mà chết. Thái hoàng thái hậu để cho Vương Mãng làm chủ việc triều chính. Vương Mãng cực lực phản đối Đông Hiên, có ý muốn loại bỏ ông ta. Đông Hiên cũng biết mình gặp đại họa đến nơi rồi, vì thế ông ta đã tự sát tại nhà để tránh hậu họa và cũng là để đáp lại mối tình của Ai Đế dành cho mình.

7. Long Dương ý chỉ về đồng tính luyến ái, xuất nguồn từ điển cổ:

Ngụy Vương và Long Dương Quân:

Long Dương Quân là tên một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng. Có một ngày, Long Dương Quân ngồi câu cá cùng Ngụy vương trên thuyền, Long Dương Quân câu được một lúc mười mấy con cá mà cá đến cắn câu ngày càng nhiều. Nhìn thấy những con cá nhảy tung tăng, Long Dương Quân đột nhiên khóc nức nở. Ngụy Vương cho là có điều phiến muộn, mới hỏi nguyên nhân.

Long Dương Quân đáp rằng: “Thần cảm thấy mình chẳng qua cũng chỉ là vua của loài cá mà thôi”. Ngụy vương không hiểu, mới hỏi lý do. Long Dương Quân giải thích cho Ngụy vương rằng: “Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Ngụy vương nghe thấy, bất giác cười lớn: “Sao có những lời nói đồn đại như thế mà ái khanh không nói cho quả nhân nghe sớm!”. Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận về việc của Long Dương Quân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Long Dương Quân được nhìn thấy sắc lệnh đó, đương nhiên cười tươi rạn rở. Ngụy vương nhìn thấy sủng thần của mình mặt mày tươi tỉnh, lại càng mê đắm hơn. Câu thành ngữ “mê Long Dương” cũng bắt nguồn từ mối tình đồng giới này.

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

4. Chương 4

Chẳng mấy chốc đã vào Hoàng cung được một tháng có lẽ, Đông Tuyết Khanh dần thành nếp với những lễ nghi rườm rà và thói quen làm gì cũng phải dè chừng cẩn thận. Nhờ quen thuộc lễ tiết, y được giao cho đảm nhiệm thần chức tế thiên, ngày nào ngày nấy cũng luôn bận rộn chuẩn bị dụng cụ để hiến tế, nghe đơn giản mà thực chất cũng lắm điều phiền hà.

Hôm nay lại phiên. Sứ thần Tây Vực(1) mới cho tiến cống hai trinh nữ làm công việc cho cá ăn và thay nước ở Thiên đàm. Hai cô gái này hết sức hoạt bát, vừa cho cá ăn bên hồ vừa tán gẫu tứ tung, vừa vặn Tứ hoàng tử đi ngang qua đó, xảy ra cái cọ một hồi với một trong hai cô gái, mà cô gái ấy lại không biết thân phận của Tứ hoàng tử, thế nên trót buông ra lời mạo phạm.

Tứ hoàng tử phẫn nộ ngút trời, trách cứ Đại tư không(2) phụ trách chương quản tế thiên. Đông Tuyết Khanh phận làm thuộc hạ, dĩ nhiên cũng bị liên lụy tội cùng.

Mãi tận khi mặt trời gác bóng, Đại tư không mới chịu thôi lời giáo huấn, Đông Tuyết Khanh lê thân thể mệt mỏi bước ngang qua Thiên đàm để về phòng ngủ.

Ráng chiều tối đỏ huy hoàng vô hạn, sắc xanh và vàng quyện lẫn vào nhau, Thiên đàm xanh xanh đắm chìm trong một nét đẹp rất tĩnh.

Đầu thể ai lường nổi, bánh xe vận mệnh đã đổi guồng quay ngay tại cái thời khắc đắm say lòng người ấy tự bao giờ.

Vừa mới lách qua hồ nước, Đông Tuyết Khanh đột ngột nghe thấy một tiếng kêu chói tai. Trong ánh tà dương, y bắt gặp hai người, một người chính là cô gái đã phạm lỗi nọ, cô ta đang nằm trên cỏ, toàn thân

gần như lóa lờ, không ngừng dật ra tiếng khóc yếu ớt. Người còn lại là một người đàn ông thân hình cao lớn, y quan lộn xộn, hấn thốc vào trên người cô gái, thân dưới rất mực thô bạo va đập giữa hai chân cô, đôi bàn tay to bản sít sao bóp cổ cô. Đến lúc Tuyết Khanh hiểu được ra tình cảnh cô gái đang phải gánh chịu thì gã kia gầm nhẹ thỏa mãn ngừng lại hành động giày vò cô gái, trong khi cô gái đáng thương bấy giờ đã trút hơi thở cuối cùng.

Đồng Tuyết Khanh ngậy ra ngỡ ngàng, chờ đợi chứng kiến hết thấy màn kinh tâm động phách ấy. Người đàn ông cũng đã nhìn thấy y, ngay cả một đường nét giật mình cũng chẳng hề hiển lộ, ngược lại hấn chỉ ung dung chỉnh trang lại gọn gàng quần áo, mỉm cười nhìn Đồng Tuyết Khanh.

Đó thật là một khuôn mặt anh tuấn hiên ngang quá chừng, dẫn theo khí phách ngạo nghễ, áo quần hoa lệ mà nho nhã hấn khoát trên người tạo cho hấn một hình tượng quân tử bất biến. Nếu không tự tận mắt mà trông, sẽ chẳng có ai tin nổi người như thế lại gây ra hành vi dã man như vừa rồi.

“Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, không giết người.” Người đàn ông túm được cổ áo Tuyết Khanh bằng tốc độ sét đánh, một tay đập y ngã nhào trên đất, lại nhanh như chớp điểm huyết, “Nghe rõ, người phải tường thuật rằng chuyện này do một tên ác ôn che mặt làm, bằng không... chắc, người sẽ chết còn thảm hơn cô ta đấy!”

“Người uy hiếp ta?” Đồng Tuyết Khanh chỉ cảm thấy cả người đau rần, vô lực, nhưng vì nhằm giữ an toàn bản thân, y vẫn phải hỏi rõ ràng.

“Cuối cùng cũng chịu mở miệng.” Người nọ bất ngờ tóm lấy khuôn mặt như khối băng ngọc kia, “Thật sự là rất hiếm hoi đó...”

Đồng Tuyết Khanh lập tức ngậm bặt miệng, đây là tác tác phong trước giờ của y, không làm việc gì phục vụ kẻ xấu.

“Người hiểu lầm rồi.” Người nọ đứng dậy, khoe miệng nhướn lên một tia ma quỷ, “Ý ta, người là một nam tử xinh đẹp rất hiếm có!”

Nói xong, hấn bước lại về phía xác cô gái, nhét một thứ đồ gì đó vào tay cô ta, đoạn bỏ đi, trên đường còn không quên ngoái lại phóng cho Tuyết Khanh một cái liếc mắt, “Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau thôi.” Hấn nói với ý tứ sâu xa, thế rồi lại sải bước rời khỏi.

Đồng Tuyết Khanh chỉ có thể ngác ngơ ngồi cạnh một cỗ xác chết, chịu đựng sương lạnh của ngày tàn hè giao hòa với nỗi sợ trở đến ngập ngựa.

Chuyện sau đó, Đồng Tuyết Khanh cũng không biết rõ, nhưng cũng không ai hỏi gì y, và Đại tư không cũng cho phép y được nghỉ ngơi suốt cả tháng.

Một ngày nào đó của tiết Thu phân(3), Hoàng thượng băng hà, trước khi lâm chung, lập Lục hoàng tử Hằng Dạ làm Thái tử. Trong cung đều truyền tai nhau một tin rằng, kẻ đã cưỡng chết cô gái ở Thiên đàm đúng là Tứ thái tử, nguyên nhân bởi cô gái chộc giận hấn, chứng cứ nằm trong tay cô gái, trước khi chết đã giật được ngọc phối hộ thân của Tứ hoàng tử. Đương nhiên sự kiện này vẫn chưa được khẳng định, song Tứ hoàng tử tức khắc đã bị cử đi làm Tiết độ sứ(4) Lĩnh Nam(5), từ nay về sau sẽ rất khó góc đầu nổi.

Đối với tin tức này, Đồng Tuyết Khanh luôn luôn chỉ giữ thái độ im lặng, thế nhưng trong lòng đã càng thêm khắc sâu cái bóng tối bao trùm nơi đây, và cả nguyên tắc sinh tồn của chốn cung cấm.

. / .

Chú thích:

1. Tây Vực là nơi tập trung nhiều dân tộc thiểu số của Trung Quốc với những tập tục khác lạ nằm ở phía Tây của Trung Quốc. Nơi đây nổi tiếng là vùng đất có nhiều phong cảnh đẹp với nhiều di tích cổ, núi non hùng vĩ. Đặc biệt là nền văn hóa lâu đời cũng như những kiệt tác bách nghệ của người dân Tây Vực mà ngàn năm xưa, bất cứ lữ khách nào ghé đến cũng phải trầm trồ thán phục.

2. Đại tư không là tên một chức quan, song mỗi triều đại thì chức quan lại đảm nhiệm những công việc khác nhau. Ví dụ:

Thời Nghiêu, Thuấn, Vũ: chủ quản về khí hậu.

Thời Chu: chủ quản kiến trúc công đình, chế tạo xe, trang phục, vũ khí, giám sát nô lệ thủ công nghiệp, một trong “lục khanh”

Thời Hán: được đổi tên từ Ngự sử đại phu, một trong “tam công”, chủ quản tù nhân.

Thời Minh, Thanh: là cách gọi của Thượng thư công bộ.

cơ mà làm hiển tể như truyện thì... không có thời nào rồi ‘___’

~3. Tiết thu phân, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí có khởi đầu bằng điểm giữa của mùa thu, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch.

Theo quy ước, tiết thu phân là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 23 hay 24 tháng 9 khi kết thúc tiết bạch lộ và kết thúc vào khoảng ngày 8 hay 9 tháng 10 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết hàn lộ bắt đầu.

4. Tiết độ sứ là chức quan đứng đầu đạo, có nguồn gốc từ thời nhà Đường, Trung Quốc, bắt đầu từ khoảng năm 710-711, nhằm mục đích ngăn chặn các mối đe dọa từ bên ngoài Trung Quốc.

Đến đời nhà Nguyên thì bị bãi bỏ chức này.

5. Lĩnh Nam là vùng đất phía nam núi Ngũ Lĩnh trong truyền thuyết xưa ở Việt Nam và Trung Quốc.

(là ở khu vực chữ Lingnan kìa, gần Guangzhou, có nghĩa khu vực đó là thuộc 1 trong những thành phố lớn của TQ ngày nay ấy chứ ;)))

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

5. Chương 5

Ngày Thái tử đăng cơ, tuyên bố đại xá thiên hạ, cả nước miễn thuế trong ba năm, vạn dân reo hò rộn rã.

Làm quan lang hiển tể, trong lễ đại điển đăng cơ của tân Hoàng đế, Đồng Tuyết Khanh đã được thấy Hoàng thượng. Từ sớm sửa y đã ngầm đoán được lai lịch của hung thủ bên hồ nước ngày đấy, song tới lúc tận mắt nhìn thấy người đàn ông ác quỷ đáng sợ kia mang theo thần thái thiêng liêng nhất, thần thánh nhất, chậm rãi bước lên Thiên đàn, ngồi trên Long ý trong sự ủng hộ của quần thần, y vẫn không khỏi bàng hoàng và bất an.

Hiện tại, tai kiếp vạ đến đã khó tránh thoát được rồi.

Hằng Dạ ngồi nghiêm trang trên Long ý, lần đầu tiên cảm giác quyền lực đã trọn vẹn nắm chặt trong tay. Ngay sau đó, hắn tìm ra được Đồng Tuyết Khanh, người thiếu niên xinh đẹp hơn một tháng nay không cách nào xua đi được mà cứ lảng vảng hoài trong đầu hắn.

Đáng tiếc, khuôn mặt trắng như tuyết kia không mấy may chút nào xúc cảm, thân hình dong dỏng đơn bạc đứng thẳng dưới chân mình.

“Lần hoạt động tế thiên này trăm rất hài lòng, khanh gia nào đã lo liệu lễ nghi nhỉ?” Hằng Dạ lên tiếng hỏi.

Đại tư không liền dứ dứ đẩy đẩy Đồng Tuyết Khanh, y đành phải bước ra, quỳ xuống lạy.

“Được! Thăng chức làm thị lang chuyên trách lễ nghi của trăm.” Hằng Dạ lập tức hạ chỉ, điều nhiệm Tuyết Khanh đến cạnh mình.

“Thần khấu tạ Long ân! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Đồng Tuyết Khanh tạ ơn thưa, trái tim ‘thình thịch’ đập kinh hoàng. Rốt cuộc Hoàng thượng vẫn nhớ chuyện tối đó, xem chừng bản thân mình lành ít dữ nhiều được đây!

Ngay tối đó, Hằng Dạ tuyên chỉ triệu kiến Đồng Tuyết Khanh.

Ấy là lần đầu tiên Đồng Tuyết Khanh được đặt chân vào Vị Ương cung hoa lệ.

Y ráng sức đè nén nỗi sợ hãi và hoang mang của mình, cố gắng giữ thái độ lạnh nhạt. Hằng Dạ đuổi hết cung nữ hầu hạ và thái giám ra, nhìn lại Tuyết Khanh cũng bằng vẻ trấn định đồng dạng.

“Người tên Đồng Tuyết Khanh, người Trường An, mười tám tuổi, mới vào cung chưa lâu, phụ thân là Đồng Phương – Thái tử giám đương nhiệm. Trẫm nói có phải không nào?”

“Thần chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, đâu dám nhọc phiền Hoàng thượng quan tâm?” Đồng Tuyết Khanh gắng gượng để thanh điệu mình nghe khiêm tốn lễ phép.

“Bây giờ trong điện chỉ có người với trẫm, khỏi cần làm bộ làm tịch.” Hằng Dạ lúc này có chút không kiên nhẫn.

“Chuyện tối hôm đó, thần không hề tiết lộ cùng bất luận người nào, sau này cũng thế, xin Hoàng thượng cứ yên tâm!” Đồng Tuyết Khanh cũng chẳng định vòng vo nhiều gì cả.

“Hahaha!” Hằng Dạ nhin không được, bật lên cười váng, “Người cho rằng trẫm sợ người kể cho kẻ khác ư? Một khi trẫm đã thân chinh ra tay, đồng nghĩa trẫm chẳng cần kiêng kỵ. Mà giờ thiên hạ đã là của trẫm, không riêng gì người, cho dù toàn thể thiên hạ đều biết thì liệu đã làm sao? Ai dám tin nào?”

“Thứ cho thần ngu muội, vậy hôm nay Hoàng thượng cho triệu kiến thần, chẳng hay Người có gì phân phó?”

“Đúng rồi, người có muốn biết, tại sao trẫm lại tự mình đi làm chuyện kia hay không?” Hằng Dạ mỉm cười hỏi lại, như thể đó là một sự kiện về vang cực kỳ.

“Thần không biết ạ.” Đồng Tuyết Khanh thật thà hồi đáp.

“Tại vì...” Hằng Dạ đến gần y, vươn tay khẽ lướt qua gò má trước mắt, “Trẫm chưa từng bỏ qua mọi loại mỹ vị!”

Một cách đột ngột, Hằng Dạ mạnh mẽ ôm Đồng Tuyết Khanh, không một lời phân trần mà hôn lên làn môi mềm nhũn nho nhỏ.

Đồng Tuyết Khanh nhất thời ngơ ra, mãi đến khi Hằng Dạ lén lướt cường ép chìa lưỡi xâm nhập vào, y mới ra sức chống cự, mà Hằng Dạ vốn tưởng đối phương đã ngoan ngoãn chịu sự chi phối của mình nên sơ suất, bị Đồng Tuyết Khanh đẩy ra.

“Xin Hoàng thượng hãy tự trọng!” Đồng Tuyết Khanh bối rối quỳ rạp xuống đất.

“Tự trọng? Trẫm mãi mãi là sự trang trọng của thiên hạ!” Hằng Dạ ngừng bật ý cười, lạnh lùng nhìn Đồng Tuyết Khanh thoáng run rẩy quỳ gối bên chân, thân dưới tự động dấy lên cơn sưng bùng tỉnh.

Mặc dù sau bao năm trưởng thành, bản thân đã từng thử qua vô số mỹ nữ, thế nhưng lại động lòng vì một thiếu niên xinh đẹp lạnh lùng, mong manh như này vẫn là lần đầu tiên. Loại dục vọng cấm kỵ ấy thế mà lại hun cho hấn cơn hưng phấn và rúng động không cách chi diễn tả.

Hằng Dạ tóm lấy Đồng Tuyết Khanh, ném y dưới chân ngự bàn. Ngay lúc đau đớn do bị ném ngã, Đồng Tuyết Khanh lại phát hiện Hoàng thượng dùng dây gai chuyên để khâu độc mộc(1) trói tách hai tay y ra ở hai chân bàn.

Kể đó, y chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng thượng lột bỏ những gì vướng víu trên cơ thể hấn, thể hình săn chắc rắn rỏi hiện ra trong tầm mắt. Và rất nhanh, đến lượt quần áo y bị Hoàng thượng lột bỏ.

“Thật xinh đẹp.” Hằng Dạ ngắm nhìn cơ thể trần trụi phải nói là đã chạm ngưỡng đến giới hạn hoàn hảo của con người trước mắt, cảm thán không thôi.

Nguyên nhân do ít tập võ, dáng người Đồng Tuyết Khanh mảnh mai lại bằng phẳng, hai núm ngực hồng hào khê cao lên trong sự ôm ấp của gió lạnh, cặp chân thon dài thẳng tắp vì hoảng sợ mà co quắp chặt lại, đồng thời hình thành một góc độ cực kỳ mê mẩn, dưới phần bụng phẳng lý, chồi hoa non nót núp trong nhúm lông gọn gọn toát đầy vẻ yếu đuối và ngượng ngập.

Thân dưới Hằng Dạ đã phình ra đến vừa to vừa dẹt đứng, hấn mang theo dục vọng đã sắp bùng nổ mà nhích tới, thoải mái mở đùi Tuyết Khanh, chen vào giữa.

Đồng Tuyết chỉ cảm nhận được nơi cửa động sau đang bị đặt một thứ gì đó to lớn kinh người, y tức khắc hiểu ra ý định tiếp theo của Hoàng thượng, cả người ớn lạnh tới cực điểm.

“Hoàng thượng, xin dừng, cầu xin Người, dừng, a!...” Còn chưa cầu xin xong, một cơn đau tê tâm liệt phế bạo liệt dội đến, giữa khe đùi như đang bị cắm vào một con dao nhọn, nước mắt vô thức tràn khóe mi.

“A, người thật chặt, thật khô, trĩu mới chỉ vào một nửa.” Hằng Dạ tỉnh tường cảm giác cái đó của hắn được lồi giữa chặt chẽ vây lại, khó khăn để đi vào, hắn không chịu thua rướn thân lên, rốt cuộc cũng đẩy được toàn bộ vào bên trong không gian chật chội, máu rỉ ra nơi hai người gắn kết, một giọt lại một giọt, chả mấy chốc đã nhuộm đỏ lớp gạch xanh.

Có máu làm trơn, Hằng Dạ càng dữ dội đâm cắm, cảm giác mê mê vừa trơn vừa chặt khiến đầu óc hắn rỗng tuếch, nếp nhăn vách ruột đưa đến cho phân thân thô to một loại khoái cảm tê dại không gì sánh bằng, Hằng Dạ càng thêm bất nhẫn, ra vào dồn dập.

Đồng Tuyết Khanh tỉnh táo gánh đỡ cơn đau khổng lồ không ngơi một giây gián đoạn này, móng đau tới nỗi run bần bật trong vô thức, mồ hôi hòa vào nước mắt men theo quai hàm duyên dáng rỏ rơi xuống khung ngực, bàn tay nhứt buốt gồng sức nắm xoắn, dây gai thô ráp cửa bật máu cổ tay mìn màng.

“Vì sao không kêu lên, a, haaa... Thật khoan khoái, ái khanh, người làm cho trĩu thật thích...” Hằng Dạ say sưa hỏi thăm, thân dưới thúc vào mỗi lúc một mau.

Đồng Tuyết Khanh cắn chặt hàm răng rặng nồn, không dám dùng tiếng kêu thét để giảm bớt thống khổ. Nơi đây là Vị Ương cung, bản thân lại đang bị đương kim Thánh thượng cưỡng bức, nhờ ai phát hiện, sau này còn biết phải làm sao?

Cuối cùng sau một đợt phi tốc tiến vào, Hằng Dạ phóng ra dục vọng thần diệu tại nơi sâu thẳm ấm áp của Tuyết Khanh, thoáng chốc, cơn đau giày xéo Đồng Tuyết Khanh cũng vơi đi được ít nhiều.

Xong việc, đứng lên, Hằng Dạ hết sức sảng khoái, dư âm hây còn vấn vít chưa tan biến hết, thế nhưng sau khi bắt gặp vết máu chói mắt bên dưới Tuyết Khanh, hắn quyết định tạm thời nhịn ham muốn xuống.

Tự mình mặc lại quần áo, quăng quần áo Đồng Tuyết Khanh lên tấm thân trần trụi của y, hắn cũng nhanh chóng tháo dây gai đang trói buộc.

Đồng Tuyết Khanh ép mình phải thờ ơ nỗi đau và nhục nhã, cuống quýt vịn lại quần áo, hoảng hốt bước ra ngoài.

“Đồng ái khanh, hôm nay trĩu rất ưng ý, người về phòng tận tình nghỉ ngơi đi.” Hằng Dạ ung dung nói với theo cái bóng liêu xiêu bỏ chạy.

Song hình như chả có chữ nào lọt nổi vào tai Đồng Tuyết Khanh cả, y chỉ biết kéo lê đôi chân nặng như chì trốn chạy đi mà thôi.

Trở về phòng, Đồng Tuyết Khanh nhờ một tiểu thái giám rồi rỗi giúp y chuẩn bị một thùng nước lớn, từng gáo từng gáo nước gội từ đầu đến chân, đặc biệt cái chỗ đã bị làm nhục tàn nhẫn nọ. Sau rồi, y ngồi vào thùng, hai tay liều mạng kỳ cọ chà xát mỗi một tác thịt da, nước mắt đầm đìa rơi xuống trong yên ắng, khóc lên nghẹn ngào, giọng nói nguyên bản êm ái và hiền hòa cũng bị xé rách, trở nên khản đặc.

. / .

Chú thích:

1. Độc mộc, giải nghĩa một cách đơn giản là viết lên thẻ tre, độc mộc chính là những thẻ tre đó.

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

6. Chương 6

Đồng Tuyết Khanh nằm bẹp trên giường suốt ba ngày trời, vết thương nóng rát như bị bỏng nơi động sau luôn bất ngờ lòi y tỉnh dậy từ trong ảo mộng. Khi y muốn nhớ lại những năm tháng hồi ức đẹp tươi ngoài cung để nguôi ngoai nỗi đau, trái tim liền như thể bị xéo nát, da như bị lột, phô bày tất cả nhũn nhủn của

y ra trước mắt người đời. Y lại bắt đầu nhắm mắt, cố bắt mình phải mê man đi, y không cho phép mình nghĩ ngợi gì đến Hứa Nghiêm cả.

Y đích thực yêu nam nhân, y đã yêu mười mấy năm, nhưng Hứa đại ca tuyệt nhiên sẽ không cảm thú như vậy với y đâu mà, có điều Hứa đại ca có khi nào sẽ lãng tránh điều này không? Chẳng phải mình vẫn luôn chờ đợi cái ôm của Hứa đại ca đó sao?... Không! Không! Không! Đồng Tuyết Khanh tức khắc ngăn chặn dòng suy nghĩ vẩn vơ của mình, trái tim càng đau thắt thêm nhiều lần.

Ngày thứ tư, Hoàng thượng cử ngự y đưa Kim Sang dược(1) tới, ngự y lạnh tanh biểu tình thoa thuốc thay Tuyết Khanh. Tuyết Khanh phải để chỗ bị thương ra cho người ta xem, mặt đỏ rùng rục, cũng may ngự y không có hỏi han gì, những chuyện bí mật nơi chốn Hoàng cung, ông lão tập nhiều cũng đã thành quen sẵn.

Sang ngày thứ năm, vết thương đã xem xem lạnh lặn. Đồng Tuyết Khanh ra ngoài phòng, dưới bóng nắng êm ả của mùa thu, mượn thiên nhiên để xoa dịu linh hồn rơi rớt của mình.

Không ngờ, buổi tối ngày thứ sáu, có ba thái giám đến, đưa Đồng Tuyết Khanh tới Vị Ương cung.

“Đồng ái khanh, sức khỏe thế nào rồi?” Hằng Dạ dùng giọng nói dịu dàng bậc nhất mà hỏi.

Đồng Tuyết Khanh ngó khắp chung quanh, những người thị hầu lại lần nữa mất tăm không thấy bóng dáng.

“Hoàng thượng, hình phạt Người đã trừng trị thần, thần không hề oán hận, Người hãy buông tha thần đi!” Đồng Tuyết Khanh vội quỳ xuống, hỗn loạn mở lời.

“Ái khanh lo lắng nhiều quá, sao trẫm lại trừng trị ngươi cho được, trẫm chỉ là yêu thương ngươi thôi, mau đứng dậy đi.” Hằng Dạ nở nụ cười đến là ái muội, tự mình đến nâng thiếu niên nhu mì kia lên.

“Không, Hoàng thượng, xin Người bỏ ra đi ạ.” Đồng Tuyết Khanh ngược tầm đầu, muốn thoát ra khỏi bàn tay to bản của Hằng Dạ, trên mặt không che giấu nổi sắc tái nhợt và khiếp hãi, song chính bằng cái sự hoảng sợ cùng ngại ngùng này lại càng khuấy lên dục tình Hằng Dạ.

“Vì sao ngươi lại sợ trẫm vậy?” Hằng Dạ mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Đồng Tuyết Khanh, ôm y vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tấm lưng mảnh khảnh.

“Hoàng Thượng, không, Người, không... Đau quá... A, thần không phải ý đó...” Đồng Tuyết Khanh cắn bản không dám đẩy tay Hoàng thượng ra, chỉ có thể lấp bắp can gián.

“Tiểu mỹ nhân à, lần này trẫm tuyệt đối sẽ không làm ngươi đau đâu.” Hằng Dạ với một lọ chất lỏng đàn hương(2) trong suốt từ trên bàn, hươu hươu nó trước mặt Đồng Tuyết Khanh, “Đây là dịch bôi trơn Thái y phối chế vì trẫm, nhất định sẽ cho ngươi được nếm trải tư vị *** tuyệt vời.”

Lời dứt, Hằng Dạ gọn nhẹ bế bồng Đồng Tuyết Khanh vào giường lớn trong phòng ngủ.

“Hoàng thượng, thần không làm được đâu, Người hãy tìm ai khác đi, thần, thần không muốn!” Đồng Tuyết Khanh cuống tới nổi suýt nữa khóc òa, y rụt lui vào một góc giường, hai tay giữ chặt vạt áo.

“Ngươi cũng dụ dỗ trẫm quá đó nha!” Hằng Dạ sột ruột leo lên giường, dùng lựa mỏng trói hai tay Đồng Tuyết Khanh treo lên nóc xà, để cho chân Đồng Tuyết Khanh vừa vặn có thể đứng trên giường.

“Trẫm sợ ngươi gãy giữa nên vẫn trói tay ngươi, sau này ngươi thành quen thì sẽ không cần nữa.” Hằng Dạ nhanh nhẹn cởi quần áo cả Tuyết Khanh lẫn cả mình.

Đồng Tuyết Khanh muốn khóc mà không giọt nước mắt nào tuôn ra nổi, cá đã nằm trên thớt, phản kháng sẽ càng làm cho vị Hoàng thượng tinh lực hơn người này xé vụn y mà thôi, y làm sao quên được thảm trạng của cô gái kia cơ chứ.

Hằng Dạ vuốt ve da thịt trơn mịn của Đồng Tuyết Khanh, cọ xát thân dưới vào gò mông nhỏ ngọt ngào, một cơn tê dại dội tới cẳng chân. Hắn đổ ra một ít dịch trơn, nhẹ nhàng thoa lên cặp mông sáng ánh, chậm chậm dời ngón trở lên ngón giữa từ gốc dưới hoa hành chuyển lên rãnh mông, đồng thời tay kia thì xoa xoa núm ngực bé con dựng thẳng, thế rồi chèn chân mình vào tách hai chân Đồng Tuyết Khanh ra, đóa hoa cúc phấn hồng khép chặt tựa như xử nữ, dưới sự xoa mơn của ngón tay dài mà bắt đầu thả lỏng, da thịt Đồng Tuyết Khanh cũng bởi sự vuốt ve mà ửng đỏ dần dần, tất thấy đều khiến cho phần thân đã sớm ngóc ngóc của Hằng Dạ vênh lên dữ dội, hắn vội vàng bôi nốt số dịch, đoạn tiến thẳng vào.

“A.” Đành rằng đã trơn khá nhiều so với lần đầu tiên, phân thân cỡ lớn vẫn giãn đường hoa nhỏ hẹp của Đồng Tuyết Khanh ra tới đâu nhứt, thế nhưng máu đã không còn chảy. Đồng Tuyết Khanh nhăn nhuc cơn đau, một mực không dám thốt ra tiếng nào, chỉ hy vọng mình có thể mau mau thỏa mãn Hoàng thượng sớm sửa một chút.

Hằng Dạ suôn sẻ tiến vào rồi, đóa hoa bắt đầu co rúm, cảm giác mềm dẻo nóng hầm hập vây chặt dục vọng hần không chứa chỗ nào, hơn nữa nhờ độ trơn vừa đủ, quả thực sướng khoái tới mức như đang đập gió cười mây, mọi âm đạo thiếu nữ trong quá khứ cũng vô phương sánh bằng cái sự thoải mái do lực nén ép co rút sâu trong cơ thể lần quá trình dốc sức đưa đẩy này đây. Hằng Dạ cảm thấy tấm lưng trơn láng kề sát ***g ngực mình thoang thoang run lẩy bẩy, mà chủ nhân cơ thể đang bị mình độc chiếm lại cực lực chịu đựng, loại biểu hiện ấy bao giờ cũng vẽ cho Hằng Dạ cảm giác hần thật ưu việt và bản thân hần là nhất, dòng tư duy ào ào áp đảo hết thấy ấy tức khắc theo sóng não truyền thẳng xuống thân dưới, tăng thêm sự kích động và vui sướng cho đợt xâm nhập tiếp theo. Rất nhanh, Hằng Dạ đã đạt tới thiên đường khoái cảm.

“Haaa!” Hằng Dạ vui mũi nhọn đến nơi chốn sâu nhất, hưởng thụ dư vị mê mị, cùng lúc đó cọ mặt mình lên cần cổ mảnh khảnh của người nọ, cảm thụ được mạch máu nảy lên dồn dập dưới lớp da trắng mềm.

Giữa cơn đau giày xéo, thần chí Đồng Tuyết Khanh mập mờ, những đợt lao tới mạnh bạo sau cuối lại bức cho y đau quá mà tỉnh lại, tại thời khắc Hoàng thượng thoang ngừng kia, nước mắt chua chất lên ra khỏi hốc mắt, lăn dài xuống xương quai xanh.

“Ái khanh, người đúng là báu vật hiếm có, ngay cả nước mắt cũng ngọt lạ, làm trầm lại nhọn nhọn quá chừng.” Hằng Dạ liếm lấy nước mắt người trong lòng hần, ngữ khí đắm tình khiến gương mặt Đồng Tuyết Khanh nhất thời nóng bừng dậy.

“Hoàng thượng, Người hãy tha cho thần đi, cầu xin Người...” Đồng Tuyết Khanh van lơn bằng chất giọng nhỏ xíu uất nghẹn.

Hằng Dạ yên lặng mỉm cười, chậm rãi cởi dải lụa trói cổ tay Tuyết Khanh nhưng vẫn chưa chịu rút ra dục vọng hầy còn đang nghỉ tạm trong cơ thể ấy. Đồng Tuyết Khanh vô cùng sợ hãi khi phát giác hung khí nguyên bản nhũn mềm bên trong y thoát chốc đã hùng hực trở lại, lối giữa đã bình lặng dần dần lại bị bắt buộc căng rộng — nỗi thống khổ quen thuộc khiến y ngầy ra thật lâu. Y chân chừ hồi chốc, tay chân cùng cựa quậy, định bụng muốn xuống giường, thoát khỏi hình cụ nóng nực to lớn kia.

“Đồng ái khách chớ nôn nóng quá, ái chà, sao người lại hút chặt như vậy, chặt đến nỗi trẫm không dần lòng nổi được à nha...” Hằng Dạ đặt Đồng Tuyết Khanh nằm úp sấp xuống, thuận thế đè người lên, sau đấy khê khàng lay động thất lưng cường tráng. Đóa hoa quấn người kia bọc gắt gao phân thân, dịch thể mới rồi tiết ra cũng theo đó chảy ra ngoài lối giữa, hiệu quả trơn trượt này làm cho cái đó ướt rượt *** của Hằng Dạ không quá nhọc nhằn mà chuyển động, khoái cảm cuộn cuộn xô bồ.

“Ái khanh, người thật trơn, lỗ nhỏ của người mềm lắm, trẫm... Hộc, đừng hút nữa, trẫm khoan khoái chết mất. A haaa...”

Đích thực là ướt át, cơn đau bủa vây đến lần thứ hai của Đồng Tuyết Khanh đã dịu đi đôi chút, song phân thân thô to kia đối lập quá mức với đóa hoa rất nhỏ hẹp đằng sau, trện làm nhuc kéo dài đã non nửa canh giờ làm thịt da nơi ruột quá độ nhứt buốt. Tuyết Khanh liều mạng cắn chặt răng, bấu lấy khăn trải giường, chống đỡ những đợt thúc tới cuồng nhiệt đến từ phía sau.

Nơi mập hợp tràn rỉ rất dịch thể, lối vào mê hoặc bị ma sát dật ra những tiếng vang ‘sụt, sụt’ đầy gợi tình, Đồng Tuyết Khanh nghe, thấy thẹn vô hạn.

Hằng Dạ liên tiếp đeo đuổi cơn khoái cảm lớn hơn, lớn hơn nữa. Hần nhồm thân trên dậy, cùng lúc nâng cả vòng eo nhỏ nhắn bên dưới lên, để Đồng Tuyết Khanh vẫn duy trì tư thế quỳ, hai tay chống xuống, tựa như động vật bốn chân chạm đất, còn mình thì dữ dội víu hông đối phương, dốc toàn lực công kích vào, mỗi một lần tiến vào đều đẩy đến không gian sâu thẳm nhất, cấp tốc rút ra rồi lại đâm vào tiếp nữa... Loáng thoang như thể xông pha chiến trường giết địch, thế nhưng chính cái loại khoái cảm nhuộm máu đó lại sản sinh ra cơn sướng khoái mù mê khóa lấp hết, Hằng Dạ thật không ngờ lại có một người con trai có thể mang đến cho hần lòng thỏa mãn ngang bằng với chém giết được nhường ấy.

Mà Tuyết Khanh tội nghiệp, đường hoa bị chao đảo không nương tình, mỗi một lần nơi sâu thẳm bị thúc tới là một lần phế phổi ngừng trệ. Đáng sợ nhất, bản thân lại bày ra tư thế hầu hạ không khác gì động vật, để mặc chủ nhân cười lên, tùy ý tận hưởng.

Trước đây, y cũng từng cùng đồng liêu xem một quyển tranh xuân cung, bên trong toàn các tư thế nam nữ ân ái, mà cái tư thế này lại khiến cho mọi người trêu chọc rôm rả nhất:

“Đàn bà khổ thiết, nhờ mà có bị cười kiêu vầy, tôi mà là họ, e tôi đi tự sát ngay.”

“Tiểu tử này nữa, chà, thực chất phụ nữ đứng đắn thì không thể đâu, còn mấy cô đầu bảng ở Di Hồng viện để cũng phải làm vậy để lấy lòng khách lắm.”

“Đúng đúng, đâu xa, ngay như Tiểu Thúy của Xuân Phong các thầy bảo nhờ cái tư thế này mà làm nên sự nghiệp đó!”

“Nhưng mà, cũng nghe nói tư thế này thích lắm, dục tử dục tiên luôn à nha!”

“Á à, anh thử rồi hử?”

“Nhắm nào, tôi thêm vào mấy kỹ nữ *** đang ti tiện đó chứ hả!”

...

Còn ta, ta là gì? Ta *** đang ư? Ta...

Giữa vết thương luân phiên rách rưới chẳng đụp cả thể xác và tâm hồn, Đồng Tuyết Khanh dần dần mất đi ý thức.

. / .

Chú thích:

1. Kim Sang dược (tục xưng là Dao Tiêm dược) là một loại thuốc trị thương chuyên để chữa trị vết thương do dao kiếm, ngoài ra còn trị các vết thương do té ngã, chảy máu, bầm dập, sưng phù, tụ máu... Điều chế xong thì bôi vào vết thương, khoảng năm phút đồng hồ sẽ có hiệu quả trông thấy.

2. Chất lỏng đàn hương

Theo như những gì trong truyện là được điều chế từ cây đàn hương nên mình nghĩ nó là một loại tinh dầu rất phổ biến được tinh lọc từ gỗ cây.

Tác dụng của nó cung cấp độ ẩm cho da khô, cân bằng tinh thần, dịu các giác quan, giúp tỉnh táo, minh mẫn, giải độc cơ thể, giảm stress, chống mệt mỏi, ổn định tinh thần. Nó giúp bạn có tâm trạng thoải mái, cân bằng cảm xúc, sự tỉnh táo cũng như duy trì khí lực, sự hăng hái, giúp tinh thần dễ chịu và sáng khoái hơn. Nó kích thích cảm xúc rất tốt, giúp xua tan mọi căng thẳng và giúp trấn tĩnh, an thần.

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

7. Chương 7

Ánh nắng chói mắt rọi qua tầng tầng màn trướng lùa vào, Đồng Tuyết Khanh gian nan mở ra hai mắt nặng trĩu, đầu đau ong ong.

“Đây là đâu?” Y cả kinh ngồi bật dậy.

“A!” Cảm giác đau đớn sinh ra do thân dưới tiếp xúc với nệm giường làm y vuột ra kêu thành tiếng. Nháy mắt, toàn bộ những gì diễn ra đêm qua tái hiện lại trong óc não, vài giường bên dưới vẫn loang lổ dấu vết tình ái đêm qua được thừa hưởng, lấm tấm vết dịch thể trắng nhờ khô cạn trên vải bông trắng ngần, vết cào vài giường nhàu nhĩ, bươm bướm, tựa như thân thể chính y.

Bấy giờ Đồng Tuyết Khanh mới nghĩ ra đã là sáng ngày hôm sau, mà y thì đang ngồi trên giường trong tấm cung Hoàng thượng. Y luống cuống tìm quần áo, phát hiện tất cả đều bị ném loạn dưới đất, thế nên y bèn khấn trương đi nhặt.

“Đồng đại nhân, chúng nô tỳ đến hầu hạ, ngài không cần tự mình làm.” Lúc này, có hai cung nữ chạy vào từ bên ngoài, giúp y nhất nhạnh.

“Không cần, các cô đi ra đi.” Đồng Tuyết Khanh muôn vằn xấu hổ, bản thân đang trần trụi gượng đứng trên sàn nhà, dịch thể ẩm áp từ từ trườn xuống dọc cặp đùi thanh tú, đau nhức giữa khe chân làm cho cơ thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã nhào, như vậy thì làm sao có thể nóng nảy với người ta được cơ chứ?

“Đồng đại nhân, trước khi lâm triều, Hoàng thượng đã dặn dò Trần công công tìm người hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho ngài, nếu làm trái, chúng nô tỳ không thể gánh nổi trách nhiệm.” Hai cô cung nữ vội quỳ xuống giải thích.

Cũng phải, các cô ấy phải quét dọn chỗ này mà. Nghĩ thế nên Đồng Tuyết Khanh cũng ngồi xuống, nhanh chóng vận quần áo cung nữ mang cho y rồi muốn lập tức rời khỏi đây.

Hai cung nữ thấy vậy, vội vàng quỳ ngáng trước cửa.

“Hoàng thượng dặn chúng nô tỳ phục vụ Đồng đại nhân, không có dặn để đại nhân đi.”

“Nhưng, ta phải về phòng, đây là tấm cung Thánh thượng, sao ta có thể ở lại được?” Đồng Tuyết Khanh thắc mắc đầy sợ hãi, cơ sao Hoàng thượng đã thỏa mãn rồi còn chưa chịu thả y đi?

“Nô tỳ chỉ biết phải hầu hạ người ngủ lại tấm cung Hoàng thượng, những việc khác thì không rõ. Xin Đồng đại nhân đừng làm khó chúng nô tỳ.”

Một cung nữ bất gặp biểu tình sợ hãi của Đồng Tuyết Khanh, bèn an ủi, “Đồng đại nhân ở lại không sao đâu, Hoàng thượng chưa bao giờ để các nương nương ở lại qua đêm cả, ngài chính là người thứ nhất ——”

“Ra ngoài!” Đồng Tuyết Khanh không thể chịu được nữa, cơn phẫn nộ vô cớ bùng nổ, song đến khi trông thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ý sợ sệt, y mới phát giác bản thân mình đã quá thất lễ.

“Ta không đi, các cô cứ ra ngoài đi, ta muốn nghỉ.” Y gắng sức khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường trực.

“Dạ, vâng.” Hai cung nữ nơm nớp sợ chọc giận tân sủng của Hoàng thượng, cuống quýt dọn dẹp gọn gàng, đoạn lui đi.

Đồng Tuyết Khanh ngồi thừ ra trên giường, cảm xúc hỗn độn.

“Nương nương, trong mắt họ, ta là gì chứ? Không, mọi người sẽ nhìn ta bằng ánh mắt thế nào, thân nhân trong nhà sẽ thế nào, người ngoài sẽ cười chê thế nào đây? Còn cả, Hứa đại ca —— ôi, không!!”

Đồng Tuyết Khanh ôm chặt đầu, lắc nguầy nguậy, không thể, không được phép nhớ đến huynh ấy, không được!

Lần đầu tiên y mong ngóng Hứa Nghiêm đừng bao giờ vào cung cả, đừng nhìn thấy bộ dạng y thế này, sự đầy đau đớn tới thấu xương chưa từng trải qua đánh ngã y suy sụp.

Chờ đến chạng vạng, Trần công công mới lộ mặt, dẫn theo một đoàn người hầu, thu dọn cả tấm cung nguy nga, sau đó bày biện gian phòng trống bên phải phòng ngủ Hoàng thượng một chiếc giường lớn với đầy đủ bình phong màn rèm, vật dụng trang lệ, sắp xếp xong rồi mới quay qua Đồng Tuyết Khanh, khom mình xuống thưa bẩm, “Hoàng thượng có lời dặn, từ giờ Đồng đại nhân sẽ nghỉ ngơi tại phòng này, đương nhiên, ta lập tức bắt tay vào lựa chọn nơi ở trong cung cho Đồng đại nhân, tạm thời, phiên đại nhân chịu khó một chút. Còn nữa, Hoàng thượng không hy vọng tới lúc hồi cung lại không trông thấy Đồng đại nhân đâu, vậy nên xin ngài đừng đi lung tung.” Trong giọng điệu rõ ràng mang theo ý khinh miệt, sau khi nói hết thì phất tay áo, tính rời đi.

Lúc này, Đồng Tuyết Khanh mới bảo, “Lý do ta phải ở lại nơi này, Trần công công không định giải thích ư?”

Trần tổng quản ngoảnh đầu, cười ngả ngớn, “Chả lẽ Đồng đại nhân còn chưa rõ? Chẳng phải đêm qua Hoàng thượng đã nói cho ngài rồi sao?”

Đồng Tuyết Khanh ngồi nguyên một chỗ cả ngày trời, có không ít thái giám lẫn cung nữ vào vào ra ra, mặt mày ai ai cũng đều mang ý chế giễu cợt khiến trái tim y thêm hóa đá, mà hiện thời, ý tứ nhạo báng sâu

xa trong lời nói vị tổng quản thái giám này lại giáng mạnh một đòn thẳng thừng vào tôn nghiêm quý tộc của y.

“Lời Trần công công đại diện cho Hoàng thượng đấy chẳng? Không có Thánh chỉ, sao ta dễ tin cho được? Ta về phòng, nếu ông thật sự là tâm phúc Hoàng thượng thì hãy thay ta quỳ gối trước Người đi.”

Dứt câu, Đồng Tuyết Khanh đứng dậy bỏ đi.

Trần công công đã chính thức nổi đóa, lão ta nguyên là người hầu Lục hoàng tử, hiện tại đã được thăng làm tổng quản thái giám, ý y vô sự tín nhiệm trước nay của Hoàng thượng mà hống hách cực kỳ, mọi quý phi đều tìm cách nịnh nọt lão để đổi lấy Hoàng thượng lâm hạnh. Ấy thế mà thẳng lang quan tể đàn vật vãnh này dám giở giọng đấy với lão, thật sự quá ư là...

Trần công công không cản trở, chỉ vền vền hời hợt nói tương về hướng y, “Chớ có tưởng ngủ được với Hoàng thượng là đã dám vênh váo, cái kiểu tự nhận được chuyên sủng đó ta đây gặp miết rồi, chẳng có người nào không quá hai ngày là không bị Hoàng thượng đá xuống giường, huống hồ, còn là một thằng nhãi chứ? Hừ.”

Câu nói cay nghiệt thọc ngoáy thật sâu vào tâm can Đồng Tuyết Khanh, song y vẫn không ngừng bước mà trở nhanh về lại phòng mình.

Tắm rửa xong xuôi, Đồng Tuyết Khanh nhẹ nhàng tự thoa cho mình một ít Kim Sang dược, lành lạnh, dễ chịu quá đỗi, xem ra lần này ngoại trừ chút đau nhức thì không còn bị rách đáng sợ như lần trước nữa. Lần sau?...

Còn có lần sau hay sao? Câu nói Trần công công lại bên tai văng vẳng, Đồng Tuyết Khanh tự dừng cảm thấy xót xa, bản thân mình là cái gì? Thật là trò đùa Hoàng thượng bông bột hứng khởi? Về sau biết đối mặt với thị phi, thêm thất bại đặt trong cung thể nào đây? Bất kể ai trông thấy cũng đều sẽ cười sảng sặc.

“Ra cung!” Ý niệm này chui nhanh vào não, “Ngày mai lập tức từ quan về nhà.”

Đáng buồn thay, Đồng Tuyết Khanh đã chậm một bước.

Đêm hôm khuya khoắt, Hoàng thượng lại thân chinh đến phòng y ngủ.

“Vạn tuế!” Đồng Tuyết Khanh quỳ rạp tiếp giá, lòng dạ cư nhiên lại phẳng lặng.

“Đồng ái khanh bình thân! Trẫm muốn tự mình đến xem, gian phòng này rốt cuộc có gì hay hóm mà lại làm người không nở bỏ ngàn vậy.” Hằng Dạ lạnh nhạt, che giấu cơn tức giận tiềm tàng.

Không biết Trần công công đã sàm ngôn những gì với Hoàng thượng, nhưng chắc chắn chẳng phải điều hay ho! Đồng Tuyết Khanh âm thầm suy đoán.

Y ngược mắt, nhìn lên bậc đế vương trẻ tuổi cao hơn y nửa cái đầu, lần đầu tiên y thu gọn vào trong tầm mắt khuôn mặt anh tuấn vĩ ngạn, ăm ắp ngạo khí quân vương kia, thật lòng khó mà tin nổi mấy buổi tối ấy hẳn lại cuồng bạo và buông thả như thế.

Hằng Dạ cũng đồng thời ngẩng nhìn gương mặt thần tử, thanh lệ rung động lòng người ngàn vậy, tình xảo như được điêu khắc chế tác ngàn vậy, da thịt lạnh hơn tuyết, lạnh hơn sương lại lộ ra vẻ thuần trong khôn cùng.

Cặp mắt tròn to đen láy ấy biết bao thăm thẳm và dịu hiền, cứ thế yên tĩnh nhìn mình cứ như ngụ ý y thập phần hồn tử, xúc động đến cả bậc đế vương lãnh khốc cũng muốn được giang tay, ôm chặt y vào lòng.

“Về tẩm cung trẫm đi, kể từ nay, ngươi là tổng trưởng thị vệ kiêm quan lễ nghi của trẫm, hầu hạ bên người trẫm.”

Nói đoạn, Hằng Dạ xoay lưng đi, bốn thị vệ tức thời vây quanh đằng sau Đồng Tuyết Khanh, ánh mắt cứng nhắc ám thị y hãy mau lẹ đi theo.

Không hề do dự, Đồng Tuyết Khanh nhắc chân bước theo sau Hoàng thượng, y rõ, Thánh thượng tuyệt đối sẽ không khó dễ y. Y hiểu một điều, không thể ai kháng cự được vẻ mặt buồn bã yên lặng kia của y đâu mà.

Tiến vào Vị Ương cung, lia mắt một cái đã bắt gặp Trần công công đang đứng cung kính phục hầu một bên, hơn nữa khi y bởi thất thần mà vấp phải bậc thềm, Trần công công vội vàng chạy tới muốn đỡ, nhanh hơn cả Hoàng thượng đang xoay người định đỡ y.

“Không cần ông!” Đồng Tuyết Khanh không chút khách khí gạt tay Trần công công khỏi, đặt bàn tay bé nhỏ mềm mại lên bàn tay kéo y của Hoàng thượng, phóng một ánh mắt tràn ngập mê hoặc và quyến rũ về phía trước, khơi cho thân dưới Hằng Dạ lập tức vểnh lên. Hắn liền dùng một tay kéo người này vào ***g ngực. Cách vài ba lớp vải, Đồng Tuyết Khanh sờ sờ cảm thấy được thứ đó đang cứng ngắc, cư nhiên lại sâu sắc tự đắc đối với thành quả cố tình tán tỉnh này của mình, y cũng thức thời xoay sang ôm cổ Hoàng thượng, mà ngay chính hắn cũng bị hành động này của y gây bất ngờ.

Hằng Dạ lập tức dịu dàng bế ngang ái khanh hắn lên, xoắn chân bước về hướng phòng ngủ.

Nhóm cung nữ thái giám tự giác dừng chân nhịn không được bắt đầu lầm rầm bàn tán.

“Ôi trời trời, Đồng đại nhân kiêu mỹ thế cơ, so với mấy ngày hôm trước thì cứ hai người khác biệt ý.”

“Ôi dào, ngài ấy giả bộ yêu kiều trước mặt mi làm gì chứ, nếu không có chút tài lẻ liệu ngài ấy có lọt được vào mắt Hoàng thượng không nào?”

“Tài lẻ? Trên giường hay dưới giường vậy? Haha...”

Duy nhất im lặng chỉ có một Trần công công vừa mới bị mất mặt, lão vừa cắn lại vừa ân hận, lão ấy thế mà không phát hiện ra Đồng Tuyết Khanh đầu đơn giản là đèn tiết kiệm dầu(1) chứ, rõ là cạy được sừng ái mà kiêu căng, bản thân lão vẫn nên ít chọc vào thì hơn, lão không tin, y không có lúc thất thế, đến lúc đó thì, hừ...

. / .

Chú thích:

1. “Đèn tiết kiệm (dầu)” ám chỉ những người biết điều, hiền lành, không gây sự. Khi nó đã đi kèm thành cụm “Không phải đèn tiết kiệm (dầu)” ý nói về những kẻ khó chơi, khôn khéo. Cụmtừ này đã lưu hành rộng rãi từ văn học, điện ảnh, kịch và cả ngôn ngữ thường ngày của người dân Tung Cũ.

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

8. Chương 8

Hằng Dạ dùng sức ném Đồng Tuyết Khanh lên giường, không dài dòng nhiều lời, lập tức bắt đầu cởi dây lưng.

Lúc này, Đồng Tuyết Khanh định thần khỏi cảm giác hư vinh mới rồi, chân tay luống cuống.

Hằng Dạ nhìn ra sự mù mờ của y, không khỏi khó hiểu, hắn khẽ nâng phiến cầm thon thả kia lên, để Đồng Tuyết Khanh nhìn thẳng vào mình.

“Gi vậy, rõ ràng ngươi tự chủ động ngã vào vòng tay trẫm cơ mà? Ban nãy trông ngươi thật chả khác gì hồ ly tinh tu luyện ngàn năm, làm trẫm hận không thể nuốt chửng ngươi ngay cho được!”

“Hoàng thượng, Người hiểu lầm rồi, thần ——”

Lời còn chưa dứt, Hằng Dạ đã tiến công cứng rắn hôn lên bờ môi thơm hương, ngon mọng nọ, hắn liếm cắn phiến lưỡi non mềm, khuấy đảo đầu lưỡi xù xì khắp khoang miệng đối phương. Cả người Đồng Tuyết Khanh không khỏi dấy lửa, cơn xốt giữa rãnh mông cuộn trào loáng thoáng, động hoa đêm qua bị lâm hạnh cũng cảm thấy nóng bừng.

Lênh dênh trong vô thức, Đồng Tuyết Khanh bắt đầu mút lưỡi Hoàng thượng.

Hành động này nhất thời khiến cho Hằng Dạ phát cuồng phát dã, phụ nữ trong cung xưa nay bao giờ cũng quy củ trước mặt mình, kể cả trên giường cũng chỉ dám kêu rên ỏn ẻn, tuyệt đối không dám chủ động, sợ xúc phạm Long nhan.

Thế mà ở bên dưới mình này, lại một thiếu niên, cứ nhiên gợi cảm vượt tầm cả phụ nữ, biết cách làm mình hài lòng hơn nhiều. Nghĩ tới đây, sự kích thích dục tình cấm kỵ lại càng phình phân thân Hằng Dạ lên tới đỉnh điểm.

Chưa đến nửa canh giờ, Hằng Dạ lại áp dụng tư thế từ sau lưng rất sảng khoái, bắt đầu vòng phát tiết mới, mà giờ phút này Đồng Tuyết Khanh đã thành một con búp bê bị vùi dập, không mảy may tư tưởng kháng cự, để mặc người bốn推拿, trong miệng rí rỉ những lời cầu xin tha thứ lặp đi lặp lại mỗi lúc một mong manh.

Cũng không biết đã qua bao lần cao trào, Hằng Dạ rốt cuộc cũng rút cái đó đã mềm nhũn ra, ôm lấy Tuyết Khanh đang hết hơi mà thở, rơi vào trầm lặng.

“Tại sao người cứ thoát đổi thoát biến như vậy? Đã quyến rũ trăm mà lại vô lực hầu hạ trăm, chỉ biết khóc lóc van xin, đến giờ thì lại lạnh nhạt?” Hằng Dạ quay gương mặt như gổm như ngọc của Tuyết Khanh qua, khê khàng hỏi.

“Hoàng thượng, thần mệt quá, xin hãy để thần nghỉ ngơi.” Đồng Tuyết Khanh gối đầu lên khuôn ngực rộng rãi của hắn, con mắt to vô hồn mệt mỏi nhắm lại, Hằng Dạ chỉ nhận ra hàng lông mi dài mảnh kia se sẽ run, dường như muốn hòa tan vào cả ***g ngực tuyệt tình và tàn khốc, hắn bèn càng ôm Tuyết Khanh chặt chẽ hơn nữa.

Hôm sau, Đồng Tuyết Khanh thức giấc trên Long sàng Hoàng thượng, vừa hay chạm mắt đến thái dương đang nhú lên.

Tất cả thái giám lẫn cung nữ đều dùng vẻ cười cười và cách ăn nói nịnh bợ để hầu hạ y, quyết không dám thốt ra câu gì làm tổn thương tới tổng quản thị vệ đại nhân, Đồng Tuyết Khanh cũng dừng dừng nhận sự xun xoe của họ, dẫu sao người họ sợ cũng là Thánh thượng cười trên người mình, có lấy lòng cũng là lấy lòng vị quân chủ âm tình bất định ấy chứ chả phải y.

Đồng Tuyết Khanh càng ngày càng hồ hững, càng ngày càng không chịu nói chuyện.

Ban ngày, y sẽ đi lễ các, hướng dẫn nghi lễ cùng cách bố trí các hoạt động tế lễ, thi thoảng cũng sẽ ghé qua trường luyện binh để duyệt quân, xem xét văn bản ghi chép tường thuật những thay đổi và phân bố thị vệ trong Hoàng cung của phó chức. Cho tới nay y làm gì cũng đều nghiêm nghị, y chỉ dành dùng mặt nạ này ngăn cách giữa y cùng mọi người trong cung. Thật sự y không hiểu với thân phận nam sủng của Hoàng thượng này, y nên nói năng ra sao, làm việc thế nào cho phải.

Song, đến đêm, y lại đổi thay.

“Um haa, aaa, Hoàng thượng, vi thần chết mất, của Người lớn lắm, a ——” Đồng Tuyết Khanh đang đứng cạnh ngự bàn, giạng rộng hai chân, nhận sự lâm hạnh từ Hoàng thượng. Một tay y gắt gao chống xuống bàn, tay kia nhẹ xoa sau hông Hoàng thượng, trong quá trình vuốt khê, bàn tay nhỏ bé mấy bận muốn đẩy hưng khí trong cơ thể ra nhưng lại không muốn lộ liễu đẩy mạnh quá. Việc làm lén lút vô lực này sớm bị Hằng Dạ thu hết vào tầm mắt. Hắn giả vờ rút cả quãng ra, ngay thời khắc Tuyết Khanh lộ ra thần thái nhẹ nhõm thì lại đâm vào càng sâu tận. Lập tức, hai đầu lông mày mỹ nhân trong ngực còn đang ngưng tụ xúc cảm hòa hoãn chưa kịp tan, môi anh đào nhênh nhếch, phát ra lời cầu xin âu sầu.

“Dừng, thần không cố ý, a —— Hoàng thượng, không! Xin Người từ bi, đừng làm mạnh vậy! Aa, aaa...”

Bấy giờ, Hằng Dạ lẳng lặng nở nụ cười, “Vậy người cũng đừng có kẹp chặt thế chứ, trăm còn muốn được hưởng thụ thỏa tình cái “miệng nhỏ” của ái khanh một lát nữa mà, đúng rồi, thả lỏng đi, ha, thích lắm, trơn quá, ái khanh, tiếp tục thả lỏng nào, aaa...”

Hằng Dạ bầu chặt cặp đùi trơn nhẵn của Tuyết Khanh, không mảy may cho bất cứ thoáng chốc nào khép lại, trượt một tay từ núm ngực vênh vênh xuống phần bụng bằng bằng, ngón tay thô ráp bắt đầu ma sát lớp thịt da non mịn nơi đùi trong, tiếp theo xoa đến thân cây hoa non nốt.

Chợt phát giác thân dưới bị nắm, chưa kịp kinh hoảng, Đồng Tuyết Khanh đã sa trầm vào trong biển dục ngọt ngào.

Như thể cả thầy khoái cảm đều tập trung trong bàn tay to bản của Thánh thượng, lửa nóng chỗ động sau chậm chậm hóa thành sự tê dại mê đắm cùng cơn kích thích kiểu mê.

“A, ư, aa, Hoàng thượng, thần, thần...” Rên rỉ *** đang bắt đầu vượt ra khỏi bờ môi đỏ.

“Ái khanh, còn muốn trầm dừng lại nữa không?” Hằng Dạ nghe âm thanh mê loạn này, mê hoặc hỏi.

Tức khắc, Hằng Dạ liền cảm thụ được câu trả lời của Tuyết Khanh, “Trời trời, ái khanh, bên trong người mềm quá, a, vừa trơn vừa mềm, học, học, trầm chưa từng bao giờ được sướng khoái như giờ cả. A...”

Thân mình Đồng Tuyết Khanh bỗng run lên, thân cây hoa nhỏ xinh dựng thẳng dưới sự cơn trớn của Hằng Dạ bắn ra chất lỏng trắng đục.

Song song lúc này, Hằng Dạ cảm thấy lối giữa đang bao vây phân thân hần cấp thiết co rút, mũi nhọn sắp nổ tung, Hằng Dạ phải vận định lực lớn nhất mới giữ sao cho chưa phóng thích ra được.

Hần kéo dài cuộc hưởng thụ sự thu hẹp của tường thịt mềm mại, mà hiện giờ, Đồng Tuyết Khanh đã ra một lần, phía trước khó có thể ngóc trở lại lần nữa, nhưng động sau lại không ngại hứng chịu sự xâm nhập cọ xát vào, thịt mềm nơi đường hoa do cao trào mà trở nên mẫn cảm rất mực đối với mọi sự khiêu thích, cảm giác ấy so với đau đớn còn khó chịu hơn.

“A, Hoàng thượng, kích thích quá, thần thật không chịu nổi đâu! A, Hoàng thượng, thần...” Đồng Tuyết Khanh gần như là thút thít bật khóc.

Cảm thụ được Đồng Tuyết Khanh run lẩy bẩy bất thường, hai chân khổ sở loạng choạng trên đất, Hằng Dạ liền hiểu, tiểu mỹ nhân đã đến cực hạn rồi, không thể thừa nhận sự công kích của mình được nữa, vì thế hần mãnh liệt đẩy vào những đợt sau cuối, đạt đỉnh cao trào.

Chưa có lúc nào Đồng Tuyết Khanh chưa xót nhường vậy, bản thân cư nhiên trong quá trình quan hệ lại đạt được khoái cảm, cư nhiên ở trong vòng tay của một người đàn ông mình không yêu mà thỏa mãn đến run rẩy.

Y nằm trong lòng Hằng Dạ, lặng lẽ chảy nước mắt, vì sao, thể xác lại phản bội linh hồn, vì sao, lại nhục dục đắm đuối mà không cần tình yêu chứ! Đệ xin lỗi, Hứa đại ca.

Y không dám khóc thành tiếng. Thánh thượng đang ôm y sẽ không cho phép y rơi lệ vì một người đàn ông khác.

Mỗi một lần hầu hạ, Hoàng thượng đều ngắm nhìn dung nhan mê hoặc của y, thế rồi hần sẽ luôn trịnh trọng mà hạ khắc cảnh cáo, người chỉ có thể để một mình trầm được nhìn thấy người cười, nghe tiếng giọng van xin của người, chạm vào da thịt người, hưởng dụng thân thể người, người chỉ được phép thuộc về duy nhất trầm, mãi mãi!

. / .

Sự bá đạo chiếm hữu của Hằng Dạ, vui chôn linh hồn đau đớn của y chìm trong ái dục, cắt không đứt hồn loạn trong lòng, vương rối tình tơ.

Khi trái tim Tuyết Khanh trao về Hứa Nghiêm, Hằng Dạ dùng máu tươi dùng thiết kỵ tuyên cáo chiếm hữu, ngày ngày tư thủ đêm đêm *** loạn, là khao khát thân thể thanh khiết đó hay là đôi mắt tình khôi kia?

(trích)

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

9. Chương 9

Mà lúc này Đồng gia, chỉ sau vồn vẹn một đêm, từ thế gia quan chức bình thường đã được nhận Long ân gấp bội.

Đồng Phương thăng tiến từ Thái tử giám thành Long các Đại học sĩ(1) kiêm Tổng đô đốc(2) quân đội, hai ca ca của Đồng Tuyết Khanh cũng thăng vọt lên tam phẩm, đảm nhiệm quan phụ mẫu(3) ba khu nội thành.

Vợ chồng Đồng Thị vừa hỉ hã mà vừa khó tin, hễ lần nào Khâm sai(4) trong cung đến ban bố Thánh chỉ cũng chỉ rất toàn là cười tươi rồi chúc mừng này chúc mừng nọ, tuyệt nhiên không hề đề cập đến duyên có vinh thăng.

Đương nhiên, trước đây tam nhi Tuyết Khanh có được thăng chức, song ai ai cũng ngầm hiểu cái danh Tổng quản lễ nghi và Tổng trưởng thị vệ ấy chỉ là một hư danh, một chức quan có tên mà không có thực. Tốt cùng làm sao, y lại có khả năng thực quyền nâng đỡ cho cả người nhà như thế.

“Ấy dà dà, là phúc hay là họa, nàng với ta cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, có là họa thì cũng tránh sao khỏi.” Tới lúc không còn ai, bấy giờ Đồng Phương mới thở dài với phu nhân Tiểu Lam một tiếng.

“Thiếp chỉ là lo cho Tiểu Khanh quá, thằng bé vào cung cũng đã nửa năm, không chỉ không được trở về nghỉ ngơi, ngay cả tin tức gửi về cũng biệt tăm biệt tích, tìm thiếp... cứ đập nơm nớp không ngừng.” Đồng phu nhân nói dứt câu, lại phát hiện trước mặt bà trước sau giữ nguyên dáng vẻ im lặng, không tính trò chuyện cùng bà. Đứa con đầu sao cũng không phải lớn lên cạnh ông, xưa nay nào có cảm tình chi cho phải, bản thân bà giờ đây còn mãi huyên thuyên nhiều làm gì.

Đương lúc không khí phủ đầy mùi ngượng ngịu, có bóng Đồng Tuyết Nhạn tươi tắn sà đến.

“Cha ơi, mẹ ơi, xem con có đồ mới đẹp chưa nè?” Tiếng cười thánh thót vọng vào, phá vỡ sự im ắng trong phòng.

“Ngày nào con cũng mặc quần áo mới, có gì đáng vui đây?” Đồng đại nhân không khỏi nhún chặt hai đầu lông mày lại.

“Sao giống nhau được ạ? Ngày mai con sẽ mặc bộ quần áo mới này đến xem Hứa ca ca đấu võ mà!” Bất gặp vẻ tức giận của phụ thân, Đồng Tuyết Nhạn tức thì chu cái miệng nhỏ nhắn lên đầy tức tưởi.

“Xinh lắm, Nhạn Nhi nhà mình mặc gì cũng xinh!” Đồng phu nhân vội mở lời an ủi cô con gái quen được chiều chuộng, “Nhưng mà, hoạt động đấu võ tuyển chọn thị quan trước giờ, chỉ có người nhà mới được đến dự thôi, con...”

“Mẹ à! Mẹ thừa biết chuyện Hứa đại nương bị cảm lạnh rồi mà? Do đó, Hứa ca ca cho con đến cùng với muội muội Thanh Thanh của huynh ấy, đằng nào cũng trống hai chỗ người nhà, tới mở mang chút đỉnh cũng tốt mà mẹ!” Tuyết Nhạn nhanh nhẩu giải thích.

Lời còn chưa xong, gương mặt xinh xẻo không khỏi đỏ ửng, bởi vậy cô liền quay đầu, bỏ chạy đi.

“Chà, nhà mình lại sắp có tin vui rồi.” Trông theo bóng con gái yêu chạy đi xa, Đồng phu nhân buông lời cảm thán.

“Giờ chứ, cũng tại nàng không quản lý nó, cứ ba bữa dăm ngày lại chạy sang chơi với đại thiếu gia Hứa gia, nhất là nửa năm nay cứ sang liên tục, nhiều tin chướng tai đã truyền ra rồi đó!” Đồng đại nhân kiểm không được, trách cứ bà.

“Con gái lớn rồi giữ sao được, giữ đi giữ lại thành oan gia! Lão gia không hiểu à?” Đồng phu nhân vừa cười vừa nói, “Được rồi, lão gia cứ từ từ nghỉ đi, thiếp cũng phải qua Hứa phủ thăm Hứa phu nhân nữa.” Nói đoạn, cũng lui đi liền.

Aiiii, phu nhân này, vĩnh viễn luôn khí độ bất phàm, nhu mì hào phóng như vậy, thật giống tam nhi Tuyết Khanh. Tuyết Khanh à, con ngàn vạn lần đừng gặp phải tai ương gì trong cung nhé, Đồng đại nhân âm thầm cầu nguyện trong lòng.

“Ngày mai có hoạt động tuyển chọn thị quan, chẳng hay Hoàng thượng liệu có thời gian tham dự không ạ?” Sau khi hạ triều, nhân lúc Hoàng thượng uống trà nghỉ ngơi, Trần công công bèn xin chỉ thị.

“Mai? Cũng không phải Ngự lâm quân duyệt binh, trăm đầu rảnh. Mấy việc cỡ con đó cứ giao cho Đồng thị vệ là được rồi.” Hằng Dạ thờ ơ bảo.

“Dạ, dạ, có điều, tiểu nhân thấy Hoàng thượng đêm ngày phải vất vả lo toan cho đế quốc Đại Hán(5), Người cũng nên dành cho mình thời gian nghỉ ngơi.”

“Làm khó cho tấm lòng trung thành của người đối với trăm rồi, Trần tổng quản, cuối cùng trăm cũng không có tín nhiệm sai người à nha!” Hằng Dạ mỉm cười.

“Đây là thiên chức của tiểu nhân mà, Hoàng thượng quá khen.” Mặt mày già nua của Trần công công trưng ra toàn là ý cười khiêm tốn, “Huống chi, hoạt động đầu võ ngày mai, công tử Hứa Nghiêm của Hữu kỵ Đại tướng quân cũng đến góp mặt. Nghe đồn, võ công ngài ấy cực kỳ vang tiếng trong số các con cháu thế gia, được chính Đại tướng quân truyền thụ.”

“Thì sao nào?” Hằng Dạ biết tổng Trần tổng quản nhất định hằng còn ý tứ sâu xa khác.

“Chả nhẽ Hoàng thượng chưa biết? Đồng thị vệ từ thuở bé đã sống nhờ tại nhà Hứa Đại tướng quân, tình nghĩa rất chi thâm thiết cùng Hứa công tử. Buổi tuyển lựa ngày mai, chỉ sợ rất khó “ngang nhau bắt nước đầy”(6)! Tất nhiên, Đồng đại nhân chắc chắn sẽ quyết định công bằng mà, tiểu nhân chỉ là nói đùa thôi, ha ha!” Trần tổng quản tức khắc phun ra kết quả về Đồng Tuyết Khanh mà lão đã ròng rã mấy tháng liền lần la đi dò hỏi.

‘Choang!’ Hằng Dạ ném phất chén nước trà lên bàn, hẳn thừa nghe ra cái ý thứ hai lẫn khuất.

Song vẫn giữ nguyên thần sắc thoải mái, hẳn đứng dậy phát lệnh, “Bãi giá, trở về Vị Ương cung.”

Ngó chóng chọc vào chén trà đã bị Hoàng thượng quăng vỡ tan tành, một tia nhìn xảo quyệt chợt lóe trong tròng mắt Trần công công, “Đồng Tuyết Khanh, tương lai của người e rằng sẽ chẳng được sung sướng nữa đâu, khắc khắc...”

Hằng Dạ quay lại tấm cung liền bước sang ngay gian phòng bên cạnh của Đồng Tuyết Khanh, phát hiện trong phòng vắng teo không một bóng người, lửa giận không ngọn nguồn thế là bùng lên dữ dội.

“Người đâu rồi?” Hằng Dạ hỏi đám cung nữ.

Chúng cung nữ đều run sợ quỳ xuống, rụt rè trả lời câu hỏi hung dữ từ Hoàng thượng, “Đồng đại nhân đến Binh các, hàng ngày ngài ấy đều trở về sau nửa canh giờ, ngoại lệ hôm nay không hiểu sao lại chậm trễ.”

“Cút hết đi cho ta!” Hằng Dạ gầm lên, đoạn ngồi phịch xuống Long sàng.

Chúng cung nữ cùng nhau lui khỏi, trong số đó có cung nữ Viên Viên luôn hầu hạ Đồng Tuyết Khanh bèn cuống quýt chạy tới Binh các báo tin.

Mà lúc này, Đồng Tuyết Khanh đang chờ đợi xem danh sách lần sắp xếp thứ tự nhóm cho buổi hoạt động đầu võ ngày mai.

Chỉ mới chạm mắt đến hai chữ “Hứa Nghiêm”, tâm tình bấy lâu nay ngưng đọng như nước của y bất giác liền gợn sóng. Cái cảm xúc ngọt ngào xen trộn với đốn đau ấy làm đáy mắt y xót xa. Ngày mai mình đã được gặp huynh ấy rồi, phải không nào?

Vô hình trung, tâm trạng trở nên phấn chấn hơn nhiều lắm.

“Đại nhân, nô tỳ ” Khuôn mặt sầu lo của Viên Viên thành linh cất ngang niềm vui vô danh của y.

“Ta biết rồi.” Đồng Tuyết Khanh liền ngắt lời Viên Viên, xoay đầu lại bảo với mấy vị quan lại dưới cấp rằng, “Ta hài lòng với sắp xếp, các vị cứ chiếu theo đó mà làm đi.”

Sau đó, y theo Viên Viên cùng rời khỏi Binh các.

Dọc đường đi, cả hai đều yên lặng không nói gì, Viên Viên cũng thắc mắc tại sao Hoàng thượng tự dừng câu hỏi không đâu, trong khi đó Đồng Tuyết Khanh lại chỉ ngẫm nghĩ cho buổi ngày mai gặp lại.

Đến lúc Đồng Tuyết Khanh đặt chân vào tấm cung, liền thấy ngay khuôn mặt đẹp đẽ tràn lan phần nộ của Hằng Dạ, y lục óc ráng đoán nguyên do khiến vị chủ tử này khó chịu.

“Người, lại đây.” Hằng Dạ vỗ vỗ xuống giường.

Đồng Tuyết Khanh đi tới, rồi ngồi xuống.

Hằng Dạ thoát cái đã đẩy nhào y, không dằn dai nhiều lời, xé vạt lớp áo.

“Hoàng thượng ”

Hằng Dạ chặn lấy bờ môi xinh xắn nọ, bắt đầu chiếm đoạt nước bọt thơm tho, đồng thời luồn ngón tay bôi dịch trơn vào trong đóa hoa tươi đẹp.

“Ôi, Hoàng thượng, Người từ từ thôi ” Đồng Tuyết Khanh giãy giụa, cổ thót ra một câu, ấy vậy lại bị ngăn lại ngay lập tức.

“Vì sao, đã nửa năm hoan ái mà người hãy còn chặt vậy, ngón tay trắm đi vào khó khăn quá chừng?” Hằng Dạ vừa cắn trái anh đào đỏ hồng nổi bật trên làn da trắng láng, vừa nén giận chất vấn.

Đồng Tuyết Khanh vội mở rộng thêm đùi ra, để ngón tay Hoàng thượng ở giữa vùng thịt mịn thuận lợi đồ dành điểm mẫn cảm chính y, lối giữa mềm mại chuẩn bị sẵn sàng đợi chờ sự lâm hạnh từ Hoàng thượng.

Nhanh chóng tiếp đó, Đồng Tuyết Khanh liền cảm thụ được hiện thực tràn đến, đôi mắt hình hạnh đào(7)mở to, hô hấp bắt đầu nặng trĩu, nơi đằng sau bị ngón tay Hoàng thượng linh hoạt mò mẫm mà truyền tới cơn tê dại đan xen khoái cảm, gần như đã phát run lên vì sung sướng.

“Ừm, Hoàng... thượng, thần... hừừừ...” Một dòng nước bọt lóng lánh chảy men xuống từ khóe miệng khiêu gợi.

Nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp thường thường vẫn luôn lạnh lùng như hoa mai tháng hai, giờ phút này lại méo mó quái quai trong khoái cảm, vòng eo mềm dẻo vì sự khiêu khích bởi một ngón tay y mà run rẩy phóng dăng, làn da mịn màng bắt đầu nở rộ những đóa hoa đào hồng nhạt, thế là Hằng Dạ vút tuốt lướt mọi truy hỏi lại phía sau, chỉ khẳng khẳng một ý niệm duy nhất rằng phải chiếm giữ cơ thể ngọc ngà kia càng nhanh càng tốt.

“Úp sấp xuống giống chó đi.” Hằng Dạ lạnh lẽo ra lệnh, lấp liếm lửa tình bùng cháy dữ dội nơi thân dưới.

Ngón tay rời khỏi Đồng Tuyết Khanh. Y vừa mới có dịp khe khẽ thở hổn hển thì lại nghe được mệnh lệnh tàn nhẫn này. Y không rõ do đâu Hoàng thượng lại thốt ra câu nói chà đạp lên linh hồn y đến vậy, song nghĩ tái nghĩ hồi, chẳng phải y vẫn thường xuyên dùng cái tư thế đẩy hầu hạ Hoàng thượng đó ư? Nó là sự thật!

Đồng Tuyết Khanh đành vâng lệnh, nằm sấp lên giường.

“Nâng hông lên, người định bắt trắm phải cực nhọc đi vào đấy sao?” Hằng Dạ dật ra một tiếng cười lạnh.

Mặt Đồng Tuyết Khanh càng thêm đỏ bừng, y nhếch gò mông trắng trẻo đẹp xinh lên, cảm thấy động hoa cúc lộ trần ra tròn vẹn, thấy thẹn muôn vãn.

Hằng Dạ vừa lòng, đẩy phân thân tiến vào, thỏa thích tận hưởng đường ruột vừa mềm lại vừa chặt.

Thứ hung khí to lớn ấy, Đồng Tuyết Khanh vẫn không sao tập quen nổi, lối giữa yếu ớt vậy bọc phân thân kín kẽ không chừa một khe hở, thỉnh thoảng còn co rúm khổ sở dưới mỗi lần thúc vào sâu thẳm, bạo liệt, trong khi Hằng Dạ lại cực kỳ hưởng thụ những đợt co rút này. Mỗi lần như thế, hần càng ác ý đẩy phân thân chuyển động bành trướng khắp bốn phía, kích thích thiếu niên dưới thân tới độ ngất xỉu.

Chẳng qua, Hằng Dạ đời nào chịu cho phép Tuyết Khanh hầu hạ mình trong tình trạng hôn mê cơ chứ. Hần sẽ chừng mực chạm vào túi cầu của đối phương, bức ép Tuyết Khanh đáng thương vì đau mà phải tỉnh lại, tiếp tục rên rỉ dưới sự giày vò của hần.

Ngày qua ngày, đêm gối đầu đêm, chịu đựng khung cảnh bị bắt buộc hoan ái, Đồng Tuyết Khanh trở nên nhạy cảm hết sức với những kích thích nhục dục, tới tận bây giờ, căn bản đã chẳng kích thích đến thân cây hoa cũng đã có thể làm cho động sau của y mềm mại và sít sao quyến rũ. Hằng Dạ rất lấy làm ưng ý với biểu hiện phong the của con búp bê tình ái này.

Không phải trên giường, Hằng Dạ chưa từng bao giờ đắn đo quan hệ giữa hần và cậu thị vệ bên người. Hần và y, rốt cuộc coi là gì được đây? Hần chẳng thể phong y làm quý phi, hần chẳng thể biểu thị đẳng hoàng thái độ cưng chiều y ra với bàn dân thiên hạ; thậm chí cả một lý do để tìm một hành cung cho riêng y, hần cũng không hề có.

Hằng Dạ đột nhiên phát hiện ra, thực chất giữa hần và Tuyết Khanh hoàn toàn là một mối quan hệ xa lạ.

Hắn chỉ biết rằng y là con nhà quý tộc, am hiểu lễ nghi, hắn chỉ biết năm nay y mười tám, dung mạo tuyệt trần, hắn chỉ biết y có hai chiếc mặt nạ, một chiếc dùng trên giường, và một chiếc dùng dưới giường mà thôi.

Lần đầu tiên Hằng Dạ hoang mang quá bận. Song, bản thân hắn hôm nay là bị làm sau, nghe xong bẩm báo của Trần công công liền nổi xung lên, muốn phải ngay lập tức mặt đối mặt với Đồng Tuyết Khanh để hỏi rõ cho vỡ lẽ, thế mà đến khi chạm mắt với gương mặt vắng bóng xúc cảm kia, một chữ cũng vô pháp buột khỏi môi hắn được.

Bộ đi hỏi y có phải thật sự lớn lên ở Hứa gia hay chẳng? Hỏi y có phải thanh mai trúc mã với Hứa Nghiêm hay chẳng? Hỏi y liệu có yêu...

Y yêu ai?

Chính mình sao lại quan tâm việc y yêu ai đến thế?

Không đúng, hắn đây chính là Cửu Long chí tôn(8), là chúa tể thiên hạ. Hắn có sao lại đi đeo đuổi tình yêu kẻ khác cơ chứ? Hơn nữa, gì thì gì sao lại đi yêu một người con trai?

Nghĩ đến đây, Hằng Dạ chẳng còn lòng dạ muốn trấn trở thêm tí tẹo nào nữa.

Dư sót lại, chỉ còn duy nhất mỗi dục vọng trào dâng mãnh liệt, là sự bạo hành với kẻ yếu thế hơn, là sự né tránh tâm linh giữa y và chính mình.

. / .

Chú thích:

1. Đại học sĩ một chức quan cao cấp thời quân chủ, ban đầu chỉ là cố vấn không thực quyền bên cạnh hoàng đế, phụ giúp Thái tử, hàm quan là chánh ngũ phẩm, theo dòng phát triển của chức danh này thì dần dà nó trở thành có thực quyền ngang ngửa như tể tướng.

2. Đô đốc dưới thời phong kiến của Trung Quốc và Việt Nam là chức quân chính cao cấp. Trải qua các thời kỳ khác nhau đô đốc có những quyền lực khác nhau.

Đô đốc còn phân ra có nhiều chức khác nha như Tả đô đốc, Hữu đô đốc, Đô đốc đồng tri, Đô đốc thiêm sự... => Tổng đô đốc của Đông Phương là thượng cấp của tất cả các Đô đốc này.

3. Quan phụ mẫu: cách gọi các quan lại quản lý các châu, huyện.

4. Khâm sai: chức quan do vua phái đi làm một nhiệm vụ đặc biệt.

5. Đế quốc Đại Hán là đế quốc Trung Quốc đại thống nhất lần thứ 2 do Hán Cao Tổ Hoàng đế Lưu Bang thành lập.

Trước đó định đô tại Trường An, xưng là Tây Hán, Tiền Hán, sau dời đô về Lạc Dương, xưng là Đông Hán, Hậu Hán.

Đế quốc Đại Hán là một quốc gia chủ nghĩa phong kiến cường thịnh, giàu có, kế thừa và củng cố lãnh thổ thống nhất từ thời Tần, kinh tế phồn vinh, quốc lực mạnh mẽ, nhân dân no ấm, nước nhà thái bình, đặc biệt, rất hiếu chiến mở mang lãnh thổ :”D (có thể lật lịch sử coi lại :)))

6. Ngang nhau bát nước đầy

Thành ngữ, chỉ sự công bằng, không thiên vị bên nào.

7. Đôi mắt hình hạnh đào là kiểu mắt được đánh giá là hoàn hảo nhất, tròn, to và sáng, tròn hơn mắt liễu, đẹp kiểu đáng yêu.

8. Cửu Long chí tôn

ừ thì, nếu dùng với cụm từ “Cửu Ngũ chí tôn” thì sẽ phổ biến hơn. Nôm na dư này:

Trong Kinh Dịch, cửu để chỉ hào dương. Rộng + dương + chí tôn (người có địa vị cao nhất) => chỉ vua. Nói thế này thì dễ hiểu rồi nhĩ.

Còn đá sang bên Cửu Ngũ chí tôn, như đã nói, cửu = dương, ngũ = hào 5, cửu ngũ = hào thứ 5 trong quẻ Kinh Dịch (tức dương). Hào 5 là dương ở vị dương cao nhất trong quẻ lại đắc trung (ở giữa ngoại quái), như vậy là có đủ những điều tốt, vừa cao quý vừa chính trung. Nó lại được hào 2 ở dưới ứng với nó, mà hào 2 cũng cương kiện, đắc trung như nó. Nó là hào tốt nhất trong quẻ, cho nên ví nó với con rồng bay trên trời, và ngôi của nó là ngôi chí tôn (ngôi vua).

Nói chung quy, Cửu Long chí tôn là 1 cách nói đơn giản của Cửu Ngũ chí tôn.

toát mồ hôi @_____@

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

10. Chương 10

Hạ chí(1) hàng năm luôn luôn là khoảng thời gian trong cung chọn lựa võ tài. Ngoài những tinh hoa muôn nơi để cử thì các con cháu nhà phú thương quý tộc kinh đô cũng mong mỗi đến ngày tỷ thí, giả sử được tuyển chọn, sẽ được nhậm chức thăng thưởng vào cung, đầu là gia nhập đội thị vệ Hoàng cung hay Ngự lâm quân chẳng nữa, cũng đều là cánh cửa ánh sáng rạng rỡ.

Còn chưa đến canh năm(2), mà chưa gì sân luyện binh đã ngồn ngộn những con người trẻ tuổi tham gia tỷ thí dẫn theo người nhà. Và rồi khi mặt trời ló hắt hổi ngọn tre, đội thị vệ cung, dưới sự chỉ huy của phó tổng trưởng, tập thể phủ kín khắp sân luyện binh một cách ngay ngắn.

Cuộc tranh đấu đã chính thức khởi động, hừng hực khắp nơi đậm đặc khí thế rồng bay hổ vờ, đua nhau thi triển sức mạnh.

Mà lúc này, Đồng Tuyết Khanh hăng còn cuộn tròn trong lòng Hằng Dạ. Từ tờ mờ sáng, y vốn đã tỉnh rồi. Tuy hôm qua bị Hoàng thượng lặn lội đến thăm, song nói gì thì nói, buổi tuyển chọn ngày hôm nay y nhất định phải tham gia.

Tầm Trần công công đứng ngoài màn xin chỉ thị thời gian lâm triều, Hoàng thượng chỉ gọn lỏn phán không có việc gì to tát, nghỉ một ngày cũng được.

Thế rồi, lại ôm y ngủ.

Đồng Tuyết Khanh sốt ruột tựa thể bị mèo cào, thế nhưng trước đó đã phong phanh được nghe Viên Viên báo chuyện Trần tổng quản châm ngòi, từ hành động hôm qua của Hoàng thượng là thừa rõ Long tâm đang cực độ không vui, giờ sao dám đứng dậy để một mình Hoàng thượng trên giường cho được?

Kiên nhẫn thêm chút nữa vậy!

Đồng Tuyết Khanh một mực giả vờ ngủ.

Thực tế, Hằng Dạ cũng đâu có ngủ, nhưng mà hắn vẫn mở mắt, quan sát hành động của mỹ thiếu niên trong ngực mình. Hắn biết tổng Tuyết Khanh đã dậy từ lâu, thế nhưng y trước sau cứ nhắm nghiền mắt mãi.

Khi mặt trời treo mình cao trên hai ngọn tre, Hằng Dạ đứng dậy, hắn chẳng định bỏ lỡ hoạt động ngày hôm nay, đồng thời cũng ngắm ngẫm đánh giá con người vẫn êm ả bình lặng nằm ngủ cùng hắn này.

Đồng Tuyết Khanh trộm thở phào một hơi, giữ nguyên nét mặt tỉnh rụi, rửa mặt và chải đầu với Hoàng thượng.

“Nói trăm nghe công việc hôm nay của người nào?” Sau khi dùng bữa sáng, Hằng Dạ chừng như thuận miệng hỏi.

“Định là đến xem trận thi đấu tuyển chọn thị vệ một năm tổ chức một lần của Hoàng cung, có điều nhờ Hoàng thượng có gì sai bảo, vì thần tất nhiên sẽ tuân mệnh.”

“Vậy người đi đi, người là tổng trưởng thị vệ, nên có mặt mới đúng.” Hằng Dạ thản nhiên phát tay.

Được sự cho phép, thế là Đồng Tuyết Khanh không còn phí lấy nửa giây chần chừ nữa, lập tức sai người chuẩn bị kiệu.

Trông theo bóng dáng cuống cuống quào quào của Đồng Tuyết Khanh, Hằng Dạ phải vất vả lắm mới nén được cơn phần nộ bắt đầu trỗi lên trong lòng.

“Trần công công, chuẩn bị kiệu cho trẫm. Trẫm muốn đến đài có che màn trên sân luyện binh để xem thử ‘nhân tài’.” Đến đây thì hơi khựng lại, “Đừng gây nhốn nháo chỉ vì sự xuất hiện của trẫm.”

“Hoàng thượng anh minh!” Trần công công kéo dài âm điệu khoái trá.

Đến lúc Đồng Tuyết Khanh lên tới đài xem thì đã là giữa trưa rồi. Sự ghé thăm của y nhất thời khiến cho quan dân nơi đây xôn xao bàn tán một trận.

“Đó là quan lễ nghi kiêm tổng trưởng thị vệ của đương kim Hoàng thượng đấy à?”

“Dĩ nhiên, cậu ta nguyên là tam công tử của Thái tử giám Đồng Phương đó, tôi đã từng gặp ở Hứa gia rồi.”

“Đúng là... đẹp dễ sợ.”

“Gi hử, có khen cậu ta xinh đẹp hơn cả con gái thì cũng không quá đâu. Ông xem khuôn mặt với dáng vóc kia kia, quá ư là tuyệt sắc.”

“Đừng nói nó tận dụng điểm này để bò lên cao đấy nha, khà khà, nghe đâu đương kim Hoàng thượng cũng là trang phong lưu ngàn năm hiếm có à nha!”

“Bé mồm thôi, muốn mất đầu chắc!”

...

Hiện tại, Đồng Tuyết Khanh đang cố gắng kiềm chân, ngھn cổ nhìn, lần đầu tiên y lộ ra thứ xúc cảm nôn nóng trong Hoàng cung này.

“Đâu rồi, không thấy Hứa đại ca? Chẳng nhẽ hôm nay huynh ấy không tới? Đừng nói thế chứ, huynh ấy bảo sẽ vào cung mà, dù cho chỉ vì ta...”

Đồng Tuyết nào biết được, đối diện cách y không xa là một cặp mắt lạnh ngắt sau tấm rèm đang dôi chòng chọc vào mỗi một nhất cử nhất động của y, “Người cuống đến nỗi thế sao? Còn cuống hơn cả trên giường nữa!” Cơn nóng giận nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, mày kiếm(3) gợn vào nhãn nhú. Trần công công biết điều, mau mắn dăng lên một chén trà mát.

Trận đấu trên sân đã bước vào giai đoạn ngoạn mục nhất, chỉ còn hai võ sĩ trụ lại, trong đó có một người dùng cú đòn song phi nhanh như chớp quét ngã đối thủ, toàn thể người có mặt liền hoan hô rầm rộ.

Đồng Tuyết Khanh nhận ra người ấy là Lưu Tiên, bạn cùng học với Hứa Nghiêm. Mà lúc này, một bóng người cao lớn áo trắng nhẹ nhàng nháng mình nhảy lên đài tỷ thí.

“Lưu huynh, tiểu đệ từng nói hôm nay phải được cùng huynh một lần phân cao thấp, quyết không nuốt lời.” Thanh niên áo trắng cung tay làm lễ, nói với đối thủ.

“Chà, Hứa lão đệ, người hôm nay huynh chờ chỉ có đệ thôi mà!” Lưu Tiên cũng không dài dòng, hai người bắt đầu so chiêu.

“Ồi, đâu ra cái kiểu chẳng theo trình tự như thế ” Phó tổng trưởng đứng trên đài xem vừa toan ngăn cản thì bị Đồng Tuyết Khanh chặn lại, “Phó tổng trưởng, cứ để họ đấu đi. Quân tử không câu nệ tiểu tiết(4) mà.”

“Dạ, chí phải ạ.”

Đồng Tuyết Khanh chong mắt nhìn Hứa Nghiêm quyền qua cước lại trên đài, tự đáy mắt lập lòe những tia sáng mừng vui và phần khởi không chi bì được. Thời khắc này, trong đầu y quét sạch mọi vướng bận, trong ánh mắt chỉ còn chôn giấu duy nhất hình ảnh người con trai hiền ngang mà gần hai mươi năm qua y vẫn hằng đem lòng ngưỡng mộ mà thôi.

Hằng Dạ hiện giờ thật sự là cam go nín giận.

Hắn giác ngộ, kìa đôi mắt thường trực lặng yên dõi thẳng mình, hóa ra lại có thể thấm tình chứa chan ngần ấy. Hắn không thể không thừa nhận, Đồng Tuyết Khanh trong vòng tay hắn chưa có khi nào rạng rỡ rung động lòng người đến thế kia. Khóe môi xinh xẻo cong lên thành một nét cười óng ả, hai gò má luôn trắng nhợt giờ đã ửng lên hồng hào, vẻ diễm lệ ấy, dầu có là hậu cung ba nghìn giai lệ cũng nào ai có thể sánh ngang.

“Đồng đại nhân hôm nay trông sáng sủa thật!” Trần công công đứng một đằng không quên châm dầu vào lửa.

“Thế à? Hàng ngày hầu hạ trăm trên giường y cũng thế mà, trăm chả cảm thấy gì sất.” Hằng Dạ đứng đưng nói.

“Chẳng phải đúng như vậy sao ă? Hoàng thượng chính là người độc nhất có thể khiến Đồng đại nhân cười à nha!” Trần công công lệ mồm hòa theo, lão tất nhiên thừa biết tâm trạng đắng quân giả. Hằng Dạ là người trọng sĩ diện, ngay cả đến chuyện riêng tư cũng phải bật thốt ra là đủ thấy đã diễm tiết tới mức độ nào rồi.

Ngay lúc này, tiếng hô toàn sân đều ầm ầm vang dội.

Chỉ thấy thân hình hai vị cao thủ trên đài cứ lẫn lộn đan xen nhau, trong tích tắc lại va đập vào nhau, tuyệt chiêu xuất ra tới tấp, người dưới đài có khi chỉ kịp thấy được những tàn lửa chớp lóe rồi mất hút tiêu tan.

Thoạt nhìn thì Lưu Tiên chống đỡ tương đối ổn định, trong khi đó trọng tâm của Hứa Nghiêm thì thoáng lảo đảo, người lão luyện nhìn phát là biết Hứa Nghiêm đã bị nội thương, ấy thế nhưng trên mặt hắn vẫn nguyên một vẻ ung dung giữ vững.

“Công lực Hứa đệ, Lưu mỗ ta tự nhận không bằng.”

Lưu Tiên gục gặc đầu, lên tiếng trước, không mấy may chút nào ra vẻ. Câu còn chưa xong, phần áo nửa thân trên im lìm rách toạc, rơi rụng xuống. Té ra trong khoảnh khắc hai thân thể áp kề, Hứa Nghiêm đã tung nội lực trúng mục tiêu khiến cho áo Lưu Tan vụn nát, dầu hắn cũng dính nội thương song công lực cũng hơn đối thủ được một bậc.

“Lưu huynh làm tiểu đệ bị thương, hai bên đều ngang ngửa.” Hứa Nghiêm đáp lời.

Người dưới đài bấy giờ mới hô rộ lên.

Tâm tình căng thẳng của Đồng Tuyết Khanh lúc này mới thả lỏng chậm chậm, ngẫm hiểu mà cười. Tình cờ, y phát hiện Hứa Nghiêm cũng đang cười hiền phóng đường mắt xuống vị trí nào đó dưới đài, y bèn lia mắt theo, bất gặp hình ảnh Tuyết Nhạn cùng tiểu thư Hứa Thanh Thanh của Hứa gia, đột nhiên y cảm thấy ánh mắt của hai người đối diện kia khiến cho y bàng hoàng đến ngột ngạt.

“Đồng đại nhân, ngài cũng nên phát biểu vài câu chứ?” Quan dưới cấp đứng bên cạnh chùng giọng nhắc nhở.

“Ô.” Đồng Tuyết Khanh giật mình tỉnh lại.

“Các vị võ sĩ, Thánh thượng đã ban tiệc sẵn tại Quần Anh điện, mời các vị hãy cùng đến tận hưởng.”

Nhất thời, cả đám người đang nháo nhác bỗng dần dần im bật, cả thấy đều đồng loạt chìa mắt về phía vị tổng trưởng thị vệ trẻ tuổi, mà những ánh mắt kinh diễm lẫn lộn với nghi ngại này, Đồng Tuyết Khanh sớm đã tập thành quen từ lâu.

Ngay sau đó, y liền mất chạm mắt với Hứa Nghiêm. Đã biết bao nhiêu lần Đồng Tuyết Khanh từng len lén tưởng tượng, giả như một lúc nào đó y gặp lại Hứa đại ca, y thậm chí ngỡ rằng chính mình không thể có dũng khí đối diện với cặp mắt hào hiệp kia cho được nữa. Thế nhưng chính tại thời khắc này, y nhận ra, thực chất chuyện cũng không đến nỗi lúng túng như y tưởng.

Trong cái nhìn chăm chăm tỏa đầy vị ân cần quen thuộc, Đồng Tuyết Khanh thật nhẹ nhõm, thật yêu thương, dường như tất thấy đau khổ và u ám trên đời đều vụt xa khỏi y, thứ xúc cảm như được đắm mình trong gió xuân tươi mới phủ lên trái tim y một sự bình yên chưa từng có bao giờ.

Về phần Hứa Nghiêm, Tiểu Tuyết với hắn vẫn trước sau như một, dù thoạt nhìn tưởng chừng hồ hững, song đôi mắt to trong veo và thanh thuần ấy vẫn nguyên vẹn dáng hình năm xưa.

Tin tức trong cung luôn luôn được khép kín, mọi cung nữ lẫn thái giám đảm nhiệm công việc ở tẩm cung Hoàng thượng tự hiểu rõ đạo lý im lặng là vàng, kể cả nhóm phi tần của Hoàng thượng có rầm rập nghi ngờ mối quan hệ giữa Hoàng thượng với Đồng Tuyết Khanh thì cũng ai mà dám có gan mạo phạm Hoàng thượng để rồi tự lãnh hậu quả cơ chứ. Đâm ra con người đơn giản thật thà như Hứa Nghiêm tất yếu nghĩ sao ra được lắm chuyện nhường vậy. Chưa kể, Hứa Nghiêm còn cứ đinh ninh một suy nghĩ rằng, chả có ai có tư cách đảm nhận công việc chuyên trách lễ nghi bằng được với Tiểu Tuyết của hắn.

“Đồng đại nhân? Thưa ngài?” Lão thuộc hạ đành phải cắt ngang cuộc trao đổi ánh mắt giữa hai người.

“Từ đại nhân, ông thay ta chiêu đãi chúng võ sĩ nhé, ta hơi mệt, muốn về nghỉ.” Đồng Tuyết Khanh vội vã quay mặt đi, bỏ lại một câu rồi mau chóng rời khỏi đấy.

Hằng Dạ ngồi sau tấm màn tối om thu hết mọi chuyện vào trong tầm nhìn, dõi về hướng bóng Đồng Tuyết Khanh đi khuất, hắn âm trầm lâm vào suy tư.

“Hoàng thượng, Người có muốn khởi giá hồi cung không ạ?” Trần công công ướm hỏi.

“Trần tổng quản, người nói thử xem danh đầu bảng của ngày hôm nay thế nào?” Hằng Dạ ấy thế mà lại hỏi vặn lão.

“Thứ cho lão ngôn nói bừa, bàn về võ công thì quả là tráng sĩ, có điều bàn về khí chất? Ấy dà, ngài ấy cứ nhìn trừng trừng Đồng đại nhân không dứt mắt nha, dầu các ngài ấy có là huynh đệ tay chân thì cũng quá thiếu lễ phép rồi ạ.”

“Hừ, hắn xứng được nhìn người của trẫm chặc?” Hằng Dạ chỉ có thể mượn sự coi khinh hòng che giấu phần nộ trong lòng.

“Dạ dạ, người tự biết mình mới là người đáng quý, lão nô nhận thấy người này thật là không hiểu bổn sự là gì.” Trần công công không hề kiêng dè mà bĩ bai tình địch Hoàng thượng.

“Thôi được rồi, hồi cung, trẫm đêm nay mời hắn đến xem một màn kịch hay cũng được!” Cầm ghét phun ra từ giữa những kẽ răng Hằng Dạ, rét buốt tới độ khiến người ta sợ hãi.

Vị Ương cung.

Hằng Dạ gắng gượng giữ mặt bình thản về tới tẩm cung, liền thấy Đồng Tuyết Khanh đang từ tốn pha trà. Gương mặt mập mờ trong hơi khói tựa thể đoá Lăng Ba tiên tử(5) thanh khiết, và khi y chạm mắt đến mình, cũng không hề vẩn chút nào khác lạ.

“Hoàng thượng trở về sớm quá, Người muốn uống trà không?” Đồng Tuyết Khanh cười nhẹ, cất lời han hỏi.

Hằng Dạ nhìn khuôn mặt rõ nở ý cười dịu dàng, thuần nhiên kia, thâm tâm lại dấy lên một tia đau xót.

“Ái khanh có vẻ vui phết nhỉ?” Hằng Dạ lạnh lẽo đưa lời.

“Vậy ạ? Thần đâu thấy gì ạ.” Đồng Tuyết Khanh đương nhiên làm sao biết Hằng Dạ đã quan sát mình, y xác thực cũng nào biết người ngoài chỉ cần liếc qua cũng thấy luôn niềm vui nho nhỏ trong ngày của y.

“Tối nay người đi ra ngoài tẩm cung với trẫm được chứ?” Hằng Dạ nhện giận, lại hỏi.

“Hôm nay Hoàng thượng sao thế ạ, cần phải hỏi ý kiến thần tử như thần sao?” Đồng Tuyết Khanh không khỏi ngước đầu nhìn Hoàng thượng, cười càng thêm ngây thơ, “Chắc chắn thần sẽ đi cùng Hoàng thượng mà.”

Hằng Dạ khó hiểu hết sức trước sự đơn thuần bất thường của Đồng Tuyết Khanh, song ngay sau hắn lập tức vỡ vạc. Thì ra, trong niềm vui Đồng Tuyết Khanh đang ôm ấp ấy, Hằng Dạ hắn chỉ là một kẻ ngoài cuộc thôi, hắn chỉ có thể trở mặt nhìn y vui vẻ, thần tử của hắn đang trọn vẹn hướng tâm ý về một thẳng đàn ông khác, còn Hoàng thượng hắn đây, đã hoàn toàn bị gạt bỏ.

Ý niệm nhoáng lên này thật sự làm Hằng Dạ vô phương nhấn nhin được nữa rồi. Hắn ‘loảng xoảng’ một cái tung văng cái bàn trà đầy những ly và ấm đi.

“Hoàng thượng, Người có chuyện gì vậy, thần đã sai sót điều gì?” Đồng Tuyết Khanh ngó ra, cuống quýt quỳ gối.

“Vị trà thật ghê tởm!” Vứt lại một câu, đoạn Hằng Dạ liền phất tay áo bỏ đi.

Đồng Tuyết Khanh ngồi thừ ra trên đất, lặng lẽ nhìn dòng nước trà vàng vàng xanh xanh ngoằn ngoèo chảy tràn, chẳng định bụng nghĩ nguyên do của Hoàng thượng. Cả một chiều nay tĩnh lặng pha trà, y đã ưu tư biết bao nhiêu, y tỏ tường được điều gì mới là thứ y muốn, và điều gì chính là lầm sai tột độ.

. / .

Chú thích:

1. Tiết Hạ chí, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu từ điểm giữa của mùa hè, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch.

Theo quy ước, tiết hạ chí là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 21 hay 22 tháng 6 khi kết thúc tiết Mang chủng và kết thúc vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 7 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết Tiểu thử bắt đầu.

2. Canh năm tức giờ Dần, từ 3-5 giờ sáng.

3. Mây kiếm, tức lông mây hình lưỡi mác, là dạng lông mây xéch, từ phần lưng chân mây xéch thẳng lên trên.

4. Quân tử không câu nệ tiểu tiết

được trích từ Hậu Hán Thư · Ngu Duyên Truyền, đầy đủ là “Quân tử bất câu tiểu tiết, tế tiết quyết định thành bại” (quân tử không câu nệ tiểu tiết, chi tiết quyết định sự thành bại)

5. Lăng Ba tiên tử tức là hoa thủy tiên.

ừ này thì Lăng Ba tiên tử thánh khiết như Đồng Tuyết Khanh này, nhìn thích quá đi mất :”D

11. Chương 11

Dưới sự quần quây xung quanh của đám thị giả, Hằng Dạ đi cùng Đồng Tuyết Khanh ra khỏi Vị Ương cung.

“Hoàng thượng, lo lắng sương đêm mùa hè, Như phi nương nương có dặn cựu thần chuẩn bị áo choàng dệt lụa cho Người chống lạnh.” Trần công công cười xun xoe, dâng lên áo choàng.

“Như phi thật là có lòng chu đáo quá, ngắm ra trăm đã lạnh nhạt nàng cũng nửa năm rồi.” Hằng Dạ nhận áo, vừa vuốt lên mặt lụa dày, vừa nói với vẻ dăm chiêu.

“Như phi cũng không dám nghĩ xa thế đâu ạ. Ngài ấy đã dành cả một mùa đông để dệt nên tấm áo choàng này, tâm ý chỉ là vì săn sóc cho Long thể Hoàng thượng mà thôi.” Trần công công liền nói tốt cho Như phi một cách mau mắn.

“Đồng ái khanh, người có lạnh không?” Hằng Dạ bất ngờ chuyển hướng qua Đồng Tuyết Khanh, cười hỏi, đồng thời khoác tấm áo choàng lên bờ vai gầy.

“Không, không lạnh đâu ạ, Hoàng thượng, Người cứ mặc cho mình đi.” Đồng Tuyết Khanh vội vàng từ chối, gì chứ cứ tưởng đến cặp mắt oán hận của Như phi, y lại thấy rùng mình.

“Trăm biết dù trăm ban cho người thứ gì, người cũng hờ hững hết cả mà!” Hằng Dạ lạnh lùng ném luôn chiếc áo xuống đất.

“Không, thưa Hoàng thượng, thần không có ý đó, chỉ là thần không lạnh thôi ạ.” Đồng Tuyết Khanh bèn cuống quýt thanh minh.

“Lui hết xuống cho trăm, trăm muốn đi riêng với Đồng thị vệ.” Lúc này, Hằng Dạ lại đột ngột ra lệnh.

“Nhưng Hoàng thượng, trời tối, chỉ e...” Lời can gián của Tổng trưởng phó thị vệ tức khắc bị Trần công công ngắt ngang.

“Từ đại nhân, đi thôi, võ công của Hoàng thượng mà ngài còn hoài nghi à? Vả lại, chẳng phải ngày nào ngài cũng khoe mẽ trị an của đại viện Hoàng cung đấy sao? Chúng ta đâu thể quấy rầy nhả hứng đi dạo buổi đêm của Hoàng thượng cho được chứ!”

Trần công công dẫn theo đoàn thị vệ lui đi, trước khi đi còn không quên rầm rì với Hằng Dạ, “Chuyện Hoàng thượng sai phái tầm ban ngày, thần đi làm đây ạ.”

Hằng Dạ gật gù, cười nhếch mép ngụ ý đã hiểu.

Đồng Tuyết Khanh không có chú ý đến sự bóng gió đằng sau câu nói ấy. Y đã đánh giá quá thấp thủ đoạn của vị Thiên tử trẻ tuổi, cũng giống như Hằng Dạ vốn cũng đã đánh giá quá thấp y.

Đồng Tuyết Khanh cứ như vậy chậm chậm bước đi cùng Hằng Dạ giữa râm ran tiếng côn trùng.

Thế rồi, y chợt nhận ra hai người đã đi tới đàn thờ.

“Hoàng thượng, sắc trời đã tối lắm, chúng ta nên về thôi.” Từ sau vụ lần đó, Đồng Tuyết Khanh chưa từng đến đây thêm lần nào. Y rất khó quên đi được thảm trạng của cô gái tối hôm ấy, và cả cảnh ngộ sau đó bản thân y phải hứng chịu.

“Ái khanh sợ đấy à? Nhớ tới điều gì chẳng?” Hằng Dạ nhướn cao đôi mày kiếm, ngấm ngấm ám chỉ.

“Dạ không, thần, thần đã quên chuyện tối đó lâu rồi.” Đồng Tuyết Khanh liền phân bua vội vã.

“Thế à?” Hằng Dạ ép tới gần, một tay chống lên thân đại thụ sau lưng Đồng Tuyết Khanh, một tay bắt đầu ngả ngón vuốt ve gò má lạnh lạnh.

“Hoàng thượng, đã tối lắm rồi.” Đồng Tuyết Khanh cúi gằm thưa, căng thẳng dừng mắt tại mũi chân đối phương.

“Mặt ngươi mịn thật, lại còn hồng hào. Thấy bảo, người nào đang yêu sắc mặt cũng đều thế.” Giọng Hằng Dạ càng lúc càng quyến rũ, hần hể mặt đến sát sát mặt y hơn.

Rốt cuộc cũng chịu ngả bài. Đồng Tuyết Khanh nghĩ trộm.

Y thức thời vòng tay qua cổ Hằng Dạ, chủ động hôn hần.

Ánh mắt Hằng Dạ thoát cái lạnh băng đi, song Đồng Tuyết Khanh lại không nhìn thấy. Y cố lấy lòng, hôn Hằng Dạ, thậm chí còn vươn phiến lưỡi nhỏ nhỏ trượt trên khóe môi hơi khô của hần, mãi đến khi Hằng Dạ cũng đáp lại, hôn y miên man. Đồng Tuyết Khanh bị hôn đến mức thở hổn hển, bấy giờ mới từ từ rời khỏi môi Hằng Dạ, dè dặt nói, “Thần tuyệt đối sẽ không nẩy sinh suy nghĩ bất minh với bất kỳ ai không phải Người, và nếu thần yêu, tình yêu đó cũng sẽ không dành cho người khác.”

“Người đang thổ lộ gì hở? Biểu lộ quyết tâm à? Có vẻ vẫn chưa đủ đâu phải không?” Hằng Dạ bí hiểm bật cười, hần có thể cảm thụ được, nụ hôn chủ động mới rồi là một niềm dịu dàng hiềm hoi, đáng tiếc lại chẳng mấy may cất chứa một tia ảm áp.

“Thần biết có vài lời nói không hay lắm đã lọt vào tai Hoàng thượng, nhưng đâu có chứng cứ gì nào. Thần cho rằng Hoàng thượng chắc chắn sẽ không tin.” Đồng Tuyết Khanh bèn bày vẻ buồn tủi.

“Trẫm chỉ tin sự thật.” Mặt mày Hằng Dạ vẫn chỉ thản nhiên như cũ.

“Vậy phải làm thế nào Hoàng thượng mới tin thần?” Đồng Tuyết Khanh ngược nhìn Hằng Dạ, khuôn mặt đầy tràn nét tinh khôi.

“Ái khanh là người thông minh mà, hơn nữa luôn rất hiểu cách làm trẫm vui nha.” Ngữ điệu Hằng Dạ bắt đầu rục rịch đầm tình, hần cầm tay Tuyết Khanh phủ lên nơi bụng dưới của hần, “Ái khanh chưa từng thử hầu hạ trẫm giữa thiên nhiên đúng không?” Đoạn dán rạt vào tai Tuyết Khanh, ảm ướt thì thầm.

Gương mặt Đồng Tuyết Khanh thoát cái đỏ lựng. Y cắn bờ môi dưới phơn phớt đỏ, không đáp.

Hiển nhiên, Hằng Dạ muốn y thỏa mãn hần ngay tại nơi này, chỉ có điều...

Hằng Dạ mạnh mẽ hôn nghiền, át bật toàn bộ sự dẫn dắt của Đồng Tuyết Khanh. Y bắt đầu đập lại nụ hôn Hoàng thượng, song song đó tự cởi nút buộc, chỉ giây lát sau, quần áo đã rớt lả tả xuống đất, phơi trần tầng thịt da trắng trong và lụa là.

Hằng Dạ thả lỏng y ra. Hắn thật tình không ngờ một Đồng Tuyết Khanh ban ngày hiền lành nho nhã, nói năng và làm việc đều hết sức cẩn thận, ấy thế mà giờ hòng chiếm được lòng tin, y sẵn sàng vứt bỏ tự tôn và đạo đức chính mình, dám dùng mưu mô nhường ấy hòng lấp liếm tư tình đối với một gã đàn ông khác.

Hằng Dạ ôm gọn Đồng Tuyết Khanh đè trên thân cây, cảm phần như sắp sửa bùng nổ. Hắn cởi quần, động tác thô lỗ đẩy dục vọng hằm hập vào phía sau Đồng Tuyết Khanh, chẳng dư dả lấy một lần chuẩn bị hay bôi trơn trước đã.

“A...” Đã lâu chưa bị hưng khí to lớn đâm vào đột nhiên như thế, Đồng Tuyết Khanh đau quá bật kêu lên, sau lại nghĩ tới đang ở đàn thờ ngoài trời, y đành ráng sức cắn răng, cố thả lỏng cơ thể tiếp nhận thứ lớn đến kinh khủng nọ.

“Ái khanh, tư vị thế nào hả? Lỗ nhỏ của người đúng là co giãn, chặt không khác gì lần đầu tiên hết, chà, làm trắm gần như không sao chuyển động được.” Hằng Dạ thông thả rút ra, tiếp theo liền thẳng tiến cấp tốc.

Máu theo sự co rút của nơi đó chảy dọc xuống bắp đùi hoàn mỹ của Đồng Tuyết Khanh, Hằng Dạ càng có được sáng khoái đến vô hạn.

“Chắc, có ái khanh trơn cho, trắm thấy thích hơn nhiều lắm, ái khanh, còn người thì sao?” Hằng Dạ vừa hôn lên chiếc cổ và phần lưng trắng mềm, vừa cười *** dật mà gặng hỏi.

“Thần... A... Thần cảm thấy rất... tuyệt.” Dưới đợt đâm chọc mỗi lúc một nhanh, Đồng Tuyết Khanh đứt quãng chẳng đáp trọn vẹn nổi thành lời, thâm tâm chỉ mong mỗi đối phương hãy nhanh nhanh chấm dứt.

“Thật à? So với Hứa Nghiêm của người thì sao?” Hằng Dạ nhắc đến cái tên này, thân dưới không khỏi dồn dập thúc tới, đỉnh đầu dục vọng lao vào nơi thâm sâu nhất của động sau mềm mại.

Đáy lòng Đồng Tuyết Khanh cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì đã phải đầu hàng trước sự ra vào trừng phạt cực lực của Hằng Dạ.

“A, Hoàng thượng, xin dừng, thần không chịu nổi, cầu xin Người, a... ôi...”

“Nằm dưới gã khác người cũng không chịu nổi như này sao? Người liệu có biết không có tên đàn ông nào can trường được trước tiếng rên rỉ *** dâng này của người không? Hộc, thật thích, thả lỏng thêm nữa nào, ha... Trắm sắp...” Cơ thịnh nộ của Hằng Dạ bất chợt bị một trận khoái cảm tê dại đến khôn cùng hoàn toàn thay thế, sự hưng phấn từ óc não ùn thẳng xuống tụ tập tại một điểm nào đó trên hưng khí, xoay chuyển cuộn cuộn toàn thân, không rõ qua bao lâu, cuối cùng Hằng Dạ cũng đạt tới cao trào.

Hắn thỏa mãn rút hưng khí khỏi, lôi khăn tay mang theo bên mình ra lau sạch cửa quý đang bị rây máu.

Thực chất, đến chót cùng, Đồng Tuyết Khanh đã đau đến mức ý thức mê man. Y chẳng rõ chừng nào vị thiên chi kiêu tử kia đã rời khỏi, y chỉ cảm giác được lực nén sau lưng đã biến mất. Chầm chậm tuột xuống nhưng lại bị vỏ cây sần sùi cọ rấp làm tỉnh táo lại, y vịn lấy thân cây, dùng lưng chống đỡ thân xác nhàu nhĩ, tựa vào cây gượng gượng vận lại áo quần, nhan sắc nhợt nhạt nghiêm trọng, giữa bầu trời xanh sậm cơ hồ phát ra màu sắc trong suốt, vùng da thịt xinh đẹp hai bên đùi dính dóp lại vết máu rỉ rỉ, khắp bờ vai cong cong yếu mềm lẫn lẫn cấn cấn duyên dáng đều dày đặc những dấu hôn tím bầm, bờ môi xinh xẻo thoáng mở hé hé, gấp gáp hớp lấy mảng không khí ẩm ướt của đêm hè, phiến môi dưới còn lảng máng vết thương nhỏ do ban nãy phải gồng mình khắc chế tình ái mà cấn sứt.

Từ phía sau không xa lắm, có chất giọng ẻo lả của Trần công công vọng lại.

“Thưa Hoàng thượng, chúng thần đã có thể bẩm báo được chưa?”

“Lại đây, trắm thấy Đồng thị vệ cũng mặc gọn gàng quần áo rồi.” Hằng Dạ thâm thúy liếc mắt sang Đồng Tuyết Khanh đứng sau lưng, cười đầy hả hê.

Chỉ thấy, Trần công công đi ra khỏi lùm cây mé bên cạnh, đi kèm còn có một người vóc dáng cao lớn nữa.

“A!” Cả Đồng Tuyết Khanh lẫn người áo trắng kia đồng thanh kêu lên cùng một lúc.

Dưới ánh trăng, gương mặt đẹp dễ vượt trội kia phủ kín vẻ không thể tin lẫn thống khổ tột độ.

“Hứa đại ca... Tại sao?” Đồng Tuyết Khanh đơ dại tự lằm bằm, ngã phịch xuống đất.

“Ấy dà, thứ cho lão nô mạo muội. Ta và Hứa công tử đứng chờ hơn nửa canh giờ, còn tướng Hoàng thượng đang cùng hoan hỷ với nương nương nào cơ nên không dám phiền nhiều. Ai dè đâu — Ôi chao, lão nô lỡ lời, đáng bị đánh quá, kỳ thực Đồng đại nhân hàng đêm đều được lâm hạnh, cũng coi như là nửa nương nương được rồi, Hoàng thượng, cụt thần —”

“Thôi.” Hằng Dạ cắt ngang mấy lời lảm nhảm huyền thuyên của lão, mang theo ý rẻ rúng mà rằng, “Nhìn thì cũng đã nhìn rồi, đông dài nhiều lời làm gì, chả lẽ trẫm phải e ngại chắc?”

“Hoàng thượng quá lời ạ, tại chúng thần sợ Đồng đại nhân thẹn thối, ha ha.” Trần công công mập mờ đáp trả.

“Y? Y biết chữ thẹn viết như nào sao? Người nói thử xem, Hứa Nghiêm?” Bấy giờ Hằng Dạ quay sang thẳng thừng hỏi đến Hứa Nghiêm.

“Hoàng thượng đêm khuya triệu kiến tiểu thần, chẳng hay Người có gì sai phở?” Hứa Nghiêm gắt gao siết tay thành nắm đấm, tận sức giữ cho giọng nói nghe chừng bình tĩnh hơn, hấn cố gắng không chế đường nhìn của mình lảng tránh vị quân vương ban này đã tàn phá trên người Tiểu Tuyết.

“Cũng không có gì nhiều nhận, chỉ là muốn tận miệng khen người, cảm ơn người đã cho trẫm được xem một hồi võ rất hay. Có điều, đêm nay người cũng không thiết đâu nhỉ? Kỹ thuật ái khanh của ta về chuyện ấy kiệt xuất thiên hạ quá mà, ha ha ha!!!” Hằng Dạ cố tình buông lời trêu người đầy trớt nhả.

“Hoàng thượng, nếu không có việc gì, thần xin cáo lui.” Hứa Nghiêm dứt câu liền xoay gót đi luôn, căn bản chẳng hề đợi chờ Hằng Dạ cho phép.

“Hứa công tử, sao ngài lại có thể —” Trần công công định chạy lên giữ hấn thì bị Hằng Dạ cản.

“Mặc hấn đi đi.” Hấn quay người, khom lưng xuống, chùng giọng nói nhỏ với Đồng Tuyết Khanh vẫn đang một mực thất thần nãy giờ, “Đâu thể trách hấn được nhỉ, hấn bị vẻ mê hoặc lẳng lơ của Đồng thị vệ làm cho kích động quá phải bỏ chạy ấy mà. Ha ha !”

Vứt lại một câu thể xong, đoạn Hằng Dạ nghênh ngang rời đi, Trần công công cũng lút cút theo sát, lúc đi qua còn không quên châm chĩa:

“Chúng thần đứng một bên, thấy Hứa công tử đỏ gay gay cả tai cả mặt, so với Đồng đại nhân, chà chà, đỏ không kém gì đâu nha.”

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

12. Chương 12

Bầu trời đêm hè càng sẫm đen tợn, ánh trăng rơi xuống mặt nước vẽ lên trước mắt muôn vàn những đốm sáng nhảy múa, chẳng rõ là do quầng màu quá lấp lánh, hay là do nước hồ gợn sóng quá mạnh.

Đồng Tuyết Khanh đỡ đầu nhìn đến khung trăng lưỡi liềm trôi nổi trong làn nước, tự dưng cảm thấy ánh trăng hôm nay sao mà đẹp đến mông tang, đẹp đến hư vô như thế vậy. Thật giống như là...

Tuyết mùa đông, nắng rạng mùa xuân, mưa rào mùa hạ, lá phong mùa thu.

Đắp người tuyết, lúc nào huynh ấy cũng để y dính mắt cho nó; chơi thả diều, lúc nào huynh ấy cũng giúp y nối thêm một dải đuôi diều phát phơ; bắt cá chạch, lúc nào huynh ấy cũng nhường y dùng tấm lưới duy nhất; thổi hoa bồ công anh, lúc nào huynh ấy cũng để dành y thổi nhiều nhất.

Vì sao?

Vì sao huynh lại đối xử quá tốt với đệ như vậy?

Vì sao huynh lại sẻ san cho đệ quá nhiều ấm áp, quá nhiều cưng chiều, quá nhiều ảo giác yêu thương như vậy?

Mà hôm nay, mọi ảo tưởng đều đã hóa gió trong chốn Hoàng cung thênh thang.

Y không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Tàn khốc cùng cực trên đời cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Trước mặt Hứa Nghiêm, y đã lóa lờ ra trọn vẹn, không chỉ lóa lờ về thể xác, mà còn lóa lờ tan biến tất cả thủy lòng tự tôn nam nhi.

Đã bao nhiêu năm nay, y luôn cố gắng che giấu tình cảm tự đáy lòng. Thậm chí có đôi khi y còn cảm thấy thứ tình cảm của y như nhuốc lẫm. Hễ ở cạnh một mình mình với Hứa đại ca, y đều tận lực không chế cảm xúc, y sợ bản thân sẽ phô ra thứ linh hồn ô uế, để rồi đối phương sẽ ghê tởm, sẽ hãi sợ. Thế nhưng đêm nay, ngay ven bờ ao đẹp tươi này, người ấy đã dụng đến thủ đoạn ác nghiệt nhất nhằm dụ y rơi vào tình huống hạ lưu trơ trẽn, tình này sao có thể chịu nổi?

Đồng Tuyết Khanh ì ạch đứng dậy, rề bước đến ánh trăng trong làn tằm sóng nước, bất giác y chẳng còn tồn tại suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn được chạm vào mặt trăng kia thôi. Trăng trên trời xa quá, xa xôi đến lạc lõng. Nhưng giữ lại ảo ảnh thì chắc sẽ được thôi mà.

Y cảm thấy rất lạnh, rất lạnh. Bước chân của y nhanh hơn, tựa như nôm nớp âu lo ngay cả ánh trăng cũng sẽ vuột mất.

Cùng lúc này, Hứa Nghiêm đang trên đường đi ra khỏi cung, đầu óc hần ong ong đầy những âm hưởng rối loạn.

Khi đó là Tiểu Tuyết của hần đấy ư?

Tiểu Tuyết ở đại hội đấu võ thánh thiện đến khó có thể mơ tưởng. Hần đưa Tiểu Nhạn và Thanh Thanh về xong liền tức tốc chạy tới Quần Anh điện, hy vọng có thể gặp Tiểu Tuyết được lâu hơn, muốn hỏi thăm lâu nay trong cung, y có khỏe không. Tiếc thay, y không tham dự, mà bản thân hần cũng đành đành rằng, sắc mặt tái nhợt của y là bởi sức khỏe không tốt.

Tầm nhập nhoạng, Tổng quản thái giám Trần công công đột nhiên xuất hiện, truyền chỉ nói, Thánh thượng cho triệu kiến tại Thánh đàn.

Nơi Thánh địa lộng lẫy, giữa chạng vạng xây xẩm, y chứng kiến một cảnh khiến người phải phát ngượng: Hoàng thượng đang lâm hạnh một vị phi tử tựa thiên tiên, mặc dù có phần bạo lực, song thân hình kiều mỹ kia thật sự y chạng lờ Hoàng thượng nói — có thể khơi ra tầng vực vọng sâu xa nhất của bất kể người đàn ông nào.

Rồi khi hần đến gần mỹ nhân nọ cũng là lúc hần chạm trán phải chân tướng đáng sợ nhất, sống sượng nhất cõi đời.

“Tiểu Tuyết, vì sao chứ?” Hứa Nghiêm hết sức đốn đau, tự lẩm bẩm.

Không, Tiểu Tuyết! Hứa Nghiêm sức nhớ tới biểu cảm của Tiểu Tuyết lúc đó, dày đặc tuyệt vọng, dày đặc thần thờ.

“Nếu một ngày nào đó, Hứa đại ca thấy Tiểu Tuyết xấu xa, không còn muốn gặp Tiểu Tuyết nữa, đệ sẽ tìm ngay một cái ao sâu nhất nhảy xuống, quyết không nuốt lời!” Lời hứa chắc như đinh đóng cột từ mấy năm trước của Đồng Tuyết Khanh nhất thời lóe lên trong trí nhớ hần. Hần cũng chưa hiểu do đâu hần lại tự nhiên nhớ tới câu nói cười cười rồi cho qua khi ấy. Cái thời điểm ấy, lý do chính là bởi lẽ hần đã đưa Đồng Tuyết Nhạn đi chơi hội đèn ***g suốt cả đêm.

“Không, Tiểu Tuyết sẽ không uống phí tính mạng như vậy. Đàn thờ, chỗ đàn thờ có một cái ao to!” Hứa Nghiêm không kiềm chế được quay đầu bước ngược trở lại, càng chạy càng cuống cuồng.

Đồng Tuyết Khanh trầm mình vào làn nước mỗi lúc một sâu dần, sâu dần, nước đã ngập tới vòm ngực mảnh mai.

Ngay tại thời khắc này, một bàn tay mạnh mẽ túm lấy đầu vai gầy guộc.

“Tiểu Tuyết, đệ đang làm gì?” Hứa Nghiêm nghiêm nghị quát lớn.

“Để cho đệ bắt lấy mặt trăng, huynh thật đáng ghét, bỏ tay ra đi, đệ muốn mặt trăng!” Y chẳng ngoảnh đầu lại, chỉ cố chấp bước xa hơn vào lòng hồ nước, duỗi tay qua muốn chạm đến ánh trăng.

“Tiểu Tuyết, đệ điên rồi!” Cấp bách quá, thế nên Hứa Nghiêm giằng lấy vạt áo y, giáng cho y một cái tát vang dội.

“Phải, đệ điên rồi! Đệ thật mong là đệ hãy điên đi cho rồi!” Tuyết Khanh nghen ngào thét lại với Hứa Nghiêm, đoạn nhanh chóng quay lại, trông thấy ánh trăng vỡ ra từng mảnh nhòe trong sóng nước, hai hàng lệ trong chảy dọc bất thần theo gò má mịn màng.

“Phải chăng đệ quá dơ bẩn, đến cả Thánh đàm cũng không dung được đệ...” Đồng Tuyết Khanh tự thì thào.

Thu hết toàn bộ cảnh tượng này vào tầm nhìn, rốt cuộc Hứa Nghiêm cũng không thể trốn tránh tình cảm biết bao năm qua hẳn dành cho y được nữa, trái tim hẳn đã giục già hẳn vòng trở lại, giục già hẳn ôm chặt lấy người đệ đệ, hoặc là người tình, đã nhiều năm qua hẳn hằng yêu thương.

Từ một tích tắc ánh mắt hẳn chạm đến Tiểu Tuyết đã kéo theo mỗi dây ràng buộc giữa hẳn và thiếu niên này cả đời rồi, trọn đời trọn kiếp, con tim hẳn nào có thể trốn chạy nữa đây.

Hứa Nghiêm vươn tay, từ đằng sau ôm chầm lấy dáng người bé nhỏ.

“Xin lỗi, đáng ra huynh nên nói cho đệ. Huynh... Huynh vẫn luôn... Rất thích đệ. Thích hơn bất kể người nào.”

Hắn sờ sờ cảm nhận được thân mình trong vòng tay y run lên se se, song rất chóng lại yếu ớt tựa vào ***g ngực hẳn.

“Đệ cũng thế... Vẫn rất... Yêu huynh.” Đồng Tuyết Khanh hơi nghiêng đầu lại, ngưng đôi mắt trong lành như nước dôi vào mắt Hứa Nghiêm thật sâu thật chăm chú, bàn tay lạnh lẽo đưa lên vuốt ve khuôn mặt ấm áp kiên định, “Huynh tin được không? Mọi thứ đều đã được định đoạt rồi, đệ không chờ thấy huynh...” Vừa dứt lời, bàn tay cũng trượt xuống, cơ thể y mềm oặt ngã vào vòng ôm của Hứa Nghiêm.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, đệ tỉnh lại, đệ...” Hứa Nghiêm lay mạnh Tiểu Tuyết bấy giờ đã bị ngất xỉu, cảm giác y ngày một rét cóng, quần áo ướt sũng hấp lấy tất thấy hơi lạnh gió đêm, dính rạt trên thân thể trơn mịn mảnh khảnh.

Hắn ôm Tiểu Tuyết cứ thế chạy băng băng trong Hoàng cung vĩ đại, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến Ngự y phòng. Dư thái y thấy thế, nhanh nhẹn đặt y nằm ngay ngắn xuống giường, bắt mạch cho Đồng Tuyết Khanh, đồng thời cử người thông báo cho Vị Ương cung. Đây cũng chẳng phải lần đầu Dư thái y chẩn bệnh cho vị Đồng đại nhân này, ông lão biết hết sức tường tận quan hệ của y và đương kim Thiên tử, kiểu tình hình như này tốt nhất nên để Hoàng thượng là người trước nhất biết được thì kiểu gì thì kiểu, cũng sẽ an toàn hơn.

“À, không có gì đáng ngại. Bị cảm lạnh, tâm trạng lại nặng nề, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng bữa là ổn.” Mồm thì nói, song mắt cũng tiện đà đảo qua hình ảnh Đồng đại nhân tuy đang hôn mê nhưng tay vẫn siết sao cầm chặt tay người thanh niên trẻ nọ, đành rằng hoàn toàn mù tịt quan hệ giữa hai người này, song Dư thái y cũng lơ mơ nhận thấy, Hoàng cung đêm nay khó mà bằng lặng.

“Đây là đâu?” Đồng Tuyết Khanh thức dậy giữa hơi ẩm vẩn vít, bèn uể oải ngồi dậy.

“Ngự y phòng, vừa nãy đệ bị ngất xỉu ——” Hứa Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười trả lời, thế mà tức khắc bị ngất quăng.

“Hoàng thượng giá lâm!” Giọng hô eo éo của Trần công công chọc thủng bầu không khí im lặng.

Chỉ thấy Hằng Dạ mặt mày lạnh tanh, bước đi giữa cả đoàn thị vệ cung nữ.

“Ồi chao ơi! Đồng thị vệ sao lại ướt đầm người thế kia, Hứa công tử, ngài cũng hay thật nha! Đêm hôm khuya khoắt mà hai ngài cũng có nhã hứng bơi lội cơ đấy, hí hí...” Trần công công cố tình khoa trương điệu bộ ngạc nhiên lên.

Nỗi sợ hãi tốt độ trỗi lên trong thâm tâm Đồng Tuyết Khanh, theo phản xạ càng thêm siết chặt tay Hứa Nghiêm lại. Hành động này đọng vào mắt Hằng Dạ, lập tức lửa giận hân vừa mới trút lên người Tuyết Khanh lại lần nữa bốc cháy phừng phừng.

Huống chi, Hằng Dạ phát hiện Đồng Tuyết Khanh lúc này đã không còn là con rối vô cảm nữa, nỗi sợ sệt dậm trên gương mặt cũng từ từ chuyển hóa thành kiên cường và cam chịu, không thể nghi ngờ, đây chính là biểu hiện y đã thừa nhận sự phản bội của mình.

“Hứa Nghiêm, uống xong tiệc rượu trăm ban rồi vẫn còn thấy chưa thỏa ư? Bay đâu, mang một ly rượu nữa tới đây để trăm ban thưởng!” Hân lạnh nhạt cười gằn.

Một cung nữ liền bưng ngay lên một ly “rượu ngon được ban thưởng”. Hứa Nghiêm nhác thấy, nét mặt cương nghị vẫn không mảy may đổi thay, vững vàng đi đến chỗ cung nữ.

“Đừng!” Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Đồng Tuyết Khanh thoáng chốc bột bột hân. Y ngã nhào khỏi giường, lê lét đến bên chân Hằng Dạ, túm chặt tà áo hân và khấn khoản cầu xin.

“Hoàng thượng, tất cả đều là lỗi thần, không can hệ gì Hứa Nghiêm hết, xin Người tha cho huynh ấy.”

Hằng Dạ thẳng thừng đá văng y ra, giọng nói đậm đặc ý tứ khinh miệt cùng cực, “Hứa Nghiêm, rượu của trăm dễ sợ thế cơ à? Đến mức đệ đệ nhà ngươi cũng phải quỳ gối cầu xin trăm?”

“Tấm lòng Hoàng thượng thần xin nhận, chỉ mong Hoàng thượng đừng làm khó Đồng thị vệ nữa.” Hứa Nghiêm đi sang, một hơi uống cạn sạch số rượu trong chiếc ly vàng, từ đầu đến cuối vẫn chỉ đơn giản một vẻ đường bệ.

Đồng Tuyết Khanh cứ như đã chết lặng, nhu nhược ngồi mộp dưới đất, trần trối nhìn Hứa Nghiêm, ngơ ngác tựa thể đã đến đỉnh vực tận thế rồi.

Không khí trong phòng như đóng băng lại, áp lực tới độ bóp nghẹt con người ta. Ngoại trừ Hằng Dạ, ánh mắt ai ai cũng dõi chăm chăm vào Hứa Nghiêm trước sau luôn đứng đĩnh đạc vẻ anh dũng, giống như ngay giây tiếp theo hân ta sẽ học máu chết tươi không chừng.

Gần nửa canh giờ trôi qua, chân cẳng đám cung nữ thái giám đều tê rần rần, duy chuyện như trong suy nghĩ vẫn chưa có dấu hiệu gì xảy ra cả.

“Thế nào? Rượu trăm ngự ban cũng không tệt chứ! Ha ha ha!” Hằng Dạ đùa cợt, bật lên cười văng.

Bấy giờ mọi người mới vỡ vạc, hóa ra trong rượu có độc đâu nào.

Hằng Dạ đẩy mắt sang phía Đồng Tuyết Khanh, sắc mặt y rõ ràng dịu đi nhiều, trong khi đó ngược lại sắc mặt Hứa Nghiêm lại đầy ắp nghi hoặc.

“Hứa Nghiêm nghe lệnh, kể từ hôm nay, ngươi sẽ đảm nhiệm chức Phó thống soái của Ngự lâm quân, còn chức vụ Phó tổng trưởng thị vệ hôm nay tuyển lựa sẽ giao cho Lưu Tiên phụ trách, còn không mau tiếp chỉ?” Hằng Dạ dùng thái độ trang trọng như trên Kim Loan điện(1), ban hạ Thánh chỉ.

“Tuân mệnh!” Hứa Nghiêm rạp xuống quỳ, không sao phỏng đoán nổi ý Thánh thượng. Hân cũng sẽ không đại gì kháng chỉ theo cảm tính, đây chính là lòng trung nghĩa tối thiểu của bậc bề tôi.

“Sao hử? Đồng thị vệ không định hồi cung nghỉ ngơi à? Sắp canh ba(2) rồi đó.” Hằng Dạ lại chuyển hướng sang Đồng Tuyết Khanh, dùng giọng điệu hỏi han ân cần nhất dành cho thuộc hạ.

Đồng Tuyết Khanh bất giác rung mình. Y hầu hạ Hoàng thượng hơn nửa năm nay, đã tận mắt quan sát cách thức Thánh thượng xử lý công việc lẫn nhân sự. Y thừa rõ vị Hoàng thượng trẻ tuổi này tiền đồ rộng mở mà lòng dạ nham hiểm ra sao, sở trường giỏi nhất của hân chính là khẩu Phật tâm xà, những khi hân cười hiền hòa nhất đồng nghĩa chính là lúc đối phương sắp chết đến nơi rồi.

“Ồ, trẫm quên bég, người đang ôm cơ mà!” Hằng Dạ cười càng dịu hiền hơn, nhấc chân bước sang, đứng đỉnh ôm gọn lấy Đồng Tuyết Khanh, đoạn đi ra ngoài căn phòng của Thái y.

Trước bao nhiêu con mắt, Đồng Tuyết Khanh chỉ đành ngoan ngoãn để kệ Hằng Dạ ôm. Trước khi rời đi, y chừa lại cho Hứa Nghiêm một cái nhìn thăm thẳm. Ánh nhìn buồn bã bất lực ấy nhấn nhủ với Hứa đại ca của y rằng, “Xin hãy tự bảo trọng.”

. / .

Chú thích:

1. Kim Loan điện, tức Thái Hòa điện, là kiến trúc tráng lệ nhất trong Cố Cung (hoặc còn có tên là Tử Cấm Thành). Trên quảng trường hướng Nam rộng 30 000m², điện Thái Hoà được xây trên các bậc thang màu trắng cao 8m, chiều cao của điện gần 40m, là kiến trúc cao nhất trong Cố Cung, là ngôi điện quan trọng nhất của Tử Cấm Thành, không chỉ vì vị trí của nó ở trung tâm Tử Cấm Thành mà về hình thể kiến trúc, về trang trí và các mặt khác đều đứng hàng đầu trong quần thể kiến trúc đó.

Theo văn hoá Trung Quốc, rồng tiêu biểu cho quyền vua và nhà vua được coi là “Chân Long Thiên Tử”, các vật dụng trang trí trong điện Thái Hoà đều sử dụng nhiều hình tượng rồng, phía trên có tới gần 13 000 tượng rồng. Trong điện Thái Hoà có 6 cây cột giữa sơn son thếp vàng với hình những con rồng vàng lượn khúc. Ở trần nhà, trên đầu 6 cây cột được thiết kế tạo dáng như hình 1 cái giếng hình vuông rồi dần dần thu nhỏ lại, từ hình vuông chuyển thành hình bát giác và trên cùng vẽ hình 1 con rồng lượn khúc mặt nhìn xuống dưới, phía trước là 1 khối thủy tinh hình tròn. Bộ rồng của nhà vua là 1 ngai vàng đặt trên bục gỗ dưới cây cột vàng. Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, người ta cộng lại tất cả có 12 654 hình con rồng uốn lượn trong mọi tư thế.

Trong điển lễ quốc sự quan trọng, Hoàng đế trang nghiêm ngồi trên Thái Hòa điện, trong từng tiếng chuông vàng khói trầm nghi ngút, tiếp nhận sự quỳ lạy của trăm quan.

2. Canh ba tức giờ Tý, từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, nghĩa bình thường còn là để chỉ đêm khuya chung chung.

13

Tháng 311

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

13. Chương 13

Đuổi tất cả cung nữ ra ngoài, buông ngủ tẩm cung rộng lớn thế là chỉ còn lại duy nhất hai người họ, nụ cười hiền hòa trên mặt Hằng Dạ bấy giờ cũng bớt hơi sạch sẽ.

Hắn đắm đắm mặt mày nhìn người luôn ngủ cùng mình, giờ phút này đang ngồi bình lặng trên giường, tựa như không hề có gì đổi khác so với quá khứ.

Đồng Tuyết Khanh cũng một mực băng quơ, khi mà mọi nguy hiểm đã tạm thời lắng xuống, trong đầu óc y chỉ còn lại lắng văng lời thổ lộ kia của Hứa Nghiêm mà y đã biết bao nhiêu năm đợi chờ.

“Huynh... Huynh vẫn luôn... Rất thích đệ. Thích hơn bất kể người nào.”

Hằng Dạ không nhìn ra được tâm trạng Đồng Tuyết Khanh. Hắn nhấc gót đến bên giường, nắm lấy khuôn mặt tinh mỹ, cuồng nhiệt phủ lên bờ môi, hắn muốn dùng hành động thực tế để giữ lấy thiếu niên tuyệt sắc này.

Đến lúc Đồng Tuyết Khanh nhận ra mục đích Hoàng thượng thì phiền mê anh đào đã bị ngâm mút điên đảo, nhất thời dấy lên trong tâm khảm y một cảm giác bài xích tột độ. Theo bản năng, y ra sức vùng vẫy, chưa hết lại còn cả gan cắn Hằng Dạ một cái. Hằng Dạ đầu ngơ một Tuyết Khanh bấy lâu luôn luôn nhút nhát lại dám hỗn hào nhường vậy, bởi do không kịp phòng bị, hắn cũng bị cái cắn kia làm cho nhói đau.

Hằng Dạ vùng tay lên, tát thật mạnh sủng vật dám chống đối hần, tiện đà tóm cằm y kéo lên, cười khùng khục, “Trẫm chưa từng đánh ai bên cạnh trẫm đâu nhé, áng chừng ngươi rất muốn là người đầu tiên đẩy nhĩ, tiểu tiện nhân!”

Lờ mờ, Đồng Tuyết Khanh cảm thụ máu đã rướm khỏi khóe miệng, bên má trái cũng sưng đau, bàn tay đánh thép của Hằng Dạ như thể muốn bóp cằm y ra vụn nát. Cơn đau càng tô đậm thêm quyết tâm đã bén rễ trong y. Y như người chết đuối vớ được một cọc gỗ, dầu cho đó chỉ là một lời hứa trống rỗng mà thôi.

Hai con mắt thần thờ của y chọc cho Hằng Dạ diên tiết tới độ sắc mặt đen sầm đen sì, hệt như đối phương quá mức sáng chói. Hết sức rõ ràng, sự thờ ơ ấy chính là nỗi vũ nhục lớn nhất đập thẳng vào Hoàng thượng.

“Ngươi dám to gan nhìn trẫm bằng ánh mắt đầy ư!” Từ khi sinh ra tới giờ, nào ai đã dám để Hằng Dạ chịu cảnh bị dừng dừng thế chứ.

“Vậy Hoàng thượng muốn thần nhìn Người thế nào?” Đồng Tuyết Khanh lả nhả giọng, tập trung lại ánh nhìn hồ hững, dôi thẳng thừng với cái nhìn căm phẫn ngút lửa của Hằng Dạ trước mặt, “Thần không rõ phải đối diện với Hoàng thượng ra sao cả, xin Hoàng thượng chỉ giáo cho thần.”

“Ngươi...” Nhất thời Hằng Dạ thật chẳng biết đáp sao cho phải. Không lẽ lại kêu muốn y nhìn mình bằng ánh mắt giống như nhìn Hứa Nghiêm ư? Đường đường đáng Đế vương Đại Hán, tôn nghiêm cương quyết không cho phép hần thốt ra như vậy.

“Ngươi có quan hệ gì với Hứa Nghiêm?” Hằng Dạ cố dần cảm xúc xuống, cảm Đồng Tuyết Khanh cũng bắt giác được buông lỏng.

“Chuyện này là việc riêng của thần, thần có quyền không trả lời.” Y thấp tầm đầu, hòa hoãn đáp.

“Không được.” Hằng Dạ khẳng định chắc nịch.

“Vì sao không?”

“Vì, ngươi là đồ vật tư nhân của trẫm, trẫm có quyền biết tất cả mọi điều về đồ của trẫm.”

“Thần chỉ là thần tử của Người mà thôi.” Đồng Tuyết Khanh ngược lên, gương mặt trắng muốt ửng lên sắc đỏ nhàn nhạt vì giận.

“Không phải!” Mĩa lại với vẻ lạnh nhạt, Hằng Dạ còn đổ thêm ít nhiều khinh miệt, “Ngươi chính là đồ chơi của trẫm, ngươi giống như ngựa, chó, mèo trẫm nuôi thôi, trẫm là chủ nhân của ngươi, mỗi một tác da tác thịt ngươi đều hần in đóng dấu của trẫm, mỗi một tiếng thở gấp của ngươi đều do trẫm ban thưởng, mỗi một đêm của ngươi đều phải trôi qua trên chiếc giường này. Trẫm giải thích vậy đã đủ tường tận chưa hử, Đồng Tuyết Khanh!”

Nghe xong hết lời trình bày ngập ngựa ích kỷ ấy, Đồng Tuyết Khanh chỉ nín bật, thể rồi dịu dàng nhoen cười.

“Hóa ra, thần trong lòng Thánh thượng lại là địa vị như vậy. Xin Thánh thượng hãy ân chuẩn cho thần được từ quan về nhà.”

“Ngươi nói dễ nghe nhĩ. Đợi trẫm chơi đủ xong sẽ cho ngươi đi ngay. Nhưng hiện giờ...” Hằng Dạ nâng lên những sợi tóc tán loạn của Tuyết Khanh, cười đầy bốn cột, “Ngươi cứ mơ mà thoát khỏi cung điện này được đi, cứ mơ nhào vào ôm ấp với hần ta được đi!”

Lời dứt, Hằng Dạ túm lấy mớ tóc dài, giật mạnh ra sau, ép y phải ngẩng đầu nhìn hần. Đôi mắt to trong lành ằng ặng một tầng nước ướt, bất kể ai chạm phải chúng cũng sẽ bắt giác nảy sinh một nỗi trù miến lạ lùng, song, cứ nghĩ đến nỗi buồn lằng đằng ấy lại là vì một gã đàn ông khác, trái tim Hằng Dạ bóp nghẹt lên thành một sự căm giận tràn căng.

“Nếu Hoàng thượng thật sự coi thần là đồ chơi, Người cần gì phải bận tâm rằng thần nghĩ về ai, yêu ai chứ? Hoàng thượng còn cần gì ngoài tấm thân đồ chơi này nữa đây?” Gắng nhịn cơn đau, Đồng Tuyết Khanh tỏ tường đáp trả.

“Ngươi rốt cuộc cũng chịu thừa nhận, Đồng Tuyết Khanh, ngươi... yêu một gã đàn ông! Ngươi dám áp ủ cái ý nghĩ vô đạo đức đó, ngươi không biết nhục sao?”

“Vô đạo đức? Mọi quan hệ giữa thần và Hứa Nghiêm hoàn toàn trong sạch, không ai có quyền phỉ báng tình cảm của chúng thần!” Đồng Tuyết Khanh bị kích động, đáng bất ngờ thay, y dám mạnh bạo gỡ bàn tay to lớn đang túm tóc mình khỏi.

Hằng Dạ từ giận chuyển sang kinh ngạc, “Nói chuyện với trẫm bằng cái giọng đó ư, người lão xược quá rồi đấy!”

Đồng Tuyết Khanh kiên cường nhìn xoáy vào Hằng Dạ, không chút nào thoái lui, “Kiếp này, chuyện sai lầm và nhục nhã nhất của thần chỉ có một, đó là đã quan hệ với Người!”

Nói xong, cái vả không hề nường tình của Hằng Dạ liền giáng ngay xuống mặt. Đồng Tuyết Khanh bị tát ngã khỏi giường, nhất thời không cách nào tiếp tục nói.

“Được, người nói trẫm không bằng hấn, vậy để trẫm xem đến lúc lên giường thì người còn mạnh miệng như thế nổi nữa không!” Hằng Dạ bắt lấy vai Đồng Tuyết Khanh, cuồng nộ xé toạc quần áo.

Lần này, Đồng Tuyết Khanh chính thức ra sức phản kháng, nhưng gầy gò như y sao có thể làm đối thủ của một Hằng Dạ từ nhỏ đã thành thạo võ công, sức lực cường tráng cho nổi, chẳng mấy chốc, thân thể trần truồng của Đồng Tuyết Khanh đã nằm dạt trên đất. Y chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi hay yếu thế, chỉ đơn giản ngoáy thẳng đường nhìn vào Hoàng thượng đang giận dùm dùm.

Hằng Dạ cũng chẳng dằn dai nhiều nhận, hấn trối ngược hai tay Đồng Tuyết Khanh vào cây cột lớn chạm tro hoa văn hình rồng trong phòng, kể đó ép buộc mở phăng cặp đùi xinh đẹp thẳng tắp, quệt ít cao màu đỏ đỏ rồi bôi vào mầm non ủ rữ của y cùng nơi động sau thít chặt. Khi ngón tay thô ráp của hấn chen vào hang động riêng tư nhỏ hẹp, Tuyết Khanh gất gao cắn môi dưới, kiềm chế cơn đau râm râm đang cồn cào trườn lên.

Xác định bộ phận gợi cảm tiểu mỹ nhân đã được bôi đủ mỵ được, Hằng Dạ thông dong ngồi lại lên giường, mặt mày đặc ý quan sát phản ứng đối phương.

“A, a, ư...” Cơn khó chịu vô hạn thoát chốc ập tới, thân dưới Đồng Tuyết Khanh nhen nhóm dậy lửa, vừa ngứa vừa đau, mầm non nhanh chóng vểnh đầu, lửa say vô pháp hình dung tìm không ra nơi để rục cháy, cuộn đảo trong cơ thể, dần dần nhuộm lên làn da y một sắc đỏ phảng phất, tựa thể một bình gốm nhàn nhạt ánh đỏ, phảng lị mà lộng lẫy một cách dịu êm.

“Người... Người đã bôi thứ gì cho thần, thần nóng quá... A, a... Không...”

Đồng Tuyết Khanh cố nhẫn cơn khó chịu, song ánh mắt cũng đã bắt đầu vô thức đong đưa, cặp chân dài nhẹ nhàng cò cọ, môi anh đào hé mở, vượt ra những âm thanh ngân nga mê hồn.

Thân dưới Hằng Dạ bùng dậy, hấn cỡi trối sợi dây đang kèm giữ Đồng Tuyết Khanh, đồng thời cũng cỡi khó khăn, bật ra phân thân trần trụi khí thế.

Đồng Tuyết Khanh co quắp trên nền đất, tự ôm hai vai, tột độ không chế mình đừng bước về nơi cấm đỗ quỷ ma nọ, nhưng rồi thể lực y không thể chống đỡ được sự lỏng lẻo ấy, một tay y đỡ, còn một tay vươn xuống dưới thân sờ soạng.

Hằng Dạ thấy thế, lập tức cầm hai tay y, dè chặt xuống đất, không cho y tự giải phóng. Cả người Đồng Tuyết Khanh sớm đã nhũn nhèo từ lâu, chỉ đành nằm mềm oặt, dùng ánh mắt mong mỏi mà ngay chính y cũng không biết để nhìn đến tuần nhan không lộ chút biểu cảm nào phía trên.

“Nói, người muốn trẫm cho người, người muốn trẫm tiến vào người!” Câu nói Hằng Dạ đầy cứng nhắc và vô tình, có điều Đồng Tuyết Khanh cũng không có ý nào phản đối.

“Hoàng Thượng, Người, Người... Vì sao? Thần muốn lắm... Không. Không. Thần không cần... A, thần khó chịu...”

Thần trí Đồng Tuyết Khanh trọn vẹn hồ mê khủng hoảng theo ngọn lửa đau đớn trộn lẫn nhột nhột nơi động sau, nhu cầu sinh lý từng tí từng tí dần dần hết thấy.

“Nói đi, to lên, rồi trẫm sẽ thỏa mãn người ngay tức khắc, ái khanh của trẫm.” Song song đó, Hằng Dạ cũng phải đang toàn lực kiểm soát dục tình ủa đến cẳng lúc càng không lờ.

“Hoàng thượng, thần cầu Người, Tiểu Tuyết cầu Người, thần muốn, thần muốn Người... A, thần muốn, Hoàng thượng...” Chót cùng, Đồng Tuyết Khanh hoàn toàn ngã gục trước ham muốn, y rên rỉ và thở dốc quỵn rũ tới cực điểm.

“Aaaaa!” Ngay thời điểm Hằng Dạ một đường xuyên thẳng qua đường hoa chật chội của người bên dưới, Đồng Tuyết Khanh thét lên một tiếng chói tai, thống khổ lẫn lạc với thỏa mãn.

“Thế nào, có phải thích và thoải mái lắm không?” Một mặt dồn đẩy dốc sức vào trong Tuyết Khanh, một mặt thì kê vào lỗ tai y hỗn hển khúc mê kích tình, để y cùng cố gắng nghênh hợp động tác của hắn, dùng lớp thịt mềm liếm láp gây thịnh nùng nhiệt mẫn cảm, hưởng thụ sự mát mẻ phóng túng nhất, nóng hổi nhất của vị ái thần bướng bỉnh này.

“Nhắc eo cao lên nữa nào, cho trắm vào sâu hơn... Hà hà, cao nữa... A, sâu quá, thật thoải mái...” Hằng Dạ yêu cầu như thôi miên.

“A, aa...” Giữa cơn khoái lạc mà tình ái mang đến, thể xác theo lối nguyên thủy bậc nhất nghênh hợp người đàn ông đang lấp đầy lối giữa của bản thân, trước mắt chỉ còn cơn ảo ảnh bùng rạng khôn cùng, Đồng Tuyết Khanh chưa bao giờ từng trải nghiệm nhục dục nào đắm vị ngọt ngào như ấy, chỉ một khắc ngắn ngủi đã hai lần cao trào, mà mỵ thái dục tử dục tiên và sự co rút chặt chẽ từ đằng sau của lần cao trào nào cũng đều làm Hằng Dạ sướng khoái vô biên.

“Nói trắm nghe, người thích trắm nhất, người sẽ không rời khỏi trắm, người là của trắm.” Hằng Dạ tăng tốc đưa đẩy, cùng lúc ra lệnh với giai nhân dưới thân.

“Thần... Không... Hoàng thượng, thần —— a, a, a... Đừng mà!” Đồng Tuyết Khanh cố vớt vát tia lý trí cuối cùng để không chế ngôn ngữ.

Hằng Dạ bất thành linh thay đổi tư thế, lật Tuyết Khanh lên trên, mình thì ngồi trên sàn nhà, còn để đối phương ngồi tựa lên người, hắn nắm chắc lấy vòng eo mảnh khảnh, dồn dập di chuyển lên xuống.

Hung khí Hằng Dạ bởi vậy càng xâm nhập sâu hơn, cộng với sức nặng của Đồng Tuyết Khanh, cái đó thô to của hắn càng thêm được bữa vậy, càng thêm sâu thẳm, khoái cảm mãnh liệt làm hắn chệnh choáng đến ngừng trệ hô hấp.

“A, Hoàng thượng, đừng, Người đừng vào nữa, thần không chịu được, thần... Aaa ——”

“Thế thì nói đi, nói người thích trắm, nói đi.” Hằng Dạ cố nhịn cơn khoan khoái do kích thích hấp dẫn được hút sắp lên cao trào từ một Đồng Tuyết Khanh đang run rẩy, hắn càng gia tăng tốc độ thúc lên.

“A —— Thần thích... Thần rất thích... Hoàng thượng, thần là của Người, Người tha cho thần đi. Ừ, hức ——” Lý trí vẫn thua bởi bản năng, Đồng Tuyết Khanh thút thít, mê muội bật ra cảm thụ hiện tại.

Những chữ này chính là sự thỏa mãn lớn nhất cho tâm lý Hằng Dạ, mà cái đó dưới sự co rút liên tục của đường ruột mềm cũng đã chạm đỉnh thỏa mãn. Gầm lên một tiếng dài, hắn tuôn trào dịch thể chiến thắng bên trong Đồng Tuyết Khanh, sau đó thư thái nằm xuống sàn nhà, tận hưởng dư vị run run mất tự chủ từ vách ruột đối phương.

Đồng Tuyết Khanh sau vài lần xả trút, công hiệu của thuốc cũng tiêu tán đi nhiều, song toàn thân lại uể oải rã rời như người mới bệnh dậy. Y rơi xuống vòm ngực Hằng Dạ, thể nhưng lại lập tức lăn sang một bên, rứt mình, hồng hộc thở yếu ớt.

Hằng Dạ nghiêng người, cúi nhìn thiếu niên bị mình giày vò tới hấp hối, tâm khảm không khỏi trỗi lên thương yêu và xót xa.

“Ái khanh, trắm nào ngờ người lại phản ứng mạnh với xuân dược ngần ấy đấy.” Hắn nhẹ xoa lên bờ tóc mai ẩm mồ hôi của Tuyết Khanh, “Người không dám thừa nhận sự khoái lạc lớn nhất mà trắm cho người sao? Khả khả, trắm nói người này, trên đời chẳng có gì là thập toàn thập mỹ, người giờ đang hưởng đãi ngộ dành cho công hầu(1), thế đã đủ để bao quần thần ước ao rồi biết không. Được nhận mưa móc hàng đêm của trắm mà người thật chẳng biết cách quý trọng. Dích xác là... Người cùng Hứa Nghiêm lớn lên với nhau từ thuở nhỏ, song người đã vào cung, đã gặp trắm, có nghĩa người nhất định là người của trắm, khôn ngoan thì hãy quên hết quá khứ đi.”

“Cớ sao lại là thần? Thứ Người cho thần đâu phải thứ thần muốn? Trước khi Người ban cho thần vinh quang, tại sao Người không hỏi liệu thần có nguyện ý đón nhận?” Nước mắt chậm chậm lăn dọc gò má sưng tấy, rơi rỏ, y mệt mỏi thì thào.

Hằng Dạ nâng cằm y lên, bằng ánh mắt vô cùng nghiêm nghị, hẩn nhìn thẳng khuôn mặt bi ai nọ, gần từng tiếng từng tiếng, “Ý nguyện của trẫm chính là Thánh chỉ. Trẫm muốn thần dân chết, họ cũng còn dập đầu tạ ơn. Những gì trẫm ban, người đều phải nhận, không muốn nhận cũng phải nhận, người nhớ kỹ điều này cho trẫm, nó đối với người và Đồng gia các người, hay là đối với Hứa Nghiêm, đều tốt cả!” Dứt lời, sửa sang gọn gàng y bào, đoạn thẳng thừng rời đi, chỉ còn để lại thiếu niên chết lặng nằm trên đất, tàn rã trong khí lạnh và sự tro tro lệ loi vô tận giữa đêm hè.

. / .

Chú thích:

1. Công hầu

Tức tước công và tước hầu; còn có thể hiểu theo nghĩa khái quát hơn là chức tước cao trong triều đình phong kiến.

14

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

14. Chương 14: Chương 14

Ngày hôm sau, trên điện Kim Loan, Hằng Dạ ban bố hai lệnh Thánh chỉ. Một, quan hàng nhất phẩm Long các Đại học sĩ kiêm Tổng đô đốc quân đội Đồng Phương bị bãi bỏ chức Tổng đô đốc quân đội. Hai, ban An Bình công chúa – tức muội muội ruột của Hoàng thượng – cho quan võ mới nhậm chức – Hứa Nghiêm – làm vợ.

Hoàng thượng bãi triều cái là toàn thể triều đường đồng loạt xôn xao.

“Đồng đại nhân, thăng mau mà giáng cũng mau gớm.”

“Phải ha phải ha, cớ sao lại đột ngột thế nhỉ?”

“Nói thì là điều chỉnh quan viên, không phải do thất trách, nhưng nghe kiểu gì cũng thấy chỉ là mượn cớ cho có.”

“Mà Hứa Nghiêm kia cũng quái thật. Ừ thì công nhận Hứa đại nhân công trạng hiển nhiên thật đấy, song con trai ông ấy chẳng qua mới chỉ khoe tài một lần trong hội võ, chưa chi đã được công chúa hợp ý vậy rồi ư?”

“Biết đâu đấy, An Bình công chúa từ nhỏ đã thân thiết với Thánh thượng, lại còn được Tiên hoàng sủng ái, phẩm mạo xuất chúng, hẳn đã rất tâm đầu ý hợp vị anh hùng trẻ tuổi kia, cho nên đưa lời đề nghị với Hoàng thượng!”

“Nghe cũng có lý đấy, nhưng mà... Cả Hứa Nghiêm lẫn Đồng Phương đều có liên quan đến một người à nha, chả biết có ẩn khuất gì sau chuyện này không đây?”

“Ai cơ?”

“Chà, cái ông này, không có đầu óc gì sao? Thấy bảo... Tối qua ấy, Hứa Nghiêm ôm cậu ta vào Ngự y phòng, sau đó Hoàng thượng cũng đến, không rõ chuyện gì, sáng nay phụ thân cậu ta bị giáng chức ngay tắp lự, cũng khéo gớm đi à.”

“Đáng tin cậy không đấy? Nhẽ nào cậu ta và Hứa Nghiêm ——”

“Phui phui cái mồm —— Bộ muốn mất đầu hử? Tôn nghiêm Hoàng thượng dữ lắm, há lại chịu san sẻ với người khác cơ chứ, khà khà... Nhưng mà, ta tán chuyện thế thôi, ngài đừng có lan truyền linh tinh ra nhó!”

“Biết rồi, ta nào có dốt vậy? Công tử của Đồng đại nhân quả tình không hề đơn giản à nha... Chắc chắc!”

...

Sau khi bãi triều, đầu Đồng Phương gần như sắp vỡ tung, những lời thì thảo bàn tán to to nhỏ nhỏ làm ruột gan ông rối bời. Ông vội vàng chạy về nhà.

“Phu nhân! Phu nhân!” Đồng Phương gọi toáng.

“Chuyện chi vậy cà?” Đồng phu nhân Tiểu Lam bước ra.

“Nàng có biết con trai quý hóa của nàng đã làm sao không! Nó... Ày daaa!” Đồng đại nhân toan nói mà lại ngừng

“Lão gia bị tụt quan chẳng, cũng chỉ là bồng lộc không công thôi mà, mắc sao cuống đến độ vậy nhỉ?” Tiểu Lam phản đối ý ông.

“Ta không phải vì quan chức, ta là vì danh dự và an nguy của Đồng gia chúng ta thôi, rành rành rằng mọi hưng suy độ rầy nhà ta đều bắt nguồn từ nó! Nó làm cách nào giúp Hoàng thượng vui vẻ, rồi lại làm sao lại đụng chạm khiến Long nhan giận dữ thế kia? Phu nhân, nàng đã ngẫm thử chưa?”

“Thiếp... Sao thiếp có thể tỏ tường được khuất tất chốn quan trường của lão gia chứ?”

“Thế nàng mau mau gọi con trai yêu của nàng về nhà một chuyến đi, hoặc là thăm hỏi trong cung về nó! Còn nữa, kêu Tuyết Nhạn về sau đừng có sang bên Hứa gia tìm Hứa Nghiêm nữa, người ta sắp thành phò mã tới nơi rồi, ta không trêu vào công chúa được đâu! Haiiii, con gái cũng chẳng có đỡ dằn cho cha mẹ bớt lo được gì hết.” Đồng Phương thở dài thườn thượt, đoạn phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại Đồng phu nhân lặng im suy nghĩ.

Lúc này, Đồng Tuyết Nhạn đứng ngoài cửa nghe được hết sức rõ ràng, cơn đả kích cô phải hứng chịu không thua gì cha cô. Cô bèn bậm môi, chạy nhanh về hướng Hứa phủ.

Đến khi cô xuất hiện được trước mặt Hứa Nghiêm đang múa kiếm, mặt cô đã đầm đìa toàn là nước mắt.

“Trời, muội bị sao vậy? Kẻ nào dám ức hiếp đại tiểu thư chúng ta thế hả?” Hứa Nghiêm gượng gạo nặn ra một nụ cười.

“Huynh vui mừng lắm đấy phải không? Hả tân phò mã!” Đồng Tuyết Nhạn buông lời châm chọc, nước mắt lại rỉ rả tuôn ào ào.

“Huynh á? Không ngờ tin tức truyền nhanh vậy đâu!” Hứa Nghiêm hờ hững dừng mắt trên bảo kiếm trong tay.

“Chuyện tốt lan xa muôn dặm là đương nhiên! Hiện tại huynh ắt đang cười khoái trá lắm, chỉ có muội và tam ca muội buồn thôi.”

“Muội và... Tuyết Khanh, ý muội nghĩa là gì?” Hứa Nghiêm rất lấy làm kinh ngạc, hần dờn chân qua chỗ Tuyết Nhạn, thăm lo phải chẳng ai ai cũng biết hết chuyện kia rồi.

“Muội... Dĩ nhiên là muội buồn, huynh chớ có nói huynh không biết muội đối với huynh... Hứa Nghiêm, huynh quá đáng quá rồi đấy!” Đồng Tuyết Nhạn càng khóc càng lớn.

“Vì sao tam ca muội... lại buồn, muội nói đi, đừng khóc nữa!” Hứa Nghiêm sốt ruột, tiến lên lắc lắc hai vai Tuyết Nhạn.

“Chẳng vì sao cả, bình thường huynh chơi với muội, không chơi với huynh ấy, huynh ấy toàn cáu kỉnh. Giờ huynh đi cưới công chúa, có nghĩa cũng sẽ không còn chơi với huynh ấy nữa, huynh ấy vui vẻ được ư? Muội... Muội cũng thế đó!” Đồng Tuyết Nhạn thút thít, “Muội không thêm khóc vì một người như huynh đâu! Đồ vô tình vô nghĩa!”

“Thì ra, muội... đúng là non nớt quá chừng.” Hứa Nghiêm thở phào một hơi nhẹ nhõm, đoạn xoay người sang chỗ khác, nói với những rặng mây nơi khoảng trời xa xăm, “Huynh sẽ không cưới công chúa, huynh sẽ không lấy người mà huynh không yêu, kể cả... huynh không được phép kẻ cận cạnh bên người ấy.”

“Muội không tin huynh dám kháng chỉ!” Đồng Tuyết Nhạn thôi khóc, mắt to mở lớn nhìn Hứa Nghiêm, “Vả lại, muội cũng không muốn huynh kháng chỉ vì... muội.”

“Cô ngọc này! Huynh... Huynh sẽ không cười công chúa. Muội đừng buồn nữa, Hứa ca ca đưa muội về nhé.” Hứa Nghiêm bước sang chỗ Tuyết Nhạn, khe khẽ vỗ đầu cô, rầu rĩ bảo.

Vì thế hai người đập lên gió hồ trở về Đồng phủ, dọc chặng đường chẳng một lời nói nào thốt ra.

“Ôi, Hứa công tử, không cần thiết khách sáo với Tiểu Nhạn nhà ta vậy đâu, để tự nó về cũng được mà.” Đồng phu nhân mỉm cười, “Với cả, cháu cũng sắp làm phò mã rồi, thật không dám phiền cháu.”

“Đồng phu nhân quá lời rồi ạ, cháu tiện thể muốn hỏi phu nhân một chút, dạo này Tuyết Khanh thế nào?” Hứa Nghiêm nghe ra ý tứ Đồng phu nhân, song vẫn cố dằn dững khí dò hỏi.

“Chuyện trong cung, ta cũng giống cháu thôi, chẳng biết tẹo nào, à mà, ngày mai ta sẽ đi thăm nó đấy.” Đồng phu nhân đáp.

“Vậy thì, liệu có thể... gửi đồ cho đệ ấy được không ạ?” Hứa Nghiêm móc ra từ trong túi áo một miếng ngọc bội giao cho Đồng phu nhân.

“Đây là?...” Quan sát miếng ngọc bội rất mực bình thường trong lòng bàn tay, Đồng phu nhân thắc mắc.

“Dạ, hồi trước khi đệ ấy vào cung có đặt ở tiệm châu báu, tại rằng quá vội vã, đâm ra dặn dò cháu nhận hộ, cháu nghĩ phu nhân cầm đi cho đệ ấy sẽ tiện hơn nhiều.” Hứa Nghiêm nói đại một lý do.

“À thế hả, phiền cháu rồi, hai huynh đệ các cháu...” Đồng phu nhân ngắm nghía miếng ngọc bội suốt hồi lâu, lại chuyển mắt nhìn Hứa Nghiêm, dường như bà nhớ đến điều gì đó nhưng lại không khỏi thờ dãi, “Làm việc cạnh Thánh thượng hết với nhau đấy, lớn cả rồi.”

“Tiểu Nhạn, về phòng đi. Mẹ đi tiễn Hứa công tử.” Đồng phu nhân phân phó xong, liền cùng Hứa Nghiêm đi ra ngoài.

Nửa tháng sau khi Đồng phủ bẩm báo, rốt cuộc cũng được ngự chuẩn tiến cung thăm thị vệ tùy thân Đồng Tuyết Khanh của Hoàng thượng. Cùng ngày hôm ấy, Hoàng thái hậu cho triệu kiến cha con Hứa Võ Hứa Nghiêm đến Triều Phượng điện thương nghị hôn sự giữa Hứa Nghiêm và An Bình công chúa.

Trong Thiên điện thuộc Vị Ương cung.

Đồng phu nhân khoan thai đi vào gian phòng chói lóa lộng lẫy, bất ngờ vì con bà ở nơi đây.

“Mẹ, mẹ đến lâu chưa ạ?” Đồng Tuyết Khanh bước vào từ đằng sau bà.

“Tiểu Tuyết.” Gần năm rồi chưa được gặp con, Đồng phu nhân khó kiềm được xúc động, bước vội tới, nắm tay con trai vuốt ve tỉ mỉ.

Bộ trang phục xám trắng của Đồng Tuyết Khanh có phần tương phản với toàn gian phòng hoa lệ, mặt y còn trắng hơn cả quần áo, tóc huyền búi cao, buộc chặt bằng một dải dây bạc, mọi vẻ đều là cách ăn mặc bình thường dành cho thị quan, chỉ duy có ngũ quan vô vàn vẻ đẹp trung tính lẫn phong thái hiền hòa như suối trong là làm cho người ta cảm giác được sự bất phàm từ y.

“Con gầy quá, mặt mày cũng chẳng hồng hào chi cả.” Đồng phu nhân xoa má con, không hiểu do đâu, bà tưởng tận cảm nhận được con bà không hề vui vẻ, nụ cười mỉm trên mặt y cũng chỉ là gồng mình giả vờ.

“Vậy ạ, con không sao cả.” Đồng Tuyết Khanh hơi chột dạ tự sờ sờ lên gò má lạnh lẽo, “Chắc tại công việc trong cung bề bộn quá, thỉnh thoảng cứ lực bất tòng tâm. Mẹ à, mẹ ngồi đi.”

Đồng Tuyết Khanh kéo tay Đồng phu nhân ngồi xuống chiếc ghế hồng mộc tinh mỹ, Viên Viên liền lạnh lệ bùng lên trà thơm thượng hạng.

“Con, sao lại ở tẩm cung Hoàng thượng vậy, đây là Vị Ương cung đúng không?” Đồng phu nhân cất tiếng hỏi.

“Dạ, thị vệ tùy thân là kiểu vậy đó ạ, Hoàng cung rộng mà, có vậy Hoàng thượng mới có thể sai lệnh bất cứ lúc nào.” Đồng Tuyết Khanh sớm đã nghĩ ra nguyên do hợp lý để giải đáp thắc mắc của mẹ.

“Thì... Đáng ra mẹ không nên hỏi vào, nhưng Đồng gia nhà mình từ khi con vào cung, hết lên rồi lại xuống, thật sự làm mẹ và cha con bất an không ngớt.” Đồng phu nhân cẩn thận lựa lời.

“Dạ... Thực ra, con cũng không rõ lắm. Tâm tư Hoàng thượng cũng lúc lên lúc xuống mà mẹ, thần tử chúng ta sao có thể rành rẽ suy nghĩ của Người cho được. Nhưng con luôn rất dè chừng và cẩn trọng trong việc đối nhân xử thế.” Đồng Tuyết Khanh trả lời lấp lửng, y không rõ tin tức trong cung tới khi truyền ra ngoài cung thì sẽ là kiểu gì nữa đây.

“Ôi! Gần vua như gần hổ con ạ, mẹ hiểu mà, con đừng để bản thân phải chịu thiệt thòi quá. Thực chất... Mẹ chỉ hy vọng các con có thể rạng rỡ vui vẻ làm người là đủ rồi, thăng quan tiến chức, đâu phải ai cũng ham đâu.” Đồng phu nhân nghe ra Đồng Tuyết Khanh khó xử, không thể kể đúng sự thật, bà xót xa nhìn ngắm đứa con trẻ trung, cầm thật chặt đôi bàn tay mát rượi của y, mong rằng nhiệt độ cơ thể mẫu thân có thể sưởi ấm đôi chút nào đó trái tim băng lạnh của con.

“Mẹ ơi, con...” Đã một năm nay Đồng Tuyết Khanh nào có được cảm thụ sự động viên thân tình này, vây quanh y chỉ toàn những trò đùa vô tình lẫn nhân tình ấm lạnh chốn Hoàng cung. Đặc biệt từ sau đêm đó, Hằng Dạ chẳng còn trở về nơi này lấy nửa bước, đám thái giám cùng cung nữ thì nói năng hắt hủi, vài ba Ngự lâm quân đi theo y xa xa và Viên Viên nữa, không khí ngày qua ngày phủ ngập ngột ngạt. Và tất nhiên, trước đó không lâu, Trần tổng quản lại quái gở báo tin tức hôn sự giữa Hứa Nghiêm với An Bình công chúa, càng làm cho tâm tình y nặng nề muôn phần. Hiện tại đối diện với sự yêu thương của mẹ, y thật khó kiềm nén được mọi tức tưởi và khổ sở nữa cho nổi.

“Mẹ ơi, nhớ có ngày con làm liên lụy đến Đồng gia, xin mẹ và cha hãy tha thứ cho con.” Đồng Tuyết Khanh quỳ gối dưới chân Đồng phu nhân.

“Tiểu Tuyết, đứng lên đi chứ, mẹ mãi chẳng bao giờ so bì sang con đâu, mẹ biết nỗi khổ tâm của con mà!” Đồng phu nhân nắm tay con, lệ rơi lã chã, “Được rồi, chuyện sau này thì để sau này bàn đi. Của con đây, Hứa Nghiêm nhờ mẹ đưa cho con đó, bảo hồi trước khi vào cung con đặt nó, phải không nào?”

“Dạ... Vâng. Huynh ấy... có chuyển lời gì nữa không ạ?” Đồng Tuyết Khanh trông thấy miếng ngọc bội, vội vàng bật thốt.

“Con có gì muốn hỏi nó à?” Đồng phu nhân hỏi.

“Không không... Con chỉ hỏi vậy thôi ạ.” Đồng Tuyết Khanh lập tức che giấu, “Mà, nhà mình vẫn khỏe chứ mẹ?”

“Khỏe cả, nhưng mà Tiểu Nhạn... Nó luôn dành tình cảm cho Hứa Nghiêm, thôi, không nói nữa. Người ta sắp là nhà phò mã rồi.” Đồng phu nhân nói đến đây thì che mặt cảm xúc.

“Con bé hăng còn nhỏ lắm, nó sẽ quên nhanh thôi, mẹ đừng lo nghĩ nhiều quá.”

“Phải phải, ơ, con cũng không còn nhỏ, có người thích chưa hả?” Đồng phu nhân bắt chợt hỏi vậy.

“Có thì sao ạ, tạo hóa trêu ngươi, con và người ấy không thể ở bên nhau được.” Đồng Tuyết Khanh đứng lên khỏi ghế, phóng mắt ra những phiến lá vàng la đà ngoài khung cửa sổ, điềm đạm đáp.

“Con không muốn nói thì mẹ cũng không hỏi nữa. Thế nhưng... Có rất nhiều chuyện, người không thể toại nguyện, cũng không thể gò bó.” Đồng phu nhân cũng đứng dậy, nói đầy sâu xa.

“Mẹ à... Mẹ...” Đồng Tuyết Khanh không đủ can đảm để truy hỏi tận cùng, y thừa hiểu mẹ y vốn dĩ đặc biệt thông minh.

“Mẹ phải về đây, đã cam đoan với công công là chỉ gặp có nửa ngày thôi. Con ——” Đồng phu nhân lại vươn tay ve vuốt khuôn mặt Tuyết Khanh, “Hãy tự giữ mình nghe chưa, nhớ lời mẹ dặn. Nhé?”

Đồng Tuyết Khanh cầm tay mẹ, nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt vô thức tràn ra khỏi hốc mắt.

Đồng phu nhân không đành lòng nhìn con buồn, dứt khoát quay đầu, bước chân nhanh vội bỏ đi. Bà nhận ra miếng ngọc bội kia. Hứa phu nhân là kim lan chi giao(1) với bà, tất yếu bà đã từng thấy tín vật đính ước của Hứa phu nhân. Bà hăng còn nhớ rõ, Hứa phu nhân có khoe miếng ngọc bội này do Hứa tướng quân mua sau khi cưới bà ấy về, năm ấy Hứa Võ mới chỉ là một phó đội trưởng nho nhỏ. Về sau Hứa gia đạt được vinh hoa phú quý, Hứa phu nhân vẫn nâng niu nó tựa báu vật vô giá. Bà dặn nhất định phải giữ nó cho vợ Hứa Nghiêm, vì miếng ngọc bội này tích trữ những tình cảm quý báu nhất cõi đời. Bây giờ, Hứa Nghiêm lại trao nó cho Tiểu Tuyết đã cùng hấn lớn lên, thanh mai trúc mã của hắn, một thằng bé, mà lời ăn tiếng

nói Tiểu Tuyết ngọc ngém của bà giấu sao được sự nhung nhở và quan tâm dành cho Hứa Nghiêm, thân làm mẹ, bà sao có thể không rõ?

“Tiểu Tuyết, hãy giống muội muội con, bỏ quên quá khứ đi thôi.” Đáy lòng Đồng phu nhân âm thầm cầu nguyện.

. / .

Chú thích:

1. Kim lan chi giao: dễ hiểu là tình nghĩa kết giao làm huynh đệ, tỷ muội thân thiết sau khi gặp nhau và tâm đầu ý hợp với nhau (kim so với vững chắc, lan so với hương thơm).

15

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

15. Chương 15

Tiếc rằng, người trong cuộc mãi luôn hồ mê và cố chấp.

Đồng Tuyết Khanh ve vuốt miếng ngọc bội lâu thật lâu, hiển nhiên y cũng biết về lai lịch của nó. Đường như thấp thoáng y đã thấy được lời hứa và quyết tâm của Hứa Nghiêm rồi. Lý trí nhắc cho y, sự việc đang triển triển theo chiều hướng tốt đẹp, Hứa đại ca mà cưới công chúa chứng tỏ Hoàng thượng sẽ không trả thù Hứa Nghiêm, hết thấy đều sẽ an toàn. Song cứ chớm nghĩ tới cảnh Hứa Nghiêm thân mật kề bên công chúa, dằng dặc suốt đêm thâu y cũng không tài nào ngủ nổi. Ấy thế mà, chỉ một giây lát trông thấy miếng ngọc bội, một dòng chảy ảm áp đã dâng tràn trong y, vuốt ve bao lâu cũng không thấy đủ, nhưng hễ nghĩ đến sẽ bị ai nhìn thấy thì suy xét một lát rồi, y bèn giấu ngọc bội xuống nệm.

“Á, Đồng đại nhân ơi, không hay rồi!” Trần công công xông xộc chạy vào, dáng vẻ đang hết sức hốt hoảng.

“Làm sao?” Đồng Tuyết Khanh tức khắc nén niềm vui mới rồi xuống, chỉ hỏi lạnh lùng.

“Hôm nay —— Ngài đã biết chưa? Hứa tướng quân và Hứa phó thống soái cùng đến Từ Ninh cung(1) yết kiến Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu chính thức tỏ bày hôn sự giữa Hứa công tử và công chúa, chẳng dè đâu lại bị Hứa công tử thẳng thừng từ chối. Hoàng thái hậu giận dữ ngút trời, bắt Lưu Tiên trối gô Hứa công tử kháng chỉ lại và tống vào địa lao! Ngài có thử tới xem không?” Trần công công tường thuật sự việc sinh động thôi rồi.

Sắc mặt Đồng Tuyết Khanh tái đi hẳn, đứng bật dậy khỏi giường, chẳng dùng dằng đến lời thứ hai, vội vã guồng chân chạy tới Từ Ninh cung cách đó không xa lắm. Trần công công thì cười tà tà chạy theo sát, lão ta biết tổng nếu để Hoàng thái hậu cương trực độc đoán nhìn thấy Đồng Tuyết Khanh là y ăn đủ rồi. Lời gièm pha về y và Hoàng thượng lọt vào tai Hoàng thái hậu đâu có ít, không nổi sùng lên trị cho Đồng Tuyết Khanh một trận nhớ đời thì phí, khắc khắc, Đồng đại nhân, người lại thất sủng rồi, lần này cho cả người lẫn tên Hứa Nghiêm kia nếm mùi đau khổ nhá!

Khi Đồng Tuyết Khanh chớp nhoáng có mặt tại Từ Ninh cung, Hứa Nghiêm đã bị trối cứng, ung dung đứng trên con đường lát bên ngoài. Hoàng thái hậu bấy giờ đã khôi phục uy nghiêm, sau bà ta còn có vài phi tần, Hứa Võ thì quỳ một bên, cầu tình liên tục.

Hứa Nghiêm vừa ngược đầu liền bắt gặp Tuyết Khanh sầm muện, gương mặt lạnh như đá tảng thoát chốc biến đổi chút ít, song Đồng Tuyết Khanh nhanh chóng đọc được từ trong mắt hắn là sự quả quyết cùng kiên định, trái tim y chưa thời khắc nào vẫn vũ độ này.

“Ái chà, ai thế, ai gia chưa gặp bao giờ à nha. Trong cung có nô tài xinh đẹp đến thế cơ à?” Hoàng thái hậu nheo mắt đánh giá Đồng Tuyết Khanh giống hệt một đoá sen trong quảng nước trong ngần vừa mới đến.

“À, chính là Đồng Tuyết Khanh mà Thái hậu vẫn hằng muốn gặp đấy ạ! Thưa Hoàng thái hậu, Thái hậu xem xem có đúng là cực kỳ thanh lệ hơn người hay không!” Như phi một bên xun xoe thưa bẩm bằng giọng điệu khinh miệt.

“VẬY à, người chính là thị vệ Đổng Tuyết Khanh của Hoàng thượng đó sao?” Hoàng thái hậu liền đổi sang thái độ lạnh nhạt, hỏi.

“Vâng, thần tham kiến Hoàng thái hậu. Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Đến tận giờ Đổng Tuyết Khanh mới ý thức được sự ngượng ngập, bèn cuống quýt quỳ lạy.

“Ai gia muốn gặp người lâu rồi, trông chả khác gì đàn bà phụ nữ, nhìn cái đã khó chịu! Người thế này thì bảo vệ Hoàng thượng bằng cách nào hử? Đùa! Chỉ biết a dua nịnh hót, đúng một tên nịnh thần!...” Hoàng thái hậu gắt gỏng chữm mắng đầy sâu cay Đổng Tuyết Khanh đang quỳ gối dưới chân, tuy rằng không hề vạch ra sống sượng mối quan hệ giữa y và Hoàng thượng, song tính chất vũ nhục thì tột đỉnh.

Đúng lúc này Hằng Dạ vừa bãi triều xong, nhận được tin liền vội vàng đi đến.

Hoàng thái hậu nhác thấy bóng hắt, lập tức thôi mắng giận.

Sớm đã có người thông báo sơ qua tình hình, nhưng sự hiện diện của Đổng Tuyết Khanh vẫn khiến Hằng Dạ thoáng ngạc nhiên.

“Về chừng bản lĩnh Hứa Nghiêm không nhỏ nhẻ, ngang nhiên kháng chỉ, lại còn có hai người quỳ gối xin xỏ giúp người.” Hằng Dạ nói rồi, bước qua chỗ Hứa Võ, đích thân nâng Hứa Võ đứng dậy.

“Hứa tướng quân lâu nay luôn vất vả tận tụy vì Hán thất chúng ta, sự hôm nay không can hệ gì tới ông, trẫm cũng chẳng phải loại lẫn lộn tạp nham giữa công lao và lầm lỗi, sao có thể để tướng quân quỳ thế này?”

“Tâu Hoàng thượng... Khuyển nhi bất tài, không xứng được công chúa hạ mình gả cho, xin tuyền để Người xử trí!” Mặt mày Hứa Võ vốn đã đầy nước mắt, cộng thêm lòng kính trọng dành cho Hằng Dạ, vậy nên quyết định buông tay bất chấp.

“Còn người? Đổng thị vệ, đang yên đang lành người chạy đến Từ Ninh cung làm gì hử? Cũng bởi vì cầu xin thay hân ư?” Hằng Dạ lại chuyển hướng qua Đổng Tuyết Khanh quỳ mọp, khẩu khí rất lấy làm bất mãn.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Đổng đại nhân đến xem xem đã có chuyện gì xảy ra ấy ạ, ngài ấy rất chi là quan tâm đến tình hình an toàn của cung nha!” Trần công công sấn sổ chỗ mồm chen vào.

Hiện tại, Hoàng thượng đã thân chinh đến tận đây rồi, bản thân lão ta sao phải vội kiếm lối thoát giùm y làm gì kia chứ, lấy lòng Hoàng thượng vẫn là quan trọng nhất.

Hằng Dạ gật gật đầu, hắt ngẩng biết thừa Đổng Tuyết Khanh vì lo cho Hứa Nghiêm nên mới đến, song ở trước mặt đông người, hắt vẫn phải tự giữ mặt mũi cho mình.

“Thôi được rồi, Hoàng thượng, người tự xét xử tên nghịch thần kháng chỉ kia xem như nào đi, ai gia nào có thể để An Bình công chúa chịu thẹn cùng cực vớ vẩn như thế được!” Hoàng thái hậu bất chợt mở miệng, ngữ khí rõ ràng quyết không chừa một đường nang nể.

“Ừm... Nể mặt Hứa tướng quân, tạm thời hãy giam giữ Hứa Nghiêm tại phòng khách tổng bộ Ngự lâm quân, đợi trẫm rảnh nhất định sẽ cùng Hoàng thái hậu giải quyết một lần.” Hằng Dạ cân nhắc rồi quyết định.

“Hừ!” Hoàng thái hậu rõ ràng bất mãn ra mặt với cách xử lý này, nhưng cũng bởi biết tính Hằng Dạ sẽ chẳng chịu để mình nhúng tay vào công việc, do đó bà ta cũng chỉ có thể dẫn theo cả đuôi các phi tần rồi đi.

“Thần xin cáo lui ạ!” Hứa Võ thấy Hoàng thượng vẫn còn khoan nhượng Hứa Nghiêm chán, nên cũng tự biết điều lui xuống.

Trong Triều Phượng điện vậy là chỉ còn vẹn vẹn những người biết chi tiết sự thật.

“Đổng ái khanh, trời đã sang thu, mặt đất lạnh lắm, còn không mau đứng dậy.” Hằng Dạ đi đến bên người Đổng Tuyết Khanh, kéo lấy đôi tay bợt bặt.

“Tạ ơn... Hoàng thượng.” Trái tim Đổng Tuyết Khanh rộn lên thành thạch, gắng gỏi đứng lên, rèm mi đen dày run rẩy, giọng nói cũng có phần nào đó nghèn nghẹn. Hằng Dạ rất ưa thỏa mãn với sự sợ sệt của y, thế là liền phóng về phía Hứa Nghiêm một ánh nhìn khiêu chiến.

“Hứa Nghiêm, trăm chẳng lường được lá gan ngươi lớn nhường ấy. An Bình đường đường là Hoàng muội ruột thịt của trăm, là con gái yêu chiều nhất của Thái hậu. Giờ ngươi muốn hối hận vẫn còn kịp đó.” Hằng Dạ đứng đĩnh nói, đồng thời sít sao cầm chặt tay Đồng Tuyết Khanh.

Hứa Nghiêm cũng trước sau một dáng vẻ bình tĩnh, đôi mắt sâu một khắc cũng rời khuôn mặt Đồng Tuyết Khanh lấy nửa phân.

“Thứ cho thần lớn mật. Xin hỏi Hoàng thượng, phải chăng vì thần bắt buộc phải tuân theo tất cả mệnh mà không được phép theo đuổi tình yêu đích thực của bản thân thần?”

“Hỏi hay lắm!” Hằng Dạ hứng thú nhìn sang Hứa Nghiêm, thế rồi một tay hất văng Đồng Tuyết Khanh xuống giữa hai người, “Nói đi, nói thẳng tình yêu đích thực của ngươi ngay trước mặt cái tên ngớ ngẩn gần bước này đi!”

Đồng Tuyết Khanh ráng nhìn cơn đau do đột ngột bị ngã đập xuống, không kêu tiếng nào, cổ tay củ sen ngọc ngà chậm chậm rớm máu.

“Sao chứ hả, nói mau!” Hằng Dạ dữ tợn đá bôm bóp thân hình mềm mại sóng soài trên mặt đất, kể đó túm cả túm tóc của y giật ra sau, ép nét mặt đau đớn của y phơi trần lồ lộ trước mắt Hứa Nghiêm.

“Ngươi buông đệ ấy ra! Hằng ——” Hứa Nghiêm phần uất tới mức tròng mắt như nứt toang hoác, suýt chút nữa đã gào lên tên hủ của Hoàng thượng.

“Hứa Nghiêm!!!” Đồng Tuyết Khanh cuống cuống chặn ngang cơn mạo phạm từ hấn, y cố chống tay đứng dậy, chĩa thẳng đôi diện mắt Hứa Nghiêm, dữ dội một tát đánh lên gương mặt tuần tú nọ, “Huynh câm ngay!”

“Ngoan lắm! Đồng ái khanh, tối thiểu ngươi cũng còn sót ít lý trí, có điều, thứ trăm muốn ngươi nói cho hấn nghe không phải mấy lời đấy!” Hằng Dạ ác nghiệt yêu cầu.

“Huynh nghe đây, đệ... cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh Hoàng thượng, người đệ yêu là... là Hoàng thượng! Huynh hãy tuân thủ Hoàng mệnh đi!” Đồng Tuyết Khanh thẳng mặt với khuôn mặt tuần lãng đã quá đối thân quen với y, đoạn tuyệt mà rằng tình cảm đầu thể được phép, hai hàng lệ trong đã trào tuôn.

“Đã nghe rõ chưa? Hứa Nghiêm! Hà tất gì phải làm tất cả mọi người đều bị khó xử?” Hằng Dạ nói danh thép.

“Thần nghe rất rõ ạ. Nhưng thần vẫn sẽ không thành thân với An Bình công chúa!” Hứa Nghiêm hùng hồn hồi đáp.

“Thế này không trách trăm được rồi! Giải đi!” Thực tế Hằng Dạ cũng âm ỉ ứng ý hết sức cái đáp án này, vậy có nghĩa hấn có thể đường hoàng đẩy Hứa Nghiêm vào chỗ chết.

Đồng Tuyết Khanh dõi theo bóng Hứa Nghiêm, tim như bị xéo vụn, nhưng y vẫn hấp tấp chùi nước mắt. Đối mặt với vị quân vương có phần xa lạ, phải thật cẩn thận đừng để hấn cấu giận thêm nữa thì hơn.

“Về tẩm cung!” Hằng Dạ hạ lệnh, Đồng Tuyết Khanh lập tức đi theo, vòm thỉnh không xây xắm tới càng đề nghiêng lên y hàng ngàn hàng vạn những áp lực vô hình.

. / .

1. Từ Ninh cung: được xây dựng thời Minh vua Gia Tĩnh năm 1536, là tên cũ của Nhân Thọ cung, thuộc kiến trúc cung đình cổ cung Bắc Kinh, công năng chủ yếu là cung điện dùng cho Thái hậu cử hành những điển lễ trọng đại

16. Chương 16

Hằng Dạ tiến vào giữa chính phòng tắm cung, ngồi xuống chiếc giường lớn quen thuộc, tâm trạng hết sức thư thái. Non nửa tháng nay, hồng ép mình phải quên đi tên thần tử vong ân phụ nghĩa kia nên hẳn cứ bịn rịn hoài trong cung các phi tần, nào Như phi, nào Vân phi xinh đẹp chờ đợi. Hẳn tưởng những thân thể mềm mại đầy đà ấy có thể nhồi nhét thứ tâm linh lẫn dục vọng trống hươ hoải của hẳn, song đến ngày hôm nay, khi đường mất hẳn gặp lại con người thanh lệ nhu mì kia, hẳn mới ngộ ra rằng, bản thân hẳn vẫn chưa hề chạy thoát ra được sức mê hoặc từ y.

Đồng Tuyết Khanh đứng trong phòng, theo biểu cảm của Hằng Dạ là y đủ hiểu vị Hoàng thượng ngang ngược vẫn còn muốn y. Y đã liên tiếp đấu tranh suốt nửa tháng trời, y không thể không đối mặt với cuộc tình này, Hoàng thượng sẽ chẳng buông tay, vậy nên, muốn sinh tồn chốn Hoàng cung chỉ có thể dựa vào chính mình. Huống hồ, y đâu thể để mặc Hứa Nghiêm chờ chết!

Hằng Dạ một mực im lặng. Dẫu cho hẳn muốn ôm lấy giai nhân này biết bao nhiêu, hẳn cũng chẳng nguyện chủ động nói ra miệng.

“Các người lui xuống hết đi, Hoàng thượng mệt, cần được nghỉ ngơi.” Đồng Tuyết Khanh điềm đạm phân phó các cung nhân trong phòng.

Hằng Dạ ngẩng lên nhìn y, trước sau vẫn bất động thanh sắc.

Đồng Tuyết Khanh dời gót đến đằng trước hẳn, vô cùng dịu dàng cởi áo choàng ngoài lẫn Long ngoa giúp hẳn (ngoạ: giày), để Hằng Dạ thoải mái nằm xuống giường. Sau đó y tự rót một chén tượu, thành khẩn nâng đến bên miệng vị Hoàng thượng vẫn chẳng lộ chút ít biểu tình gì.

“Hoàng thượng, Người vẫn còn giận ư? Thần thừa nhận hồi trước thần có cùng Hứa Nghiêm... Nhưng mà giờ duyên đã tận, tình đã đoạn, và ban nãy thần đã bày tỏ rồi. Thần là của Người, Người muốn thần như thế nào cũng được.”

“Thế à?” Hằng Dạ bị ý tứ dấm tình trong đoạn cuối cùng của câu nói kia nhen nhóm lên lửa dục, chẳng qua hẳn vẫn chỉ bất động. Hẳn muốn thử xem một Đồng Tuyết Khanh bấy lâu luôn lạnh lùng sẽ chủ động cỡ nào đây.

Đồng Tuyết Khanh tự mình uống hết nửa chén rượu, đoạn ngậm nửa số rượu còn lại kê đến bên miệng Hằng Dạ. Hằng Dạ đón nhận cả mỹ nhân cả rượu, nồng nhiệt hôn thật sâu với y, bàn tay cũng song song đó luồn lỏi vào trong y sam Tuyết Khanh. Dòng rượu màu hổ phách tràn ra khỏi khóe miệng bé xinh của Tuyết Khanh, trượt dọc xuống cơ thể mỗi lúc một nhuộm lửa tình của Hằng Dạ. Tuyết Khanh du di nụ hôn vụn vỡ theo từng đường cong vạm vỡ, vươn chiếc lưỡi ướt át thơm hương hướng về phía đũng Hằng Dạ.

“Haaaa...” Dương vật Hằng Dạ sắp nứt tới nơi đột nhiên được khoang miệng mềm mềm ngậm trọn, khoái cảm chưa từng có bao giờ xộc thẳng lên não, từng đợt liếm sẽ sẽ tuyệt không thua gì âm đạo phụ nữ, dạng tận hưởng này Hằng Dạ đã xem qua trong tranh xuân cung, nhưng vốn các quý phi đều thuộc danh môn gia giáo, tất yếu sẽ chẳng chủ động làm những hành động này, mà Hằng Dạ bởi đã chịu sự giáo dục truyền thống lễ giáo phong kiến cũng quyết không chủ động đòi hỏi.

Đồng Tuyết Khanh biết y đang làm càn đấy chứ, nhưng bằng mọi giá nhằm chiếm được lòng tin của Hằng Dạ để cứu Hứa Nghiêm, y cũng chỉ đành liều lĩnh lao vào sự sai trái tội đỉnh thiên hạ này thôi. Đây cũng là lần đầu y dùng cách này phục vụ Hằng Dạ, chiếc lưỡi nhẹ nhàng thậm chí có phần nhát gừng liếm lên thứ hung khí to lớn, y hiểu bằng kiểu ấy sẽ đem đến khoái cảm chất ngất ngần nào cho Hằng Dạ. Nhiều lúc, chỉ có đàn ông mới có thể hiểu sâu sắc cảm thụ của cánh đàn ông được.

Hằng Dạ nhăn nạy gần như đã chạm cực hạn. Hẳn đẩy Đồng Tuyết Khanh ra, giạng rộng cặp đùi yêu kiều, hùng hực đẩy vào.

“Á!” Sự xâm lấn bất thành lĩnh khiến Đồng Tuyết Khanh suốt nửa tháng nay được nghỉ ngơi bấy giờ lại bị trắc trở, y bất giác cong hông lên muốn rút lui ra sau.

Hằng Dạ lập tức dè xuống, che lại môi nhỏ đang dật ra tiếng kêu đau và sự giật lùi của cơ thể, hung khí ướt đầy nước bọt thơm ngát đưa vào lối giữa co thắt. Sau vài cú đẩy, cơn đau chột nguôi ngoai đi ít nhiều, thay

vào đó là một ngọn lửa tê dại làm nơi động sau của Đồng Tuyết Khanh được kích thích và sướng khoái một cách kỳ lạ. Y khê khàng mút lưỡi Hoàng thượng, nửa thảng nay nửa bên giường trống vắng càng khiến y thể nghiệm sâu sắc hơn sự sủng ái từ Hoàng thượng.

Nhận thấy người bên dưới đã thả lỏng và quỵn rũ lên, khoảng thời gian dài lâm hạnh đã bồi dưỡng y nhu cầu bản năng hoan ái, điều nhận thức này làm Hằng Dạ ngạo nghễ cảm giác chinh phục hết sức. Hắn dồn sức thỏa thuê đưa đẩy thật nhanh trong lối giữa mềm mại và chặt chội, chẳng mấy chốc đã cuốn bay Đồng Tuyết Khanh lên tới thiên đường.

“A... Hoàng thượng, thần rất... A... Tha cho thần...” Dịch thể trắng đục phun lên giữa bụng hai người, thứ hung khí ra vào của Hằng Dạ vậy chúng tẩn vào động sau khô khốc, xúc cảm vừa mềm vừa trơn thúc giục Hằng Dạ chuyển động càng thêm nhanh hơn, mạnh hơn.

“Tuyết Khanh, mở chân thêm chút nữa, để trắm vào sâu hơn nữa nào, a... Đúng rồi, chặt quá, nóng quá.”

Đồng Tuyết Khanh cố dần nén cơn kích thích điên đảo, thân dưới hai người sát vào càng gần, hai tay y giờ ra sau bầu chặt lấy khăn trải giường, móng tay cơ hồ vúi đến bật máu.

Hằng Dạ nhắc đôi chân dài của Tuyết Khanh, áp đến một góc độ lớn nhất, bạt mạng tiến vào nơi sâu thẳm nhất, khẩn cấp rút ra, rồi lại đi vào... Sau vô số lần ma sát khoái cảm, hắn bắn ra luồng nhiệt bỏng rẫy.

“Hộc!” Hằng Dạ phủ lên tấm thân đơn bạc của người phía dưới, hưởng thụ dư vị cao trào nguội đi. Đồng Tuyết Khanh ráng sức thở hổn hển, níu lấy bờ vai rần rỗi bên trên mình, đôi mắt vô hồn khép lại ngáp ngựa trong nỗi chua chát vô biên.

Đêm về khuya, Đồng Tuyết Khanh khê khàng xuống giường, đứng bên cửa sổ, trông ra ánh trăng heo hắt bên ngoài. Y ngoái lại nhìn Hoàng thượng đương ngủ mê mết trên giường, tâm khảm bất giác đau nhói. Ấy là quân vương của y, là người đàn ông đầu tiên của y. Chẳng nhớ đã từng nghe ai đó nói rằng, mỗi một người đàn bà đều ôm một thứ tình cảm riêng biệt dành cho người đàn ông đầu tiên của nàng ta, vô luận là nàng yêu hắn hay hận hắn. Bản thân y phải chăng cũng như vậy? Y lắc nguầy nguậy đầu, muốn quẳng gọn đồng suy nghĩ vẩn vơ đó đi.

Xác định Hằng Dạ đã ngủ say hết sức, Đồng Tuyết Khanh mới lần mò đi ra khỏi tẩm cung. Y chậm rãi đi đến tổng bộ Ngự lâm quân, bên ngoài có bốn thị vệ đứng gác.

“Gọi Thống soái các người đến gặp ta.”

Tay thị vệ thấy y đội một chiếc nón rộng vành màu đen, che khuất gương mặt, thành thử bản khoả không biết nên làm gì.

“Cầm lấy, các người phải canh gác cả đêm cũng vất vả quá rồi.” Đồng Tuyết Khanh móc ra một thỏi vàng.

“À, dạ vâng ạ.” Chỉ chốc lát sau, Đồng Tuyết Khanh đã vào được bên trong tổng bộ, y ngồi xuống một đầu bàn.

Mà người ngồi phía bên kia, y biết hắn, là Ngụy Đắc Chi — đại ca của Lạc phi, y vào gia thế kế thừa cùng muội muội được sủng ái, tuổi chưa đến ba mươi mà đã rảnh rang an vị trên chiếc ghế thống lĩnh Ngự lâm quân cao cao.

“Vị nhân huynh này, vừa gặp ta đã tuồn sẵn một thỏi vàng, không phải quan lớn thì cũng là kết giao với hào phú nào đó trong cung? Chẳng rõ ta nói có sai không nhỉ?” Ngụy Đắc Chi tუმттм cười.

“Người không cần biết ta là ai! Ta đến muốn thương lượng cùng người một chuyện. Thành công rồi, ta sẽ tặng người một món đồ cổ quý báu.” Đồng Tuyết Khanh nhẹ giọng trao đổi.

“Ha ha! Có vẻ ai ai cũng biết ta khoái sưu tầm đồ cổ khắp thiên hạ rồi há. Không biết sẽ là vật gì đổi vật gì đây?” Lòng hứng thú của Ngụy Đắc Chi nhanh chóng được khơi mào.

“Thả cho người đang bị giam lỏng ở đây đi theo ta. Và thanh kiếm Đoạn Trường do chính tay Từ Phu Nhân(1) đúc đây sẽ thuộc về người.” Đồng Tuyết Khanh đặt lên mặt bàn một thanh kiếm ngắn.

Ngụy Đắc Chi hơi rút kiếm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sáng choang như khe suối hút cho gã ta không cách nào dời tầm nhìn đi được.

“Thật sắc bén, được chiêm ngưỡng một lần, đời này cũng không uổng.” Ngụy Đắc Chi bịn rịn thả lại kiếm lên bàn, “Có điều ta không gánh được đâu. Người thừa hiểu kẻ đang bị nhốt chính là Hứa Nghiêm dám mạo phạm kháng chỉ rồi đấy, cùng lúc chọc giận cả Thái hậu lẫn Hoàng thượng, đầu ta mơ sao giữ nổi.”

“Ngụy thống lĩnh nói quá lời. Chỉ cần Lạc phi nương nương nói đỡ với Hoàng thượng vài câu, mọi sự của người đều sẽ suôn sẻ mà. Chưa kể người có nhiều thuộc hạ như thế, còn lo không trốn tránh trách nhiệm được hay sao?” Đồng Tuyết Khanh từ tốn nêu ra.

“Ây dà dà, muội muội ta, ừ thì cũng được sủng ái được, nhưng mà nàng ta nào có thể là Đồng Tuyết Khanh một nụ cười trăm vẻ kiều diễm(2) chứ, ai nấy đều biết, y mới là tình cũ sủng mới của Hoàng thượng mà.” Ngụy Đắc Chi nheo mắt phóng về phía đối phương, ý tứ mập mờ.

“Ngụy thống lĩnh quả thực tinh tường, người đã sờ sờ trước mặt vậy thì không cần phải vòng vo nữa. Ta là ai người cũng biết rồi, chung quy người có yêu cầu gì cứ việc nói ra, ta nhất định sẽ không để người phải đảm đương trách nhiệm.” Đồng Tuyết Khanh dứt khoát trình bày gọn lẹ.

“Được, vì Đồng đại nhân, ta chấp nhận dấn thân vào cuộc phiêu lưu này. Yêu cầu của ta rất đơn giản, hy vọng được cùng người một đêm nồng ấm thân mật.” Ngụy Đắc Chi cũng đề đạt thẳng.

“Người! Quá to gan! Người chưa biết mối quan hệ giữa ta và Hoàng thượng ư?” Tai mặt Đồng Tuyết Khanh tức thì đỏ lựng.

“Biết chứ, chính vì biết nên mới muốn được chiêm nghiệm mà. Người có thể hầu hạ Hoàng thượng đến mức để Người sáng khoái bám rịt trên giường, công phu của người ắt hẳn... Khà khà, Đồng đại nhân, người đừng nói đây là vọng tưởng đấy nhé?” Ngụy Đắc Chi thản nhiên nhích mặt lại gần.

Đồng Tuyết Khanh nhú mày kinh tởm, song vẫn cố nhịn không nhúc nhích.

Vẻ cười treo trên mặt Ngụy Đắc Chi càng thêm *** dâng, nhanh chóng kéo Đồng Tuyết Khanh, vạch áo, kẹp y giữa hai cánh tay gã, để phần lưng mảnh khảnh se sẽ những cơn run của y quay về phía mình, kế đó nhanh thoăn thoắt chỉ trong một giây đã tụt cả quần mình lẫn quần đối phương.

“Đồng đại nhân, chân người khép kín kẽ quá, vẫn không tình nguyện à, thời gian không nhiều đâu.” Ngụy Đắc Chi ngả ngón trên chọc.

Đồng Tuyết Khanh buộc lòng phải nhẫn nhục giàng chân ra.

“A... Đồng đại nhân thật là chặt thật là trơn quá đi, có phải vừa mới được Hoàng thượng lâm hạnh không hả, ta đây thật là có phúc khí quá đi thôi, a a... ÁÁÁÁÁ ——” Đang giữa cơn hưng phấn, đột nhiên Ngụy Đắc Chi rống thảm thiết, chậm chậm tách khỏi thân mình Đồng Tuyết Khanh, ngã vật xuống đất, phần eo bị cắm sâu một thanh kiếm ngắn xanh ngọc bích —— kiếm Đoạn Trường.

“Người... thật... thâm hiểm!” Ngụy Đắc Chi gắng gượng tròng trờ trông mắt. Đồng Tuyết Khanh lau lau thân dưới, đoạn mặc quần vào.

“Do người tham thôi. Người là ai chứ, người mà xứng ý kiến với ta sao?” Đồng Tuyết Khanh quan sát cửa phòng được đóng kín bưng, thế rồi nhoẻn cười trần ngập quỷ mị, “Còn chưa kết thúc đâu!”

Y lanh lẹ nhét một tấm khăn tay vào mồm Ngụy Đắc Chi, sau đó chém dữ dội vào nơi thân dưới của gã, đồng thời bôi Kim Sang được mang theo lên vết thương tại phần eo và thân dưới gã.

“Nhớ kỹ, ta muốn người phải làm một phế nhân, sống không bằng chết! Chuyện hôm nay nếu người dám can đảm tiết lộ ra ngoài, cả nhà các người sẽ chết rất khó coi đó!” Đồng Tuyết Khanh nghiêng răng nghiêng lợi phun hết những chữ này xong, Ngụy Đắc Chi đau quá, hôn mê bất tỉnh.

Đồng Tuyết Khanh vội lách vào một căn phòng cách đó không xa, liền gặp ngay Hứa Nghiêm đang ngồi trầm tư bên bàn.

“Tiểu Tuyết!” Hứa Nghiêm sững sờ trông thấy người tới.

“Suyt! Hứa đại ca, chúng ta đi nhanh thôi, Người sẽ không bỏ qua cho huynh đâu.” Vừa mới gây ra một chuyện tanh máu, song Đồng Tuyết Khanh lại cảm thấy tâm trạng bình lặng hơn bao giờ hết.

Hứa Nghiêm ngẫm nghĩ, “Ừ, chúng ta cùng đi thôi!” Đoạn kéo tay Đồng Tuyết Khanh nhảy ra ngoài, bốn tên thị vệ canh cửa bởi không hề cảnh giác mà bị đánh ngất xỉu.

Còn gã Ngụy Đắc Chi chảy máu đầm đìa, Đồng Tuyết Khanh chỉ ngẩn gọn giải thích một câu, “Gã ta phiền lắm, đệ giết gã rồi!”

Mặc dù sự máu me và tàn nhẫn trong lời nói của y có làm cho Hứa Nghiêm tăng chút kinh sợ, nhưng tình hình không để hắn được lo bận nhiều.

Dựa vào khả năng khinh công của Hứa Nghiêm lần hiểu biết nắm rõ địa hình, cảnh vệ Hoàng cung của Đồng Tuyết Khanh, rất nhanh, họ đã cấp tốc trốn được đến biên giới Hoàng cung, một cung điện tách biệt hoang hoải.

Xác nhận không còn nguy hiểm nữa, Hứa Nghiêm bèn ôm siết lấy Đồng Tuyết Khanh, cảm thụ sự gần gũi đã xa cách quá lâu rồi.

Đồng Tuyết Khanh nép trong vòm ngực ấm áp rộng lớn nọ, y vỗ vạc thì ra thế giới vốn lại đẹp tươi đến thế. Y chỉ mong thời gian ngừng trôi, nhưng nghĩ đến tương lai, y lại nhẹ nhẹ lui khỏi Hứa Nghiêm.

“Hứa đại ca, huynh chạy trốn mau đi, về nhà lấy chút chi phí rồi trốn ra ngoại ô.”

“Cái gì? Đệ không đi với huynh sao?” Hứa Nghiêm thất vọng nhìn tới khuôn mặt dưới ánh trăng kia, dường như đã trưởng thành lên nhiều rồi.

“Đệ cần an bài cho người nhà của huynh và đệ nữa. Vả lại, không có ai biết đệ cứu huynh đâu! Không thể để cho... Người phát hiện.” Đồng Tuyết Khanh lúng túng trả lời, chợt nhớ đến Hoàng thượng – con người mà từng giây từng phút mình không thể sơ sểnh bất cứ điều gì.

“Nói huynh biết, đệ... đệ yêu hấn ư?” Hứa Nghiêm thu hết dũng khí, buột hỏi.

“Không! Đệ không yêu Người!” Đồng Tuyết Khanh ngẩng phát đầu nhìn Hứa Nghiêm, hốc mắt lấp lánh những giọt nước mắt trong suốt, “Tại sao huynh có thể nghi ngờ trái tim đệ dành cho huynh? Đệ biết mà, huynh cũng khinh rẻ đệ giống như những kẻ khác, trong đầu huynh cũng là những suy nghĩ y hệt những kẻ đó!”

Hứa Nghiêm không lên tiếng, tiến lên ôm lấy vóc dáng yếu ớt và bé nhỏ, “Tiểu Tuyết, đệ cũng đừng nghi ngờ trái tim huynh dành cho đệ. Bên nhau suốt mười sáu năm ròng, còn chưa đủ để hiểu nhau chăng? Đệ mãi mãi là Tiểu Tuyết của huynh.”

“Được rồi, đệ phải về thôi. Sau này đệ an bài ổn thỏa rồi sẽ tìm người báo cho huynh nhé.” Đồng Tuyết Khanh quyến luyến rời khỏi vòng tay Hứa Nghiêm, ngoảnh đầu chạy đi. Y sợ sẽ không khống chế được mình, cứ như vậy đồng hành cùng người yêu thương đến nơi chân trời góc bể mênh mông. Dầu gì cũng còn trách nhiệm với người nhà không thể buông xuôi.

Lúc Đồng Tuyết Khanh rửa sạch bụi bặm trên người, rón rén leo lên giường Hằng Dạ thì trời đã hưng hừng quang đông. Chỉ lát sau, Hằng Dạ ôm y tỉnh giấc.

Đồng Tuyết Khanh bấy giờ cũng nghỉ ngơi được một chút, y mở mắt có phần mệt mỏi, dĩ nhiên Hằng Dạ sao có thể biết y mệt là vì đã phải chạy trốn chạy đáo nguyên đêm.

“Ái khanh ——” Cuộc mây mưa đêm qua áng chừng đã phủi sạch mọi chuyện không vui giữa hấn và cậu thần tử này, nhưng thân là bậc đế vương luôn luôn cao cao tại thượng, Hằng Dạ quả thực chẳng tính thốt ra mấy lời buồn nôn gì đó. Hắn chỉ lặng yên, vỗ về khe khẽ thân thể ấm áp trong lòng.

“Ui!” Đồng Tuyết Khanh vượt miệng kêu lên, hàng mày xinh đẹp khẽ chau lại.

Lúc này Hằng Dạ mới phát hiện cổ tay ngọc ngà của người trong lòng có vết xước nho nhỏ, giữa phần eo mềm mại cũng hằn một vết bầm sạm.

“Truyền thái y!” Hằng Dạ gọi to. Hắn đương nhiên hiểu chúng chính là bài giáo huấn hôm qua mình đối đãi với Đồng Tuyết Khanh, có điều trăm triệu lần hấn sẽ chẳng bao giờ nói ra “Xin lỗi”.

Khi Đồng thái y đang tỉ mỉ bôi thuốc mỡ cho Đồng Tuyết Khanh, Hằng Dạ sốt sắng hỏi, “Có nghiêm trọng lắm không?”

Cả Đồng Tuyết Khanh lẫn thái y cùng đồng thời quay đầu nhìn về phía vị Thánh thượng mặt mày lúc nào cũng đầm đìa lạnh rét, Người cũng biết quan tâm ai ư?

“À dạ, tốt ạ, riêng vết thương phần eo thì phải một tháng mới lành hẳn.” Thái y khúm núm đáp.

Hằng dạ chỉ ‘hừm’ một tiếng, bộc lộ ý hối hận.

Tim Đồng Tuyết Khanh như bị giáng mạnh một đòn. Hoàng thượng có sao phải thể hiện như vậy? Chỉ mong Người vĩnh viễn ngang ngược quá đáng với mình thôi, vậy thì mình mới có thể cao chạy xa bay cùng Hứa đại ca mà không cần trần trở điều chi hết. Ôi, vì sao mình lại có suy nghĩ này nhỉ?

“Đồng ái khanh, người thấy đỡ nhiều không?” Câu hỏi của Hằng Dạ cắt ngang dòng ý niệm trong Đồng Tuyết Khanh, y phát giác thái y đã lui xuống, căn phòng vậy là chỉ còn lại mỗi y và Hoàng thượng.

“Thần... Thần không yêu Người.” Đồng Tuyết Khanh buột miệng bật thốt ra, tựa thể y đang nói cho chính mình nghe.

Sự dịu dàng hiếm hoi trong đáy mắt Hằng Dạ chuyển ngay thành vẻ tàn khốc thường trực. Hắn nhắc chân bước qua, nâng khuôn cằm duyên dáng của Tuyết Khanh lên.

“Nhưng cơ thể người lại rất rất yêu trẫm đó!” Xoáy chòng chọc vào đôi mắt ảm đạm của đối phương, hắn gần khê, “Trẫm không cần quan tâm trước kia trái tim người từng đóng đầy hình ảnh tên nào, thế nhưng hiện tại, tương lai, nó chỉ có thể nhớ về trẫm, yêu trẫm! Ví bằng người dám để tên nào chạm vào người, trẫm sẽ khiến cả người và tên đó sống không bằng chết!”

Dứt câu, Hằng Dạ thông dong sai bước rời phòng.

. / .

Chú thích:

1. Từ Phu Nhân: một nam tử họ Từ, tên Phu Nhân (Phu Nhân hèm phải đại từ gọi phụ nữ đầu nha) và là chú kiếm sư (thợ đúc kiếm) của nước Triệu, nổi tiếng với những thanh chuỷ thủ. Tương truyền Kinh Kha trước khi ám sát Tần Vương đã mua anh ta một thanh chuỷ thủ, ngâm tẩm độc dược rồi mang vào cung điện của Tần Vương Doanh Chính.

2. Một nụ cười trăm vẻ kiêu diễm

Đoạn này bắt nguồn từ bài thơ Trường Hận Ca (hận tình muôn thuở) của Bạch Cư Dị, đang miêu tả về Dương quý phi Dương Ngọc Hoàn, câu đầy đủ của nó là “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh” = Mỗi lần ngoảnh mặt, nhovn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu.

Trường Hận Ca để nói mối tình đẹp của Đường Minh Hoàng và Dương quý phi, nhưng đọc kỹ thì những ý châm biếm, mỉa mai kín đáo đều có:

17. Chương 17: Chương 17

Hằng Dạ vừa ngồi ổn xuống được Long ý tảo triều, chợt phát hiện Ngụy đại nhân bộ binh đã quỳ chực dưới chân sẵn, nước mắt ngấn nước mắt dài.

“Hoàng thượng, xin Người làm chủ cho tiểu thần! Con thần, Ngụy Đắc Chi, nó chết thảm quá!”

“Xảy ra chuyện gì vậy, ái khanh nói rõ hơn đi!” Lông mày Hằng Dạ nhíu tít, hắn sợ nhất là cự thần tử khóc lóc khuyên giã.

“Thế này ạ.” Ngao thừa tướng đứng một bên thấy Ngụy đại nhân khóc bù lu bù loa, nước nỏ không thành tiếng, thật không đành lòng bèn tự đứng ra giải thích, “Đêm qua, có một kẻ vận đồ đen đã giải cứu Hứa Nghiêm – tên tội phạm nghiêm trọng đang bị giam lỏng của Hoàng thượng, đồng thời còn ra tay cực kỳ tàn nhẫn, sát hại chủ quan viên trông coi là thống lĩnh Ngự lâm quân Ngụy Đắc Chi. Đến khi người nhà Ngụy đại nhân cùng Lạc phi nương nương tới được hiện trường thì Ngụy Tắc Chi tắc thở. Hắn bị... phá hủy hạ thể, chết tươi chết sống vì đau, thật là...”

‘Rầm!’ Hằng Dạ nghe xong vỗ mạnh một đập lên Long án.

“Quá khi quân, trong Hoàng cung mà nghiêm nhiên phát sinh sự việc kiểu này ư! Lập tức truy nã Hứa Nghiêm, bắt chấp dù còn sống hay đã chết!”

“Muôn tâu Hoàng thượng, tên Hứa Nghiêm đã phạm tội tày trời thế chắc không dám về nhà, nhưng từ xa xưa đã có hình phạt tội liên đới, thần khẩn cầu Hoàng thượng hãy trừng trị cả loạt phụ mẫu gia tỳ Hứa Nghiêm, nếu không, quốc pháp khó lòng dung nổi!” Ngụy đại nhân phần uất nêu ý kiến.

“Đúng rồi, tội phạm lẫn trốn, Ngụy thống lĩnh chẳng phải đã hy sinh vô ích rồi sao?”...

Các thần tử đều lớn tiếng phụ họa, cả triều đình đại loạn.

“Thần cam nguyện chịu phạt vì nghịch tử! Xin tâu Hoàng thượng xử lý!” Một giọng nói già nua sang sảng lần át toàn bộ mớ hỗn loạn, chỉ thấy Tả kỵ tướng quân Hứa Vô quỳ rạp dưới triều đường.

“Được, Hứa Vô, người dạy con không nghiêm, bị phạt là đáng! Trăm phạt cả nhà người chịu lưu đầy Tây Lương(1), cho đến khi nào bắt được khâm phạm Hứa Nghiêm sẽ lại gánh trọng trách khác!” Hằng Dạ tuyên bố Hoàng lệnh.

“Tạ ơn Thánh thượng!” Hứa Vô cúi mọp người không mấy may nhồm dấy, từ hồi Hứa Nghiêm kháng chỉ, ông đã liệu được đại họa sắp bùng, chỉ không ngờ nó lại ập tới nhanh thế.

Hằng Dạ nhanh chóng rời khỏi triều đường, bước về hướng tẩm cung. Là kẻ nào có thể thần thông quảng đại cứu Hứa Nghiêm nào, hẳn không thể không hoài nghi đến Đồng Tuyết Khanh trước nhất, nhưng mà đêm qua, rõ ràng y ở cạnh mình suốt cơ mà.

“Hoàng thượng!” Trên đường về tẩm cung thì Lạc phi xô ra, nàng ta khóc đến phờ phạc.

“Hoàng thượng, Người nhất định phải tìm ra tên ác nhân đã giết ca ca thần thiếp, hẳn thật tàn độc... Hẳn chắc chắn là người trong cung, hơn nữa còn là người canh gác quan trọng, bằng không thì không có khả năng đi lại tự do đến thế...” Lạc phi kéo kéo mép áo Hằng Dạ, vừa khóc vừa than vãn, song tự dừng nửa chừng thì ngừng kể lể, bởi lẽ nàng ta đã trông thấy bóng Đồng Tuyết Khanh đi tới. Đồng Tuyết Khanh đã thay đổi phong thái thường ngày, mặc bộ áo dài rực rỡ, trang điểm khéo léo càng nổi bật lên gương mặt tuyệt đẹp trắng nõn có phần yếu ớt, toàn thân y tỏa mát một quang sáng hấp dẫn khác lạ.

“Xin Lạc phi nương nương hãy nén bi thương, Hoàng thượng tất nhiên sẽ điều tra minh bạch mà, nương nương sẽ không còn phải suy nghĩ đau đầu nữa.” Đồng Tuyết Khanh dừng dừng thưa, đoạn chuyển hướng sang Hằng Dạ, “Hoàng thượng, đêm mai đã là Trung Thu rồi, Người có định đến Binh các duyệt tổ chức buổi lễ thử không?”

“Được rồi!” Hằng Dạ thì vốn ngán ngấm sự rầy rà của Lạc phi sẵn, hẳn giằng cái tay đang nú núa kéo kéo của Lạc phi ra, cùng Đồng Tuyết Khanh bỏ đi. Ngóng theo bóng dáng xa dần của hai người, Lạc phi suy sụp ngồi bệt xuống đất. Nàng đã đọc được từ cặp mắt lập lòe sáng tối của Đồng Tuyết Khanh là những tia sáng dục vọng, y đã không còn là một Đồng Tuyết Khanh vô can, không nơi nương tựa nữa rồi, thời kỳ sau này của nàng xem chừng rất khó lành lặn.

“Người biết chuyện hôm qua chưa?” Hằng Dạ giả dò thoải mái, vừa đi vừa hỏi, hẳn cực kỳ không thích nhắc tới Hứa Nghiêm trước mặt Đồng Tuyết Khanh.

“Biết ạ. Nhưng thần cũng không biết ai cứu huynh ấy.” Đồng Tuyết Khanh điềm nhiên hồi đáp.

“Người đang khắp khổi lắm chứ gì!” Hằng Dạ dừng chân, bình tĩnh nhìn Đồng Tuyết Khanh.

“Không hẳn ạ, thần buồn vì cả nhà Hứa tướng quân bị lưu đày. Họ đều là cha mẹ nuôi của thần.” Đồng Tuyết Khanh ủ rũ đáp.

“Tại sao, trước mặt trẫm mà ngươi cũng chẳng chịu giấu tình cảm của ngươi và một tên đàn ông khác vậy nhỉ?” Hằng Dạ không tài nào nén được cơn giận dữ tự đáy lòng.

“Vì...” Đồng Tuyết Khanh ngược tầm đầu lên, hiền lành trông vào đôi mắt bốc lửa ngùn ngụt phía trước, “Thần không thể lừa dối Người. Mọi quan hệ giữa chúng ta làm thần không thể đeo mặt nạ trước Người được.”

Một câu này rưới vào trái tim Hằng Dạ mùi vị ngọt đắng trộn quện chưa từng bao giờ hiện hữu. Hắn bèn ôm lấy người tình luôn khiến hắn vừa hận vừa yêu kia, nồng nàn hôn xuống.

Mọi quan hệ quân thần bất luân này, vô hình trung, đều đang tự dệt ra những tấm lưới đam mê và dục vọng ràng rịt, trói buộc lẫn nhau, mà người vướng phải tấm lưới rồi, càng muốn giãy giụa thì sẽ chỉ càng lún vào sâu hơn mà thôi.

Về phần Hứa Nghiêm, lúc này không dám trở về Hứa phủ. Hắn biết rõ hết sức rằng hắn đã trở thành một kẻ tội đồ, hắn không muốn mạo hiểm mang vạ đến cho người nhà hắn, do đó chỉ núp một bên căn phòng chật củi vắng hoe. Nô tỳ trong nhà thì ra ra vào vào lỗ lượt, ai nấy cũng ba chân bốn cẳng, giống như đang gói ghém đồ đạc.

“Hứa ca ca ơi!” Vang lên từ đằng sau một tiếng gọi làm hắn giật thót, quay lại nhìn, hóa ra Đồng Tuyết Nhạn đang nhìn hắn bằng đôi mắt ầng ậng nước.

“Huynh còn không mau trốn, cứ đứng ở đây kiểu gì cũng bị quan binh bắt mất.” Tuyết Nhạn cuống quýt nắm chặt tay Hứa Nghiêm.

“Muội kể huynh nghe trước đã, nhà huynh thế nào rồi?” Hứa Nghiêm gặng hỏi.

“Ồn... cả ạ. Mọi người đang dọn dẹp, về quê lão gia.” Đồng Tuyết Nhạn nào dám nói thật tình hình thực tại cô mới nghe được từ cha mẹ cô cho Hứa Nghiêm, suy cho cùng, cô cũng chỉ là một người con gái đang yêu, lòng dạ chỉ một mực suy nghĩ mong mỗi tình lang được an toàn, “Huynh đến vườn sau nhà muội đi, ngàn vạn lần đừng lộ diện, nhà huynh bị người theo dõi gắt gao lắm.”

Hứa Nghiêm đắn đo một thoáng, thế rồi đồng ý đi theo Tuyết Nhạn trốn đến sân vườn Đồng gia.

Tuyết Nhạn lật đặt bố trí ổn thỏa cho Hứa Nghiêm xong, sau đó đi xoay xở chút ít chi phí.

Thời khắc cô quàng về vườn sau, lập tức há hốc mồm. Một đại đội quan binh bao vây quanh sân, trong viện có cả Đồng Phương và Đồng phu nhân đang đánh mặt chầu chực sẵn.

“Ái chà chà, té ra là tiểu thư cứu tình nhân ha. Đồng đại nhân này, nhà ngài cũng biết cách dạy dỗ thật đấy!” Nụ cười oán hờn lộ ra méo mó trên mặt Ngụy đại nhân. Nung nấu ý định báo mối thù giết con, ông ta bèn cử người theo dõi động tĩnh bên Hứa gia, thậm tử có báo cáo lại với ông ta về hành tung Hứa Nghiêm với Đồng Tuyết Nhạn, vừa được tin cái là ông ta liền nhanh chóng dẫn cả một đội quan binh truy đuổi đến đây luôn.

“Mi, thật quá là đáng thất vọng, giời oiiiiiii!” Đồng đại nhân rất mực giận dữ, giáng cho ái nữ thẳng thừng một cái bạt tai.

Hứa Nghiêm thấy thế, vội vã đỡ Tuyết Nhạn, mà Tuyết Nhạn chỉ cứng đầu bày vẻ không chịu thua lẫn ương bướng, điểm này cô thật giống Tuyết Khanh như đúc.

“Tốt, chứa chấp khâm phạm chính là tử tội. Đồng đại nhân à, mai tự thân ông hãy giải thích với Hoàng thượng đi thôi. Bay đâu mau tới bắt khâm phạm!” Ngụy đại nhân hân hoan chỉ huy.

Song đám ông ta lại coi thường võ công và khinh công của cao thủ kinh thành Hứa Nghiêm quá rồi, đặc biệt thời điểm hắn quả quyết không được liên lụy đến Tuyết Nhạn, hắn đã tranh thủ lia mắt đánh giá địa hình chung quanh, nảy sinh chủ ý.

Hơn mười binh lính bỏ nhào vào hắn, hắn bèn ôm Tuyết Nhạn, quét chân một vòng đốn hạ hết đám lính lắt nhắt, kế tiếp nhẹ như chim phi lên một thân cây đại thụ cao vút tầng mây.

“Bắt lấy hắn, ta sẽ trọng thưởng hậu hĩnh!” Bấy giờ, Ngụy đại nhân mới cựa kên luống cuống, nhưng đám lính này có phải Ngự lâm quân tinh nhuệ gì cho cam, chúng chỉ còn nước trơ mắt nhìn Hứa Nghiêm linh hoạt như khỉ, đạp trên những tàng cây đại thụ trong kinh thành bay đi mất, chỉ chốc lát sau đã mất hút giữa sắc thu mê mẩn.

“Đồng đại nhân, các người!!...” Ngụy đại nhân uất tới nổi mồm miệng dính nghệt.

“Xì, liên quan gì đến chúng tôi chứ, là do thủ hạ của ông xoàng xĩnh quá thôi, hai chúng tôi đâu có giúp nó đào tẩu đâu nào.” Đồng phu nhân hả hê chế giễu, bà đương nhiên rất vui mừng vì Hứa Nghiêm và con gái yêu đã bỏ trốn thành công.

“Kể từ hôm nay, ta coi như không có đứa con gái này! Ngụy đại nhân, mời ngài về thôi, có gì cần nói, cứ chờ mai rồi bẩm báo Hoàng thượng!” Đồng Phương phẩy tay áo đi khỏi.

Lúc này, Hứa Nghiêm bế theo Tuyết Nhạn chạy ra được một tòa miếu hoang ngoài ngoại ô.

“Huynh cùng muội ở tạm đây đi đã, may thay tòa miếu này chả mấy ai biết.” Hắn thả Tuyết Nhạn xuống.

Tuyết Nhạn vẫn khép nép trong ***g ngực Hứa Nghiêm, tâm can trào dâng niềm vui và cảm giác an toàn quá đỗi, mặt cô bắt đầu bừng nóng.

“À phải, nhà muội có thân thích nào ở kinh thành mà đáng tin không?” Hứa Nghiêm bỗng hỏi.

“Để muội nhớ xem nào... Ô, có đó. Nhà ông chủ hiệu thuốc khu Tây kinh thành từng nợ ơn nhà muội, lần nào muội ốm cũng đều đến nhà ông ấy tĩnh dưỡng, mà nhà ấy cũng chỉ có hai người già thôi. Cũng tốt. Làm gì ạ?” Đồng Tuyết Nhạn thắc mắc.

“Muội trốn tạm thời ở nhà họ nhé, huynh ở một mình trong cái miếu nát này cũng được, muội xuất thân tiểu thư...”

“Không, muội ở với huynh cơ, chúng ta có thể cùng đến kinh thành mà!” Tuyết Nhạn ngắt lời Hứa Nghiêm tấp lự, ngửa khuôn mặt nhỏ hồng hào mà phản đối.

“Chúng ta phải đợi một thời gian nữa, chúng ta phải đợi...” Chẳng rõ do đâu, chạm mắt đến khuôn mặt xinh xắn chân thành này, Hứa Nghiêm chợt thấy khó nói.

“Chờ ai? Chẳng lẽ chờ huynh ấy? Đồng Tuyết Khanh ư?” Ma xui quỷ khiến Đồng Tuyết Nhạn vượt miệng ra cái tên này, bản thân cô cũng mơ hồ không hiểu sao cô cứ luôn vô duyên vô cớ gắn ghép Hứa Nghiêm và tam ca cô liên quan đến nhau.

“Ừ! Là đệ ấy cứu huynh khỏi cung, đệ ấy bảo sẽ cùng đi, nhưng trước tiên phải an bài cho người nhà huynh đã.” Hứa Nghiêm giải thích.

“Chớ bảo, người giết Ngụy Đắc Chi chính là huynh ấy đấy chứ?” Mắt Tuyết Nhạn tròn lớn, khó có thể tin được rằng tam ca thanh nhã của cô ấy vậy mà cũng nỡ xuống tay giết người tàn nhẫn độ ấy.

“Không, là huynh giết!” Hứa Nghiêm không chút chần chờ bao che Đồng Tuyết Khanh.

“Huynh mà giết người dã man vậy?” Trực giác Tuyết Nhạn mách bảo cô rằng, hung thủ tuyệt nhiên không phải Hứa ca ca chính trực.

“Dã man? Chẳng phải chỉ là giết gã thôi ư?” Nghe đến đây, Hứa Nghiêm bèn lấy làm lạ. Lúc đó tối om, hắn chỉ kịp nhìn thấy máu loang lổ.

“Là huynh ấy, không sai rồi! Huynh ấy đã chém nát... hạ thể Ngụy Đắc Chi.” Tuyết Nhạn không đếm xỉa tới xấu hổ, vạch trần chân tướng.

“Không đúng, Tiểu Tuyết, đệ ấy không độc ác như thế đâu! Các người vu khống!” Hứa Nghiêm bật thốt.

“Trong mắt huynh, huynh ấy mãi mãi là tốt đẹp nhất còn gì nữa!” Nước mắt Tuyết Nhạn lại len tràn khỏi mí mắt.

“Tuyệt Nhạn! Chúng ta thôi không đề cập vấn đề này nữa nhé, muội đến hiệu thuốc ẩn nấu được không? Huynh sẽ ở đây chờ tin xem thế nào. Muội hẳn có thể liên lạc được với tam ca muội đấy.” Buộc lòng thu lại bình tĩnh, Hứa Nghiêm chuyển sang hòa nhã khuyên nhủ Tuyệt Nhạn.

Tuyệt Nhạn vô cùng tức tưởi, quay phắt đầu bỏ đi, song mới đi được vài bước lại lo lắng dằn dò, “Hứa ca, huynh nhớ cẩn trọng, muội... muội sẽ báo tin cho huynh.”

Dứt lời, cô liền nhanh chân bước đi.

Hứa Nghiêm dõi theo bóng hình nhỏ xinh dần khuất, không khỏi tự hỏi, “Là thật sao? Tiểu Tuyệt, thật là đệ sao?”

. / .

Chú thích:

1. Tây Lương (400 – 420) là nhà nước trong thời Ngũ Hồ Thập lục quốc ở vùng Cam Túc, do Lý Cảo người Hán tạo dựng, định đô trước ở Đôn Hoàng, sau thiên đô tới Tửu Tuyền, rồi lại là Đôn Hoàng. Do vùng đất thống trị ở phía tây khu vực có tên gọi thời cổ là Lương Châu nên sử sách Trung Quốc gọi là Tây Lương. Hoàng thất nhà Đường cũng như các nhà thơ Lý Bạch, Lý Thương Ẩn đều nhận họ Lý của Tây Lương là tổ tiên

18. Chương 18

Trong cung.

Đêm đã gần canh hai(1), Hằng Dạ hững hờ nằm xem tấu chương trên Long án, Đồng Tuyết Khanh bên cạnh giúp hẩn chỉnh sửa, tiện thể pha trà nóng cho hẩn để tỉnh táo tinh thần.

“Hoàng thượng, chưa nghỉ ă?” Trần công công đi vào xin chỉ thị, “Giờ đã sang thu, Người đừng vất vả quá.”

“Được rồi, trầm nghĩ đây.” Hằng Dạ cũng âm ỷ chút chút buồn ngủ rồi.

“Vậy đến nghỉ ngơi tại cung nào ă?” Trần công công ướm hỏi theo lệ.

“Tắm cung. Sau này không cần hỏi thế nữa, nếu có thay đổi tự trầm sẽ dặn người biết.” Lần đầu tiên Hằng Dạ đề cập vấn đề này trước mặt Đồng Tuyết Khanh, vô hình trung lại thấy lúng túng kỳ lạ.

“À phải, Hoàng thượng, lão nô nghe tin hôm nay tiểu thư Đồng gia đã chứa chấp, trợ giúp Hứa Nghiêm đào tẩu, bị Ngụy đại nhân bắt quả tang, nhưng cuối cùng Hứa Nghiêm đã đưa theo Đồng tiểu thư phá vòng vây chạy thoát rồi ă.” Trần đại nhân xun xoe bẩm báo tin tức.

“Thế ă? Tiểu thư Đồng gia? Cô ta có quan hệ gì với Hứa Nghiêm?” Hằng Dạ tự dưng hứng thú liếc mắt sang Tuyết Khanh một cái.

Đồng Tuyết Khanh cũng thoáng rúng động, song y vẫn ngậm tăm không thốt chữ nào.

“Dạ, Hoàng thượng, hai nhà Hứa Đồng lâu nay tình giao hảo vô cùng khăng khít, hình như Hứa Nghiêm và Đồng tiểu thư còn sắp thành thân.” Trần công công tiếp tục đón ý nói hùa.

“Ái chà... Ha ha, Hứa Nghiêm kháng chỉ đào hôn, hóa ra tại trong lòng đã có ý trung nhân rồi.” Hằng Dạ phá lên cười vánh, hiềm nỗi Đồng Tuyết Khanh đứng cạnh vẫn im re.

“Ái khanh, chúng ta về tắm cung thôi nào.” Hằng Dạ ôm lấy Đồng Tuyết Khanh bước ra khỏi Càn Chính cung.

Khi trong phòng chỉ còn lặng lẽ lại hai người họ, Hằng Dạ lặng thinh dừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp quyền rũ kia trong bóng nến nhảy nhót, đột nhiên hẩn cảm thấy, con người nằm bên này trở nên có gì đó

suy tính phức tạp hơn. So với thiếu niên ngây thơ nhút nhát nửa năm về trước, y của hiện tại như thể một ao nước xanh biêng biếc, đẹp đến lắng sâu và bí ẩn.

“Hoàng thượng, Người đã xem công văn cả ngày rồi, không mệt ư?” Đồng Tuyết Khanh lảng tránh ánh mắt nóng bỏng từ hắn, thay Hằng Dạ cúi dây lưng áo.

Nén thở tắt, sa trường bắt đầu lung lay, rập rờ.

“A, Hoàng thượng, Người... A...”

“Kêu ra tiếng đi, trăm sẽ hưng phấn hơn đấy...”

“A, a... Đừng, lớn quá, a a... Hoàng thượng, Người nhẹ thôi...”

“Tiểu Khanh, gọi tên trăm đi, gọi đi...”

“Ừ, Hoàng... Ừm, không không... Hằng Dạ... Hằng Dạ...”

“Nhớ kỹ, chỉ có người mới được gọi trăm như vậy, cũng chỉ có trăm mới được nghe tiếng kêu của người, đã nhớ rõ chưa?... Tiểu Khanh của trăm... Học học, người làm trăm thoải mái lắm, Tiểu Khanh...”

“Hnnn... A... Ừm haaa... Hằng... Dạ... Thần... A... Thần không chịu nổi...”

...

...

Đồng Tuyết Khanh đắm mình bập bênh trong xoáy vòng bể dục, lệnh đệnh trôi nổi, khoái cảm xác thịt khiến y muội mê và ngây ngất, nhưng y vẫn rất thanh tỉnh nhớ rõ cái tên một người. Ấy là tên của người đã cùng y lớn lên. Giữa cơn tình ái với Hằng Dạ, y ráng trói buộc không chế chính mình, sợ rằng bất chợt sẽ vô thức bật vượt ra tên người kia, nếu thế, nỗi đau cá thể đặc quánh sẽ mãi mãi không bao giờ lơ lửng nút trói buộc.

Ngoài cung bấy giờ.

Đồng Tuyết Nhận đã thu xếp xong xuôi, trú tạm tại nhà ông chủ hiệu thuốc, ông chủ lập tức gửi tin về cho Đồng phu nhân. Đồng phu nhân thương con thành ra nóng ruột, mượn cớ mua thuốc rồi chạy đến gian phòng con con Tuyết Nhận đang ở.

“Mẹ ơi!” Tuyết Nhận vội nhào vào lòng mẹ, nỗi tủi thân và hoảng sợ mấy ngày qua đều vỡ òa thành những hàng nước mắt.

“Được rồi, được rồi.” Đồng phu nhân cố nén đau lòng lại, trấn an con gái, “Tam ca con truyền tin từ cung ra, nó nói sẽ để nhà ta từ quan quy ẩn, có khi nó sẽ đắc tội Hoàng thượng mất, nó không muốn liên lụy đến cả nhà...”

“Xem ra, mẹ cũng biết chuyện gì đang diễn ra rồi đúng không? Huynh ấy, huynh ấy đã hủy hoại cả hai nhà Đồng Hứa!” Tuyết Nhận tức giận nói.

“Không, con không được phép nói tam ca con như vậy!” Đồng phu nhân nghiêm khắc nạt.

“Sao lại không? Huynh ấy chỉ ích kỷ muốn bám lấy Hứa Nghiêm, chẳng thèm để ý —— Úi!” Tuyết Nhận giật mình che miệng, việc này sẽ quá sức chịu đựng của mẹ cô mất thôi.

“Mẹ biết hết mà.” Đồng phu nhân đôn hậu xoa má con gái, “Mẹ còn biết, chia rẽ hai người yêu nhau là hành vi nhẫn tâm bậc nhất, lắm lúc, tình cảm con người không cách chi kiểm soát cho được. Mẹ chỉ mong Tuyết Khanh lẫn con đều được cạnh bên người các con thích cả đời này. Con... Con đừng ngốc nghếch nữa, Tuyết Khanh còn sớm hơn con cả mười sáu năm, con không thể ——”

“Không! Con chỉ biết huynh ấy là đồ ngốc liều lĩnh quá đáng, huynh ấy... Mà Hứa Nghiêm cũng...” Nước mắt Tuyết Nhận lại không tự chủ được, lăn chã tuôn rơi.

“Thế gian luôn luôn tồn tại những kẻ ngốc như vậy. Tam ca con vì Đồng gia nhà ta mà chịu khổ ải nhiều quá rồi, trái tim nó cũng đang khóc thầm vì tình cảm thôi.” Đồng phu nhân chùi nước mắt cho Tuyết Nhận, bình thần nói tiếp, “Thôi, mẹ đã tả sơ qua tình cảnh các con cho Tuyết Khanh rồi, nó sẽ liên lạc với con.

Chuyện này cha con không biết, ông ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho Tuyết Khanh đâu. Ôi... Mẹ phải về đây... Để mẹ ngắm con thêm chút nữa nào, chỉ e trong vòng một năm rưỡi tới mẹ chẳng đến thăm con được nữa, chờ tai ương qua đi...”

“Mẹ...”

Một tuần sau, Đồng Tuyết Nhạn thập thò đi tới gian miếu đồ xập xệ ở ngoại ô, liền thấy Hứa Nghiêm với điệu bộ ăn mặc hết sức kỳ quái.

“Hứa đại ca, sao huynh lại ăn mặc y xì thổ phỉ thế này?” Tuyết Nhạn ngỡ ngàng hỏi.

“Ày, thì giờ huynh là thổ phỉ mà!” Hứa Nghiêm cười toe, rờ rờ tấm khăn quần quanh đầu, “Tóm gọn mà kể, thì té ra chỗ này là nơi tiếp giáp với đội thổ phỉ lớn đông đảo nhất khu vực, họ thấy huynh thân thủ khá bèn rủ huynh nhập bọn. Huynh nghĩ chắc cũng còn lâu mới phải đi, hơn nữa nhờ cách ăn mặc này, mặt mày lại bám bụi, dễ che giấu thân phận hơn lại còn có thể dò la mọi đường tin tức, thật là thượng sách đấy.”

“Hi hi, huynh biết tận dụng cơ hội thật à nha.” Đồng Tuyết Nhạn cười đến tắc thở vì lối ăn mặc bần hàn thô kệch của hắn.

“Trông quái lắm à, chắc, à đây, huynh với muội cứ đến mùng năm thì gặp nhau đi, thường ngày muội đừng lang thang nữa. Với cả... Muội có... Tin gì của Tuyết Khanh không?” Hứa Nghiêm liền han hỏi.

“Không có!” Nhắc nghe đến cái tên tam ca, Tuyết Nhạn tức khắc ngừng bật tràng cười, “Hề có tin của huynh ấy, muội sẽ tự báo cho huynh.”

“Ừ, giờ huynh dẫn muội đi dạo rừng cây gần đây nhé!” Nhìn ra Tuyết Nhạn gắt gỏng, Hứa Nghiêm bèn dắt bàn tay nhỏ bé của cô đi.

Tuyết Nhạn nắm bàn tay to bản của hắn, chiêm ngưỡng lá rụng xao xác cả khoảng trời thiên nhiên, cô thật mong mỗi xiết bao sẽ được ở bên Hứa ca ca, sống cùng nhau trọn một đời. Thế mà... Có tại sao... Cô lại chậm trễ mất mười sáu năm cơ chứ?

Quãng thời gian hòa hoãn tạm thời trong cung của Hằng Dạ và Đồng Tuyết Khanh bị vỡ toang bởi một miếng ngọc bội.

Hôm nay, Trần công công chỉ huy các cung nữ quét tước toàn bộ tẩm cung. Lão ta cố tình sai người lau dọn sạch sành sanh gian phòng kê của Đồng Tuyết Khanh, thế là liền tìm thấy miếng ngọc bội được giấu dưới nệm. Trên miếng ngọc bội có đậm một chữ ‘Hứa’ nho nhỏ làm lão tao bất ngờ lóe lên mưu kế. Sự sủng ái gần đây Hoàng thượng dành cho Đồng Tuyết Khanh chỉ có tăng chứ không có giảm, quả tình gây bức bối cho hậu cung phi tần của hắn lẫn Trần công công xưa nay bất hòa với y quá đi mà. Giờ thì, miếng ngọc bội họ ‘Hứa’ này chẳng phải chính là sự cố hữu hiệup nhất đó ư?

Thấy bóng Hằng Dạ đầu gối tay áp cùng Đồng Tuyết Khanh đi thăm thú chùa chiền về, Trần công công ân tình chạy lạch bạch qua, “Hoàng thượng đã vất vả rồi ạ, phù phù, xin hỏi đây có phải trang sức Hoàng thượng không ạ? Là do các cung nhân trong lúc dọn dẹp phòng ốc thì nhặt được.”

“Để ta xem nào, đẹp quá nhỉ...” Hằng Dạ lia hờ mắt qua, bỗng phát hiện sắc mặt Đồng Tuyết Khanh đại biến.

“Hoàng thượng, nó là của thần.” Đồng Tuyết Khanh cuống quýt thưa, gương mặt xinh đẹp giăng kín mây mù.

Hằng Dạ nhòm kỹ, rất nhanh phát hiện ra chữ ‘Hứa’ trên miếng ngọc, tâm tình đang phấn chấn thoát chốc liền đột biến.

“Kiểu này, trong cung trăm có cả ngàn cả đồng, giữ nó làm gì?” Hằng Dạ khinh miệt đáp ngay miếng ngọc bội xuống đất.

‘Cạch!’ một tiếng giòn tan, như thể đập thẳng vào tim Đồng Tuyết Khanh. Y luống cuống nhào tới không cần suy nghĩ, nhặt miếng ngọc, vịn phần căng thẳng xem xem nó có bị nứt mẻ gì không.

Thấy miếng ngọc toàn vẹn không bị tổn hao nào, lúc này y mới thở phào nhẹ nhõm, dường như nó chính là món bảo vật quý giá nhất trên đời.

Tất cả những điều này đều rơi gọn lỏn vào tầm mắt Hằng Dạ, cơn ghen tuông của hân bốc lên cực điểm. Hân cố nén giận, chìa tay về hướng Đồng Tuyết Khanh đang khụy trên nền đất.

“Cầm qua đây! Đưa trẫm!”

“Không, Hoàng thượng, đây là vật chí bảo gia truyền nhà thần, Người —— A.” Đồng Tuyết Khanh giấu vội ngọc ra sau lưng, liên tục lùi về đằng sau, còn lấp bắp chưa hết đã trúng ngay một cái tát của Hằng Dạ.

“Có nghe không hả, đưa đây! Bằng không...” Hằng Dạ giận đến phẫn uất, vọt một bước lên, giật lấy miếng ngọc bội khiến kẻ khác thống hận nọ.

“Không, Hoàng thượng, xin đừng, Người sẽ làm vỡ nó mất...” Đồng Tuyết Khanh sống chết quắp chặt ngọc trong tay, song Hằng Dạ đã dùng sức bóp siết cổ tay mảnh khảnh của y, cơn đau nhói lên làm tay y bắt giác buông lỏng ngọc bội. Dưới tình thế cấp bách, y bất ngờ cắn tay Hằng Dạ.

“Á à, tiện nhân!” Hằng Dạ liền thả tay, túm tóc Đồng Tuyết Khanh, ném y ngã nhào xuống đất, hung hăng đá tới tấp, đến nỗi khoe miệng y đã trào ra dòng máu đỏ thẫm, vậy mà y vẫn không hề thoái nhượng, gắt gao bảo vệ miếng ngọc.

“Hoàng thượng, xin Người tha Đồng đại nhân đi, ngài ấy học máu rồi! Cầu xin Người, niệm tình đại nhân đã ngày đêm hầu hạ...” Thị nữ Viên Viên kề cận với Đồng Tuyết Khanh một bên ôm chân Hằng Dạ, Đồng đại nhân luôn đối xử với cô rất tử tế, cô sao có thể trơ mắt nhìn y bị Hoàng thượng đá chết.

“Câm mồm!” Hằng Dạ điên cuồng rống tướng lên, đá văng cả Viên Viên ra. Hân ngồi xổm, trừng mắt nhìn Đồng Tuyết Khanh tóc tai bù xù, khoe miệng rỉ máu mà vẫn quật cường nhìn lại hân, hân lạnh rét mà gằn, “Ngọc của hân còn quý hơn cả mạng của người, đúng không?”

“Đúng!” Đồng Tuyết Khanh cắn môi, rõ ràng đáp trả.

“Láo xược!” Tuy đã đoán trước được cái đáp án, nhưng Hằng Dạ vẫn điên tiết tới run bần bật cả người. Hân đứng phắt lên, cuồng loạn quăng ném tất cả những gì trong phòng có thể quăng ném.

Nào bình hoa, nào giá nến, ‘leng keng loảng xoảng’ không ngớt, phóng thẳng vào Đồng Tuyết Khanh. Y đau đớn thu lu về một góc, chịu đựng nỗi sợ hãi bủa vây khi chẳng chịt những tiếng thủy tinh và gốm sứ vỡ liểng xiểng, the thé dội vang quanh mình. Y cũng không hiểu do đâu bản thân lại có dũng khí bảo vệ món vật hèn ưốc này đến vậy, để rồi cực chẳng đã, nảy sinh xung đột với vị quân vương tàn bạo này.

“Cút, cuốn xéo hết ra ngoài cho ta!!!” Hằng Dạ gào ầm lên, các cung nhân liền lút cút vội vã rời khỏi căn phòng nguy hiểm ấy.

“Vì sao? Vì sao hả? Hết lần này tới lần khác người tuyên bố người yêu hân, vì sao??? Người không phải là của trẫm ư??? ” Hằng Dạ quay sang Đồng Tuyết Khanh, xé giọng thét lớn.

“Thần là thần tử của Người, trên triều đường. Thần là tình nhân của Người, nhưng chỉ ở trên giường.” Đồng Tuyết Khanh hồi đáp, thê lương vô tận.

“Vì sao chứ? Chỉ... ở trên giường thôi? Đây là cách duy nhất người đi nịnh bợ đàn ông sao? Người khai đi! Người đã ngủ với bao nhiêu thằng rồi hả, nói mau!!!” Hằng Dạ chộp lấy mái tóc tã tơi kia, bắt y phải nhìn thẳng vào mặt mình, phát điên mà hét.

“Hoàng thượng, thần... có thể làm gì đây? Thần cũng không muốn phản bội Người, nhưng trái tim đâu thể nói dối. Hoàng thượng, Người hãy thả thần đi thôi. Thần van Người...” Đồng Tuyết Khanh gần như thất thoát hết sức lực, mắng bụng bị đá đau điếng tưởng chừng chết được, y gắng gượng thì thào nói trọn những câu chữ từ tận tâm can, y không quên ước định với Hứa Nghiêm, y hy vọng Hằng Dạ sẽ buông tha y bởi quá thất vọng.

“Người —— mơ —— đi!” Hằng Dạ gào thét, “Trẫm nói rồi, người chỉ thuộc về một mình trẫm!”

Nói dứt, Hằng Dạ kéo lê Đồng Tuyết Khanh yếu ớt nằm rạt trên đất vào buồng ngủ, kế tiếp chẳng nói chẳng rằng, cứ thế soàn soạt cởi áo.

Tuyết Khanh biết rõ chuyện tiếp theo xảy ra sẽ là gì chứ, vậy nên y giãy giụa muốn đứng dậy, định bụng mở cửa sổ. Y còn nhớ cách chỗ này không xa có một cái giếng nhỏ, y tính ném miếng ngọc ra đó, miễn không

bị Hằng Dạ bóp vỡ là ổn. Nhưng lấy tốc độ bình thường của Hằng Dạ cũng đủ chế ngự hành động y lại một cách dễ dàng. Y còn chưa đẩy được cửa ra, đã bị Hằng Dạ túm chặt hai tay từ đằng sau, sau đó giằng lấy cổ tay y, đập bàn tay trái y đang cầm miếng ngọc vào bức tường kiên cố, cứ đập mạnh từng lần lại từng lần một.

“A...” Đồng Tuyết Khanh đau đến màu môi trắng bệch, y gồng mình mạnh mẽ, chỉ có điều những ngón tay đã toác máu dần dần, càng lúc càng tê liệt. Chót cùng, miếng ngọc bội vương vẩy những vệt máu loang lổ cũng rơi ‘Cạch’ xuống đất, Hằng Dạ bèn nhanh chóng nhặt nó lên.

“Chủ nhân mày nâng niu mày ngàn vạn đấy, tiếc quá, ha ha.” Nói xong, miếng ngọc lập tức nứt toác thành từng miếng nhỏ trong bàn tay đánh thép của Hằng Dạ, lạch cạch rơi xuống.

Một khắc ấy, Đồng Tuyết Khanh ngồi gục xuống đất.

Cách lát sau, vỡ vạc được hiện thực, y liền lao vào Hằng Dạ, nắm tay thụi tới khung ngực để trần kia. Hằng Dạ chỉ gọn nhẹ vung tay một cái, y đã hết như một cọng lông vũ rớt bẹp xuống giường.

“Tiện nhân! Ngươi dám đánh trảm!” Những nắm tay vũ phu giáng không ngừng xuống gương mặt xinh đẹp, mà đánh thỏa rồi, hần liền cương bức y chẳng có lấy nửa điểm khách khí.

Động sau mềm mại bất thành linh bị mở giãn, máu rầm rút nhỏ giọt, cặp đùi lẫn tấm lưng trắng muốt đều hần thấm những vết tích hoặc tím hoặc đỏ, thế nhưng Đồng Tuyết Khanh chẳng còn khóc nữa rồi. Y lặng ngắt nằm yên dưới cơ thể cường tráng của Hằng Dạ, mặc sức hần chà đập và giày xéo, tựa như thân xác đang đổ máu kia hoàn toàn không phải của y.

Hằng Dạ bạt mạng đòi hỏi, nhưng dù hần có cố đến mấy cũng không tài nào bức ra được những tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ từ tên nghịch thần bên dưới hần, hần dụng đến các loại tư thế hòng bòn cọt y, dùng cách thức tiến vào sâu nhất để chiếm cứ y, ấy thế mà ngoại trừ một con búp bê vãi nín câm và chết lặng, hần chả hề đoạt được điều gì cả.

Sau cuối, Hằng Dạ cũng chưa đạt tới cao trào, hần rút khỏi thân thể dằng dịt những vết thương dọc ngang hăng còn duy trì trạng thái tỉnh táo, rời khỏi phòng.

“Hoàng thượng, Người... Đây là...” Đứng chờ ngoài điện suốt cả buổi, đám Trần công công lúc này mới tiến lên nghênh tiếp.

“Không có gì, ta có tí việc riêng với Đồng thị vệ. Sau này không cho phép y xuất cung!” Hằng Dạ thần nhiên phân phó, hần thềm vào nỗi giận vì một tên nịnh thần không chịu nghe lời chứ?

“Dạ, dạ.” Trần công công khoái chí lắm, cúi mọp người xuống, lại hỏi, “Tối nay có tiệc thết đãi sứ giả Tây Cương(2), xin hỏi Người có đi không ạ?”

“Không đi mà được à? Nghe nói, chúng còn đem theo cả đệ nhất mỹ nữ Tây Cương đến góp vui nữa.” Hằng Dạ thư thái nói.

“Đúng ạ, đúng ạ, lại nghe đâu, mỹ nữ kia...” Trần công công nhỏ nhỏ to to, cứ thế cùng Hằng Dạ cất bước ra ngoài cung điện.

Thấy đám người họ đi khuất rồi, Viên Viên mới vội vội vàng vàng chạy vào phòng ngủ, trong phòng trơ trọi một Đồng Tuyết Khanh đang quỳ trên đất, áo quần tơi tả, ngơ ngác nhìn những mảnh vỡ ngọc bội trong tay, giọt nước mắt trong veo hòa lẫn với máu tươi rướm tràn nơi khóe miệng, rơi rỏ trên sàn nhà xanh ngọc, đọng thành vũng nước nho nhỏ.

“Đại nhân, ngài...” Viên Viên lấy làm xót xa, đỡ Tuyết Khanh dậy.

“Viên Viên, cô nói xem, phải chăng ta đã quá vô dụng, đến cả món đồ huynh ấy tặng ta, ta cũng bất lực gìn giữ, ta thực kém cỏi quá đi mất, có đúng không?” Y đột ngột níu chặt tay Viên Viên, hỏi.

“Đại nhân, tay ngài kia!” Bắt gặp những ngón tay đầm đìa máu ướm, Viên Viên hoảng loạn la to.

“Không đau, không đau chút nào, thật đấy...” Đồng Tuyết Khanh sẽ sàng thì thầm, “Trái tim đã tan nát, sao có thể cảm thấy đau đây?” Lời vừa hết, trước mắt cũng tối sầm, y rơi vào mê man chẳng còn hay biết gì nữa...

Triều Lạc cung buổi đêm nay sáng trưng ánh lửa, đàn sáo dập dìu.

“Tham kiến bệ hạ! Tây Cương quốc chủ chúng thần đã đặc biệt cử tiểu nhân gửi lời thăm hỏi nồng hậu nhất dành cho Hoàng thượng Đại Hán. Từ sau lần ký hiệp ước đợt trước, bệ hạ thật giữ hẹn, không hề tiến vào nội thành quốc gia chúng thần, đồng thời thủ binh ngoại thành cũng hết sức quy củ và tuân thủ quốc pháp quốc gia chúng thần, bảo vệ thương lữ trao đổi hữu nghị giữa hai quốc gia, tộc Hung Nô(3) không dám men men nửa bước, quốc gia chúng thần vô cùng biết ơn... Nay xin dâng lên các đặc sản và dụng cụ vàng đồng để bày tỏ lòng thành kính, kính mong bệ hạ vui lòng nhận cho ạ!” Sứ giả Tây Cương kính cẩn khum lưng, chúc tụng theo thủ tục.

Hằng Dạ cũng chỉ đơn giản cười mỉm mà nghe, hần khó khăn lắm mới tìm được khoảng thời gian hở để hỏi, “Thế đệ nhất vũ nương các người đâu rồi? Mau gọi đến giúp vui cho quân thần chúng ta đi.”

Thế là, một dàn các thiếu nữ uyển chuyển điệu múa khiến cho bày quần thần hăng hái reo hò.

Sau vũ điệu gió nổi mưa rào của chốn ngoại biên cương, cô gái múa chính khe khẽ thở hổn hển đứng trước mặt bệ hạ.

“Chu choa, đẹp quá chừng!”

“Đúng đúng, phỏng phao quá, không giống kiểu mỹ nữ nhà Hán chúng ta...”

...

Cô gái có da thịt trắng nõn nà và ngũ quan rõ rệt xuất sắc, công thêm dáng dấp yếu điệu động lòng người đã nhanh chóng thu nhận ô ạt sự cảm thán của quần thần, ngay cả Hằng Dạ bấy lâu luôn tự phụ đã ôm bao la là mỹ nữ cũng phải mê mẩn nhìn nàng một hồi.

“Nơi thổ địa cần cỗi các người mà cũng có một giai nhân kiều diễm độ này, thật là hiếm đó!” Hằng Dạ bình luận.

“Hi hi, đa tạ bệ hạ ngợi khen.” Sứ giả Tây Cương thấy vũ nương bản thổ lọt vào mắt xanh Hoàng thượng, thành thử hân hoan vạn phần, “Cô gái này là vũ nữ do cung đình quốc gia chúng thần chọn lựa và đào tạo từ nhỏ, vậy mà được bệ hạ yêu thích. Nếu bệ hạ không chê thô kệch, xin hãy nhận lấy điệu múa mới này nàng ấy đã biểu diễn vì Người, gạt bỏ muộn phiền đi!”

“Nàng tên là gì?” Hằng Dạ chuyển mắt về phía vũ nương, cười hỏi.

“Dạ, nô tỳ tên Viên Khanh Khanh ạ!” Cô gái e lệ trả lời.

“Khanh Khanh?” Mặt Hằng Dạ liền nhăn nhu lại, thoáng chút dăm chiêu, “Trẫm đổi tên cho nàng, thành Viên Tây, kể từ giờ nàng là Tây phi của trẫm.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Đồng loạt cả sứ giả lẫn Tây phi đều cùng quỳ xuống tạ ơn.

Nhạc khúc lần thứ hai lại cất lên rộn rã, các đại thần đua nhau nâng chén chúc mừng Hằng Dạ.

Thế nhưng đầu đó vẫn lén la lén lút những lời thảo luận sau lưng hần.

“Khanh Khanh, bộ không hay à? Có phải đụng chạm vào tên húy Đồng đại nhân không ta? Khi khi!”

“Kể cũng lạ. Mấy yến tiệc dạng này, thông thường Đồng Tuyết Khanh chắc chắn sẽ có mặt, tối nay sao lại không thấy cậu ta đâu nhỉ?”

“Hay là mệt mỏi quá độ rồi? Ha ha, vừa hay Hoàng thượng tìm được một người bổ khuyết...”

“Người nói xem, so sánh giữa Tây phi và Đồng Tuyết Khanh thì ai đẹp hơn?”

“Chẹp... Nam với nữ thì giống nhau sao được chứ? Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Có điều, ta thấy mỹ thái Đồng đại nhân khó có đối thủ lắm. Thỉnh thoảng cậu ta mặt mày lạnh tanh, hấp dẫn thì thôi rồi...”

“Ấy tiểu tử? Người của Hoàng thượng mà người cũng dám nhăm nhe?”

“Vớ vẩn, mỗi lần người nói chuyện với y, cái bộ dạng thèm thuồng của người còn tưởng ta không nhận ra hả?”

“Ấy dà, nói thì là thế, cái mùi vị y tỏa ra thật quá sức tưởng tượng! Chả trách đàn ông cũng còn phải động tâm vì y nữa. Hứa Nghiêm chẳng phải một ví dụ đấy à?”

“Ha ha, ta đồng ý, ta đồng ý...”

Rã tiệc, Trần công công dìu Hằng Dạ đến Thê Hà cung mới được chuẩn bị cho Tây phi.

Giữa màn rèm đỏ sậm, Hằng Dạ ôm siết vị phi tử mới nạp của hân.

“Tiểu Khanh... Hôm nay trẫm uống nhiều quá... Đầu văng lảo đảo...” Hằng Dạ khe khẽ lảo đảo.

“Hoàng thượng, Người say rồi, Người đã sửa tên Khanh Khanh cho thần thiếp rồi mà? Giờ thần thiếp là Tây phi.” Tây phi nhẹ nhàng xoa trán thay Hằng Dạ, mở lời đính chính. Nàng cảm thấy nàng thật may mắn quá đổi, gặp được vị đế vương trẻ trung tuấn lãng nhường vậy, chưa kể Người còn đối xử vô cùng tốt với nàng.

“Đúng, không được nhắc đến y, Tiểu Khanh, đồ tiện nhân!” Hằng Dạ nửa tỉnh nửa mơ, ứ ớ la lối.

“Tiểu Khanh? Không phải thiếp...” Tây phi có phần khó hiểu, song không dám hỏi.

“Tây... phi, chúng ta đi ngủ thôi.” Hằng Dạ dè cô gái xinh đẹp xuống...

. / .

Chú thích:

1. Canh hai: giờ Hợi, 21h – 23h.

2. Tây Cương: chỉ bộ phận lãnh thổ thuộc biên cương phía Tây.

3. Hung Nô là các bộ lạc du cư ở khu vực Trung Á, nói chung sinh sống ở khu vực thuộc Mông Cổ ngày nay. Từ thế kỷ 3 TCN họ đã kiểm soát một đế chế rộng lớn trên thảo nguyên, kéo dài về phía tây tới khu vực Kavkaz (Caucasus). Các hoạt động của họ diễn ra chủ yếu tại các khu vực thuộc miền Nam Siberi, miền tây Mãn Châu và các tỉnh, khu tự trị ngày nay của Trung Quốc là Nội Mông Cổ, Cam Túc và Tân Cương. Các tài liệu lịch sử rất cổ của người Trung Quốc (có lẽ là truyền thuyết) cho rằng người Hung Nô là các hậu duệ của con trai của vua Kiệt – vị vua cuối cùng của nhà Hạ – triều đại đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, mà các dấu vết còn lại của họ được người Trung Quốc thời Xuân Thu Chiến Quốc cho là người của nước Kỷ. Tuy nhiên, do khác biệt và xung đột nội bộ nên người Hung Nô đã chạy lên phía bắc và tây bắc.

Quan hệ giữa người Hán và người Hung Nô rất phức tạp và bao gồm các xung đột quân sự, các trao đổi cống phẩm và thương mại, cũng như các thỏa ước về hôn nhân.

Đa số thông tin về người Hung Nô chỉ có được từ các sử liệu Trung Quốc, nên không có cách nào để khôi phục lại các phần quan trọng nhất của tiếng Hung Nô. Chỉ có một ít các tên gọi và tước vị của họ có được từ các bản dịch ra tiếng Trung.

Theo các sử liệu Trung Quốc như Sử ký, Hán thư thì đến thời Đông Hán, người Hung Nô bị phân ra thành hai bộ phận cơ bản là:

Nam Hung Nô: Sau bị Hán hóa.

Bắc Hung Nô: Di dời về phương Tây vào khoảng thế kỷ 4, có lẽ trở thành người Hung (Huns).

Ngoài ra còn một bộ phận nữa gọi là Tây Hung Nô, nhưng gần như không có thông tin gì về nhóm này.

19

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ

19. Chương 19

Đêm xuân ngán ngủi, ánh nắng mới chớm in mình lên bức tường Tây cung, Tây phi nhận thấy vị quân vương bên nàng đang lục tục ngồi dậy. Sau khi cung nữ giúp hắt sửa soạn, hắt liền lẳng lặng rời đi, lúc này Tây phi mới dám mở đôi mắt hững hờ còn nhập nhèm vì ngái ngủ.

Nàng đánh giá một lượt những đồ đạc trang trí vô cùng tráng lệ ngăn nắp mà xa lạ xung quanh, so với với chốn Tây Cương biên ải hoang vu thật đúng cách biệt một trời một vực. Đêm qua, ngập trong mắt nàng là những sắc hồng tươi thắm, là gương mặt ngà ngà say của Hoàng thượng khi Người phủ lên trên nàng, nàng chẳng còn dám công khai nhìn thẳng vào cặp mắt quyến rũ và gợi cảm vô ngần kia cho được nữa. Dù đã khép mắt, nàng vẫn hiểu bản thân đang cùng con người cao cao tại thượng ấy làm chuyện gì. Trước khi đặt chân đến đất Hán, Đại vương Tây Cương đã cử Hoàng phi dạy dỗ nàng phải làm sao để trở thành một người con gái trưởng thành, dường như các ngài ấy đã chắc chắn rằng, Hoàng đế Đại Hán nhất định sẽ giữ cô vũ nương xinh đẹp đáng yêu này lại.

Thế nhưng mà, chuyện tối qua cũng không hẳn giống lời Hoàng phi dạy dỗ, thì ra nào phải chỉ có đau đớn đâu, mà hạnh phúc cũng chứa chan thật nhiều. Bởi lẽ Hoàng thượng, Người rất dịu dàng, Người rất đổi nam nhi...

“Bẩm Tây phi, nô tỳ là Tiểu Đồng, từ hôm nay nô tỳ sẽ hầu hạ nương nương cùng với ba cung nữ khác. Nương nương muốn dạy chưa ạ?” Một giọng nói lạnh lớt cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Tây phi, nàng đỏ bừng mặt.

“À, ta cũng dậy rồi đây.” Tây phi ngồi dậy, để tùy Tiểu Đồng giúp nàng sơ tẩy và thay quần áo.

“Nương nương thật xinh đẹp quá, nương nương vận y phục Hán tộc càng thêm tú lệ động lòng.” Tiểu Đồng cười cười mà ngời ca. Cô vốn là người đáng tin cậy của chủ quản, nay Trần công công nhận định Tây phi đang được đặc sủng, bởi thế sắp xếp Tiểu Đồng khôn khéo lanh lợi tới hầu hạ cạnh nàng.

“Vậy à?” Tây phi thẹn thò nở nụ cười, vô hình trung cảm giác cô cung nữ này thật thân thiết, “Ta đến từ phương xa, còn nhiều lễ nghi không am hiểu lắm, sau này nhờ cậy hết vào người hướng dẫn ta nhé.”

“Nương nương xin đừng khách sáo với nô tỳ. Có gì khó, Tiểu Đồng chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý thực hiện vì nương nương.” Tiểu Đồng cũng song song cảm thấy vị nương nương từ vùng đất biên cương này chung quy gần gũi và bình dị hơn nhiều so với những vị nương nương khác.

Hằng Dạ bãi triều xong, chân vô thức bước về hướng tẩm cung, Trần công công bèn ướm hỏi, “Hoàng thượng muốn hồi cung nghỉ ngơi ạ?”

“À, trăm...” Hằng Dạ bấy giờ mới phát giác hành động đã ăn sâu thành thói quen của hắt, “Đến Thê Hà cung đi.”

Trần công công khoái trái theo sau lút cút.

Lúc Hằng Dạ trông thấy Tây phi trong bộ trang phục cung đình kiểu Hán mỹ miều, không khỏi trao lời khen, “Ái phi còn đẹp hơn cả hôm qua nữa.”

Tây phi vui vẻ trả lời, “Kiểu dáng Hán phục sinh động hơn trang phục Tây Cương, màu sắc lộng lẫy, có rất nhiều thứ cả Tây Cương lẫn các chư quốc ngoại bang đều vô pháp sánh bằng Đại Hán.”

“Hà hà hà, được nghe mỹ nhân ngoại tộc ca ngợi những vật dụng bình thường của Đại Hán làm trăm vui quá đấy. Tây phi, nàng cũng thật khéo miệng.” Long nhan thế là hồ hởi thấy rõ.

“Thần thiếp chỉ nói thật thôi ạ.” Tây phi cúi đầu.

“Được, lại đây, cùng đi ngắm hoa mai đỏ(1) Ngự Hoa viên với trăm, Tây Cương các nàng chắc chưa bao giờ được xem đâu.” Hằng Dạ nắm lấy bàn tay mềm mềm của Tây phi.

Thế là quân và phi sánh vai nhau đến Ngự Hoa viên trong lành mát mẻ. Dặm tối của, thủ vệ gác cửa đã quỳ xuống bẩm báo, “Muôn tâu Hoàng thượng, ban này Đồng trưởng thị vệ có dẫn thị nữ vào xong, liệu...”

“Nhớ nhăng, còn không mau kêu y rời đi bằng cửa sau nhanh, Hoàng thượng và nương nương há lại để cho ai quấy rầy!” Trần công công the thé rít, lão ta thầm nhủ Hoàng thượng ắt chẳng muốn bắn mất bởi cái tên nghịch thần kia đâu.

“To gan, ý trẫm cũng đến lượt ngươi quyết định à?” Hằng Dạ lạnh lùng gằn.

“Không, không dám, lão nô chỉ vì sợ nhả hứng Hoàng thượng không đâu bị quấy nhiễu thôi.” Trần tổng quản liền cuống quàng quỳ rục xuống, liền mồm giải thích.

“Y đến làm gì nhỉ, trẫm thật muốn xem thử.” Hằng Dạ khê hừ. Thế gian bao giờ cũng khéo thế đấy, một Đồng Tuyết Khanh thông thường chả mấy khi đoái hoài đến Ngự hoa viên, thế mà hôm nay?

Hằng Dạ dắt Tây phi đi vào. Hoa mai phô sắc hương lác đác, đất trời còn chưa chuyển mình hẳn sang cái rét tháng chín, mà độ rày thời tiết cũng sáng sủa, mai mùa đông bùng rộ lên, nở ngợp trời ngợp đất.

Tây phi thích thú vô cùng đối với những nụ mai hây còn e ấp, nàng nhắc gót sen nhẹ nhàng, hứng khởi theo sau Hoàng thượng.

Vốn dĩ Ngự Hoa viên cũng không phải rộng bình thường, Hằng Dạ dạo khắp nửa vườn rồi mà vẫn chưa thấy chủ tớ hai người Đồng Tuyết Khanh đâu.

Nhác quan sát lòng mảy Hằng Dạ đang từ từ mất kiên nhẫn nhíu tít lại, Trần công công mau mồm mà bẩm, “Lão nô nghĩ, dễ Đồng thị vệ rời đi bằng cửa sau mất rồi ạ.”

Vừa dứt lời, lão phát hiện gương mặt Hằng Dạ chợt bùng lên thứ xúc cảm phần chấn, thế là vội vàng lia mắt nhìn theo đường nhìn từ Hoàng thượng, liền gặp được Đồng Tuyết Khanh trong một góc hoa viên.

Y mặc một bộ y bào trắng bạc, nét mặt kính cẩn nhìn Viên Viên đang ngồi xổm chôn cái gì đó bên dưới một góc mai, hố đất cũng đã được lấp đầy. Viên Viên khẽ tiếp phỉ phỉ bụi đất, cảm cuộc đứng dậy, đối thoại một câu với y, đoạn cả hai người chuẩn bị rời khỏi.

Họ vừa đi qua, lập tức bắt gặp đoàn người mới đến ngắm hoa.

Ánh mắt Tây phi nhanh chóng bị người con trai trước mắt này thu hút.

Nàng chưa từng gặp qua nam nhi nào lại mang vẻ bề ngoài khéo léo và đẹp tươi đến vậy, cả người y thuần một màu trắng bạc, thậm chí là cả đai lưng, thế nhưng so với gương mặt mịn màng và lụa là, ngay cả sắc trắng bạc cũng trở nên tầm thường và cần cỗi. Con mắt vừa to vừa đen lóng lánh tản mát vẻ thâm sâu lẫn u uẩn nép bên sống mũi, vành môi đầy đặn thẳng chút tái bọt. Thời khắc đường mắt y chạm đến đoàn người Hoàng thượng, bất giác liền cắn môi dưới, và thế là màu môi nhợt nhạt nọ liền ứng lên sắc màu hồng hào, kết hợp cùng vóc dáng mảnh mai của y, quả tình là chọc người phải sinh ra tình cảm thương yêu hết sức.

Hiềm nỗi, Tây phi cũng đồng thời thấy rõ vết sưng đỏ bên má y hẵng còn chưa tan cùng vết máu trầm trọng lẫn trên cánh tay, không hiểu ai lại nhẫn tâm nhường ấy, nữ lòng nào để lại thứ vết thương dữ tợn dạng đó trên người một mỹ nam tử thế này.

Tây phi bèn đảo mắt qua để vương bên cạnh, cùng cực sưng sờ ánh mắt Hoàng thượng chuyển hóa sang tốt độ băng rét, cứ như thể bị vô tình nhìn phải khuôn mặt đáng ghét nhất trần đời.

“Sao hử? Không ngờ khéo đến thế chứ gì? Nhìn thấy trẫm còn không mau quỳ xuống!” Hằng Dạ lạnh nhạt đe nạt.

“Tiểu thần tham kiến Hoàng thượng!” Đồng Tuyết Khanh mặc nhiên hành lễ.

“Còn Tây phi mới nạp của trẫm nữa thì sao?” Hằng Dạ cố ý để Đồng Tuyết Khanh trông thấy mỹ nhân đi cạnh.

“Dạ, thần tham kiến Tây phi nương nương.” Đồng Tuyết Khanh thờ thần thưa, song không hề ngẩng đầu.

Hằng Dạ có thể cảm thụ rành rẽ được sự thờ ơ cực đỉnh Đồng Tuyết Khanh đối xử với hắn, cơn giận bị hun bốc lên không tài nào nén át.

“Người tới đây làm gì?” Hần đành tạm thời nhịn giận xuống, dĩ nhiên trước đó hẳn đã kịp thấy cái cuộc nọ, nào tức khắc liền tưởng đến miếng ngọc bội vỡ nát kia, lý nào y đến chôn ngọc?

“Thần ——” Sự ngập ngừng từ Đồng Tuyết Khanh càng thêm khẳng định suy đoán của Hằng Dạ.

“Đi, đào thứ người vừa chôn lên, chỗ này của trẫm không chào đón mấy món đồ ô uế!” Hằng Dạ oán ghét ra lệnh.

“Vâng, vâng.” Viên Viên đứng một bên bèn vội đáp lại, cô không nỡ để Đồng đại nhân vì miếng ngọc bội tai họa kia mà bị rước thêm tổn thương nào nữa.

“Trẫm không kêu người đi.” Hằng Dạ nhởn nhơ mà rằng, “Đồng Tuyết Khanh, tự đi đào nhanh lên! Không được dùng công cụ!”

“Tâu Hoàng thượng, tay Đồng đại nhân vẫn còn bị thương, Người cứ ——” Viên Viên trung thành bị hoảng đến độ liều lĩnh khẩn cầu.

“Viên Viên, thôi.” Đồng Tuyết Khanh ngắt ngang lời van lơn của cô, dời chân tới gốc cây, lẳng lặng không thốt một lời, tự dùng hai cánh tay trần bắt đầu đào bới.

Vết thương vừa mới se miệng lại nứt toác, dòng máu đỏ tươi thấm rỉ loang lổ, chẳng mấy chốc đã nhuộm thẫm lớp bùn đất, ấy vậy mà Đồng Tuyết Khanh lại chỉ cắn chặt môi, tiếp tục công việc.

Tây phi lấy làm khó hiểu quan sát cảnh tượng này, nàng không cách nào hiểu nổi một Hoàng thượng dịu dàng mắc sao lại ác với một thiếu niên bạc nhược ngần vậy.

Nàng nhìn Hằng Dạ, phát hiện toàn bộ cảm xúc và sự chú ý của hắn, giây phút này đều tập trung đổ dồn về phía Đồng Tuyết Khanh dưới bóng mai, dấu cho chúng giao thoa giữa cảm hờn và đau xót.

Ngọc không chôn sâu lắm, Đồng Tuyết Khanh đào một lát đã xong. Y bọc miếng ngọc vào chiếc túi lụa đỏ nhỏ nhỏ, đoạn cất vào ngực.

Bấy giờ, cơn đau từ bàn tay đầy những máu và đất mới kịch liệt nhức buốt.

Từ trên khuôn mặt tuấn mỹ ấy, Hằng Dạ nhìn ra được sự đau đớn, thế nhưng hắn chẳng mấy may nhen nhóm được ít ỏi sự hả hê nào trong lòng, ngược lại, tim hắn cũng âm ỷ cất lên một nỗi đau không tên.

“Về đi, chỉ vì một thứ như vậy, đâu đáng?” Hằng Dạ bỏ lại một câu, đoạn phẩy tay bước đi.

Tây phi sợ sệt theo sau hắn, ai dè một buổi ngấm mai lại hồng lét chỉ vì như vậy. Thiếu niên ấy rốt cuộc là ai? Hoàng thượng tại sao ghét cậu ta như thế? Chán ghét rồi mà lại còn quan tâm đến cậu ta như vậy? Tây phi chợt thấy bất an, lần đầu tiên nàng nghiệm được sự rối ren và tàn khốc tồn tại chốn Hoàng cung này.

Đồng Tuyết Khanh trở về Vị Ương cung, Viên Viên nhanh nhẹn bôi Kim Sang được giùm y, băng vết thương lại. Những đợt động chạm se sẽ truyền tới cơn đau khiến lông mày y cau chặt.

“Nàng ấy là?...” Đồng Tuyết Khanh bỗng bật hỏi.

“Là phi tử mới sắc phong của Hoàng thượng ạ. Nghe đâu là người ngoại tộc do sứ giả Tây Cương cống nạp.” Viên Viên giải đáp vấn đề cho chủ tử, thường thì tin tức về Hoàng thượng luôn lan truyền rất nhanh trong cung.

“Có vẻ, Hoàng thượng rất thích nàng ấy, Người ít khi nào dẫn phi tử đi ngấm hoa mà...” Đồng Tuyết Khanh nhàn nhạt tự lẩm bẩm. Thời điểm đó, y cũng muốn nhìn thử tân sủng của Hoàng thượng, song y biết rồi lòng y sẽ chua chát lắm, y không muốn để Hằng Dạ nhìn thấy cơn đau nhức nhối của y, y không thể để hắn phát hiện nổi lòng mình, đặc biệt là khi y đã bị lạnh nhạt, y không thể trở thành trò cười khắp Hoàng cung được.

Nhắc cũng kỳ quái. Một năm về trước, y nơm nớp lo lắng người trong cung biết chuyện y là tình nhân Hoàng thượng, còn giờ, y lại không muốn để họ biết y là tình nhân đã bị Hoàng thượng ghét bỏ. Hóa ra mình hằng luôn để tâm tới sự sủng ái của Người, do đó cũng thành ra để tâm đến người của Người chẳng? Đồng Tuyết Khanh không dám nghĩ xa hơn nữa.

“Hoàng thượng, Người... Theo lý thuyết thì nô tỳ không được phép nói như vậy. Nhưng mà, Đồng đại nhân, ngài tin nô tỳ đi, nô tỳ thấy Hoàng thượng quan tâm đến ngài lắm.” Viên Viên sao mà không đoán ra tâm tư Đồng Tuyết Khanh cho được, cô liền mở lời an ủi sự chán chường nơi y, chẳng lẽ đâu ai có thể hờ hững nổi khi chứng kiến những giọt nước mắt buồn bã từ một con người tuyệt đại phong hoa cổ này chứ.

“Điều đó không quan trọng! Quan trọng là... con tim của mình.” Đồng Tuyết Khanh ngược đầu, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Viên Viên, sâu sắc bày tỏ, “Nếu cô muốn tự do tự tại trường cửu, không bị giam hãm bởi bất kỳ ai, cô đừng trao trái tim cô cho người nào cả. Trái tim ta đã trao cho huynh ấy từ mười sáu năm trước rồi, đến khi ta trưởng thành, đã vô phương hồi vãn. Đáng ra, đến lúc lại có một ai đó xâm nhập, ta nên tự cảnh báo chính bản thân mình phải chú trọng bảo hộ trái tim, đặc biệt đó lại là người có thể bỏ rơi mình chẳng hề đếm xỉa bất cứ lúc nào tùy thích. Vậy mà sao ta lại để chính ta rơi vào kết cục bị vứt bỏ này? Viên Viên, trong tình yêu, phải nên ích kỷ một chút.”

“Nô tỳ hiểu.” Viên Viên lắng nghe những câu chữ rời rạc này, khẽ đáp.

“Vậy cô có thể giúp ta một chuyện không?” Đồng Tuyết Khanh suy nghĩ hồi chốc, đoạn hỏi.

“Đương nhiên ạ, ngài là chủ nhân nô tỳ.”

“Cô thay ta gửi một phong thư cho ông chủ hiệu thuốc Đông y ngoài cung, nhờ ông ấy giao lại cho muội muội ta hộ.” Nghĩ cặn kẽ rồi, Đồng Tuyết Khanh mới nói. Nửa tháng trước, Đồng phu nhân có móc nối với thái giám trong cung, nhờ hắn gửi tin về Đồng Tuyết Nhạn.

“Vâng, nô tỳ cũng tương đối quen thuộc Hoàng cung mà.” Viên Viên thoáng cân nhắc, sau rồi đồng ý.

Đồng Tuyết Khanh đứng dậy, dời tầm mắt ra ngọn cây trụi lủi lẫn mặt ao hầu hết đã đóng băng bên ngoài song cửa sổ, bất giác nhớ về kỷ niệm từng cùng Hứa Nghiêm đục băng bắt cá ở hoa viên Hứa gia.

“Chẳng rõ ao Hứa phủ có đóng băng không nhỉ?” Y se sẽ thì thào, “Thuở bé thật vui vẻ xiết bao, còn giờ thì —— ôi, nếu không phải lớn lên thì tuyệt vời biết mấy...”

Thê Hà cung mấy ngày nay linh đình trong khung cảnh náo nhiệt, Hằng Dạ ôm Tây phi từng bừng xem ca múa.

“Uống!” Hô một tiếng, mọi người đồng loạt nâng chén.

“Chúc Hoàng thượng vạn sự như ý!”

“Chúc Tây phi nương nương sớm sinh Hoàng tử!”

“Chúc vận mệnh quốc gia Đại Hán chúng ta mãi mãi phồn vinh!”

...

Các đại thần cùng vất óc nghĩ lời chúc tụng cát lợi. Tết đã gần kề, trong cung tổ chức yến hội liên tiếp, hơn nữa toàn là tổ chức tại Thê Hà cung, thế là đủ hiểu Long ân gấp bội độ nào rồi đấy.

“Thái hậu thiên tuế!!!” Một tiếng tụng dài vút lên, Hoàng thái hậu dẫn theo một bầy các phi tần bước vào.

“Thái hậu cát tường! Mời Thái hậu ngồi!” Hằng Dạ có phần ngật ngưỡng say, cất lời mời.

“Khỏi. Ai gia tới là muốn nhắc Hoàng thượng chú ý giữ gìn sức khỏe, chớ nên thanh sắc quá độ.” Hoàng thái hậu chau mày. Việc Hoàng thượng chuyên sủng Tây phi đã quấy toàn hậu cung thành cả hồi não loạn, vị trí Hoàng hậu sao có thể để một nữ tử ngoại tộc nắm mất cơ chứ.

“Nhi thần hàng ngày vẫn tảo triều, công văn xử lý đầy đủ, chẳng để dôn dộng, ý Thái hậu nói thế nghĩa là sao?” Hằng Dạ hơi tỉnh táo lại, sắc sảo đáp trả.

“Hừm, Hoàng nhi, con nên chú ý người bên cạnh, ai gia sợ có kẻ lợi dụng mỹ sắc tiếp cận con, làm con đắm chìm, đến lúc đó, Thái hậu ta đây cũng khuyên nhủ hết nổi!” Hoàng thái hậu nói, mắt cũng đồng thời lạnh lẽo bắn về phía Tây phi nép trong lòng Hằng Dạ. Mỹ nhân! Yêu kiều ngoan ngoãn thế, khó trách Hoàng thượng bịn rịn suốt không rời.

“VẬY Ạ? Thái hậu nghĩ thái quá rồi, về khoản chừng mực, hài nhi luôn tự biết rõ.” Hằng Dạ nhấc tay uống liền hai chén rượu, ánh chừng đang chứng minh định lực của mình.

“TỐT! TỐT! Con có định lực lắm, ai gia đã nhiều lời rồi!” Thái hậu liền giận, quay qua thì đụng trúng vẻ hoan hỉ không che giấu trên mặt Tây phi, thế là càng giận điên hơn nữa, buột miệng xía xói nàng, “Con hồ ly tinh kia, chó tướng mi có thể tranh sủng với cả hậu cung, ngay cả Đồng Tuyết Khanh cũng chỉ được sủng ái có nửa năm nữa là, mi đừng có nhảm tưởng ——”

‘Choang’ một tiếng, một chiếc chén vàng nện mạnh xuống đất, cắt đứt về tiếp theo của Thái hậu. Hằng Dạ âm trầm đứng lên, toàn thể tức thì im phăng phắc.

“Đồng Tuyết Khanh, Đồng Tuyết Khanh, chẳng phải tất cả các người đều căm ghét y đấy à? Có sao còn cố lôi tên y ra nữa? Y, chỉ vì y không thể làm Hoàng hậu!!!” Tiếng rống âm âm bốc nguồn từ nỗi giận dữ vô biên của Hằng Dạ vang vọng khắp dãy hành lang điện lạng thình.

Tự giác mình lỡ lời, chọc vào đúng chỗ đau của Hoàng thượng, Hoàng thái hậu cúi kính quay đầu đi luôn.

Trùng mắt theo bóng Thái hậu, bấy giờ Hằng Dạ bắt đầu điên cuồng ném hết những thứ trên bàn xuống đất, hỗn loạn nào bình rượu, nào đĩa ngọc đĩa bạc đĩa vàng, hỗn loạn miêng mảnh tóe loe, hấn trút toàn bộ những gì phần nộ, những gì uất ức của bao ngày qua ra xả đủ.

“Các người không hề quan tâm trẫm, cũng không hề yêu trẫm! Rặt một lũ giả dối, giả dối!!!”

Đại thần thức thời rằng cơn giận Hoàng thượng đã ngất tận trời, cả thấy liền cuống quýt lui xuống, Thê Hà cung vậy là chỉ độc lại Hằng Dạ, Tây phi và thị tòng.

Trần công công tưởng tận cơn giận bùng nổ lần này của Hoàng thượng tuyệt đối không nhỏ, chỉ im re đứng một bên, nửa phân nhúc nhích cũng không dám.

Tây phi nhào qua, quỳ xuống túm lấy tay áo Hằng Dạ, nước mắt giàn giụa.

“Hoàng thượng, Người đừng ném nữa, Người đừng tức giận hủy hoại đến bản thân mình. Thần... Thần thiếp lo cho Người... Hu hu...”

Hằng Dạ sững lại, thất thần dừng mắt nơi cửa, thì thào khe khẽ, “Vì sao trẫm phải đau lòng vì người chứ? Vì sao trẫm phải quan tâm người chứ?...”

Hắn xoay sang nâng Tây phi dậy, khe khẽ vỗ lên mu bàn tay nàng, chậm chậm bỏ đi.

Tây phi suy sụp bệt xuống sàn nhà.

“Tiểu Đồng đỡ nương nương về phòng nha.” Tiểu Đồng bước tới, vươn tay đỡ Tây phi, không ngờ liền bị nàng túm chặt.

“Đồng Tuyết Khanh, là ai vậy, cậu ta và Thánh thượng...” Tây phi nâng cặp mắt âm đạm nhìn Tiểu Đồng.

“Y, y là một nịnh thần, chính là người hôm ở hoa viên đã khiến Hoàng thượng tức giận đấy Ạ. Trước kia... Aiiii, nương nương đứng lên đi nào, về phòng rồi nô tỳ sẽ từ từ kể cho nương nương nghe nhé...” Tiểu Đồng kéo Tây phi lên, dìu nàng vào phòng ngủ.

Vài ngày sau, Hằng Dạ không triều chính, không xem công văn gì nữa sát. Hắn ở rịt tại Thê Hà cung, tận hưởng sự săn sóc của Tây phi. Không một ai dám ho he đến chuyện ngày hôm đó.

Qua tân niên là lại tiếp đến hội hoa đăng Nguyên tiêu nhộn nhịp, Hằng Dạ cùng các đại thần tướng quân chào đón đến tận khuya khoắt.

Lúc hắn vừa ngả lưng xuống chiếc giường lớn của Tây phi, bộ mặt khó khăn của Trần công công bắt ngờ xuất hiện.

“Có chuyện gì?” Hằng Dạ tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

“Tin báo từ Lưu Tiên, hấn...” Thăng liếc qua Tây phi kể bên hầu hạ, Trần công công bèn ghé sát vào tai Hằng Dạ, thì thầm.

“Đến Vị Ương cung!”

Hằng Dạ đứng bật dậy, nhấc chân rời khỏi Thê Hà cung, Trần công công cũng mau lẹ cun cút theo sát.

. / .

Chú thích:

1. Hoa mai đỏ

Giống hoa mai vàng của miền Nam mình nhưng lại đỏ thắm hơn cả đào miền Bắc :”D rất nhiều văn nhân Trung Quốc thích dùng mai đỏ làm đối tượng trong văn ca, tranh vẽ lẫn bài hoa cũng xuất hiện mai đỏ rất nhiều.

20. Chương 20: Chương 20

“Hoàng thượng giá lâm!” Âm thanh thông báo của tiểu thái giám dừng ngang dòng ký ức triền miên.

Đồng Tuyết Khanh nhìn quanh quất cung điện quen thuộc, mới chỉ rời đi một khoảng thời gian thoáng qua mà ngỡ như đã giạt mình bồng bềnh mấy kiếp. Có lẽ chính bởi những mảng hồi ức dĩ vãng ấy quá trĩu nặng, quá lênh láng, đủ để xô bỏ biết bao kiếp mộng tàn hoa.

“... Hoàng thượng...” Đồng Tuyết Khanh nhìn chằm chằm Hằng Dạ đang tiến đến trước mặt, giống như cố nhân chưa gặp lại đã rất lâu, rất lâu rồi.

Hằng Dạ cũng yên lặng nhìn con người làm hấn vui, làm hấn khắc khoải. Hấn không thấy sự sợ hãi hay van cầu nào, thứ duy nhất hấn thấy chỉ là sự mặt mày hoang liêu và nỗi tuyệt vọng sâu hun hút.

“... Hoàng thượng... Thần không chạy được, số phận đã định rồi... Thần đau khổ quá, đau khổ quá... Người giết thần đi... Thần xin Người...” Đồng Tuyết Khanh chờ đến lúc lúng búng, nước mắt bắt thần trượt rơi.

“Trẫm cũng rất mong người có thể chạy đi, thật đấy. Trẫm không muốn làm người đau lòng nữa, người cũng đã đục khoét trái tim trẫm rồi. Nhưng ngay cả muội muội ruột thịt của người còn trở mặt với người, bán đứng người không chút lẩn tránh, chỉ có thể nói rằng nó là thiên ý! Trẫm đành thuận theo ý trời.”

Nói hết, Hằng Dạ xoải bước đến gần Đồng Tuyết Khanh, vươn tay dịu dàng xoa lên gò má tựa băng ngọc, cái nhìn ngưng tụ, tràn nơi đáy mắt khiến người khó lòng tiếp nhận nổi.

Những ai đang có mặt đều cảm thấy bầu không khí áp lực quá đỗi. Quý xuống trước nhất chính là Lưu Tiên.

“Hoàng thượng, Người, nếu xử tử y, chỉ e sẽ có kẻ nghị luận triều đình xử tội theo cảm tính.”

“Theo cảm tính? Thân là tổng trưởng thị vệ mà dám đơn thân trốn khỏi cung điện, chưa kể lại còn dính líu đến bao che khâm phạm chạy thoát, coi thường pháp luật, trẫm giết y, kẻ nào dám dị nghị? Người chắc? Hả Lưu Tiên?” Hằng Dạ bắn mắt về phía hấn, đầy ngộn chất vấn.

“Không ạ! Không ạ! Thần không dám!” Lưu Tiên cúi gằm đầu.

Hằng Dạ cười khẩy, đoạn chuyển mắt sang hướng Tuyết Nhạn. Nhìn kỹ thì, hai huynh muội bọn họ tương đối nhang nhác giống nhau, nhất là con mắt sáng lóng lánh khó lường nọ.

Đồng Tuyết Nhạn chưa từng đặt chân vô cung, chưa từng đối diện với sức uy hiếp quyền lực chốn cung đình bao giờ, cô cũng chỉ bình tĩnh nhìn lại vị đế vương tập quyền toát đậm mùi vị hà khắc quanh thân kia thôi. Tự dưng cô nhận ra gương mặt tuấn lãng ấy lộ ra sự uy nghiêm lẫn tâm cơ tột đỉnh, ẩn dúi cho người ta một thứ cảm giác áp bách kỳ lạ. Cô hồi hận quá, cô đã trót kéo cả ca ca lẫn cô chết trong trong bùn lầy mất rồi.

“Người là muội muội Đồng Tuyết Khanh đấy à? Người bán đứng y, tại sao? Nghĩ rằng sẽ được trẫm trọng thưởng chăng?” Hằng Dạ đặt câu hỏi.

“Không, dân nữ ——” Tuyết Nhận cố dồn dũng khí, húng lấy ánh mắt Hằng Dạ, “Dân nữ hiện tại ân hận lắm rồi, tại dân nữ bông bột, dân nữ chỉ là không muốn để Hứa ca ở cùng huynh ấy thôi, nhưng mà, dân nữ không muốn hại chết huynh ấy, dân nữ cho rằng Người, Người sẽ không gây khó dễ huynh ấy.”

“Ha ha ha, ha ha.” Hằng Dạ cười ngất, sau đó nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt thâm trầm, “Không hổ là muội muội y, đến cả sở thích cũng đồng đều nhau như thế. Có điều, người không hiểu trầm bằng ca ca người nổi đầu, người nghĩ Hoàng cung của trẫm là nơi cho các người tự do muốn đến thì đến, muốn đi thì đi đấy à? Đúng là nhóc con ngớ ngẩn!”

“Bay đâu!” Hằng Dạ phát lệnh, đồng thời ra hiệu bằng mắt với Trần công công, “Giải Đổng Tuyết Nhận đi.”
Tức khắc dăm thị vệ trên điện liền xô tới, ép Tuyết Nhận đi.

Đổng Tuyết Khanh bắt lực nhìn cảnh này, không khỏi mở miệng cầu khẩn, “Hoàng thượng, Người đừng phạt nó, nó ngu ngơ không biết gì cả đâu.”

“Ờ, người tưởng trẫm sẽ phạt cô ta?” Hằng Dạ phóng mắt về phía Đổng Tuyết Khanh, bí hiểm cười, “Sao người không tự lo lấy thân người đi nhỉ?”

“Thần chỉ xin được chết, những thứ khác không liên quan gì đến Đổng gia.” Đổng Tuyết Khanh trả lời.

“Nhưng trẫm lại không muốn cho người toại nguyện tẹo nào.” Giọng nói Hằng Dạ lộ ra ý tứ rét mướt còn hơn cả mùa đông, “Trẫm muốn người sống trong khuất nhục, kể từ hôm nay, người tiếp tục làm thị vệ của trẫm, ngay lập tức dọn ra khỏi Vị Ương cung!” Đoạn phẩy tay áo bỏ đi, những người còn lại cũng dần dà rời đi theo hần.

Vị Ương cung lạnh cóng vậy là chỉ còn lại một mình Đổng Tuyết Khanh đơn lẻ. Y hít thở mỗi lúc một khó nhọc. Một Thánh chỉ băng qơ hững hờ của Hằng Dạ đã đẩy y rớt xuống vực sâu trọn đời trọn kiếp không thể siêu sinh. Một khi đã dọn khỏi Vị Ương cung, đồng nghĩa với thất sủng, y phải ở nguyên trong cung đối mặt với vô số vẻ mặt hả hê trên nỗi đau của y, rồi thì bao nhiêu những đàm tiếu chế nhạo đầy mai mỉa rẻ rúng nữa. Ngày trước, dù y có chọc giận Hằng Dạ, Hằng Dạ vẫn giúp y chữa lại mặt mũi. Còn giờ, hần tỉnh bơ công bố bản dân thiên hạ rằng hần đã vứt bỏ y rồi, “miệng lưỡi thế gian”, hần muốn y phải sống trong khuất nhục.

“Đổng đại nhân, về phòng thôi ạ.” Không rõ Viên Viên đã đứng sau lưng y tự chừng nào.

“Về sau ta sẽ không còn ở đây nữa.” Đổng Tuyết Khanh thấp thỏm sợ hãi về tương lai, chùng giọng hốt hoảng.

“Đại nhân...” Viên Viên bỗng thấy ngực sao mà xót xa, sao mà buồn rầu, “Nô tỳ thu dọn áo quần cho đại nhân nhé?”

“Không cần, nơi đây chẳng có gì là của ta cả.” Đổng Tuyết Khanh trấn tĩnh cảm xúc đôi chút, rồi bảo Viên Viên, “Cô cầm ngọc bội của ta theo là được rồi.”

Song song lúc này, Hằng Dạ đang đứng ở một nơi khác trong cung, bốn mắt giao nhau với Đổng Tuyết Nhận.

“Người có chịu làm phi tử của ta không?” Hằng Dạ thành linh hỏi thế.

Đổng Tuyết Nhận lấy làm kinh ngạc nhìn hần, rồi cúi thấp đầu không đáp.

“Người không muốn, là vì Hứa Nghiêm.” Hằng Dạ thần nhiên tự cung cấp đáp án.

Đổng Tuyết Nhận ngẩng phát đầu, “Lý do là gì chứ, Người luôn bức bách mọi người, xong lại quay qua tranh giành với Hứa Nghiêm!”

“To gan!” Hằng Dạ bị chọc giận, đập cái ‘rầm’ xuống bàn, chiếc bàn bền chắc bằng gỗ hồ đào(1) tức thì xuất hiện vết rạn, sập xuống một nửa.

Đổng Tuyết Nhận sợ hãi nhìn chiếc bàn, vẫn cố nhỏ giọng cãi bướng, “Người là Hoàng thượng, ai dám phản kháng Thánh chỉ của Người nào? Dân nữ không dám, tam ca dân nữ cũng không dám nốt.”

Hằng Dạ hồi phục lại vẻ lạnh nhạt, “Nếu đã không dám kháng chỉ thì người sẽ là Tuyết phi của trẫm. Trần công công?”

“Dạ, có lão nô ạ.” Trần công công khúm núm thưa một bên.

“Quy định nơi này là Đông cung, Đồng Tuyết Nhận là Tuyết phi.” Hằng Dạ vừa nói, vừa dời chân ra cửa, “Cứ ở đây, rồi trẫm sẽ đến.”

Khi hắn vừa thả một chân ra ngoài cánh cửa, như nghĩ ra gì nữa, hắn ngoái đầu mà rằng, “Người nói sai. Trẫm chưa bao giờ để Hứa Nghiêm vào mắt, điều trẫm hận nhất chính là thái độ không biết điều của Đồng Tuyết Khanh. Người tốt nhất chớ có đi vào vết xe đổ của y thì hơn!”

Dứt câu, thông thả đi khỏi.

“Tuyết phi nương nương, Hoàng thượng đặc biệt khai ân cho Đồng gia quá đi à, nương nương hãy tận tình ngơi nghỉ.” Trần công công bóng gió quăng lại một câu rồi cũng bỏ đi.

Đủ hiểu cho Đồng Tuyết Nhận, thì ra cô cũng giống tam ca cô thôi, không thể bất chấp phụ mẫu, gia tộc, mà lại chẳng tài nào phản kháng lại đảng quân vương độc tài thống trị đất nước. Cô ập xuống giường, òa khóc nức nở.

Hằng Dạ sau khi rời Đông cung, cứ thế lang thang khắp nội cung rộng lớn, không mục đích cụ thể.

“Hoàng thượng, đã canh ba rồi, có hờn cung nghỉ ngơi không ạ?” Trần công công bèn xin chỉ thị.

“Ừ, lâu rồi trẫm chưa về Vị Ương cung.” Hằng Dạ ngẩng đầu, nhìn lên mặt trăng, ánh sáng bạc nó tỏa ra đêm nay sáng đến quá phận.

“Trăng tròn sáng ghê, nhưng trẫm lại vô pháp giữ được quang sáng ảo mộng của nó.” Hắn lặng lẽ thở dài một hơi.

Trần công công nhìn vị chủ tử lão ta đã một tay hầu hạ từ tấm bé, nhin không được liền bật thốt, “Hoàng thượng, thứ cho cựu thần lớn mật, rốt cuộc Người thích ai?”

“Có điểm nào khác nhau chứ? Sẽ có ai đối tốt với trẫm vì yêu trẫm đây? Ai cũng chỉ tuân lệnh trẫm, đó mà là yêu à?” Hằng Dạ chậm rãi tâm sự những nỗi niềm vốn chôn kín trong trái tim.

“Tây phi có lẽ ngoại lệ đấy ạ, lão nô có thể thấy ——” Lời nói đang nửa chừng của Trần công công tức thời bị Hằng Dạ ngắt ngang.

“Trẫm biết. Buồn rằng nàng ấy trước sau vẫn chỉ là một cống phẩm ngoại tộc, khó có thể trụ vững trong cung.”

“Nhưng mà, nếu Tây phi nương nương sinh hạ Hoàng tử đầu tiên cho Người thì sao ạ?” Trần công công cười cười.

Lập tức Hằng Dạ liền nghiêm túc quay qua nhìn lão, “Người đang nói?”

“Bẩm Thánh thượng, gần đây Tây phi có chút khó ở, lão nô nhận thấy rất có khả năng là ——”

“Thật không? Mau mau truyền ngự y đến chẩn đi.” Hằng Dạ hiếm khi được dịp rạng rỡ, “Người nhất định càng phải bảo hộ Tây phi tận tình hơn nữa, rõ chưa?” Hắn chu đáo dặn dò.

“Vâng ạ, Hoàng thượng.” Trần công công chấp thuận mệnh lệnh.

“Được rồi, trẫm mệt, về tẩm cung thôi.” Hằng Dạ uể oải phân phó.

Thời điểm Hằng Dạ trở lại Vị Ương cung, gian phòng kề tẩm phòng hắn đã thiếu vắng một bóng người. Hắn bước vào gian phòng bày biện đơn sơ nọ, gương cổ đời Tần, lược cổ nam ngọc thời Chiến Quốc, và cả thanh kiếm ngắn đòn răng xưa kia Tiệp Ly(2) đã từng dùng, thứ nào thứ nấy vẫn vẹn nguyên tại vị trí quen thuộc, chỉ duy nhất thiếu niên ngồi bên cửa sổ uống trà, đọc sách, giờ đã nơi nao.

“Hoàng thượng.” Cung nữ Viên Viên đi tới, “Nên ngủ thôi ạ.”

“Y đi rồi à?” Tiếng giọng cất ra của Hằng Dạ ấy vậy mà phảng phất sự yếu ớt, “Y có nói gì không?”

“Đồng đại nhân nói, ở đây không có đồ gì là của đại nhân cả.” Viên Viên dừng dừng trả lời.

“Hừ, y đã bao giờ thuộc về nơi đây chứ?” Hằng Dạ ép buộc cơn giận dữ trào lên hồng ửng át đi sự mềm lòng chớp nhoáng, “Y chỉ muốn làm thần tử của trẫm thôi mà, có muốn làm phi tử của trẫm đâu. Trẫm đã thành toàn giúp y rồi đấy!” Hết lời, liền vén màn quay đi.

. / .

Chú thích:

1. Gỗ hồ đào:

Chất gỗ khá cứng, mật độ sấy khí khô là khoảng 0.85g/cm³. Gỗ hồ đào có mép gỗ màu trắng đục, tâm gỗ có màu từ nâu nhạt đến màu socola, đôi khi có màu tím và có vân dọc sẫm màu, vân rất nhỏ và mịn. Xẻ dọc gỗ sẽ cho vân dọc rất rõ nét và đẹp. Xẻ ngang có vân sơn thủy và vân chữ V ngược với vẻ đẹp tự nhiên, hình thành những hình thù trang trí vô cùng đẹp mắt.

2. Tiệm Ly:

tức Cao Tiệm Ly, người nước Yên, một nước chư hầu ở Trung Quốc thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một nghệ sĩ gảy đàn trúc và là bạn của thích khách Kinh Kha (thích khách ám sát Tần Thủy Hoàng bằng thanh kiếm do Từ Phu Nhân rèn như đã chú thích ở chap 16 ý :”D).

2/3 rồi :”D

Chặng đường dịch bộ này càng ngày càng khó, những chương 2x sẽ là những chương đỉnh điểm của bế tắc và thứ tình yêu tàn khốc của những kẻ ngốc nghếch mà cứ gồng gỏi quật cường lẫn nhau. Mỗi một lần đọc lại là một lần mình đại ra, nỗi đau chẳng hề vơi đi mà càng thêm chất đọng, mỗi một lần đọc lại là cái nỗi đau ấy lại dâng lên một tầng. Nhiều lúc, hoài nghi rằng bản thân không biết có thể dịch qua nổi những đoạn đó không, vì đớn đau quá, đến nỗi sợ là con chữ dịch sẽ chẳng cách nào bật ra được. Nhưng thôi, đã xác định ngay từ đầu, mình dịch bộ này vì một con người có tên Đồng Tuyết Khanh, dịch để chứng minh rằng Thiên tử Đại Hán Hằng Dạ CÓ yêu, yêu rất sâu đậm Đồng Tuyết Khanh. Nói rằng phút cuối câu chuyện là ngọn ngọn những câu hỏi hăng còn bỏ ngõ, nhưng câu hỏi to lớn nhất với mình vẫn luôn là: Hằng Dạ, chí ít hẳn cũng đã rất yêu Tuyết Khanh, thậm chí là yêu trong tuyệt vọng, có phải không? Mình cảm tính lắm, mình không muốn đếm xỉa với những mưu toan và tranh đấu ác độc, cùng với mối quan hệ của những nhân vật khác, mình chỉ quan tâm đến tình yêu giữa Hằng Dạ và Đồng Tuyết Khanh, rằng cuộc đời này của Tuyết Khanh dù chất ngất, nhưng người cậu yêu cũng đã từng dành một tình yêu như thế cho cậu.

Đến phút cuối, sẽ luôn vì bóng hồng nhan ấy để lấy động lực đi hết con đường nghiệt duyên kiếp này của cậu ấy, để mong mỗi rằng một kiếp sau tự do với trái tim không vướng bận sẽ đến với cậu. Cậu xứng đáng với mơ ước ấy.

Tuyết Khanh à, cậu sẽ còn phải khóc thầm bao nhiêu lần nữa đây?

21. Chương 21

“Ồ, Đồng đại nhân, ngài lại về đây ở à?” Những thị vệ đồng nghiệp ở doanh trại thấy y quay về liền khó hiểu mà hỏi.

“Hiện tôi chỉ là thị vệ bình thường, đương nhiên phải ở đây.” Đồng Tuyết Khanh nhàn nhạt đáp.

“Ái chà, xem ra mới này Lưu phó trưởng thị vệ nói hoàn toàn là sự thật.” Ai nấy cũng đồng thời trao đổi ánh mắt lẫn nhau, sự khinh thị bộc lộ rõ trong ngữ khí. Những thị vệ buông lời xàm xỉ này phần nhiều là những mãng phu tập võ, không đọc Kinh Thư(1), họ luôn xem thường một Đồng Tuyết Khanh gầy gò yếu ớt, lấy sắc thị quân. Giờ y đã chẳng còn là quan lớn nữa rồi, quả tình là “phượng hoàng rơi xuống đất không bằng nổi cả gà” mà.

Đồng Tuyết Khanh đã lâu chưa phải đối mặt với những biểu cảm châm biếm trắng trợn đến vậy, y thoáng xấu hổ bước vội về phòng cũ.

“Này, Đồng... thị vệ, phòng của ngươi đã phân cho người khác rồi, ngươi đến ở chái nhà(2) đằng sau đi.” Một thái giám nội quần hắt hủi sai phái.

Đằng sau là nơi thường để giam nhốt những thị vệ bị chịu phạt, vừa tối vừa ẩm thấp, nhưng Đồng Tuyết Khanh không hề dị nghị, chỉ nhanh chóng vòng ra phía sau.

Đồng chí(3) đã qua, tiết trời dần dần chuyển ấm, nhưng khí lạnh buổi sớm vẫn khiến người ta phải khoác dày quần ngoài áo trong để xua tan cái lạnh. Thời tiết thế này lại thành ra dễ cảm. Đồng Tuyết Khanh bị sai sử phải đi tuần tra nội cung từ nửa đêm đến sáng sớm, chẳng mấy chốc đã mắc cảm.

Hôm nay, tầm giữa trưa, mặt trời chiếu thẳng đỉnh đầu, Đồng Tuyết Khanh đứng dưới ánh nắng chói chang chiếu để báo cáo tình hình tuần tra vài ngày liền cho Lưu Tiên theo lệ.

Lưu Tiên thấy Đồng Tuyết Khanh cứ cúi gầm đầu, mặt mũi nhợt nhạt, liền ân cần sờ thử tay y, lạnh ngắt, thế là hần vội hỏi, “Bị ốm hả, có mệt lắm không?”

“Tôi...” Đồng Tuyết Khanh ngược nhìn Lưu Tiên đầy khó nhọc, bất ngờ mắt hoa cả lên, chân không khỏi khụy xuống, may mà Lưu Tiên nhanh nhẹn đỡ được. Y lúc này đã sốt cao đến lão đảo.

“Trời ạ! Đầu ngươi nóng quá.” Lưu Tiên rờ rờ lên vầng trán rịn đầy mồ hôi lạnh của y, “Phải về nghỉ thôi.”

Đúng lúc này thì Hằng Dạ đang cùng nhóm Tây phi dạo bộ qua nơi này, hình ảnh Lưu Tiên thân thiết ôm hờ Đồng Tuyết Khanh trọn vẹn rơi vào tầm mắt hắn.

“Lưu Tiên! Ngươi làm cái gì đấy?” Cứ như bị ai thui cho một đám, Hằng Dạ khó chịu quát âm lên.

“Hoàng thượng, không ạ, y... Đồng thị vệ ——” Lưu Tiên cuống cuống rút tay về, trông càng thêm chột dạ.

“Câm mồm!” Hằng Dạ cau tiết quát tháo, tức thì chuyển hướng qua Đồng Tuyết Khanh đang gượng đứng thẳng lưng nhìn về phía mình, lời nói phun ra chẳng còn chút gì tình cảm, “Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám ngang nhiên ôm ấp, trảm thật rất bội phục độ dày da mặt ngươi đấy!”

Lời nói cay độc không khác gì một mũi dao đâm ngoáy vào tận cùng trái tim Đồng Tuyết Khanh, nhất thời giúp y bình tĩnh lại không ít giữa cơn cơn giận.

“Đó là chuyện của thần, không liên quan đến Hoàng thượng!”

Còn chưa nói hết, mặt đã bị giáng một cái tát mạnh bạo.

“Tiện nhân!” Hằng Dạ nghiêng răng ken két, âm ỉ chửi rủa. Cảm thấy chưa đủ, lại bồi thêm một cái tát nữa.

Đồng Tuyết Khanh vốn đã choáng váng sao có sức hứng chịu hai cái tát này, chân y liền mềm oặt, ngã nhào xuống đất, chỉ có thể thở hổn hển.

“Lưu Tiên, còn không mau ra đỡ y đi?” Hằng Dạ ngả ngón châm chĩa.

“Hoàng thượng, Người hiểu lầm thật ạ...” Lưu Tiên cố giải thích, không dám động dậy dù chỉ nửa phân.

“Khỏi giải thích, chuyện về sau ngươi tự đi mà lo liệu.” Hằng Dạ dẫn theo vẻ mặt khinh bạc, khom thấp lưng xuống nói với Đồng Tuyết Khanh ngồi trên đất, “Buồn quá, không phải gã nào cũng ngu như Hứa Nghiêm, dám đối nghịch với trẫm vì người dẫu. Người đánh giá cao mỵ lực của ngươi quá rồi đấy, Đồng Tuyết Khanh à!” Thế rồi lập tức dẫn theo Tây phi đang đứng há hốc mồm rời đi.

Lưu Tiên trông theo Hằng Dạ rồi lại ngoảnh sang nhìn Đồng Tuyết Khanh, sau cuối cũng chẳng nói gì, vội vàng bỏ đi nốt, mấy thị vệ chung quanh chẳng ai đến đỡ y dậy, lễ tẻ giải tán như thể tránh dịch bệnh.

Lần đầu tiên Đồng Tuyết Khanh ngộ ra được ý nghĩa Long ân, hiện nay Hoàng cung đã chẳng còn ai là bằng hữu y nữa.

Y chậm chậm nâng ánh nhìn khác thường về phía gian phòng bé tí của mình. Lặng móm miếng ngọc bội vỡ nát từ trong ngực, vốn thật không ngờ bản thân phải trả giá quá lớn vì nó nhường ấy, y đột ngột đứng bật dậy như ma xui quỷ khiến, chạy tới rìa hồ nước mé xa xa, ném miếng ngọc vào giữa lòng hồ.

Tầng nước mùa xuân trong leo lẻo, miếng ngọc vỡ từ từ chìm dần xuống đáy, có mấy con cá nhỏ bơi ulla lại tập lự. Phát hiện không phải thức ăn, chúng thất vọng lại bơi tản đi.

Y chờ ra như một đứa trẻ, lặng ngắt mà nhìn, đến tận khi có tiếng người cất lên phá tan không gian yên lặng.

“Ý, không phải Đồng đại nhân đây sao?”

Y ngẩng lên, trước mắt là hai vị công tử trẻ tuổi đứng cười tủm tỉm.

“Bây giờ là Đồng thị vệ rồi, ha ha...” Một trong số đó lại khanh khách cười nhạo.

Đồng Tuyết Khanh nhận ra hai người này, một người là tiểu Vương gia Hằng Tiến —— biểu đệ Hoàng thượng, người còn lại là Nguyên Thạch Linh, ngoại sanh của Thái hậu, giờ đang giữ chức thị lang Lễ các.(biểu đệ = em họ, ngoại sanh = cháu trai đằng ngoại)

Y cố tăng lời sự gây hấn này, tính bước nhanh rời khỏi đây.

“Kìa, sao lại vội thế hả, Đồng thị vệ, Hoàng huynh ta không cần người hầu hạ nữa à?” Hằng Tiến chất vấn y chẳng có nửa điểm hảo ý.

“Tiểu vương gia, ta còn việc phải làm, xin ngài nhường đường.” Đồng Tuyết Khanh vô lực thoái thác, y lười phải lằng nhằng với hai vị vương tôn quý tộc chơi bời lêu lổng này.

“Ồi, quen được cưng chiều như người mà cũng phải làm mấy cái việc nặng á? Bọn ta thương chết mất!” Hằng Tiến vừa nói, vừa cợt nhả kéo Đồng Tuyết Khanh xui lơ, ôm vào trong lòng.

“Ngài, xin ngài tự trọng!!!” Đồng Tuyết Khanh rối đến đỏ bừng mặt mũi, ấy thế mà không cách nào giẫy ra được.

“Xì, người cho rằng người là ai hả? Quý phi chắc? Hoàng huynh ta chơi chán rồi thì thuận tay quẳng đi thôi. Huynh đệ bọn ta thấy người đáng thương, đang định cất nhắc người mà!” Hằng Tiến càng nói càng hưng phấn, gí mặt vào cằm cổ trắng như tuyết của Tuyết Khanh.

“Ồi, người thơm quá.” Sắc tâm liền bùng bùng trỗi dậy, Hằng Tiến nghĩ nơi này heo hút, ít người qua lại, thế là bắt đầu xé áo Đồng Tuyết Khanh.

“Đồ khốn, buông ta ra!” Đồng Tuyết Khanh vừa cuống vừa ngượng, hung hăng giẫm Hằng Tiến một cái. Hằng Tiến bị đau, ném y thẳng thùng xuống đất.

“Nguyên Thạch Linh, đừng có thộn ra thế, đè nó lại cho ta. Tên hèn hạ này, chẳng biết điều gì sất!” Hằng Tiến giận dữ đá Đồng Tuyết Khanh một cú. Đồng Tuyết Khanh bị trúng một đá này, thật chẳng còn sức lực để đứng dậy nữa.

“Hằng Tiến, nó chính là... Người dám ư?” Nguyên Thạch Linh tâm địa nhát gan, dè chừng hỏi.

“Ngu thế, Hoàng huynh ta cóc cần nó nữa rồi, mà cái đứa lằng lòn như nó, ai cười mà chả như nhau!” Hằng Tiến dứt khoát đè Đồng Tuyết Khanh xuống dưới thân thể cường tráng, qua quýt vén quần cả hấn lẫn đối phương lên.

“Hằng Tiến, người dám chạm vào ta, ta sẽ ——” Cảm nhận được vật cứng hừng hực đụng sát phía sau, Đồng Tuyết Khanh kinh hoàng đến run lấy bẩy.

“Người? Người thì sao nào? —— Có điều, da người mịn thật đấy, vóc dáng cũng đẹp nữa, hê hê.” Hằng Dạ mở toang cặp chân dài thanh tú, dồn sức đẩy thứ đã bành trướng tiến sâu vào.

“A ha, chặt quá đi, kích thích không chịu được.” Hằng Tiến tức khắc nhận được sung sướng ngất trời, mồm miệng lộn xộn, “A, a... Ta cũng đến là bị đứa lằng lòn này kẹp mất thôi, dễ chịu quá...”

Đồng Tuyết Khanh bị cơn đau chớp nhoáng nghẹn ngang không thốt nổi, y cào cào bần đất cây cỏ dưới tay, khớp hàm kín bặt, thế nhưng nước mắt cũng vô phương nín được, từ khóe mắt lăn dài.

Theo đợt đưa đẩy của Hằng Tiến, ri rỉ máu đỏ ứa ra.

“Nó chảy máu rồi... Hằng Tiến...” Nguyên Thạch Linh đứng cạnh, mồm miệng đang khô khốc cũng phải hô lên.

“Ừ, nóng, chật quá, đúng là bấu vật, ngủ với Hoàng huynh ta lâu thế rồi mà vẫn không thua gì trinh nữ, ai da, Nguyên Thạch Linh, ráng chờ lát nữa rồi sẽ đến lượt ngươi... A...” Hằng Tiến bật mạng di chuyển thân dưới, nhanh chóng đạt cao trào.

Nguyên Thạch Linh sớm đã bị màn xuân đồ hoạt sắc sinh hương này cảm dỗ không dứt nổi, cũng lạnh lẽo cõi quần, xông tới như sói ác.

Đồng Tuyết Khanh đau đớn tới mức đã mất biệt tri giác, đến lúc hai gã này thỏa mãn đủ sự *** dật của chúng, ngay cả sức mặc quần y cũng không tài nào gom nổi.

“Chắc chắc, quá ư hưởng thụ đi mà.”

“Phải, chả hiểu sao Hoàng thượng lại chán nhanh thế chứ. Là ta thì, khinh khịch...”

“Há há, tiểu tử nhà ngươi...”

Ngay lúc này, Lưu Tiên xuất hiện.

“Các ngươi, Đồng Tuyết Khanh!” Lưu Tiên thẳng thốt gọi lớn.

“Ô, ra là Lưu đại nhân à, ngươi cũng hứng thú hả? Nhưng mà... Chắc, ta thấy, chắc phải đợi đến mai rồi. Hô hô.” Hằng Tiến vẫn còn chưa chừa, tiếp tục trơ tráo trên ghẹo.

Lưu Tiên cầm phần đấm thẳng vào hàm dưới Hằng Tiến.

“Các ngươi không phải người!”

Hằng Tiến vừa sợ vừa tức, “Ê, Lưu Tiên, ngươi đa sự quá rồi đấy, tiểu Vương gia ta ngủ với một tên thị vệ thất sủng cũng đến phiên ngươi xằng xéo à!” Tuy khẩu khí rõ là mạnh miệng, song cả Hằng Tiến lẫn Nguyên Thạch Linh vẫn nơm nớp, quyết định bỏ đi ngay.

Lưu Tiên bỏ qua chúng, vội sửa sang lại quần áo cho Đồng Tuyết Khanh.

“Tôi...” Đồng Tuyết Khanh bấy giờ đã thanh tỉnh hơn chút, trước khi Lưu Tiên rời đi, y tóm lấy tay hắn, thật hết như một người sắp chết đuối vớ được một cọng rơm, “Tôi không có, họ... ép buộc tôi...” Y nghẹn ngào thậm chí không nói tròn câu được.

“Ta biết...” Lưu Tiên không đành lòng nhìn vào gương mặt xinh đẹp, giờ phút này bị đỏ tấy và ngập ngụa những hoang mang sợ hãi, hắn bèn tìm lời an ủi, “Xin lỗi, ta đã đến chậm, ta định dặn cậu đừng có đi linh tinh, giờ người nào trong cung cũng đều coi cậu là cái gai trong mắt... Ấy thế mà...”

“Tôi hiểu mà... Lưu Tiên, huynh...” Đồng Tuyết Khanh toan nói lại ngập ngừng.

“Cậu muốn nói gì?”

“Huynh đừng kể ai nghe chuyện ngày hôm nay nhé... Huynh đồng ý với tôi được không...” Đồng Tuyết Khanh cúi gầm đầu, thì thào nhờ vả.

“Ừ.” Lưu Tiên đang bối rối gần chết, đáp tiện một câu, cũng không biết trấn an y thế nào cho tốt. Rồi đột nhiên như sực nhớ điều gì, hắn bảo, “Ta... Ta có tin về Hứa Nghiêm đây.” Vừa nói vừa cẩn thận nhìn về phía Tuyết Khanh trong mở áo quần xộc xệch, “Hiện tại hắn đã là một trong năm phân đà chủ dưới trưởng tổ chức hắc đạo Phong Vân hội đông đảo nhất kinh thành, phân đà thuộc quyền hắn đạo gần đây phạm vào mười mấy vụ án cướp của lớn, tiếng tăm gần xa, hắn trở thành nhân tài giàu bản lĩnh mới của toàn hắc đạo trong thành. Ta được nghe tin từ Tổng đốc phủ — “

Lưu Tiên đang kể thì ngừng trệ, bởi lẽ hắn đã kịp thấy những dòng nước mắt liên hồi tuôn xuống từ trên khuôn mặt tái mét của Đồng Tuyết Khanh.

“Huynh ấy bị bức phải thế!” Đồng Tuyết Khanh nhấn mạnh từng tiếng từng tiếng, “Huynh ấy bị triều đình bức thành thổ phỉ. Cuộc đời này, chúng ta mãi mãi phải khuất phục trước quyền thế!”

“Huynh đi trước đi, chốc nữa tôi sẽ về ngay, tránh cho có ai thấy lại phiền nhiễu.” Đồng Tuyết Khanh thôi khóc, loạng choạng đứng dậy, nhìn về những bức tường Hoàng cung từ một nơi rất xa xôi, ngập trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Lưu Tiên rành rọt cảm thụ được sự biến đổi từ y, niềm thương cảm cứ thế trào ra bồi hồi. Hai người bạn hân quen từ thuở xưa lắc, mà đến ngày hôm nay, một người thì là thổ phỉ không thể công khai tay bắt mặt mừng với nhau, còn một thì là thiếu niên nhược quán dù phải chịu biết bao lăng nhục cũng không thể kháng cự. Vận mệnh đã dùng bàn tay khổng lồ vô hình của nó thay đổi hoàn toàn thời thơ ấu và tâm hồn tất cả bọn họ mất rồi.

Đồng Tuyết Khanh không rõ y bần thần trở lại doanh trại thị vệ bằng cách nào. Đến khi ngã mình xuống được chiếc giường sơ sài bé xíu, y mới tường tận cảm thấy sự mệt mỏi gặm nhấm toàn thân và cơn bồng rất đào khoét nơi hạ thể. Những cảm giác đó ngược lại vực thần trí nguyên bản hằm hập sốt của y tỉnh táo hơn nhiều. Y thâm suy xét, do đâu lại sa chân vào bước đường cùng thế này cơ chứ. Té ra trên thế giới này, không phải chỉ cần tình yêu đã là đủ. Nếu muốn tồn tại được trong chốn cung đình, sống tốt hơn bất kỳ ai, y phải...

Đồng Tuyết Khanh chợt nhắm nghiền mắt lại, ôi trời, đây là ác mộng sao?

. / .

Chú thích:

1. Kinh thư hay thượng thư là một bộ sách trong hệ thống Ngũ Kinh của Nho gia, sưu tập những văn kiện chính trị, quân sự văn hóa... của Trung Quốc cổ đại, trong khoảng thời gian từ thời Nghiêu Thuấn cho tới Tây Chu, tương truyền cũng có qua tay san định của Khổng Tử, ban đầu có tới 100 thiên, nay chỉ còn 30 thiên.

2. Chái nhà

Là cái gian nhỏ ở đầu nhà, phần mái này dễ nhận biết vì không nằm trong kết cấu tổng thể ban đầu của ngôi nhà, có kết cấu đơn giản hơn, thường dùng làm kho chứa đồ chứ ít khi để ở.

có ai đã đọc Anne tóc đỏ dưới mái nhà xanh chưa :”D

3. Tiết Đông chí, theo lịch Trung Quốc cổ đại, là tiết khí khởi đầu bằng điểm giữa của mùa đông, nó là một trong hai mươi tư tiết khí trong nông lịch. Theo định nghĩa này, điểm bắt đầu của nó trùng với điểm đông chí (tiếng Anh: Winter solstice) tại Bắc bán cầu theo quan điểm của khoa học phương Tây. Tuy nhiên, theo khoa học phương Tây thì nó là điểm bắt đầu của mùa đông tại Bắc bán cầu và tương ứng là bắt đầu mùa hè ở Nam bán cầu, thời điểm mà Mặt Trời xuống tới điểm thấp nhất về phía Nam trên bầu trời để sau đó bắt đầu quay trở lại phía Bắc.

Theo quy ước, tiết Đông chí là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 21 hay 22 tháng 12 khi kết thúc tiết Đại tuyết và kết thúc vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 1 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết Tiểu hàn bắt đầu.

22. Chương 22

“Không biết con trai hay là con gái nhỉ?” Tây phi vuốt ve bụng nàng, dào dạt hạnh phúc.

“Là gì thì cũng là đứa con đầu tiên của trẫm, trẫm sẽ yêu thương nó hết lòng.” Lần đầu được làm cha khiến Hằng Dạ nôn nao niềm phấn khởi, rất ư rầm rập chiều chuộng Tây phi.

“Nếu là Hoàng tử, nhất định phải giống Người, còn giả sử giống thần thiếp thì lại nữ quá.” Tây phi bắt đầu những khung cảnh ước mơ mỹ lệ.

“Nếu là một Hoàng tử thì nàng chính là Hoàng hậu.” Hằng Dạ thuận miệng thốt ra.

“Thần thiếp xin khấu tạ Long ân trước.” Tây phi mừng rỡ, vén váy toan quỳ xuống.

“Miễn lễ, miễn lễ.” Hằng Dạ vội đỡ nàng, “Nàng đang mang thai, bằng mọi giá phải cẩn thận.”

“Tuân mệnh!” Tây phi làm nũng, ngọt ngào ngả lên vai Hằng Dạ.

Tin tức này lẽ tất yếu sao lọt khỏi tai Hoàng thái hậu cho được. Bên trong Từ Ninh cung, cả Hoàng thái hậu lẫn đám Như phi đều đang ủ ê tức tối vì ý niệm muốn lập Tây phi làm Hoàng hậu của Hằng Dạ.

“Thật là cái thể thống gì đây? Sùng hạnh một yêu nữ ngoại tộc đã chẳng nói rồi, lại còn tính đưa ả ta ngồi lên ngai vị, ai gia là người phản đối trước nhất.” Hoàng thái hậu giận dữ nói.

“Nhưng Hoàng thượng lại đâu nghĩ như Thái hậu ạ, ngoại tộc hay không ngoại tộc, Hoàng thượng nói được thì phải được thôi...” Như phi ai oán châm ngòi.

“Hừm, nó muốn tăng lời nói của ai gia đây mà, còn sớm quá rồi đấy!”

“Dạ, hôm ở Thê Hà cung, Hoàng thượng còn dám quát tháo với Thái hậu nữa là...”

“Đó là vì Đồng Tuyết Khanh!” Hoàng thái hậu tức khắc sửa lời để giữ mặt mũi.

“À ha, sao chúng ta lại không nghĩ tới y cơ chứ?” Như phi đột nhiên sáng lóe một ý tưởng...

“Y?” Hoàng thái hậu khó hiểu, quay sang nhìn Như phi.

“Y, Đồng Tuyết Khanh, hiện tại là người duy nhất có thể lôi kéo trái tim Hoàng thượng trở lại khỏi cái con hồ ly tinh kia ạ.” Như phi lẩm rầm với ý tứ sâu xa.

“Thế à...”

“Con biết rất rõ chuyện giữa Hoàng thượng và Đồng Tuyết Khanh cơ. Trần tổng quản có bẩm báo với con là, Hoàng thượng và Đồng Tuyết Khanh liên miên xảy ra xung đột, Hoàng thượng còn nhiều lần động thủ đánh y nữa.” Như phi hồ hởi kể lể.

“Chính xác, giờ thì Đồng Tuyết Khanh đang bị thất sủng rồi!” Hoàng thái hậu đáp lại đầy nghi hoặc, bà ta vẫn chưa hiểu ý Như phi lắm.

“Con trai Thái hậu hạ sinh mà Thái hậu còn không hiểu sao?” Như phi thở dài sườn sượt, chua xót giải thích, “Hoàng thượng đâu thềm để mắt tới chúng con chứ. Tức giận đến mức đích thân Người phải ra tay giáo huấn, có nghĩa là yêu y đó?”

“À à, ai gia hiểu hiểu. Không ngờ mỹ thiếu niên ấy lại có tầm ảnh hưởng cao đến thế, chúng ta hãy lợi dụng y sao cho tốt nhất có thể đi thôi.” Hoàng thái hậu cũng đồng thời nở nụ cười gian xảo.

“Theo ý con, thế này, thế này...” Như phi khôn ngoan ghé vào sát bên lỗ tai Hoàng thái hậu, nhỏ to xì xầm.

Một buổi chiều của năm ngày sau, Đồng Tuyết Khanh được bí mật triệu kiến tới Từ Ninh cung.

“Đồng đại nhân, độ rày vẫn khỏe chứ?” Hiếm khi được dịp Hoàng thái hậu hỏi thăm hiền hậu với Đồng Tuyết Khanh.

“Tiểu thần khỏe ạ, chẳng hay Thái hậu có điều gì phân phó?” Đồng Tuyết Khanh hờ hợt quan sát thần thái Hoàng thái hậu lẫn Như phi ngồi cạnh bà ta. Trực giác mách bảo y rằng, lần này Thái hậu sẽ không gây khó dễ.

“Tốt, đương lúc sáng khoái thì cũng nên thảnh thơi mà nói cho nhau!” Khuôn mặt Hoàng thái hậu chợt danh lại, “Ai gia cũng không quan co nhiều. Người có còn muốn được sự sủng ái từ Hoàng thượng và quyền thế trong cung nữa không? Nếu có, chúng ta hãy hợp tác.”

Đồng Tuyết Khanh vẫn một mực bình thản, “Hợp tác gì ạ, phiền Thái hậu nói rõ hơn cho tiểu thần nghe.”

“Ai gia có thể tạo cơ hội cho người gặp Hoàng thượng. Sau khi người làm lành với Hoàng thượng, hãy cực lực thúc đẩy cho Như phi lên ngôi Hoàng hậu. Chỉ đơn giản mỗi thế thôi.” Dứt lời, Hoàng thái hậu thông thả bưng chén trà trên mặt bàn lên uống, đợi chờ đáp án của Đồng Tuyết Khanh.

“Thần đồng ý!” Dè dặt, chẳng cần suy nghĩ lấy một phút, Đồng Tuyết Khanh đã lập tức đáp lời chấp thuận.

“Rất tốt!” Hoàng thái hậu mỉm cười bỏ chén trà xuống, “Những chuyện sau này ai gia tự có cách sắp xếp, người về được rồi.”

“Vâng ạ.” Khuôn mặt lạnh nhạt của Đồng Tuyết Khanh trước sau vẫn không hề rung động, xoay lưng rời đi.

“Thái hậu, y... Hình như y thay đổi nhiều quá, thật không nhận ra nổi.” Như phi thoáng chút lo lắng.

“Đánh mất ân sủng từ Hoàng thượng, có lẽ kẻ nào cũng phải thay đổi thôi... Nhưng bất chấp tâm cơ y sâu xa thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ai gia được!” Thái hậu âm trầm cười cười, vỗ vỗ lên mu bàn tay Như phi an ủi, “Con nên xem mưu kế của ai gia rồi lo học hỏi đi.”

“Dạ, dạ.” Như phi nịnh nọt thừa lời, thầm nghĩ mình sắp sớm trở thành Hoàng hậu, nét mặt thế là lộ rõ thứ cảm xúc phấn chấn.

Từ Ninh cung.

“Đột gần đây thân thể Thái hậu thế nào ạ?” Hằng Dạ lễ độ hỏi thăm ân cần.

“Khó thấy Hoàng thượng hằng còn nhớ đến ai gia. Ai gia chưa có xuống lỗ sớm thế đâu mà sợ.” Hoàng thái hậu biếng nhác trả lời.

“Sao Thái hậu lại nói thế, con lại làm chuyện gì khiến Thái hậu không vui đây?” Hằng Dạ biết tổng còn cố tình hỏi lại, đương nhiên hẳn biết thừa Thái hậu đang rất gai mắt chuyện hần độc sủng Tây phi.

“Không dám.” Hoàng thái hậu chỉ đơn giản liếc một cái nhìn ỡm ờ sang hần, tùy miệng mà rằng, “Thị vệ cạnh ai gia giờ không lỏng lỏng thì cũng già khụ, cử mấy người của con đến hầu hạ ai gia, ai gia nghĩ con chắc sẽ không to tát quá đâu nhỉ.”

“Hoàng thái hậu đâu cần vậy ạ. Chỉ cần Thái hậu ưng thì cứ việc điều động, con không dám dị nghị nào cả.” Hằng Dạ có chút kinh ngạc mà đồng ý, không liệu được rằng Hoàng thái hậu lại chỉ đưa ra một việc con như thế.

“Vậy thì tốt.” Hoàng thái hậu lại tiếp, “Ai gia về phòng chuẩn bị hành trang, con đợi một lát rồi cùng ta đến du ngoạn Lưu Vân hồ. Nghe đồn sen năm nay nở rất đẹp.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, Hằng Dạ nhanh nhẹn đi theo phía sau, suốt chặng đường đều kính cẩn đưa bà ta đến tận đầu kia khách phòng.

Từ Ninh cung luôn rợp rập những thân cây leo quấn quýt. Khoảng thời gian đầu tiên đất trời vất mình sang mùa hạ, cây cỏ xanh ngắt một màu, thích mắt khôn xiết, uốn lượn phủ râm những thân cây to kènh và những khung sắt sáng loáng, khắp nơi nơi đều là cảnh đẹp nức lòng, hoan hỷ. Hằng Dạ rồi rồi quá thành chán chường, chân vô thức chuyển gót qua hậu viện, thưởng thức những chồi non mới nhú.

Mảng cỏ cách đó không xa rộn ràng tiếng nô đùa thu hút tầm mắt Hằng Dạ, một nhóm gồm năm sáu cung nữ và thị vệ nội cung trong những tà áo phơ phất đang đá cầu dưới tia nắng sáng bừng, quả cầu đá lần lượt từ người này qua chân người kia, chốc chốc lại có tiếng cười cất lên lạnh lạnh, làm cho một người ngày ngày quay cuồng giữa công việc như Hằng Dạ cũng bị cuốn hút theo hơi thở thanh xuân rộn rã này, nụ cười mỉm vô thức hiện bên khóe miệng hần.

“Á, bay rồi!” Theo một tiếng hô, quả cầu lông gà trắng phau phau bay vút lên cao trên mặt cỏ, bị Hằng Dạ nhẹ nhàng nhảy lên đá lộn trở về.

“Người là?” Đám thanh niên đổ dồn sự chú ý về con người lạ mặt mới đến có dáng người cao lớn, anh tuấn và khinh công phi phàm kia.

Hằng Dạ đồng thời cười nheo nheo mắt nhìn về phía họ. Thời điểm ánh mắt hần chợt ngừng lại trên một gương mặt tươi trẻ liền trở nên nặng nề.

Một gương mặt xinh đẹp đến vô lo, làn da trắng muốt mà, gần như hóa thành trong suốt dưới ánh dương rực rỡ, mọi đường nét đều hết như một bức tranh tuyệt mỹ, vành môi thanh nhã sinh động bởi vui vẻ mà nghịch ngợm vênh lên, bộ quần áo nhàn nhạt màu càng góp phần tôn lên sự nho nhã.

Gương mặt kia vô số lần mình tưởng rằng bản thân đã băng quên rồi, giờ phút này càng trở nên quen thuộc hơn bao giờ hết. Hằng Dạ lặng lặng nhìn y, dường như y đã thoát khỏi một năm khổ sở đắng đắng rồi, bằng

không, làm sao y có thể cười đến ngây thơ và ung dung nhường ấy? Những ngày cạnh bên mình, tại sao chưa bao giờ được trông thấy vẻ mặt tươi tắn động lòng người của y tới vậy?

Mà gặp lại rồi, nụ cười của y vẫn không biến đổi, mỉm cười tựa như đối đãi với những bè bạn thân thiết chung quanh y, như thể mình cũng chỉ giống như chúng thôi, còn y thì chưa từng gặp mình.

“Hoàng thượng, đi thôi nào.” Hoàng thái hậu đi tới từ đằng sau, ngắt lưng chừng cuộc nhìn nhau âm thầm nọ.

“Tham kiến Hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Đám cung nữ thị vệ như sức tỉnh khỏi mê mộng, tức thì xột xoạt quỳ xuống. Y cũng giống họ, lạng thình mà quỳ, không hề ngẩng đầu lên.

Hằng Dạ xoay lưng đi theo sau Hoàng thái hậu, trái tim hắn đột nhiên loạn nhịp khó ngờ, Hoàng thái hậu hỏi gì hắn cũng chỉ ở ờ cho có, hoa sen hồ Lưu Vân không khơi dậy một tia hứng thú tự đáy lòng cho nổi. Giọng nói và nụ cười người kia đã chiếm lĩnh toàn bộ đầu óc hắn rồi. Mỗi sớm tinh mơ, y sẽ chải tóc thay hắn; tầm trời chạng vạng, y sẽ cá cược với hắn sao Bắc Đẩu(1) tối nay có thể trông được mấy ngôi; khuya muộn phê tấu chương, sẽ có y ngồi bên kiên nhắc giúp hắn đọc và sửa, còn dâng cả trà thơm để hắn nâng cao tinh thần... Vì sao, giây phút này, những gì còn nghĩ được đều chỉ toàn những điều tuyệt đẹp của y, sự sắc sảo của y, sự chói lòa cướp đoạt hồn phách con người của y.

“Hoàng thượng! Chúng ta về thôi!” Hoàng thái hậu lay lay hắn mới gọi được linh hồn hắn trở về, “Con sao vậy, lo nghĩ đại sự gì à?” Nụ cười Hoàng thái hậu ngấm ngấm bóng gió, cặp mắt sắc sảo của bà ta đã sớm hiểu rõ sự sắp xếp cố tình kia đã phát huy công dụng.

“A phải, về thôi.” Hằng Dạ ngượng nghịu hồi đáp. Hắn không hỏi gì Hoàng thái hậu. Mở miệng đòi lại người mình đã từng vứt đi, thật đúng là sao có thể thốt ra được mà.

Tối nay, Hằng Dạ chỉ ngồi im lìm trong Cẩn Chính cung, không chịu đi đâu hết.

“Trần công công.” Hằng Dạ gọi, “Theo trẫm tới Từ Ninh cung!”

“Ồ, Hoàng thượng, sợ là Hoàng thái hậu nghỉ ngơi rồi ạ. Có gì thì để mai hãy nói có được không?” Trần công công thắc mắc khuyên nhủ.

“Trẫm nói muốn gặp Hoàng thái hậu hồi nào?” Hắn đứng bật dậy, choàng thêm một tấm áo, “Người có đi theo trẫm hay không thì bảo, bớt lảm nhảm đi!”

“Vâng, vâng ạ.”

“Ở đây chờ trẫm!” Hằng Dạ bắt Trần công công chờ ngoài tường sân Từ Ninh cung, còn mình thì thi triển khinh công một thân một mình lướt qua những bức tường cao chót vót.

Lên đến hậu viện Từ Ninh cung, nơi đây tối đen kìn kịt.

“Ai dà dà, đèn đóm tắt ngóm thế này, biết tìm thế nào đây?” Đương lúc Hằng Dạ tự đâm ngực thở dài, bỗng phát hiện có ánh đèn dầu le lói trong một góc tối. Thứ ánh sáng cam lạng ấy cứ hoài đung đưa đung đưa, chừng như sắp bị bóng tối kia nuốt chửng.

Không rõ nguyên do gì, Hằng Dạ cảm giác nó chính là nguồn sáng mình tìm kiếm. Hắn phi thân nhẹ như chim, bay qua đó.

Giấy cửa vàng vọt hắt ra một bóng người khẽ lung lay, mơ hồ hiện rõ hình dáng rõ ràng và sườn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp làm trái tim Hằng Dạ muốn ngừng đập. Thật là y đấy à?

Ngay lập tức, Hằng Dạ mở cửa.

Người ngồi dưới đèn đưa mắt nhìn hắn, thế rồi yên lặng đứng lên.

Trăng đêm nay sáng đến rơi qua muôn ngàn cội cát bụi, sao thấp đầy trời nhấp nháy đom đóm tan, gió hiu hiu dịu dàng vuốt qua đôi má.

Hai người cứ nhìn ngắm đối phương như vậy. Thời gian bên tai như thể đã trôi qua mấy nghìn năm, mấy vạn năm rồi...

“Tôi nay có thể trông được đầy đủ sao Bắc Đẩu.” Âm giọng phảng phất khàn khàn của Đồng Tuyết Khanh phá vỡ sự yên lặng gần như đông đặc này, đôi mắt to long lanh chớp lóe lại hào quang của những đốm sao bàng bạc, dòng nước mắt trong ngần chảy xuôi theo khuôn mặt hoàn mỹ.

Tim Hằng Dạ tựa như bị bóp nát. Hần bước vội tới trước, nắm lấy hai vai Đồng Tuyết Khanh.

Đồng Tuyết Khanh không hề chần chừ quàng lên cổ hắn, đưa lên đôi môi anh đào.

Họ cùng vô vập hôn đối phương, lúc thì dịu dàng liếm nhẹ, khi thì ngấu nghiến day cắn, cứ như thể một đôi oan gia đến từ kiếp trước, oán hận đối phương mà khát cầu đối phương.

Đồng Tuyết Khanh áng chừng bị nụ hôn mê mê thật dài này làm cho nghẹt thở, cả mặt cả má ửng lên sắc hồng đào muôn vàn kiều diễm. Y cảm thấy nóng ngốt, tự vạch mở vạt áo trước, Hằng Dạ thuận đà hôn xuống, mạnh mẽ khiêu khích hai nụ hoa hồng nhạt trước vòm ngực trắng ngần.

“Ừ, ừ...” Đồng Tuyết Khanh cúi đầu rên lên những âm thanh của thoải mái, tay ngọc cách qua lớp vải xoa vuốt thứ dục vọng đã cứng rắn khổng lồ của Hằng Dạ.

Khoái cảm bức người phát cuồng truyền từ hạ thể Hằng Dạ lan ra tứ chi toàn thân. Hắn ngồi xuống dựa lưng vào ghế, để Đồng Tuyết Khanh ngồi lên đùi mình, vừa mút mát khoảng gáy non mềm vừa nôn nóng cởi ra lớp lớp quần áo của y, song song đó cũng không quên ngắt nhéo đầu ngực non nớt khiến cho chúng dựng thẳng.

Đồng Tuyết Khanh thoáng híp đôi mắt đẹp, miệng nhỏ nhênh nhếch, hai tay vòng ra sau âu yếm khụng ngực trần kiên cường của Hằng Dạ, gò mông khiêu gợi xinh xắn nhẹ cọ lên hạ thể đối phương, thì thoảng lại dật ra tiếng rên rỉ sung sướng vô pháp kiềm nén.

“Ừm, Hằng... Dạ... Hoàng thượng... Ừ, thần rất muốn... muốn của Người... A... A... Dạ...”

Giai nhân đã nỉ non mời gọi như thế, Hằng Dạ vốn mơn trớn cũng đã đủ nhẫn nại cực hạn. Hắn mở toang nội khó Đồng Tuyết Khanh, đẩy hạ thể căng phồng lấp vào trong đường hoa nhỏ hẹp đã xa cách tự lâu lắm rồi.

“A, a, Hoàng thượng, lớn quá, ừ... Thần chết mất... A...”

Hai tay Đồng Tuyết Khanh bấu chặt tay vịn ghế, gò mông duyên dáng cũng trở nên căng thẳng.

Hằng Dạ im lặng hưởng thụ sự co siết và lửa rực của lối giữa, hắn khẽ dùng sức, đẩy trọn vẹn hạ thể vào sâu trong lối giữa ấm áp, nhẹ nhẹ di chuyển hông cao thấp theo biên độ nhỏ, để sức nặng Đồng Tuyết Khanh một lần lại một lần ép trên bụng hắn. Đường ruột vì bị tiến vào, sự căng thẳng được khoái cảm ma sát xoa dịu thành thả lỏng mềm mại, càng tặng cho thứ đó của Hằng Dạ sự phủ trùm và mút mát nồng nhiệt nhất, cơn tê dại chạy dọc toàn thân khiến những âm thanh khó nén mà bật vượt.

“Tuyết Khanh, chà, rất thích, lâu lắm chưa được dễ chịu thế này, a... Người càng thả lỏng thả càng thích hơn, a a... Chật quá, thật thoải mái...”

“Hoàng thượng, a... Đừng, đừng sâu vậy... Ừ, bên trong thần ngứa quá, rất... A... A... Tuyết chết mất, a... Ha...” Đồng Tuyết Khanh được Hằng Dạ cuốn đến cực khoái, lập tức đạt đỉnh cao trào, ngay sau đó đã lại bị xoay đảo vào vòng xoáy khoái cảm thứ hai.

Hằng Dạ nâng lưng eo Đồng Tuyết Khanh lên, chậm chậm đứng dậy, để đối phương chống xuống bàn gỗ, còn hắn nhanh chóng đưa đẩy vào từ đằng sau.

“A, Tuyết Khanh, mở chân thêm nữa nào, phù... Trăm chưa vào đủ sâu, đứng rồi, mở thêm nữa... Phù... Rất kích thích, sướng khoái lắm...”

Đồng Tuyết Khanh đón nhận sự xâm nhập bạo liệt đến từng đợt từng đợt, lỗ nhỏ xinh đẹp bởi khoan khoái mà thường xuyên co rút, gò mông nhẵn mịn được Hằng Dạ giữ vênh lên cao cao, theo từng cú đâm cắm, dịch thể phun ra đứt quãng của Hằng Dạ lơ lửng tràn xuống từ nơi mập hợp, càng khiến cho hai người cảm thấy trơn thích đến cùng cực.

Bên trong thân xác Đồng Tuyết Khanh hoàn toàn tê dại đến gần như đau buốt. Lúc này, Hằng Dạ vùi thứ đó của hắn vào tít sâu nơi tận cùng, ép phần bụng dưới kê lên gò mông xinh đẹp, chuyển động vòng tròn

bên trong, mỗi một lần chạm đến điểm mẫn cảm nhất đều được sẽ sàng mút nặn ma sát đáp lại, từng dòng mê đắm truyền khắp mọi góc ngách lỗ chân lông Hằng Dạ, hân khếp mắt, yên ả tận hưởng.

“Ừ, hư a... A... Hằng... Dạ... A, thần... Aaa... Chết mất... Tha cho thần đi...” Đồng Tuyết Khanh hiện giờ đã bị kích thích đến thần trí rối mòng, khoái cảm thống khổ loạn lạc làm y mệt mỏi chống đỡ.

“Đã lâu chưa có ai nói với trẫm lời này... Haaa...” Hằng Dạ gầm khê một tiếng, thúc vào thật sâu cái cuối cùng, kết thúc cơn ái tình cuồng nhiệt này.

Hắn tạm nghỉ một lát, rồi rút thứ hăng còn thừa gấp ra ngoài, tùy tay lấy gấm lau qua loa, chỉnh trang lại quần áo. Đồng Tuyết Khanh xoay người lại, eo nhỏ vô lực tựa vào mép bàn, mềm mại yên kiêu quăng cho Hằng Dạ một cái nhìn khiêu khích.

“Nàng ấy không thể thỏa mãn Người sao? Người cứ y chang đã phải nhịn lâu lắm rồi.”

Hằng Dạ cũng nhìn lại khinh miệt, “Người cũng đâu thể!”

“Vậy à? Vậy Người còn tới tìm thần làm gì?” Đồng Tuyết Khanh vẫn giữ nguyên nụ cười mê hoặc, bước đến bên giường ngồi xuống, ngược đầu hỏi.

“Trẫm muốn ngủ với ai thì ngủ, người dám nói không chắc?” Hằng Dạ bình tĩnh nói, mơ hồ mang theo cả sự lạnh lùng.

“Người ngủ cùng các phi tần, các nàng ấy không dám cự tuyệt, thậm chí còn cố mọi biện pháp để được hoài thai con Người. Nhưng thần ——” Nói tới đây, Đồng Tuyết Khanh thu ý cười lại, đứng lên nhìn Hằng Dạ, nhấn mạnh từng chữ từng chữ, “Không phải vì thần không dám cự tuyệt, mà là không muốn cự tuyệt. Hoàng thượng, thần nói rồi, thần sẽ không lừa dối trái tim thần!”

Đêm khuya ắng lặng, có hai người cũng ắng lặng nhìn đến đối phương. Nếu ông trời đã cho họ được gặp gỡ, hà cớ sao lại gây ra quá nhiều rối rắm và thương tổn dành cho họ nhường vậy? Có khi nào, Tam Sinh Thạch(2) của kiếp trước, thật sự đã ghi khắc lại vết tích mờ nhạt hay chăng?

“Người yêu trẫm không?” Hằng Dạ gồng sức để giữ cho khẩu khí mình vẫn lạnh nhạt không đổi.

“Thần không thể yêu Người.” Câu trả lời của Đồng Tuyết Khanh lại chỉ tương đương với lấp lửng, “Thần... Thần lấy tư cách gì để yêu Người đây? Thần có thể công khai nói rằng thần yêu Người sao?”

“Nhưng người dám công khai nói người yêu Hứa Nghiêm!” Hằng Dạ đập cái ‘chát’ lên mặt bàn.

“Vâng, nhưng... đó là vì, thần biết, huynh ấy yêu thần.” Sự chua chát đột ngột trào dâng trong Đồng Tuyết Khanh, y gắng gượng không chế giọng nói để thôi đi cơn run rẩy.

Câu chữ này đã vạch trần tất thấy nỗi niềm tủi hổ trong tâm can, bấy giờ Hằng Dạ mới vỡ lẽ, khoảng cách mà hai người họ không thể vượt qua ấy là điều gì.

“Hóa ra... Ha ha... Không phải vì hân...” Hằng Dạ chợt vô thức bật cười, song biểu cảm ngay tức khắc lại đông lạnh, “Đúng, người nói đúng. Trẫm không thể nói. Trẫm... không thể nói rằng, trẫm yêu một người con trai.” Đắng lòng thốt ra hiện thực, rồi hân lại nhìn về hướng Đồng Tuyết Khanh. Giọt nước mắt trong veo không ngừng lăn chã, khuôn mặt ửng đỏ đắm tình, đôi mắt thanh khiết chan chứa những bất lực và ưu thương lẫn khuất sau một tầng nước.

“Người nói trẫm phải thế nào mới tốt đây? Hả Tuyết Khanh ——” Hằng Dạ đi qua, dịu dàng ôm lấy Đồng Tuyết Khanh đang buồn bã rơi lệ, dịu dàng thả y xuống giường, dịu dàng nằm sấp trên người y.

Nụ hơi rơi xuống quá đổi nhẹ nhàng, liếm khê khàng. Hằng Dạ dùng động tác dịu nhẹ nhất từ khi sinh ra tới giờ để vào trong đối phương, dịch thể sau màn xúc cảm hồi nãy giúp cho sự kết hợp lần này diễn ra vô cùng trơn trượt, vô cùng mê hồn.

Hằng Dạ tiến sâu vào, hôn tha thiết, say đắm cảm thụ nhịp tim đập và âm thanh nức nở không ngớt từ đối phương.

Đồng Tuyết Khanh chưa từng được đối đãi quan tâm chăm sóc đến thế, y chỉ cảm thấy cơ thể y đang thả lỏng vô hạn, dễ chịu vô hạn, đặc biệt nơi động sau bị xâm nhập, dưới sự đưa đẩy từ chậm đến nhanh dần của Hằng Dạ mà luôn tự động run run co rút, khoái cảm xốc thẳng lên não.

“Ừ...” Đồng Tuyết Khanh bị cạ cạ đến cao trào, theo bản năng quẩn chặt đôi chân thuôn thả lấy vùng hông đang chuyển động của Hằng Dạ, con người tựa trái nho đen cầu xin khoan dung đôi nhìn hần. Lần đầu tiên Hằng Dạ biết để tâm đến cảm nhận đối phương, hần tạm dần khoái cảm đang cuộn trào nơi bụng dưới, ngừng nghỉ chốc lát, đợi đến khi Tuyết Khanh hòa hoãn hơn mới tiếp tục. Đồng Tuyết Khanh đương nhiên hiểu Hằng Dạ đã phải nhẫn nại biết bao nhiêu để “hạ hồng lưu tình”, nước mắt vốn đã nín, thời khắc này lại lần, không rõ là do hạnh phúc hay là do đau khổ.

Hồ hấp Hằng Dạ càng ngày càng dồn dập, sự tấn công cũng mỗi lúc một dữ dội và khẩn cấp. Hần đẩy đôi chân dài của Tuyết Khanh ra góc độ lớn nhất, mỗi một cú thúc đều đâm sâu vào điểm cực. Đồng Tuyết Khanh cắn chặt răng, tận sức níu lấy khăn trải giường, hàm răng trong lúc sơ ý cắn lên vai Hằng Dạ, thừa nhận sự đam mê trút lên người y từ vị quân vương dũng mãnh.

“Ừm, haaaa...” Hằng Dạ tận tình xả hết dục vọng chính mình, một giây ấy, hần ngỡ như rằng đã nói cho người bên dưới nghe hết tất cả tình yêu hần dành cho y.

Chả mấy chốc đã sáng hừng, Hằng Dạ thư thái tinh thần ra khỏi Từ Ninh cung. Trần công công đứng chờ hần nguyên đêm ngoài bờ tường bắt gặp vẻ hưng phấn lẫn thỏa mãn trên mặt chủ tử liền hiểu ngay mục đích Hằng Dạ đêm hôm ghé đến Từ Ninh cung làm gì.

“Chẳng rõ là cô cung nữ nào làm Hoàng thượng ưu ái thế, tới mức đêm khuya đến gặp giai nhân?” Trần công công xun xoe ướm hỏi.

“Rất nhanh rồi người sẽ biết thôi.” Hằng Dạ đáp trả mập mờ.

Đồng Tuyết Khanh bấy giờ đang nằm im ngất trên giường, toàn thân xụi lơ và hạ thể lâm râm đau nhức như vụng gào nhắc nhở y màn mãnh liệt lúc trước. Y biết, y có thể một lần nữa vượt lên khỏi chốn Hoàng cung vừa yêu vừa sợ này, song lực khống chế của Hoàng thái lẫn sự được sủng ái của Tây phi không hề dễ đối phó, y ngấm ngấm cân nhắc đủ đầy lợi và hại cùng cân cân quyền lực sẽ nghiêng về tay ai. Còn tình yêu, nó không thuộc phạm vi suy nghĩ của y nữa, cả Người và y đều chỉ là mối quan hệ lợi dụng, y thầm nhắc bản thân rằng không thể yêu Người, vậy thì cần gì phải lo lắng đến tình yêu này đây? Y quyết định từ hôm nay phải đối xử tốt với bản thân mình, bảo vệ mình, đây là chân lý duy nhất mà cuộc sống cung đình suốt hai năm qua đã dạy y.

Liên tục nửa tháng, Hằng Dạ đều vượt tường ghé thăm Từ Ninh cung. Ngay khi màn đêm buông xuống, tìm hần liền vô pháp chú tâm được bất kỳ điều gì, bất kỳ ai hết, những đêm ái ân dai dẳng làm hần khắc khoải. Đồng Tuyết Khanh không hỏi, không đề đạt gì, chỉ u buồn nhìn hần, chừng như cả thế giới chỉ có một mình hần mới là thật, chỉ có một mình hần mới đáng để ngóng nhìn. Ánh mắt này tuyệt đối không phải ánh mắt bậc thần tử nhìn quân vương, song sự nồng nàn trong đó khiến Hằng Dạ cảm giác mình là một con người chân chân thật thật, không cần phải ép mình tỏ vẻ đạo mạo hay trang nghiêm, hần chỉ là người tình và tri kỷ của người con trai xinh đẹp này. Khoảnh khắc ở bên Đồng Tuyết Khanh chính là khoảnh khắc Hằng Dạ thư giãn nhất.

“Người tin không? Từ hồi năm tuổi trẫm đã xem Chư Tử Bách Gia(3), lên tám đã có thể ngâm nga Mặc Tử(4), Lão Tử(5), đến năm mười tuổi sẵn sàng đơn thân độc mã cưỡi ngựa săn bắn.” Hằng Dạ vuốt ve bờ vai hơi ẩm mồ hôi của Đồng Tuyết Khanh, mỉm cười tường thuật.

. / .

Chú thích:

1. Sao Bắc Đẩu còn gọi là Bắc Đẩu tinh hay tên tiếng Trung Quốc đầy đủ Bắc Đẩu thất tinh là một mảng sao gồm bảy ngôi sao.

Mảng các ngôi sao này tạo nên hình ảnh giống cái đầu (đẩu) hay cái gàu sòng hoặc cái xoong và nằm ở hướng bắc vì vậy một số nước gọi nó là sao Bắc Đẩu.

Trong hệ thống các chòm sao Trung Quốc, Sao Bắc Đẩu là bảy ngôi sao mang hình ảnh cái đầu. Do chúng nằm ở hướng Bắc nên còn gọi là Bắc Đẩu thất tinh. Bốn ngôi đầu tạo thành một tứ giác gọi là Đẩu khô, ba ngôi sau tạo thành cái đuôi gọi là Đẩu thực. Ngoài ra còn một ngôi sao nằm sát bên cạnh ngôi sao ở giữa của Đẩu thực, được coi là sao phụ, gọi là Phụ tinh. Mỗi ngôi sao được đặt một tên riêng, theo thần thoại Trung Quốc thì tại mỗi ngôi sao có một vị Tinh quân trông coi. Mỗi vị Tinh quân đó lại có một tên riêng.

Từ trái qua phải: Dao Quang (Phá Quân) – Khai Dương (Vũ Khúc) – Ngọc Hoàn/ Thiên Hành (Liêm Trinh) – Thiên Quyền (Văn Khúc) – Thiên Cơ/Ky (Lộc Tồn) – Thiên Tuyền (Cự Môn) – Thiên Xu (Tham Lang).

2. Tam Sinh thạch

Trong truyền thuyết dân gian từ xa xưa kể rằng: Người ta sau khi chết muốn được đầu thai trở lại làm người, linh hồn người chết phải đi xuống Âm Ty Địa Phủ, nơi có cõi U Minh Hoàng Tuyền, đi đến Vong Xuyên hà (sông Lãng Quên) đi qua cây cầu bắc ngang sông là cầu Nại Hà, qua hết cầu Nại Hà sẽ đến Vọng Hương đài, nơi đó có một lão bà phân phát Mạnh Bà thang (canh Mạnh Bà) cho các vong hồn.

Đầu cầu Nại Hà cũng có một tảng đá lớn được gọi là Tam Sinh thạch, trên đó có ghi lại tiền kiếp hậu sinh của mỗi linh hồn. Trước khi đầu thai linh hồn sẽ lên Vọng Hương đài để một lần cuối nhìn lại gia đình thân bằng quyến thuộc của mình, sau đó uống Mạnh Bà thang sẽ quên sạch các chuyện vui buồn ở kiếp trước. Một kiếp trăm luân mới lại bắt đầu.

Tam Sinh là kiếp sống trước, cuộc sống hiện tại và kiếp sống tương ai theo Phật giáo. Lý Thuyết Phật giáo cho rằng trong Vô Minh sinh mệnh là vĩnh hằng, cho nên sinh mệnh có luân hồi, chuyển thế. Kiếp trước là nhân, hiện đời là quả, tương lại là duyên. Nhân duyên tụ hợp, nợ tình, oan trái... đều ghi rõ trên Tam Sinh thạch, “Tam sinh hữu hạnh”.

(thú thực là không định lấy cái ảnh này làm minh họa vì nó đầy... rêu @_@ mà rêu là 1 trong những thứ tổ kinh tởm nhất trên đời T_T cơ mà lại có mỗi nó có vẻ âm u huyền bí chứ mấy bức Tam Sinh thạch tổ tìm được toàn rực rỡ long lanh bên cạnh tiên nữ hay Phật ==)

3. Chư Tử Bách Gia là cách gọi chung của các trường phái tư tưởng khác nhau thuộc thời kì chứng kiến sự mở rộng to lớn về văn hóa và trí thức ở Trung Quốc kéo dài từ 770 – 222 TCN, trùng khớp với giai đoạn Xuân Thu Chiến Quốc hay còn gọi là thời đại hoàng kim của tư tưởng Trung Quốc và thời kì trăm nhà đua tranh (bách gia tranh minh), lưu truyền rộng rãi nhất gồm có Nho Gia, Đạo Gia, Âm Dương Gia, Pháp Gia, Danh Gia, Mặc Gia, Tạp Gia, Nông Gia, Tiểu Thuyết Gia, Tung Hoành Gia @_@

4. Mặc Tử, tên thật là Mặc Dịch, người nước Lỗ, thời Chiến Quốc. Ông sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình tiểu thủ công (khoảng 478 – 392 TCN). Ông là người vốn gần gũi thực tế xã hội với người nhân dân lao động.

Học thuyết Mặc Tử đã nêu lên gồm 10 chủ trương lớn (có thể nói là mười cương lĩnh chính trị của ông), nội dung được chia thành mười loại: Thượng Hiền, Thượng Đồng, Tiết dụng, Tiết táng, Phi lạc, Phi mệnh, Thiên chí, Minh quỹ, Kiềm ái, Phi công.

Học thuyết Mặc Tử vốn có 71 thiên. Ngày nay còn giữ lại được 53 thiên trong đó có hai thiên Kinh thượng và Kinh hạ là do ông viết, còn lại phần lớn là do các đệ tử, học trò dựa theo lời nói, bài giảng và những việc làm của ông và các học giả Mặc Gia, ghi chép chính lý thành sách.

5. Lão Tử (cũng được chuyển tự thành Lao Tzu, Lao Tse, Laotze, Laotsu, và một số cách khác) là một nhân vật chính yếu trong triết học Trung Quốc, sự tồn tại của ông trong lịch sử hiện vẫn đang còn được tranh cãi. Theo truyền thuyết Trung Quốc, ông sống ở thế kỉ 6 TCN. Nhiều học giả hiện đại cho rằng ông sống ở thế kỉ 4 TCN, thời Bách Gia Chư Tử và thời Chiến Quốc. Lão Tử được coi là người viết Đạo Đức Kinh – cuốn sách của Đạo giáo có ảnh hưởng lớn, và ông được công nhận là Khai tổ của Đạo giáo (Đạo tổ).

Tác phẩm của Lão Tử, cuốn Đạo Đức Kinh, là một tác phẩm triết học kinh điển, một trong những cuốn chuyên luận đáng chú ý nhất trong lịch sử triết học Trung Quốc. Nó là kiệt tác được cho là của ông, đựng chạm tới nhiều vấn đề của triết học trong quan hệ giữa con người và thiên nhiên, “người thuận theo đất, đất thuận theo trời, trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo tự nhiên”, rằng con người cần sống hòa hợp với

thiên nhiên và tạo hóa, tuân theo quy luật của thiên nhiên, tu luyện để sống lâu và gần với Đạo.

23. Chương 23: Chương 23

“Thần tin! Nhưng trong cung vẫn cho rằng công khóa Tứ hoàng tử nổi trội hơn hẳn, phải không?” Đồng Tuyết Khanh nghiêng đầu, thẳng về thích thú hỏi ngược lại, cuộc tình ái mới trôi qua làm y mệt nhoài tựa vào ***g ngực rộng lớn của Hằng Dạ.

“Trẫm dĩ nhiên không để chúng mò ra. Mẫu thân Đức phi của Tứ hoàng huynh vốn được phụ hoàng sủng ái ngút trời, hòng nâng con lên mà mụ ta hãm hại mấy huynh đệ bọn trẫm. Trẫm vẫn luôn giấu giếm thực lực, bằng không trước khi mụ ta thất sủng, trẫm sẽ rất khó được yên ổn.” Lần đầu tiên Hằng Dạ tâm sự về những tranh đấu cung đình của hắn. Những lời này đều là tin tức thất kinh bậc nhất Hoàng thất.

“Thế nên sau khi Đức phi thất sủng, Người lập tức trở nên xuất sắc và ưu tú vượt bậc. Và Tứ hoàng tử đã thua thê thảm trong cuộc đánh giá chót cùng.”

“Được làm vua thua làm giặc! Khoảng thời gian phụ hoàng sắp sửa chọn người thừa kế, mọi hành động của người đều trở thành cạm bẫy của đối thủ. Tứ hoàng huynh chỉ vì một trò hề mà xích mích với cung nữ chứng minh hắn không có tư chất làm Thiên tử.” Hằng Dạ lạnh lùng mà rằng. Đồng Tuyết Khanh không khỏi thấy lòng rét buốt, y vẫn chưa biết thì ra vị quân vương trẻ tuổi này lại khôn ngoan và nhìn xa trông rộng đến vậy.

“Tất nhiên, lần đó gặp được ngươi là gạt hái lớn nhất của trẫm. Còn về phần hoàng huynh, hắn sớm muộn gì cũng phải bại dưới chân trẫm.” Hằng Dạ nhìn ra được sự im lìm của Đồng Tuyết Khanh bèn cười cười đầy ý tứ, càng tăng thêm độ mạnh ôm choàng thân mình mảnh khảnh.

“Hoàng thượng, thần mệt lắm rồi.” Đồng Tuyết Khanh thoái thác cái ôm của Hằng Dạ, chuyển mình xoay sang hướng khác.

Hằng Dạ dính sát mặt vào tấm lưng trơn láng của đối phương, bàn tay to bản nhẹ nhàng mơn trớn đầu ngực kiều diễm, “Mọi thứ của trẫm đều mãi mãi không chạy đi đâu được, Tuyết Khanh, ngươi nói có phải không?” Vừa cúi đầu rù rì, vừa ấn xuống một dấu hôn độc tài trên cằm thon nhỏ.

“Buổi hoàng hôn hôm ấy đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, Dạ... Chúng ta không thể trốn thoát khỏi trò đùa của số phận...” Đồng Tuyết Khanh rầu rĩ đáp, “Thần sao có thể đối kháng thiên ý đây...”

“Cũng không thể đối kháng trẫm.” Hằng Dạ kiên quyết nói, theo phản xạ càng ôm chặt y hơn, “Trẫm không muốn để ngươi đau lòng thêm nữa...”

“Hoàng thượng... Dạ...” Đồng Tuyết Khanh nghẹn ngào, gọi lên cái tên người người kiêng hù, chuyển mặt qua rúc vào lòng Hằng Dạ, nước mắt đầm đìa, bết tắc, chất ngất.

Ánh trăng sáng ngời thả mình xuống nền nhà trước giường, đêm hè oi ả, văng vẳng tiếng chim rả lên những âm thanh nào nề càng thêm phần yên ắng và lắng đọng. Số phận là tấm màn bủa giăng mà không một ai hay biết sự an bài của nó, Đồng Tuyết Khanh chỉ có thể sít sao nương tựa vào vòm ngực của vị chủ tể vạn dân này, ngoại trừ Người, y còn có thể dựa vào ai?

Từ sau khi Hoàng thượng đêm đêm ghé đến, Hoàng thái hậu không còn sai phái Đồng Tuyết Khanh làm việc gì. Như phi nén chịu nổi ganh ghét cuộn trào để đứng một bên quan sát sự phát triển tình thế. Việc duy nhất làm nàng ta vui mừng ấy là gần đây, nghe nói Tây phi cứ bồn chồn bất an, khó ăn khó uống, ngay cả thai khí cũng bị ảnh hưởng.

“Trần công công, ngươi nói cho ta biết đi, rốt cuộc Hoàng thượng đi đâu vậy?” Tây phi chất vấn Trần tổng quản.

“Quý phi nương nương à, lão nô cũng tiết không biết gì hết! Về đêm Hoàng thượng làm gì chẳng nói cho ai cả, lão nô cũng chịu!” Trần tổng quản đỏ tía mặt mày, giải thích.

“Ta thì không sao, nhưng còn đứa bé, còn chưa ra đời mà đã thất sủng. Không có sự chở che của Hoàng thượng, mẫu tử chúng ta chết không nơi chôn cất...” Tây phi ảo não, nước mắt không khỏi tuôn rơi.

“Nương nương, xin nương nương đừng quá đau buồn, sẽ ảnh hưởng đến Long thai. Lão nô sẽ nhắc nhở Thánh thượng.”

“Ta thay mặt đứa bé cảm ơn người!” Tây phi cảm kích liền khom người xuống.

“Lão nô không nhận nổi đâu ạ, Tây phi cứ thoải mái nghỉ ngơi đi, trong bụng nương nương chính là Thái tử à nha!” Trần công công nghiêm túc trấn an Tây phi hết sức có thể, sinh tử vinh nhục sau này của lão ta phụ thuộc hết vào đây đây.

Tối muộn, thời điểm Hằng Dạ đứng dậy khỏi chồng tấu chương cao ùn ùn, Trần công công chớp ngay thời cơ, thưa lời báo cáo tình trạng Tây phi mấy ngày nay.

“Hoàng thượng, sức khỏe Tây phi gần đây không tốt, ăn không vào.”

“Các người không hầu hạ nàng ấy tốt à? Bộ ngự y không đến khám thường xuyên hay sao?”

“Nhưng... Điều Tây phi khuyết thiếu chính là ân trạch của Hoàng thượng! Nương nương vì nhung nhớ Người mà cơm nước không màng ạ.”

Hai đầu lông mày Hằng Dạ nhíu tít.

“Được rồi, bãi giá Thê Hà cung.”

Ngọn đèn dầu phát ra ánh sáng nhỏ xíu như hạt đậu, Đồng Tuyết Khanh khẽ khàng uống trà dưới ánh đèn heo hắt. Cửa ‘xoạch’ mở, theo thói quen, y đưa mắt về phía người tới, không ngờ lại là Hoàng thái hậu và Như phi.

“Khỏi cần kinh ngạc, đêm nay Hoàng thượng sẽ không đến, Người đến Thê Hà cung rồi.” Như phi nói đầy ý tứ mai mỉa.

Đồng Tuyết Khanh nhanh chóng thu sự ngạc nhiên lại, pha trà cho Hoàng thái hậu và Như phi.

“Không sao cả, dù sao cũng có người uống trà của thần.”

Hoàng thái hậu âm thầm đánh giá y, nhắc trà lên uống một hớp.

“Những gì chúng ta đã hợp tác, người chớ quên mục đích cốt cùng khi ai gia cho người lần thứ hai được sủng ái. Tây phi rất ranh ma trò dụ dỗ, hiện giờ ả lại giả bệnh, Hoàng thượng sẽ rất khó thoát thân.”

“Nàng ấy ốm, thần cũng ốm được mà.” Đồng Tuyết Khanh liếc hờ mắt sang Hoàng thái hậu, thản nhiên nói.

Lúc này mới như trút được gánh nặng, Hoàng thái hậu bèn thở phào nhẹ nhõm. Bà ta cứ sợ da mặt Đồng Tuyết Khanh mỏng sẽ cứng đầu làm vẻ thanh cao mà không biết đường chủ động mưu kế.

“Thái hậu không cần bận lòng, tiểu thần tự biết chừng mực.” Đồng Tuyết Khanh nói cứng, “Hắn tai mắt của Thái hậu cạnh Tây phi chắc đông lắm, nhưng thần không mong lúc nào thần cũng kè kè bị người khác giám thị, hy vọng Thái hậu thông cảm.”

“Ai gia hiểu. Như phi, chúng ta đi thôi!” Hoàng thái hậu cố nhịn cái dáng vẻ kiêu ngạo của Đồng Tuyết Khanh, chỉ phất tay áo bỏ đi.

Đồng Tuyết Khanh thông thả bước ra ngoài Từ Ninh cung. Đêm nay có phần oi bức, thậm chí sao trời trên cao cũng đều uể oải chớp nháy, đột nhiên y cảm thấy lòng mình cay đắng biết bao. Y có thể mượn tượng, Hằng Dạ sẽ thân thiết ngắm nhìn Tây phi cỡ nào, còn cả đứa con chưa ra đời của họ, Người sẽ dịu dàng vuốt ve tay nàng ta, vui vẻ cùng nhau đoán xem là công chúa hay hoàng tử...

Y lặng lẽ bước vào một hồ nước độ sâu vừa một người đứng, để nước hồ mát mẻ làm nguôi đi thân thể và dục niệm nóng bừng của mình, mãi đến khi rùng mình một cái, y mới mệt mỏi đi lên, trở về phòng.

Nằm trên giường, dẫu cho hết sức lạnh, y cũng không định thay ra bộ quần áo ướt đầm. Quả nhiên, khi bình minh còn chưa ló dạng, y đã cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, đầu rèm rèm đau, cả người nóng hầm hập.

“Chườm đá, nải nướng, nhờ lấy giùm Tiểu Tuyết túi chườm đá với ạ!” Mông lung mờ ảo, dường như được nghe thấy giọng nói quen thuộc nọ.

Y quơ quào thử mấy cái trong không trung. Lần nào bị sốt y đều mù mờ gắng sức tìm cho bằng được bàn tay to của huynh ấy, có thể, cả cơ thể và tinh thần mới đỡ phập phù lênh đênh giữa cơn đau mỗi và nóng cháy tưởng chừng vô tận này.

Thế nhưng lần này, y chẳng quơ được bất kỳ thứ gì hết.

“Hứa ca ca...” Y lí nhí gọi, thế rồi bắt đầu bật khóc nức nở, “Đệ sợ lắm...”

“Hứa Nghiêm đã trở thành đầu mục hắc đạo nổi tiếng kinh thành rồi, quan phủ đang ráo riết truy nã...” Câu nói của Lưu Tiên bắt thần lại phang phảng bên tai.

Nhưng Đồng Tuyết Khanh biết, nếu y ôm, Hứa Nghiêm chắc chắn sẽ đến thăm y, kể cả có phải mạo hiểm nguy nan khổng lồ.

“Huynh ấy nhất định sẽ đến, chúng tôi nhất định sẽ gặp lại.”

Nghĩ và khóc, nghĩ xong lại khóc, cuối cùng Đồng Tuyết Khanh thiếp liệm đi.

Khi trời sáng hửng, Từ Ninh cung bắt đầu xao xáo tiếng người nói, tiếng đi đi lại lại. Đồng Tuyết Khanh thật chẳng còn hơi sức đâu để ngồi dậy nữa rồi. Y không muốn cử động nữa, chỉ mong cứ nằm yên vĩnh viễn thế này đi thôi, không cần phải nghĩ về Hứa Nghiêm, không cần phải nghĩ về vị quân vương ngang ngược hôn ngấu nghiến y kia nữa, không cần phải nghĩ về ánh mắt nanh nọc xía xói chăm chăm vào y từ Hoàng thái hậu...

Lúc này Hằng Dạ đang ở tại Thê Hà cung, không cách chi thoát nổi Tây phi thù mị.

“Thần thiếp không biết, cả ngày hôm nay Hoàng thượng phải ở cùng thần thiếp cơ.” Vành mắt Tây phi hoe đỏ, vùng vằng yêu cầu.

“Được được, nhưng tảo triều hôm nay không thể không đi, tấu chương không thể không phê nha!” Hằng Dạ nuông chiều ôm Tây phi, dịu dàng khuyên nhủ.

“Thần thiếp sẽ phê cũng Hoàng thượng, để cho đứa bé được ngắm nhìn phụ vương nó nhiều hơn, sau này lớn lên sẽ càng anh tuấn nữa!”

“Vậy còn ra thể thống gì?” Hằng Dạ thoáng chau chặt mày lại.

Nước mắt Tây phi thế là lại rơi tức tưởi.

“Được rồi được rồi, trăm sẽ kêu Trần tổng quản mang hết tấu chương đến đây phê, được chưa!”

Hằng Dạ quả tình không đành lòng nhìn mỹ nhân sụt sướt.

Suốt đến khi thái dương lặn mình rồi, Hằng Dạ kiểm cố đi tản bộ mới thoát thân được, vô duyên vô cớ lại bước đến trước Từ Ninh cung. Không một giây lưỡng lự, hần lập tức đi vào hậu viện nơi dành cho thị vệ ngủ nghỉ.

Đẩy cánh cửa kia ra, sừng sốt vì trong phòng tối om, mặt Đồng Tuyết Khanh đỏ bừng, nhắm nghiền mắt, nằm trên giường không nhúc nhích, một cơn sợ hãi vô danh trào dâng trong lòng Hằng Dạ.

“Tuyết... Khanh...” Hần vươn tay xoa lên má y, may quá, vẫn còn thở yếu ớt, song nóng dữ dội.

Hằng Dạ tức tốc ôm y lên, lao thẳng trở lại tẩm cung, cả đám cung nữ thái giám cũng vội vàng theo sát.

“Mau gọi ngự y tới!” Hằng Dạ quát lớn, chỉ cảm thấy tâm trí rối bòng bong, từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên khuôn mặt tuấn lãng bất phàm nọ bị xuất hiện sự vô thức cực đỉnh.

Đợi ngự y chẩn đoán một thôi một hồi cho Tuyết Khanh xong bèn khúm núm bẩm báo, “Muôn tâu Hoàng thượng, Đồng đại nhân do sốt cao quá mức nên sinh ra triệu chứng mê man, phải uống thuốc hạ sốt!”

“Vậy còn không nhanh nhen lên!” Hằng Tuyết Khanh sờ khuôn mặt đỏ hồng, nóng rực của Tuyết Khanh, lòng dạ như tan nát, “Mau, lấy Thiên Sơn Tuyết Liên(1) đến đây.”

“Vâng ạ, vâng ạ!” Tất cả ngự y guồng chân chạy đi làm việc, thuốc nhanh chóng được bê tới, run run rẩy rẩy đút thuốc trước khuôn mặt tái xanh tái mét của Hằng Dạ. Bởi quá cốong, Đồng Tuyết Khanh liền bị sặc, ho khù khụ.

“Bọn nô tài ngu dốt, các người chậm thôi, từ từ thôi!” Hằng Dạ tức giận đến nỗi đứng giậm chân bình bịch.

Vất vả lắm mới đút được hết số thuốc, vẻ mặt khó chịu của Đồng Tuyết Khanh ôn hòa đi nhiều, bất giờ ngự y mới thở phào nhẹ nhõm, xin phép lui xuống.

“Tối nay, Hoàng thượng, Người...” Trần công công dè dặt xin chỉ thị.

“Trẫm nghỉ ở tẩm cung, các người lui hết đi.”

“VẬY... CHỖ TÂY PHI...”

“Người tận tâm hầu hạ đi. Mấy ngày tới trẫm không có thời gian đến thăm nàng.”

Thấy nét mặt Hằng Dạ đã loáng thoáng sự mất kiên nhẫn, Trần công công bèn nhận lệnh rồi cuống quýt lui xuống.

Sau khi toàn bộ mọi người đều lui hết rồi, Hằng Dạ lẳng lặng ngồi bên giường, đường nhìn dừng tại gương mặt vì sốt cao mà đỏ gay của người nọ, đáy lòng chợt trỗi lên một cơn đau hết sức dỗi nhiên hấn chưa bao giờ có. Nếu không bởi hấn bỏ y lại tại một nơi xó xỉnh thì sao đến mức ra nông nổi y sốt cao suốt một ngày ròng mà không một ai biết đây?

Lúc này Đồng Tuyết Khanh khe khẽ mở ra cặp mắt xinh đẹp.

“Chỉ còn Người ở lại cùng thần thôi ạ?” Bên miệng cười nhỏn có vẻ bí hiểm.

“Cái gì? Người đã tỉnh từ lâu rồi à?” Hằng Dạ vội vàng khôi phục thái độ lạnh lùng, che giấu đi sự quan tâm ban nãy.

“Ngay lúc Người ôm thần, thần đã tỉnh rồi, nhưng xung quanh ồn ào quá, thần muốn khi thần mở mắt, chỉ cần nhìn thấy Hoàng thượng thôi.”

Đồng Tuyết Khanh suy yếu lên tiếng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười nhợt nhạt.

. / .

Chú thích:

1. Thiên Sơn Tuyết Liên

Từ lâu, nhiều người trong chúng ta đã nghe nói đến cái tên Thiên Sơn Tuyết Liên như một bảo bối trong trời đất. Trong sách kiếm hiệp và cả trong các game võ hiệp hiện đại, Thiên Sơn Tuyết Liên đều được coi như phương thuốc thần kỳ, có thể chữa được bách bệnh. Thực ra, thứ “kỳ hoa” này không phải chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng.

Tuyết liên, một đặc sản hiếm có của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3000 – 3500m so với mực nước biển. Những ngọn núi tuyết ở vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương – Trung Quốc chính là nơi mà người ta tìm thấy loài hoa này lần đầu tiên. Vì vậy, người ta đặt luôn tên cho loài hoa này là Thiên Sơn Tuyết Liên.

Thiên Sơn Tuyết Liên được phát hiện ra vào đời nhà Thanh của Trung Quốc. Học giả Triệu Học Mẫn đã ghi lại cảm xúc của mình về loại hoa này như sau: “Giữa vùng núi quanh năm bao phủ tuyết trắng lại có một loại hoa kỳ lạ. Loại hoa cánh trắng vàng, nhụy đỏ tím mọc trên tuyết trắng này thuộc họ nhà cúc nhưng bông lại to như bông hoa sen. Giữa tuyết lại có hoa và đây là đệ nhất mỹ nhân trên đỉnh núi Thiên Sơn”.

Loại hoa tuyết liên đã sớm được sử dụng trong y học từ hàng trăm năm nay. Tuyết liên có hình dáng yêu kiều. Người Tân Cương thường nói sở dĩ tuyết liên có một hình dáng yêu kiều như vậy là do nó được kết tinh từ gió, mây và tuyết. Tuyết liên có rễ màu đen, lá xanh và thường treo mình trên các vách núi. Dân tộc Hán đã coi loại hoa này là một loại dược phẩm quý chuyên điều trị bệnh phong thấp. Người Duy Ngô Nhĩ thì sử dụng nó trong điều trị các bệnh liên quan đến phụ khoa.

Hạt của loại hoa Tuyết liên chỉ nảy mầm trong nhiệt độ dưới 0°C và phát triển tốt nhất trong khoảng nhiệt độ là dưới -20°C. Nhưng trong 2 tháng đầu từ khi nảy mầm, loại hoa này có thể chịu được nhiệt độ 20°C. Mặc dù phải mất 5 năm mới nở hoa, nhưng một bông hoa Thiên Sơn Tuyết Liên lại có tuổi thọ đến 8 tháng. Đây là một điểm đặc biệt của Thiên Sơn Tuyết Liên này.

Trong các tiểu thuyết võ hiệp, tuyết liên được coi như một loại thuốc cải tử hoàn sinh và tăng cường công lực. Theo sách y học được ghi chép lại, tuyết liên có khả năng giải độc, chủ trị các bệnh liên quan tới phổi, bế kinh, thân thể đau nhức là các bệnh liên quan đến phong thấp. Người ta còn dùng loại hoa này để bồi bổ sinh lực cho đàn ông. Ngoài ra, tuyết liên còn có khả năng làm co tử cung, chính vì thế loại hoa này nghiêm cấm sử dụng cho phụ nữ đang mang thai vì nó sẽ dẫn tới xảy thai hoặc thai chết lưu khi sử dụng. Tuy nhiên, loại hoa này có tính nhiệt, khi ăn vào mồ hôi sẽ chảy nhiều. Có tin nói, sau khi ăn loài hoa này, người ta có thể cởi trần đi trong tuyết mà không thấy lạnh. Có những loại tuyết liên mang độc tố và trước khi sử dụng, người ta phải ép hết độc tố ra thì mới có thể sắc hoặc lấy làm thuốc.

Trong những nghiên cứu mới đây, các nhà khoa học nhận thấy Thiên sơn tuyết liên tính nhiệt cao, có tác dụng rất tốt đối với các trường hợp nhức mỏi do phong thấp thận hư hay suy giảm khả năng ***; phụ nữ kinh nguyệt không đều, thống kinh. Thiên sơn tuyết liên giàu Protein và các loại axit amin, có thể điều tiết được độ toan kiềm trong cơ thể người, có tác dụng tăng cường khả năng miễn dịch, chống mệt mỏi, chống lão hoá.

24. Chương 24

Y của thời khắc này thật tựa như một đóa sen trắng trải qua ngày hè mưa gió, có chút ủ rũ mệt mỏi, song lại tươi mát tinh khôi không gì sánh được.

Trái tim Hằng Dạ thế là lại rộn lên ‘thình thịch’, vươn tay gạt bớt mồ hôi ẩm ướt xoa khỏi mặt y, mãi vẫn không thốt ra lời nào.

“Trẫm không nên bỏ mặc người ở Từ Ninh cung, không có ai để mắt, sức khỏe người lại yếu ớt, trẫm...”

“Hoàng thượng không cần khó xử, khỏi bệnh rồi thần sẽ ra cung. Thần vào cung sắp được hai năm tròn, đáng nhẽ thời hạn thuế khóa lao dịch đã mãn, từ quan ra cung không có gì là không ổn.” Đồng Tuyết Khanh nói với vẻ xa xôi, sự bình thản thể hiện ra đây chất miễn cưỡng.

“Ái khanh sao lại nói thế? Quốc gia luôn luôn cần người, người ở lại cung nhậm chức mới là đúng đắn. Trẫm... sẽ có sắp xếp hết.” Hằng Dạ vội miệng nói, nghĩ sao mà cho rằng hắn sẽ thả y đi cho được?

Đồng Tuyết Khanh thoáng liếc mắt nhìn vị Hoàng thượng hăng hái còn đang đường bộ bộ dáng Cửu Ngũ Chí Tôn kia một cái, tình ý quyến rũ vô bờ đọng đầy trong đôi mắt phượng, trộm cảm mỗi dưới nhợt màu, tựa bày ra vẻ tha thướt.

Dáng dấp yêu kiều ấy nhất thời làm Hằng Dạ bưng bưng dục hỏa. Hắn bèn cầm lấy những ngón tay ngọc vừa thon vừa dài đang hâm hấp nóng kia.

“Ái khanh vẫn còn đang sốt nhẹ, không tính nghỉ ngơi à?” Hằng Dạ cực lực kiềm chế ham muốn của mình, thần sắc hơi rầu rĩ.

“Vậy ạ?” Đồng Tuyết Khanh dẫn dắt bàn tay to bản của hắn đặt lên cần cổ mịn nhẵn, “Nóng lắm ạ?”

Đầu ngón tay Hằng Dạ vừa tiếp xúc với da thịt mịn màng kia liền lập tức rơi vào sự cám dỗ trí mạng vô pháp trốn chạy. Hắn vạch tấm áo mỏng của Đồng Tuyết Khanh xuống, mút mát gặm cắn phần cổ trắng nõn như tơ lụa, xuống đến xương quai xanh khiêu gợi tình mỹ, rồi xuống tiếp cả đầu ngực đỏ thắm hơn nhiều so với bình thường nữa.

“Ừm ư... A...” Tiếng rên ngọt lịm, đứt quãng dật ra khỏi phiến môi anh đào hé mở, hai tay chống ra sau đỡ lấy cơ thể run run gầy yếu, đôi chân ngọc lại khó lòng điều khiển, tự động vòng quanh lưng hông săn chắc

của Hằng Dạ.

Bàn tay Hằng Dạ mạnh mẽ xé nát tấm áo mỏng manh của đối phương, đoạn nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh kéo bành ra ngoài, vùng kín xinh đẹp non mềm tức khắc bại lộ trong luồng không khí man mát.

“Hoàng thượng... Đừng...” Đồng Tuyết Khanh xấu hổ nhắm chặt mắt lại, nhưng lẽ tất yếu rằng y hiểu, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sau khi bôi dầu thơm làm trơn lên thứ đó, Hằng Dạ không chần chờ nhiều, tiến quân thần tốc.

“A, Tuyết Khanh, người nóng quá, trầm... Aa, chặt, rất tuyệt...” Hằng Dạ khoan khoái đến nỗi câu cú lúng củng, hông chuyển động càng lúc càng dồn dập, giữ lấy vòng eo mảnh mai của đối phương rồi dữ dội đẩy vào nơi sâu nhất.

“Ừ... Hoàng thượng... Dạ... Thần... Aaa... Aaaaa...” Đồng Tuyết Khanh đón nhận đau đớn quấy quện với khoái cảm mỗi một lần thúc sâu vào, nước mắt không nín được lăn dọc xuống, “Đau quá... Dạ... A... Nhẹ chút thôi...”

Hằng Dạ chỉ cảm thấy hạ thể được đường hoa nóng hổi của Tuyết Khanh bao vây đến dễ chịu không tả xiết, cơn kích thích ần ần dội vào hạ thể cùng toàn thân, eo nhỏ trong tay vì thích mà phát run nhè nhẹ, tuyệt thể dung nhan bởi đau nên lã chã nước mắt. Cả thấy những điều này thật sự thỏa mãn khôn cùng ham muốn ngược đãi và chiếm hữu của Hằng Dạ, hạ thân do đó càng thêm kích động và bành trướng, sự va chạm khiến cho khoái cảm cuộn lên không ngớt.

Không rõ đã trút bao nhiêu lần, Hằng Dạ mới ngừng đòi hỏi, ôm lấy Đồng Tuyết Khanh bấy giờ gần như vô lực thở dốc.

Lúc này hắn mới phát hiện, tiểu mỹ nhân đáng thương rã rời tới nỗi không thở nổi, hắn vội vàng khua khoáng cung nữ dọn dẹp quần áo và vải trải giường cho Đồng Tuyết Khanh, lại gọi ngự y đến.

“Y bị sao vậy? Có phải lại sốt dữ hơn rồi không?” Hằng Dạ lo âu han hỏi.

“À dạ —— Đồng đại nhân đỡ sốt rồi ạ, chắc, tại uống thuốc xong thì vã mồ hôi nhưng mạch đập lại kiệt quệ hết sức, là do lao lực quá độ —— Không biết ——”

“Vậy còn không mau kê mấy món thuốc bổ khí dưỡng thần đi!” Hằng Dạ không thềm nể mặt, cắt ngang lời lẽ chẩn bệnh dài dòng, lão này thế mà lại dám đi bảm báo hắn đã lâm hạnh quá độ người trên giường?

“Dạ, vâng ạ.” Ngự y rụt rè đáp, ngập ngừng một lát mới lại nói, “Thực ra thì, sức khỏe Đồng đại nhân...”

“Nói cứ nói đi, trầm xá người vô tội.” Hằng Dạ sốt ruột giục.

“Dạ! Mạch Đồng đại nhân cho thấy tim phổi đại nhân không hề nguôi dấu hiệu bị suy nhược, cứ thế này, chỉ sợ sẽ thành họa không chừng.” Ngự y cẩn thận lựa chữ, đồng thời lén lút quan sát sắc mặt Hằng Dạ, “Có vẻ là bệnh tật bẩm sinh, dùng thuốc bổ sung cũng khó mà hiệu quả. Quan trọng là... đại nhân phải để tinh thần nhẹ nhõm, nghỉ ngơi thích hợp, không nên bị... lao lực quá.”

Mặt Hằng Dạ tiết không thay đổi, nhưng nỗi đau chấn động xuất phát từ nội tâm vẫn lộ trần từ sâu bên trong đôi mắt anh tuấn, “Có nghĩa, các người không có biện pháp gì với tật bệnh của y?”

Ngự y bắt đầu run cầm cập, song vẫn phải trả lời, “Thiên Sơn Tuyết Liên là thuốc bổ đích đáng nhất, nhưng chúng chỉ mọc trên chỏm đá các mép vực không có người sống, mấy năm hiếm có rồi ạ!”

“Trong cung còn bao nhiêu viên Thiên Sơn Tuyết Liên?”

“Còn hơn mười hộp, mỗi ngày dùng một viên thì có thể dùng trong vòng bốn năm năm. Có điều Tây phi, và cả các nương nương sau này có Long chủng nữa, thuốc bổ cho các nương nương đều cần thứ thuốc này, nói vậy...” Ngự y trình bày rõ ràng tình trạng hiện tại của cung.

“Nói thế đủ rồi, Tuyết Liên kể từ nay phải được đặc biệt bảo quản, trừ phi được trăm ngự chuẩn, còn lại không được dùng cho đơn thuốc nào nữa. Trầm thân phong cho người làm thị lang hái thuốc cung đình, gia phong Thiên Hộ hầu, chuyên phụ trách thu gom Tuyết Liên. Người lập tức tổ chức nhân mã đến Thiên Sơn

hải thuốc, song song đó chỉ định mỗi ngày đưa một viên Tuyết Liên đến tắm cung.” (gia phong = phong cấp thêm chức tước, ruộng đất)

“Vâng, vâng, với cả, Tuyết Liên dùng cùng với sương sớm sẽ công hiệu hơn nhiều, thần sẽ lệnh cho đệ tử thu thập, đều đặn gửi tới.” Không đâu lại tự dừng được phong thưởng hậu hĩnh, lão ngự y mừng ríu rít, biểu hiện nhiệt tình.

“Được, người nhớ, chỉ cần Đồng Tuyết Khanh có thể khỏe mạnh, công lao các người trăm sẽ tạc dạ! Lui ra đi.” Hằng Dạ ôn hòa lấy vật chất để thu phục ngự y.

Hắn làm vua một nước, sáng nắng chiều mưa, đánh đâu thắng đó, nhưng người trên giường kia, aiiii, y thật sự không giống những kẻ khác mà.

Hằng Dạ một lần nữa trở lại bên giường, ngón trở miết qua vành môi nhợt nhạt. Đồng Tuyết Khanh uể oải mở mắt, chẳng ngờ lại bắt gặp được nỗi xót thương trong mắt Hằng Dạ.

“Vì sao lại nhìn thần như vậy, Hoàng thượng?” Đồng Tuyết Khanh mỉm cười, “Hình như thần đã ngủ lâu lắm.”

“Ngự y nói người suy nhược quá mức rồi, từ hôm nay, người sẽ ở Vị Ương cung, ngày ngày ngự y sẽ đưa thuốc bổ tới, người hãy nghỉ ngơi cho tốt, trăm... được nhìn người mỗi ngày là đã đủ vui.” Hằng Dạ cầm lấy bàn tay lạnh lẽo nọ, điềm điềm khuyên bảo.

“Vậy ngày nào Người cũng sẽ về tắm cung ư?” Đồng Tuyết Khanh mông manh hỏi với giọng bé con, sự u buồn lưu chuyển trong cặp mắt tựa thủy ngân đen dư sức khiến những kẻ ý chí sắt đá nhất cũng phải gật đầu.

Khoảnh khắc này Hằng Dạ mới phát hiện, bản thân mình làm Hoàng thượng trên đầu thiên hạ đã quá thừa lý trí, quá thừa cứng rắn, thế nhưng đến khi đối mặt với một sủng thần hiền lành như nước, diên đảo chúng sinh độ này, có tàn nhẫn mấy hắn cũng chẳng nỡ để y thương tâm.

“Đương nhiên.” Hắn khổng chế khao khát muốn được ôm chầm lấy đối phương, thận trọng gật đầu.

“Chà, thần muốn thăm Tuyết Nhạn, không biết... nó ổn không?” Thấy hiếm khi được dịp tâm tình Hằng Dạ tốt như bây giờ, Đồng Tuyết Khanh liền tận dụng đề nghị, “Nó tốt xấu gì cũng là em gái thần, liệu Hoàng thượng có thể...?”

“Tới giờ trăm vẫn chưa từng lâm hạnh cô ta, dạo này công việc cũng bẽ bộn, không hỏi thăm đến. Người có thể đi thăm thử xem, cô ta ở... Đông cung thì phải.” Bây giờ Hằng Dạ mới sực nhớ ra là có chuyện đó.

“Vậy thì, Hoàng thượng có thể cho nó ra cung được không ạ, nó vẫn chỉ là một con bé ——”

“Miễn nói nữa, cô ta đã được phong làm tần phi của trăm rồi, đây không thay đổi được. Cô ta —— và cả người, đều thuộc về trăm!” Khẩu khí Hằng Dạ cực kỳ cương quyết. Mơ đi hắn dễ dàng buông tha cho Tuyết Nhạn, bởi lẽ, cả hai người họ đều liên quan đến Hứa Nghiêm.

Đồng Tuyết Khanh sao mà không rành rẽ ý đồ Hằng Dạ cho được. Y hiểu lúc này thông minh nhất vẫn nên tránh đề tài này đi thì hơn.

“Yên tâm, trăm sẽ không bạc đãi các người.” Hằng Dạ cắt đứt sự yên lặng, vuốt lên mái tóc dài mượt của Đồng Tuyết Khanh, đoạn rời khỏi.

Hằng Dạ vừa đi, một đám cung nữ thái giám liền nối đuôi nhau vào, xắn tay dọn dẹp phòng ốc lộn xộn, Viên Viên cười sượng đứng bên cạnh Đồng Tuyết Khanh.

“Đồng đại nhân, chải đầu không ạ?” Viên Viên thưa hỏi như thường lệ.

Đồng Tuyết Khanh từ tốn ngồi xuống trước gương đồng, trông vào hình ảnh xinh đẹp của mình trong gương.

“Viên Viên, cô thấy ta thay đổi không?” Y bình thản hỏi.

“Không đâu ạ, đại nhân vẫn rực rỡ đến rung động lòng người như cũ!” Viên Viên cười tủm tỉm trả lời.

Đồng Tuyết Khanh cũng mỉm cười lại, y biết Viên Viên không nịnh bợ y, nhưng rồi chậm chậm, chậm chậm, người ngoài sẽ đều biết, y đã không còn là thiếu niên nhược quán ngưỡng ngấp, đơn thuần, không tranh không giành của những năm tháng xưa kia nữa.

Chỉnh trang xong, Đồng Tuyết Khanh đi đến Đông cung, đó là một ly cung tiêu điều tột bậc, tuy rằng kiến trúc đều mới song chỉ cần để ý thoáng qua, cung nữ đều toàn yếu ớt nua già. Y chậm rãi nhấc chân đi vào gian nhà chính, căn phòng trống hoác ngay cả gia cụ chỉnh tề cũng thiếu vắng.

Thiếu nữ đang chải đầu ngoái lại, rất chậm, rất chậm, vẻ mặt hiu hắt thật tựa như một bà lão.

“Tuyệt Nhạn, tam ca đến thăm muội.” Tiếng giọng Đồng Tuyết Khanh xót ran lên.

“Tam ca... Hu hu hu... Ca ơi!” Tuyết Nhạn đột ngột nhào vào y, khóc rống lên không khác gì một đứa trẻ con mới sinh, mọi nỗi tủi hổ cả loạt ào ào chảy theo nước mắt cô gái, thấm ướt ngoại bào tinh xảo của Đồng Tuyết Khanh, thật khó tưởng nổi trước kia vị thiên kim tiểu thư này vô ưu vô lự, ngây thơ hồn nhiên đến ngần nào.

Tuyết Nhạn khóc lâu một hồi rồi mới nâng lên tầm mắt hoe hoe đỏ, “Tam ca, huynh biết không? Muội sợ lắm, muội sợ muội sẽ bị nhốt nơi đây cả đời, sẽ không có ai tới thăm muội, không có ai trò chuyện với muội. Muội rất sợ, cứ thế mà già đi, cứ thế mà hết đời... Hu hu hu...”

“Biết mà, biết mà, chẳng phải huynh đến thăm muội rồi đấy ư? Muội sẽ không phải ở lãnh cung nữa đâu.” Đồng Tuyết Khanh nhè nhẹ vỗ đầu cô, mỉm cười an ủi.

Viên Viên lanh lẹ bê nước đến lau sạch nước mắt cho Tuyết Nhạn, hai huynh muội cùng ngồi trên ghế.

“Tam ca, muội xin lỗi... Muội có lỗi với huynh và...” Đồng Tuyết Nhạn nhớ ra sai lầm ngập trời cô đã phạm phải.

“Thôi, Tuyết Nhạn, mọi chuyện đều là quá khứ rồi.” Đồng Tuyết Khanh ngắt lời cô, “Muội không sai gì cả. Nếu là huynh thì huynh cũng sẽ làm vậy vì hạnh phúc của huynh thôi. Về sau muội hãy nhớ, trong cung này chỉ toàn những toan tính lọc lừa, chúng ta là huynh muội ruột thịt, phải đoàn kết, có thể chúng ta mới không bị vướng vào những đối trá đáng sợ.”

“Hoàng thượng...” Đồng Tuyết Nhạn không thể không nhắc tới vị chủ tử nắm giữ vận mệnh của họ.

“Hoàng thượng sẽ không giận muội đâu, Người sẽ đối tốt với muội. Dĩ nhiên muội phải biết cách lấy lòng Người, trong trường hợp muội được sủng ái ——”

“Không! Tam ca, muội không yêu người ấy đâu, Hứa đại ca ——” Đồng Tuyết Nhạn kinh ngạc ngẩng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt bình tĩnh của Tuyết Khanh.

Song lời cô định thốt lại bị Tuyết Khanh chặn lại.

“Không được đề cập tới tên Hứa Nghiêm, đặc biệt trước mặt Hoàng thượng!” Đồng Tuyết Khanh đánh mặt cảnh cáo muội muội, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ỉu xiu của Tuyết Nhạn rồi, y lại chẳng nổi, “Giờ muội đã là Tuyết phi của Hoàng thượng, muội chỉ có thể... yêu Hoàng thượng. Đã lâu huynh cũng không nhận được tin Hứa Nghiêm, muội đừng nghĩ đến huynh ấy nữa, chỉ tổ hại chết muội thôi.”

Đồng Tuyết Nhạn cúi gằm đầu, bỗng nhiên cảm thấy con người trước mặt cô xa lạ quá đối. Cô có thể đoán được Đồng Tuyết Khanh đã đạt được sủng ái từ Hoàng thượng lần thứ hai, nhưng cô cũng tự hỏi, tình yêu có thể quên đi được à? Thứ tình yêu khắc cốt铭心 tâm nhường vậy?

“Được rồi, muội hãy trang điểm ăn mặc thật đẹp, huynh sẽ dẫn muội đến Vị Ương cung. Vài ngày nữa là Trung thu tháng Tám, trong cung luôn tổ chức hội tiệc. Muội phải để cho toàn thể phi tần, cung nhân đều biết, sau này cung đình chính là thiên hạ của muội, của huynh!” Đồng Tuyết Khanh nói rõ ràng xong liền đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

“Ca ca, muội không rõ!” Đồng Tuyết Nhạn ngạc nhiên gọi lại.

“Rồi muội sẽ rõ nhanh thôi. Nhớ, ăn vận càng mỹ miều càng tốt, huynh sẽ sai người đưa trang sức tới.” Đồng Tuyết Khanh ngoảnh đầu, nhướn cười đầy ý tứ sâu xa.

Trung thu đêm đó, thiên duyên đã giăng sẵn, màn trời xanh sẫm không gợn một mây đen, vàng trắng tròn vành vạnh dịu dàng treo mình giữa vòm thình không, ánh sáng vàng vạc hiền hòa rơi trên các đình viện cung điện hào hoa lộng lẫy.

Vị Ương cung đỏ chót với những chiếc đèn ***g đỏ, ánh sáng tươi thắm thuần chất diễm lệ nâng cho một Vị Ương cung hắt hắt trở nên mỹ lệ khác thường. Hằng Dạ ngồi tại ghế trên cao đại điện, bên cạnh là Hoàng thái hậu và Tây phi đang mang Long chủng, cận thần cùng các Hoàng thân quốc thích phân ra ngồi ở hai hàng bên, kéo dài hơn mấy chục dặm(1), trên những chiếc bàn dài la liệt rượu ngon rượu thơm, những thức quả lạ trân quý, đồ ăn tinh mỹ.

Bên dưới đài là ca múa uyển chuyển, gảy đàn xướng thanh, đàn sáo réo rắt.

Các nhóm thần tử và Hoàng thân hồ hởi mời rượu cụng ly, chơi đoán số phạt rượu(2), Tây phi cũng mỹ mãn cười, chốc chốc lại vuốt ve phần bụng đã hơi nhô lớn của nàng, riêng chỉ mỗi Hằng Dạ và Hoàng thái hậu cứ phải gượng ép cười cười cho có lễ mà thôi.

“Hoàng thượng, sao hôm nay không thấy cự ái của con đâu cả?” Hoàng thái hậu cười hỏi.

“Thái hậu là chỉ?”

“Ấy, con cũng đừng giả hồ đồ thế chứ. Con ôm người ra khỏi Từ Ninh cung của ai gia mà chẳng thêm báo ai gia lấy một tiếng.” Hoàng thái hậu vứt cho Tây phi một cái liếc mắt, “Ai gia thấy đứa nhỏ đó khá ngoan ngoãn, chẳng như mấy đứa ngoại tộc nào đó, chả lường nổi bụng dạ mưu mô gì. Ai gia thật suy nghĩ vì thiên hạ Hán thất thôi.”

Hằng Dạ lặng yên một lát, hần nhanh chóng hiểu được lý do Hoàng thái hậu giúp đỡ Đồng Tuyết Khanh, vô luận thế nào, hần cảm thấy thật là thoải mái.

“Qua bên hậu phòng mời Đồng đại nhân ra đây.” Hằng Dạ bèn phân phó Trần công công.

“Vâng ạ!” Trần công công đáp.

Tây phi ngồi cạnh vẫn bất động thái gì. Từ sau khi Hoàng thượng tự mình ôm Đồng Tuyết Khanh ốm yếu ra khỏi Từ Ninh cung, chưa có ngày nào nàng có thể ngủ ngon giấc, song nàng chỉ gán hành động của Hoàng thượng là do nàng đang có thai trong người, không tiện thị tẩm.

Hiện nay mắt thấy Hoàng thái hậu cũng đứng về phe bên kia rồi, nàng không thể không kinh hãi.

Hồi chốc, Đồng Tuyết Khanh dẫn theo Đồng Tuyết Nhạn cùng đám ba cung nhân nữa xuất hiện dưới ánh lửa huy hoàng, trên đại điện bắt đầu ồn ã.

Ngay sau đó, mọi âm thanh đều vắng lặng xuống.

Tuyết Nhạn đứng cạnh Đồng Tuyết Khanh khiến toàn thể những ai có mặt ở đây cũng phải kinh diễm tột độ.

Bộ đồ gấm hoa hồng viền những tơ vàng mảnh, đầu đeo trâm cài hình phượng hoàng bay chín tầng mây, trang điểm trên mặt khéo léo nên nã, dưới ánh sáng nhu hòa tuôn chảy khắp cung đình, lớp da thịt càng hồng hào mịn màng tựa trân châu, có lẽ chỉ là đang tỏ ra trưởng thành và long trọng nhưng lại vừa dịp phụ trợ gấp bội cho nhan sắc tươi trẻ xinh xắn đang vào độ dậy thì cùng dáng người mê hoặc khiến người mơ màng ẩn ẩn sau bộ quần áo tha thướt kia.

“Úi cha, ai thế, tiểu mỹ nhân xinh xẻo quá đi.” Hoàng thái hậu sững sờ, bật hỏi.

Đồng Tuyết Nhạn trang nhã quỳ lạy hết sức tự nhiên, “Thần thiếp là Tuyết phi mới tân phong của Hoàng thượng, là ấu nữ của Thái tử giám đương nhiệm Đồng Phương, xin được ra mắt Hoàng thái hậu và Hoàng thượng.”

Hoàng thái hậu liền vỗ vạc, thôi ngạc nhiên mà quay sang cười lạnh với Hằng Dạ, “Quả tình là một dòng dõi tình anh, đến muội muội cũng là trang hồng nhan khuynh quốc.”

Hằng Dạ khẽ mỉm cười, nhìn kỹ hơn, mặt mày Đồng Tuyết Nhạn cũng có phần tương tự ca ca cô, thơm ngát lộng lẫy với hoa cỏ từ đầu đến chân. Trong khi đó, Đồng Tuyết Khanh bên cạnh lại cổ tình chỉ mặc

một bộ đồ lụa lam thẫm, đai lưng, phát quan đều một màu xanh ngọc nhờ nhờ, gương mặt trong suốt trắng nõn không dặm son phấn, khuôn cằm đầy đặn giờ phút này đã hơi gầy đi, nhưng đôi con ngươi không cần thêm bất cứ trang điểm nào cũng vẫn mê ly sâu xa khôn cùng, bất cứ ai sơ sẩy chạm phải nó đều sẽ bị giam nhốt, tựu trung lại thì quá sức mờ nhạt so với muội muội diễm lệ rực rỡ.

“Tuyệt phi, hôm nay trẫm mới phát hiện, nàng đúng là xinh đẹp không ngờ đó.” Hằng Dạ cười khen, “Bay đâu, ban thưởng cho Đồng ái khanh. Còn Tuyệt phi, nàng lên đây ngồi cạnh trẫm nào.”

“Hoàng thượng, ai gia mệt rồi, về cung trước đây, các người cứ thông thả vui vẻ.” Hoàng thái hậu tự giác lui xuống. Bà ta tính đi tìm Như phi, bàn bạc cận kề về sự phát triển thế cục.

Đồng Tuyết Nhận nép vào bên người Hằng Dạ. Ca múa mới này tạm dừng lại tiếp tục linh đình trở lại, Hằng Dạ ôm phi tần mới mà hả hê no say, trong khi sắc mặt Tây phi thì đã xám ngoét.

. /.

Chú thích:

1. Mễ

mét đó, nhưng chả biết Trung Quốc cổ người ta gọi mét là gì, chỉ biết thời cổ (tính cả châu Âu) thì nó còn được gọi là công xích hoặc mễ đột, nên dịch nguyên là mễ =__=

2. Chơi đoán số phạt rượu

Khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số mà người kia giơ, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà.

25. Chương 25: Chương 25

Đồng Tuyết Khanh ngồi dưới điện, thong dong uống rượu, xem ca múa, các đại thần chung quanh ân cần kính rượu han hoi y. Vốn tưởng Đồng gia thế là đã hoàn toàn đứt gánh rồi, ai mà dè, hẵng còn một muội tuyệt sắc vừa nhận được Thánh sủng xong, chả cần suy nghĩ nhiều về mối quan hệ giữa ba người, đằng nào cũng là mỹ nhân hồng nhan, sao mà không tận tình nịnh nọt tí cho được?

Lúc này chỉ độc có Hằng Tiến và Nguyên Thạch Linh là cười không nổi. Đồng Tuyết Khanh vừa ngồi một nơi nhấm rượu, vừa như có như không đảo mắt qua hai vị quý nhân hiển hách này, sóng mắt luân chuyển tập trung vào hai gương mặt nhẵn nhụi đó.

“Vì sao không uống rượu vậy? Tiểu Vương gia?” Ngay trong giây lát Hằng Tiến kinh ngạc thì Đồng Tuyết Khanh đã đứng sừng sững trước mặt hắn, “Nào, ta kính ngài một chén.”

Hằng Tiến im bật, ngửa đầu uống cạn chén rượu đầy.

Đồng Tuyết Khanh khẽ mấp má môi châu, dùng giọng nói muôn vàn khẽ khàng thắm thì với hắn, “Tữu lượng Vương gia tốt quá, ta thật thích, đêm nay ngài có rảnh không? Hậu hoa viên, hậu hoa viên tắm cung nhé.” Nói dứt cũng không đợi trả lời, chỉ cười khẽ rồi đi luôn, lúc đi ngang qua Nguyên Thạch Linh thì lạnh nhạt khinh bỉ liếc thoáng cái.

Nguyên Thạch Linh cảm giác huyết khí dâng lên, lòng cồn cào như ngồi trên đồng lửa, bất giác tu rượu ừng ực. Thế rồi, một nội thị tắm cung đến rầm rì báo tin bên tai hắn, sắc mặt hắn càng khó nhìn hơn.

Giờ phút này Hằng Dạ đang tâm trạng tốt lắm, Đồng Tuyết Nhận thẹn thùng ngồi im re một bên hệt như một con thỏ trắng ngây thơ, thế là lay động đến huyết khí Hằng Dạ.

“Muôn tâu Hoàng thượng, đã canh hai rồi.” Trần công công cung kính nhắc nhở bậc quân vương đang chênh choáng.

“Trẫm cũng nên nghỉ ngơi thôi, được rồi, bãi giá Đông cung!” Hằng Dạ nói rồi cầm bàn tay nhỏ bé của Tuyết Nhạn, bỏ đi.

Tây phi thỉnh lặng trông theo bóng dáng dần khuất của Hằng Dạ, lệ trong sẽ sàng chảy xuống, khẽ cắn răng, đoạn bước nhanh hồi cung.

Đổng Tuyết Khanh bấy giờ đã thoát khỏi sự vây quanh nịnh bợ của đám đông bèn phóng mắt về phía Long ý trông trơn, hài lòng nở nụ cười. Nào ngờ, cười xong, lòng lại cuộn cuộn đau nhói. Tự tay đẩy em gái vào vòng tay Hoàng thượng, chẳng biết là đúng hay sai?

Đền ***g Đông cung bập bùng, ấm cúng như xuân.

Hằng Dạ ngồi trên chiếc giường rộng rãi, sắc mặt say khướt ửng đỏ nhìn Đổng Tuyết Nhạn.

“Cởi áo cho trẫm.” Hằng Dạ ra lệnh.

“Vâng!” Tuyết Nhạn vụng về cởi hàng cúc áo.

Hằng Dạ bỗng chớp lấy tay cô, ánh mắt vì say mà mông lung lơ đãng.

“Người, đã từng, bị ai chạm vào chưa?”

Tuyết Nhạn thẹn mặt một lát, sau đó ngoảnh đi, “Chưa ạ!”

“Chưa — à?” Hằng Dạ bật cười, kéo dài âm điệu, “Thế, bây giờ người đang nghĩ tới ai?”

“Không nghĩ gì hết ạ. Dù sao, chúng thần thiếp cũng đều là của Người.” Đổng Tuyết Nhạn buồn bã đáp.

“Ha ha...” Hằng Dạ cũng không lấy làm giận, nắm mặt Tuyết Nhạn xoay qua, “Người biết không? Anh người cũng từng lạnh lùng như vậy với trẫm, có điều hiện tại — y không khác gì sủng vật phải ngoan ngoãn nằm trong lòng trẫm. Trẫm đã từng nói, không có gì là trẫm không chiếm được.”

Đổng Tuyết Nhạn nghe xong những lời này, bình thần tự cởi đai lưng, như thể tế phẩm thần thánh, nằm xuống giường.

Sự bình tĩnh và điềm nhiên như ấy lại làm Hằng Dạ tỉnh rượu phân nửa, đối diện với cơ thể non nớt trong trắng nhu thuận như thế, dục vọng thoang thoảng tiêu tan.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, Tuyết Nhạn lặng lẽ nằm đó, lông mi run run ánh lên một tia nước mắt, bóng lửa lung lay, lần đầu tiên từ khi Hằng Dạ cứng đờ không rõ duyên cớ.

Chả biết đã qua bao lâu, Hằng Dạ chẳng nói một lời, nhấc chân rời khỏi.

Đi giữa trời đêm đen mịt mịt, không hiểu có sao lại chủ động buông tha ôm ấp giai nhân. Dường như bất kỳ thợ săn nào cũng mang một nỗi lòng luyện tiếc khi bắt gặp một loài chim quý hiếm thì phải. Không! Sao có thể như vậy được? Sao lại mũi lòng thế chứ? Tưởng tượng đến đây, hần vội vàng dừng bước, kể đó, hần quyết định vứt sạch bách mọi suy nghĩ đi chỗ khác, vòng trở lại Đông cung.

“Hoàng thượng, Người?” Tiếng kinh hô của cung nữ làm Đổng Tuyết Nhạn đi ra từ trong buồng.

“Hoàng thượng, Người quay lại ạ?”

Hằng Dạ vung tay, ý bảo cung nữ lui ra, tiếp đó bế Đổng Tuyết Nhạn quần áo mỏng mảnh lên, đi vào trong phòng.

Uyên ương cùng gối chờ nắng rọi núi sớm, trăng sáng Trung thu vằng vặc giữa đêm hồng, chàng đắm người xinh.(1)

...

Trong ánh sáng u ám của Vị Ương cung, các cung nữ thái giám đều đã chìm vào giấc ngủ, Đổng Tuyết Khanh vẫn mặc nguyên xi bộ áo lụa mới rồi tham gia yến tiệc, thông thả bước từ cửa sau của cung đến hậu hoa viên, từ rất xa đã trông thấy bóng người phấp phồng thấp thoáng nọ.

“Tiểu Vương gia, ngài đã đến lâu chưa?” Đổng Tuyết Khanh khẽ hỏi.

“Chẳng hay Đồng đại nhân có gì chỉ giáo? Đêm thâu người vắng.” Hằng Tiến tà tà nhìn y, vờ vịt hỏi nghiêm túc.

“Hừ, muện vậy còn cho rằng ta bàn chuyện công việc ư? Vậy xin lỗi không tiếp được.” Đồng Tuyết Khanh trưng vẻ âm ỨC, xoay lưng toan đi.

“Ấy, người đừng đi chứ!” Hằng Tiến cuống quýt can y, vẻ mặt si mê van nài.

“Sao hả? Giờ mà ngài còn dám đông dài với ta.” Đồng Tuyết Khanh cười tươi như hoa nở, đôi mắt như trăng non cong cong mê hồn.

“Người không thích à? Tiểu hồ ly của ta!” Hằng Tiến đánh trống lảng cười cười, bàn tay vuốt ve gò má xanh xao trước mặt.

Đồng Tuyết Khanh bắt lấy bàn tay lỗ măng, cọ xát nó bên má, ánh nhìn dụ dỗ, nóng bỏng bắn về phía hắn.

Hằng Tiến chống lại sao nổi sự khiêu khích dấm tình thế chứ, liền ôm chầm lấy mỹ nhân, bắt đầu động thủ động cước.

Đồng Tuyết Khanh vờ trốn vờ hòa, rúc rích cười nhẹ.

Đúng lúc này, một bóng người nữa xuất hiện trước mặt cả hai.

“Lá gan người cũng lớn thật, người chưa rõ thân phận hiện tại của nó chắc?” Nguyên Thạch Linh chỉ trích Hằng Tiến mà nồng mùi ghen tỵ.

“Người, người mới to gan! Dám quấy rầy cuộc vui của bản Vương gia!” Bị ngắt chừng giữa lúc hưng phấn, Hằng Tiến cau có túm áo đối phương.

“Tiểu Vương gia, đây là ngài có ý gì? Ngài lại định bắt tay hắn ỨC hiếp ta như lần trước chẳng? —— Ngài, ngài từ giờ đừng có gặp ta nữa!” Đồng Tuyết Khanh tức thì òa khóc hết sức đáng yêu.

Hằng Tiến chứng kiến tình cảnh này, vừa phẫn nộ vừa đau lòng.

Thế là nhằm biểu đạt tấm chân tình của mình, hắn bắt đầu ẩu đả với Nguyên Thạch Linh, rất nhanh sau đó, hai tên này xông vào nhau đâm đá túi bụi.

Ngay thời khắc ren rối, một ánh sáng trắng nháng lên đình chỉ trận đánh này. Trên lưng Nguyên Thạch Linh thỉnh linh cảm một thanh kiếm dài, ngay tức khắc ngã sấp xuống.

“Đồng Tuyết Khanh, người?” Hằng Tiến khiếp sợ nhìn hung thủ đang đứng sau Nguyên Thạch Linh.

“Ta giúp ngài thôi mà, Vị Ương cung là nơi để các ngài náo loạn đấy à? Chưa kể, kiếm này chẳng phải của ngài ư?” Đồng Tuyết Khanh vỗ vỗ tay, nhàn nhã đáp trả.

Hằng Kiếm chợt dạ phát hiện phổi kiếm giắt bên thắt lưng mình, chả rõ tự chừng nào đã cắm ở sau lưng Nguyên Thạch Linh.

“Ta không hề có ý định giết hắn! Không đến nỗi thế đâu, Đồng đại nhân!” Hắn tự dối mình, nơm nớp lo lắng trông sang Đồng Tuyết Khanh.

“Không đến nỗi? Ngài dựa vào cái gì để mà thốt ra như thế? Ta nói cho ngài hay, ta hận nhất chính là sự nhục nhã từ con heo này! Hắn còn dám trơ trên đời tới nơi này bắt gian chứ! Ngài chịu được, nhưng ta không chịu được!” Đồng Tuyết Khanh lạnh lùng đay nghiến, con người đen mực xinh đẹp tựa thể sao ngàn nhấp nhoe trong bóng đêm, ngọn lửa báo thù rưới cho y một vẻ đẹp dị thường quỷ mị.

“Vậy, tính sao bây giờ?” Hằng Tiến liền tỉnh táo lại, hắn không sao kháng cự được lực quyến rũ như thế, “Ta có thể gọi tâm phúc đến xử lý.”

“Ngài nghĩ xem, hiện tại —— trị an kinh thành bất ổn, nhân tâm ngổn ngang, Nguyên thiếu gia hàng ngày luôn kiên cường phách lối gặp họa bỏ mình ngoài thành cũng là lẽ dễ hiểu, đúng chưa? Còn kiếm, ngài giao cho ta giải quyết là ổn.” Đồng Tuyết Khanh vén mớ tóc đen nhánh trước ngực, mỉm cười rút thanh kiếm rét buốt ra khỏi người Nguyên Thạch Linh, “Làm đi Vương gia, sắp sáng rồi, ta cũng nên quay về tẩm cung đây.”

Mọi thứ trong mắt mắt y đều chỉ thản nhiên như giẫm chết một con kiến.

Thời điểm không trung lập lờ sao Kim(2), Đồng Tuyết Khanh đã tắm gội ổn thỏa, ngồi trước gương, Viên Viên thay y chải tóc.

“Viên Viên, ta không giấu giếm cô chuyện gì, cô có sợ không?” Bất chợt Đồng Tuyết Khanh hỏi.

“Đồng đại nhân, ngài yên chí, Viên Viên trừ bỏ tận tâm hầu hạ ngoài, tuyệt đối sẽ không bép xép gì thêm.” Viên Viên tiếp tục công việc đang làm, bình tĩnh hồi đáp.

“Các cô gái trong cung cũng giống cô hết sao? Đã quá quen với những dối trá âm hiểm, giết chóc loạn lạc?” Đồng Tuyết Khanh nhìn cô gái bình thản như nước qua tấm gương, nhin không được bèn hỏi.

“Những cô gái khờ khạo không hề còn tồn tại trong Hoàng cung này nữa.”

Đồng Tuyết Khanh vỡ lẽ được những lời này, không khỏi ngừng cười, “Chà, Tuyết Nhạn sẽ khổ đây —— Con bé đơn thuần thẳng thắn quá, làm gì cũng nóng vội.”

“Lại nhắc Tuyết phi, chỉ cần được Hoàng thượng sủng ái thì hô mây gọi gió tha hồ mà, ngài chớ lo lắng quá.”

Đồng Tuyết Khanh tựa như có điều gì trỗi dậy, sắc mặt chợt tái mét.

. / .

Chú thích:

1. Uyên ương cùng gối chờ nắng rọi núi sớm, trắng sáng Trung thu vằng vặc giữa đêm hồng, chàng đắm người xinh:

Thuộc Nam Ca Tử · Phác Nhụy Thiêm Hoàng Tử – một thủ từ do đại văn học gia thời Đường Ôn Đình Quân sáng tác, miêu tả khung cảnh nam nữ hẹn hò.

Phác nhụy thiêm hoàng tử

A hoa mãn thúy hoàn

Uyên chằm ánh bình sơn

Nguyệt minh tam ngũ dạ

Đối phương nhan.

Hy Hy dịch =_=(xin lỗi, tui dịch thơ hơi kém cỏi)

Má thoa hoa nhụy, cổ đeo vòng vàng

Thổi hoa cài tóc, tóc xoắn dịu êm

Uyên ương cùng gối chờ nắng rọi núi sớm

Trắng sáng Trung thu vằng vặc giữa đêm hồng

Chàng đắm người xinh.

2. Sao Kim

vốn là một hành tinh chứ không phải một ngôi sao, gần mặt trời thứ nhì của Thái Dương hệ và thuộc loại hành tinh có đất và đá giống như Trái Đất. Với mắt trần, Sao Kim là thiên thể sáng thứ ba trên bầu trời, sau mặt trời và mặt trăng. Cấp sao biểu kiến của sao Kim biến đổi trong khoảng -4,6m đến -3,8m và được quan sát thấy dễ dàng nhất vào lúc trước khi mặt trời mọc hay sau khi mặt trời lặn, dẫn đến nhiều nền văn hóa cổ đại đã coi đây là hai ngôi sao riêng biệt.

Do đó khoảng thời gian sao Kim mọc trong truyện chính là lúc bình minh.

Từ trái qua phải: sao Kim – mặt trăng – sao Mộc.

Chữ Kim trong tên sao Kim do Trung Quốc đặt, dựa vào nguyên tố kim của Ngũ Hành (chứ mình gọi là sao Mai (bình minh) và sao Hôn (hoàng hôn). Trong thần thoại Trung Quốc, Thái Bạch Kim Tinh là tinh

chủ của sao Kim.

26. Chương 26

“Có chuyện gì thế ạ? Sắc mặt ngài sao tự nhiên xấu thế?” Viên Viên vội vã thả cây lược trong tay xuống, “Chết, hôm qua chưa uống Tuyết Liên.”

Đồng Tuyết Khanh thấy Viên Viên lúng túng quá mức, liền phì cười, “Một hai ngày không uống cũng không chết người được đâu mà sợ.”

“Không không, ngự y dặn riêng nô tỳ, chỉ cần một ngày không uống là sẽ —— Á.” Tự thức thời mình trót lỡ mồm, Viên Viên quỳnh quáng bịt miệng.

“Sẽ làm sao?” Đồng Tuyết Khanh hoài nghi xoay lại nhìn Viên Viên, “Ngự y chẳng nói gì với ta hết nhưng cứ thường xuyên đến đây hoài, ông ta nói gì với cô à?”

“Không có gì đâu ạ, chỉ là nói, cơ thể ngài yếu ớt, phải luôn luôn chú ý giữ gìn sức khỏe.” Mắt Viên Viên nhanh chóng ướt ướt, thật thà đáp.

Đồng Tuyết Khanh im lặng, “Cô tạm ra ngoài đi, ta cần suy nghĩ mấy việc.”

“Dạ.” Viên Viên lấy viên Tuyết Liên và nước sương ra rồi lui xuống.

Đồng Tuyết Khanh ngẩng ngửa hộp thuốc tinh xảo hồi chốc, đột nhiên cảm thấy bất khoan. Giờ phút này, y rất muốn, rất muốn được gặp Hằng Dạ, thế nhưng hễ nhớ đến nơi Hằng Dạ đang ở, nỗi khó chịu vô danh lại rục rịch sôi lên trong lòng.

“Viên Viên, đi mời Phó thống lĩnh Lưu Tiên đến đây.” Đồng Tuyết Khanh vội vàng đem suy nghĩ chuyển qua đại sự.

“À, phải, Lưu Tiên giờ là Tổng thống lĩnh rồi ạ.” Giọng nói hoan hỷ của Viên Viên vọng dần vọng dần trên dãy hành lang vắng.

Lưu Tiên bước vào Vị Ương cung với bộ mặt đầy áp lo nghĩ.

“Đồng đại nhân, cậu cũng thật biết chọn thời điểm, ta đang gặp rắc rối đây này!”

“Uống trà đi đã rồi kể, chuyện gì mà cũng làm khó được Lưu thống lĩnh huynh đây à nha.” Đồng Tuyết Khanh mỉm cười đẩy đến chỗ Lưu Tiên một chén trà thơm nước.

“Ôi dào, chuyện Hoàng thân quốc thích. Vụ Ngụy Đắc Chi còn chưa ra đầu vào với đầu thì lại thêm một tên Nguyên Thạch Linh lẫn ra chết nữa! Từ mờ sáng nay phát hiện được ngoài thành, người vẫn còn ấm. Ta cũng chưa dám báo cáo Thái hậu, hân ——” Đang nói thì dừng lời ở miệng, bởi vì hân kịp nhận thấy được thần tình khinh miệt của Đồng Tuyết Khanh, thế là sức nhớ ra việc Nguyên Thạch Linh đã mạo phạm Đồng Tuyết Khanh ngày ấy.

“Sao không nói tiếp, cái loại đó nên chết sớm hơn mới phải.” Cặp lông mày thanh tú nhướn lên, “Tôi cũng có mấy việc tính nói cho huynh, có lẽ có liên quan đến sự an toàn trong cung đây.”

“Chuyện gì?”

“Ừm thì, khoảng sáng nay Viên Viên có bắt gặp ai đó đào đất ở hậu hoa viên, rất chi mờ ám, tôi nghĩ tốt nhất nên báo lại với huynh một tiếng. Huynh hiểu đấy, đây là Vị Ương cung mà, nhờ may có sự gì thì huynh gánh nổi không đây.” Đồng Tuyết Khanh nhàn nhạt trình bày.

“Cũng phải. Ta sẽ dẫn người kiểm tra thử.” Lưu Tiên vội đứng dậy, “Thế Viên Viên dẫn đường nhé.”

Chẳng mấy chốc sau, thị vệ đã đào ra được một thanh trường kiếm lem luốc máu me tại một góc khuất hoa viên. Nhìn kỹ, thanh kiếm này rất mực đặc biệt và quý giá, trên chuôi kiếm còn khảm một khối ngọc đỏ tuyệt thế.

“Hình như chỉ có ngài ấy mới có thanh kiếm này, viên ngọc này là do tiên đế ngự ban...” Một thị vệ chợt thì thào.

Sắc mặt Lưu Tiên sầm sì tới cực điểm.

“Viên Viên, cô có nhìn rõ những người đó trông như nào không?” Lưu Tiên dò hỏi.

“Dạ, cũng mờ mờ lờ lờ, trời rất tối, chỉ có một người, tạng vóc tầm tầm, quần áo có vẻ rất hoa lệ, ban đêm mà còn có thể thấy chúng phát sáng ánh vàng lóng lánh.” Viên Viên cố gắng nhớ lại.

“Được rồi, Viên Viên, chúng ta về thôi, ắt Lưu đại nhân đã mừng tượng được ra rồi.” Đồng Tuyết Khanh đứng đỉnh lên tiếng, “Lưu thống lĩnh, huynh nhất định phải làm việc công bằng nhé, tôi sẽ luôn ủng hộ huynh.”

Y cười cười đầy ý vị, đoạn bỏ đi.

“Lưu đại nhân, sáng nay, vết thương trên người Nguyên Thạch Linh dường như cũng là trường kiếm.” Một thị vệ mở lời nhắc nhở.

Lưu Tiên phẩy tay, dặn dò nghiêm mật, “Chuyện hôm nay các người đừng để lộ ra ngoài, ta đi tham kiến Hoàng thượng ngay đây. Thu hồi hung khí cho các giám quan kiểm nghiệm, đồng thời hãy đi kiểm tra lại vết thương của Nguyên Thạch Linh.”

Đồng Tuyết Khanh không về thẳng cung luôn mà dè chừng đi tới Từ Ninh cung. Hấn tưởng tượng khung cảnh Hoàng thái hậu mất đi đứa cháu trai bảo bối, hã hê hết sức, bên cạnh đó cũng đưa cho Viên Viên một bức thư, nhờ cô gửi đến vương phủ Hằng Tiến hộ.

Sau khi nghe Lưu Tiên bẩm báo toàn bộ sự việc, sắc mặt Hằng Dạ tức thì trở nên đen dúa.

“Không liệu được Hằng Tiến dám xuống tay với Nguyên Thạch Linh. Hai đứa chúng nó bình thường quan hệ khá tốt mà.” Hằng Dạ lấy làm khó hiểu.

“Chuyện này, hạ thần không biết. Nhưng hung khí thì đúng là phối kiếm của Hằng Tiến vương gia ạ.”

“Điều tra kỹ càng hơn đi, người ——” Hằng Dạ đang nói thì bị ngắt ngang.

“Thái hậu giá lâm!”

Chỉ thấy Hoàng thái hậu mang theo một đồng ngoại thích ulla vào Cần Chính cung.

“Hoàng thượng, con phải là chủ cho ai gia nha!” Về bị thương tràn ngập khuôn mặt Hoàng thái hậu, “Linh Nhi của ai gia chết thảm quá! Huhuhu!”

“Sự việc vẫn đang được điều tra, xin Thái hậu nén đau thương.” Hằng Dạ tìm lời an ủi.

“Điều tra? Ai sẽ điều tra? Hung thủ là một Vương gia đó! Xảy ra chuyện rồi các người cũng không dả động tiếng nào cho ta biết!” Hoàng thái hậu nổi giận đùng đùng, “Nếu không phải Đồng Tuyết Khanh đến báo, chỉ e Linh Nhi cứ thế mà uống mạng như vậy... Huhuhu...”

“Đồng Tuyết Khanh?” Hằng Dạ nghi ngờ bắn ánh nhìn chòng chọc về hướng Hoàng hậu. Hấn hoàn toàn mù mờ, tự khi nào Đồng Tuyết Khanh lại biến mình thành tâm phúc của Hoàng thái hậu thể này.

“Được rồi, Lưu Tiên, người mau chóng bắt Hằng Tiến đi thẩm vấn!” Hằng Dạ hạ chỉ lệnh.

Nhưng một lúc sau, Lưu Tiên hồng hộc chạy tới báo.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, khởi bẩm Thái hậu, Hằng Tiến sau khi nhận được một bức thư thì đào tẩu mất rồi, hiện giờ đã mất tích.”

“Hoàng thượng, con nghe thấy chưa, giờ thì còn gì để nói đây?” Hoàng thái hậu phẫn nộ đến run rẩy, “Con còn không mau phát lệnh truy nã, truy nã tên hung thủ giết người đó!”

“Tất nhiên, hoàng tử phạm pháp đồng tội như dân thường!” Hằng Dạ tức tới nổi mặt mũi tím tái, phát Hoàng lệnh.

“Thư ai gửi?” Hằng Dạ lại hỏi.

“Hạ thần đã hỏi thăm, gia nhân đều nói chưa từng gặp, có thể là tai mắt của Hằng Tiến chăng.” Lưu Tiên trả lời.

“Aiiiiii, lắm chuyện đầu đầu quá!” Hằng Dạ tiến Hoàng thái hậu xong, liền quay qua xả giận với Trần công công.

“Vậy Người có ý định đi đâu giải sầu không ạ?”

“Thì đi —— Đông cung đi.” Hằng Dạ hơi lưỡng lự. Hắn vẫn không sao chấp nhận nỗi sự thật Đồng Tuyết Khanh đã bán mình cho Hoàng thái hậu, hắn cảm thấy người thiếu niên nguyên bản tâm địa trong sáng, thoát tục khỏi thị phi ấy dường như giờ đã thay đổi quá xá là nhiều.

Đương lúc Hằng Dạ giẫm lên ánh trăng bước vào Đông cung, hắn trông thấy Đồng Tuyết Nhạn đang cúi đầu đánh đàn, cô nhập thần gảy cầm huyền, ánh mắt mơ hồ dừng đến lò hương trước mặt, thật ưu mỹ thánh thiện một bức tranh thiếu nữ làm sao. Hằng Dạ lẳng lặng ngắm nhìn, lắng nghe, đến tận khi khúc nhạc kết thúc.

“Tuyệt! Phụ nữ Đại Hán chúng ta quả nhiên khác biệt di bang mà, am hiểu thơ văn, cầm kỳ thi họa. Xem ra, Đồng quốc giám đúng là biết dạy con nha!” Hằng Dạ tán thưởng, đi tới cạnh Tuyết Nhạn.

“Đa tạ Thánh thượng quá khen!” Đồng Tuyết Nhạn thoáng khom lưng xuống, phát tay lệnh người hầu dâng trà, “Thần thiếp chẳng qua chỉ học được chút ít cầm sắt sơn thủy mà thôi, còn thư kinh chân chính phải là các ca ca mới đúng.”

“Ồ, xem chừng sau này trăm nên đánh giá cao mấy Đồng khanh gia mới được! Ha ha.” Hằng Dạ bật cười.

“Trong số các ca ca, tam ca của thần thiếp là tài hoa nhất. Năm tuổi huynh ấy đã đọc thuộc Tứ Thư Ngũ Kinh(1), mười tuổi thông tri thiên văn địa lý, ngay cả Binh Pháp Tôn Tử(2) huynh ấy cũng thuộc lòng. Hoàng thượng không nên bỏ lỡ nhân tài này nhé.” Đồng Tuyết Nhạn trịnh trọng giới thiệu Đồng Tuyết Khanh, tự xưng làm Hằng Dạ nhất thời không biết đáp sao mới phải.

Hèn chi khi y xem tấu chương thay trăm lại nhanh chóng quyết đoán nhường ấy, hóa ra là... Hằng Dạ âm thầm nghĩ ngợi.

“Có điều, ý nghĩa của tam ca thần thiếp đối với Hoàng thượng e rằng lại không phải ở mặt công việc, đúng không?” Thấy Hằng Dạ yên lặng, Đồng Tuyết Nhạn bèn trực tiếp chạm đến mối quan hệ khó nói giữa hắn và Đồng Tuyết Khanh.

“Người sao phải luôn mồm nhắc tới y thế nhỉ, muốn chọc trăm cáu hay sao?” Hằng Dạ chỉ cười cười, “Đáng tiếc, trăm sẽ không so đo với một cô nhóc đâu.”

“À không, thần thiếp chỉ đoán nếu nói về huynh ấy, Hoàng thượng sẽ vui vẻ!” Những lời này càng thêm phần trắng trợn.

Nhưng Hằng Dạ lại không giận cô, trái lại, hắn cảm thấy cô gái này thật là dí dỏm và ngay thẳng quá chừng.

“Tốt, trăm không đối đáp với nàng được. Nàng đồng ý theo trăm ra ngoài đi dạo không?”

Không nghĩ rằng Hoàng thượng ngày ngày hỷ nộ vô thường, duy ngã độc tôn lại khoan dung với mình như thế, Tuyết Nhạn dâng lên niềm vui và hư vinh thiếu nữ, vênh miệng, ngọt ngào cười, kéo tay Hằng Dạ.

“Nàng đúng chẳng khác gì muối muối trăm, làm người ta vừa tức vừa thương!” Hằng Dạ nắm bàn tay nhỏ của Tuyết Nhạn, dời chân ra ngoài Đông cung. Bất ngờ, hắn cảm thấy ần ần, té ra không phải cô gái nào cũng đều chỉ là đối tượng để hắn thỏa mãn dục vọng.

Hai người thong dong dạo bước trong ánh trăng chảy tràn khắp góc nẻo cung điện, đàm luận về những chuyện vụn vặt ấu thơ giữa tiếng ếch kêu ve hót, bầu không khí trong trẻo tốt lành vẫn vút cả buổi đêm những ngày thu cuối.

Tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc của Tuyết Nhạn rũ bỏ hết thấy những mỗi mệt và áp lực chính sự một ngày rỗng của Hằng Dạ. Tuyết Nhạn vô cùng tò mò với thế giới đàn ông mà Hằng Dạ giảng giải, cô mở to mắt, thi thoảng lại him híp thành hình trăng khuyết cong cong. Cả bầu trời đêm cũng vì niềm vui và thư giãn của họ mà sáng ngời.

“Có lẽ, một cô gái như vậy chính là hồng nhan tri kỷ.” Hằng Dạ tự lẩm bẩm, “Còn y, mãi mãi chỉ là một người con trai.”

“Gi cơ ạ?” Tuyết Nhạn không nghe rõ.

“Không có gì! Về cung với trẫm thôi.” Hằng Dạ nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của Tuyết Nhạn, bắt giác, Tuyết Nhạn nhận thấy một luồng nhiệt đang chảy vào khoang tim. Cô đỏ mặt cúi gằm, những xúc cảm yêu đương xưa cũ trong một thoáng đã lan tràn toàn thân trở lại.

“Có lẽ, đây là thiên mệnh thật rồi.” Cô thầm nghĩ.

Buổi chiều của một tuần sau, Hoàng thái hậu ghé đến Vị Ương cung. Bà ta quan sát quanh quất, ngoại trừ Đồng Tuyết Khanh bình lặng và người thị nữ Viên Viên, cung điện to lớn như vậy chừng như quá sức trống rỗng.

“Hoàng thượng, nó vẫn nghỉ ở Đông cung à?” Hoàng thái hậu rất lạ lùng.

“Thần không biết. Mấy ngày nay Người chưa hồi cung nghỉ ngơi.” Đồng Tuyết Khanh mỉm cười đáp trả theo tính chất nghi lễ.

Bị sự thờ ơ kiểu đầy chọc giận, Hoàng thái hậu mắng, “Chớ có quên ước định giữa người và ai gia! Như phi vẫn đang bị Hoàng thượng lạnh nhạt đấy!”

“Tương tự, Tây phi cũng đang bị lạnh nhạt mà? Sắp sinh nở tới nơi mà Hoàng thượng chẳng đoái hoài nàng ấy, thần nhớ rõ ước định chính là kéo Hoàng thượng trở lại khỏi kẻ ngoại tộc à nha. Giờ thì, thiên đã toại, nhân đã nguyện.” Đồng Tuyết Khanh vô cùng nhẫn nại giải thích, “Song việc Hoàng thượng sủng ái ai, thần cũng hết cách cản trở.”

“Hô hô, người nhận trách nhiệm hòng trục lợi xong thì phải tay chối biến.” Hoàng thái hậu cười lạnh hai tiếng, “Xem ra, người đang mưu đồ trợ cho muội muội người lên ngôi Hoàng hậu chứ gì?”

“Kìa, Thái hậu đừng vọng ngôn, chuyện lập hậu vốn dĩ không hề tầm thường, tiểu thần cũng còn chưa dám đề cập. Hoàng thượng thích ai thì sẽ là người đó, Thái hậu thấy đấy, mấy ngày nay thần cũng chẳng thấy bóng dáng Hoàng thượng đâu, thật sự bất lực mà.” Đồng Tuyết Khanh bày ra vẻ mặt oan ức, thật là Hoàng thái hậu á khẩu không xét nét thêm được gì nữa.

“Tốt thôi, Đồng gia các người giỏi thật. Ai gia đang nhìn đây! Cứ để xem phút cuối ai mới là Hoàng hậu nhé!” Hoàng thái hậu rút ý tứ ác độc lại, bước ra ngoài cửa cung, lúc sắp bước ra hẳn ngoài cánh cửa thì ngoái đầu lại, nửa uy hiếp nửa dăn dò, “Giờ chúng ta vẫn đang là người cùng phe. Đặt trường hợp Tây phi sinh hoàng tử, ả ta vẫn là sự đe dọa lớn nhất, ai gia đang kiếm cơ hội để ả ta không ngóc nổi đầu. Đến lúc đó ——”

“Đến lúc đó, Thái hậu muốn sai tiểu thần làm gì cứ việc phân phó ạ!” Đồng Tuyết Khanh tiếp nhận câu nói mở màn của Hoàng thái hậu, giữa nụ cười quỷ bí của y, Hoàng thái hậu nhắc chân rời khỏi.

Thu nét mặt tươi cười lại, Đồng Tuyết Khanh gieo mình xuống chiếc ghế Thái sư, nâng chén trà thơm Viên Viên đã pha lên uống, ấy vậy mà lại chẳng uống nổi một hớp.

Đích xác, hiện tại Hằng Dạ đang sủng ái Tuyết Nhạn tận trời, ngày nào cũng có thái giám báo rằng trông thấy Hoàng thượng thân thiết dắt tay Tuyết phi tản bộ ở hoa viên. Nhưng, tại sao, y đột nhiên cảm thấy mờ mịt, Hoàng thượng tại sao lại dễ dàng thích cô em gái ngây ngây ngô ngô, tâm cơ khờ khạo của mình cơ chứ. Tại sao, Người chẳng hề ghé thăm mình. Cứ nghĩ đến đây, phé phổi lại đắng nghét.

Cho tới bây giờ, y cũng chưa rõ, rốt cùng thì y để ý đến điều gì? Là Hoàng thượng, hay là sự sủng ái chí tôn vô thượng kia?

“Hoàng thượng giá lâm!” Sự xuất hiện đột ngột của Hằng Dạ giục Đồng Tuyết Khanh bình tĩnh lại, cũng đồng thời kịp cho Hằng Dạ nhìn thấy được biểu cảm chân thật của y.

Con người đen láy loang loáng tầng nước bối rồi nhìn mình, sự hững hờ nơi khóe mắt ghen không trào ra, bao nhiêu buồn tủi và buồn bã không thốt lên lời tụ lại nơi đó. Hằng Dạ nhìn thấy một Đồng Tuyết Khanh như vậy, lòng lại đau đến tái tê. Mấy ngày nay hẳn cứ vồn vã với Đồng Tuyết Nhạn ngây thơ ngọt ngào, tiềm thức lại muốn lãng tránh Đồng Tuyết Khanh, cũng không hiểu nổi do đâu vừa muốn giữ y ở lại, lại vừa muốn né mặt.

“Hoàng thượng hôm nay rồi rồi à.” Thái độ Đồng Tuyết Khanh nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh.

“Sao hử, trăm đến chỗ người vốn là chuyện bình thường mà. Chưa kể, Vị Ương cung còn là tấm cung trăm à nha.” Hằng Dạ vén một lọn tóc rủ trên vai Đồng Tuyết Khanh, hôn sâu thật sâu, mùi nước mát lạnh quần quanh trái tim hắn, “Người cô đơn tới nỗi phải một mình đến Lưu Vân hồ sau núi ư?”

Đồng Tuyết Khanh khe khẽ gạt sự động chạm của Hằng Dạ ra, lẻ loi cười bảo, “Hoa sen trong hồ, ngay cả lá cũng đã khô héo, quả là ‘không hoa nào có thể trăm ngày tươi’”

Hằng Dạ im lìm hồi chốc, thế rồi bất ngờ ôm chầm lấy người con trai đầy cô độc kia, khẳng khít ép vào cơ thể gây gò ẩn chứa những nét tro tro đơn độc, hôn lung tung lên mái tóc tựa mặt nước, ngay bản thân hắn cũng có thể tưởng tượng cảm thụ hắn đang cấp bách muốn y cỡ nào.

Đồng Tuyết Khanh không may mắn một hành vi phản kháng, tùy ý Hằng Dạ ôm y lên giường, thô lỗ vạch lớp quần áo y ra, tàn nhẫn trút trăm nỗi đam mê bằng cơn mưa dầm dề hôn đổ úa trên từng tác da thịt thanh thuần, và rồi thời khắc Hoàng thượng nóng nảy tiến vào cơ thể y, y cắn chặt vải giường, ráng chịu cơn đau đớn khiến toàn thân y run lấy bầy — vẫn không hề la lên một câu.

Sau khi đã đẩy vào, khoái cảm kinh người đã tan rã lửa giận vô danh của hắn. Hắn dùng đủ loại tư thế để hưởng dụng tấm thân duyên dáng này, dùng sự nhiệt tình và tinh lực vô tận để tra tấn vị ái thần đang dần dần trở nên khôn ngoan hơn, tới mức hắn khó còn cặn kẽ được nữa.

Hằng Dạ phát giác Đồng Tuyết Khanh đang vận sức thờ ơ để chống đỡ hắn, hắn liền hôn nồng nhiệt, vuốt ve nồng nhiệt lên làn da mịn màng.

“A... Đừng... A...” Sự mẫn cảm quá độ làm Đồng Tuyết Khanh hoàn toàn đầu hàng. Nỗi thống khổ mới ban đầu từ từ chuyển sang kích thích bỏng rát, từ vô thức chuyển qua đón nhận. Y thoải mái vươn thẳng eo nhỏ, hai tay giơ lên bám lấy đôi vai Hằng Dạ.

Theo mỗi cú thúc vào sâu hơn của Hằng Dạ, ánh mắt Đồng Tuyết Khanh bắt đầu loạn rồi, bản thân trông đến vị quân chủ đang điên cuồng chiếm hữu mình ngay trước mắt.

“Dạ ơi, Dạ ơi... Thần... A...” Y khổ sở ôm siết Hằng Dạ, đạt tới cao trào. Sự co thắt của y khiến Hằng Dạ điên đảo mê mẩn, sự khoái lạc như được chấp cánh vút bay làm hắn được tuôn trào nỗi dục vọng đã bấy lâu chưa được thỏa thích đến thế.

Đồng Tuyết Khanh nằm im trên giường, khóc trong câm lặng.

Hằng Dạ đang khoan khoái tột độ, thế nhưng bắt gặp cảnh Đồng Tuyết Khanh khóc, tâm trạng gì cũng đều bay biến hết, chỉ để lại rỗng không.

“Vì sao, Hoàng thượng, hiện giờ, trong mắt Người thần là gì chứ? Vì sao Người đối xử với thần như vậy?” Nhìn Hằng Dạ đứng đưng sửa sang quần áo, chuẩn bị rời đi, Đồng Tuyết Khanh quệt nước mắt, chất vấn, “Người có thể dành ra cả buổi chiều để ngắm hoa thưởng cảnh cùng phi tử của Người, nhưng lại chẳng nửa giây kiên nhẫn trò chuyện cùng thần. Đối với Người mà nói — thần là gì chứ?”

“Hỏi rất hay, trăm đây cũng thẳng thắn trả lời cho người — Người đã thay đổi, Đồng ái khanh ạ!” Hằng Dạ đứng đưng nâng phiến cầm hằng còn ẩm ướt của đối phương lên, để cho y thấy rõ được sự bất mãn trong mắt hắn, “Từ ngày người trở về Vị Ương cung, người chưa từng bao giờ an phận. Người chớ tưởng lầm người lén lút qua lại với Thái hậu mà không một ai hay biết! Người nói trăm ngày ngày ở bên một kẻ nịnh thần bụng dạ đầy rẫy mưu kế như nào đây... Đám đàn bà hậu cung đấu đá lẫn nhau đã đủ cho trăm rức đầu lắm rồi! Nhưng, có một ngoại lệ. Tuyệt phi, muội muội của người, nàng ấy thật sự trong sáng như

tuyệt. Còn người hiện giờ, chà chà, thì là bạn tình trầm ửng ý nhất, cũng giống như Long sàng trong tấm cung trầm thôi, dùng rất dễ chịu. Một đáp án này đã đủ hài lòng chưa nào?”

Dứt câu, Hằng Dạ cười khẩy, bỏ đi khỏi Vị Ương cung.

Dõi theo bóng da dẻ của Hằng Dạ, Đồng Tuyết Khanh nuốt tất cả những thương tâm và nước mắt trở lại vào bụng — Người đúng là một chủ thượng thông minh, sắc sảo, mình đã quá đặt nhẹ Người rồi. Nhưng giờ mọi thứ đều đã tường tỏ thì thời cuộc càng rõ ràng hơn. Phải cẩn thận cân nhắc lại, nên làm thế nào mới đạt được mục đích...

“Viên Viên, thay ta mời Thống lĩnh Lưu Tiên lại đây đi.” Đồng Tuyết Khanh dẫn theo nụ cười nhàn nhả, chỉnh tề bước ra ngoài phòng khách, ngồi xuống ghế.

. / .

Chú thích:

1. Ngũ Kinh là năm quyển kinh điển trong văn học Trung Hoa dùng làm nền tảng trong Nho giáo.

Theo truyền thuyết, năm quyển này đều được Khổng Tử soạn thảo hay hiệu đính. Sách kinh điển gồm hai bộ: Ngũ Kinh và Tứ Thư, thường hay gọi thành một cụm là Tứ Thư Ngũ Kinh (Tứ Thư xem lại chú thích số 2 trong chương 3)

Năm quyển Ngũ Kinh gồm có:

Kinh Thi: sưu tập các bài thơ dân gian có từ trước Khổng Tử, nói nhiều về tình yêu nam nữ. Khổng Tử san định thành 300 thiên nhằm giáo dục mọi người tình cảm trong sáng lành mạnh và cách thức diễn đạt rõ ràng và trong sáng.

Kinh Thư: ghi lại các truyền thuyết, biến cố về các đời vua cổ có trước Khổng Tử. Khổng Tử san định lại để các ông vua đời sau nên theo gương các minh quân như Nghiêu, Thuấn chứ đừng tàn bạo như Kiệt, Trụ.

Kinh Lễ: ghi chép các lễ nghi thời trước. Khổng Tử hiệu đính lại mong dùng làm phương tiện để duy trì và ổn định trật tự.

Kinh Dịch: nói về các tư tưởng triết học của người Trung Hoa cổ đại dựa trên các khái niệm âm dương, bát quái,... Đời Chu, Chu Văn Vương đặt tên và giải thích các quẻ của bát quái gọi là Thoán từ. Chu Công Đán giải thích chi tiết nghĩa của từng hào trong mỗi quẻ gọi là Hào từ. Kinh Dịch thời Chu gọi là Chu Dịch. Khổng Tử giảng giải rộng thêm Thoán từ và Hào từ cho dễ hiểu hơn và gọi là Thoán truyện và Hào truyện.

Kinh Xuân Thu: ghi lại các biến cố xảy ra ở nước Lỗ, quê của Khổng Tử. Khổng Tử không chỉ ghi chép như một sử gia mà theo đuổi mục đích trị nước nên ông chọn lọc các sự kiện, ghi kèm các lời bình, sáng tác thêm lời thoại để giáo dục các bậc vua chúa. Ông nói: “Thiên hạ biết đến ta bởi kinh Xuân Thu, thiên hạ trách ta cũng sẽ ở kinh Xuân Thu này”. Đây là cuốn kinh Khổng Tử tâm đắc nhất, xuân thu có nghĩa là mùa xuân và mùa thu, ý nói những sự việc xảy ra.

Ngoài ra còn có Kinh Nhạc do Khổng Tử hiệu đính nhưng về sau bị Tần Thủy Hoàng đốt mất, chỉ còn lại một ít làm thành một thiên trong Kinh Lễ gọi là Nhạc ký. Như vậy Lục kinh chỉ còn có Ngũ kinh.

2. Tôn Tử, tức Tôn Vũ, tên chữ là Trường Khanh, người Lạc An nước Tề (nay là Huệ Dân – Sơn Đông), ở cuối thời Xuân Thu, năm sinh năm mất đều không xác định được, nhờ cuốn binh thư của mình mà được tôn là Tôn Tử, lại bởi hoạt động chủ yếu ở nước Ngô, nên được gọi là Ngô Tôn Tử để phân biệt với Tôn Tẫn (Tề Tôn Tử là người nước Tề ở thời Chiến Quốc).

Binh Pháp Tôn Tử, trong tiếng Anh nó được gọi là The Art of War (tạm dịch: Nghệ thuật chiến tranh) và còn được gọi là Binh pháp Ngô Tôn Tử, là sách chiến lược chiến thuật tiếng Hoa do Tôn Vũ soạn thảo vào năm 512 TCN đời Xuân Thu, không chỉ đặt nền móng cho binh học truyền thống, mà còn sáng tạo nên một hệ thống lý luận quân sự hoàn chỉnh đầu tiên trong lịch sử nhân loại. Bởi vậy Binh Pháp Tôn Tử được tôn xưng là ‘tuyệt tác binh thư hàng đầu của thế giới cổ đại’. Không những rất được tôn vinh tại Trung Hoa mà kiệt tác này còn được hết mực ca ngợi ở nước Nhật Bản láng giềng.

Đây được xem là một trong những binh thư kinh điển trong lịch sử quân sự thế giới. Mặt khác, tuy là một bộ binh thư, nhưng tầm ảnh hưởng của Binh Pháp Tôn Tử lại không chỉ giới hạn trong lĩnh vực quân sự, mà còn có thể áp dụng vào những lĩnh vực khác như kinh tế học, thể dục thể thao, khoa học,...

Ngoài ra, Tôn Tử binh pháp cũng được áp dụng trong giới kinh doanh và chiến lược.

27. Chương 27

“Thế nào, đã có tin gì về đào phạm Hằng Tiến hay chưa?” Đồng Tuyết Khanh hững hờ hỏi Lưu Tiên đang cau mày tít tắp.

“Giời ơi, chưa! Nói gì thì nói, hần chạy cũng đã có chuẩn bị hết rồi, phụ thân lại còn là Vương gia Nam Việt(1) lừng lẫy đại danh, móc nối và thế lực hùng mạnh bên ngoài kinh thành, một khi giấu người ở đâu, Ngự lâm quân bọn ta cũng như mò kim đáy bể thôi. Được thế cả Hoàng thái hậu cứ hối thúc dồn dập nữa chứ, haiiiiiiii...” Lưu Tiên ta thán hậm hực.

“Huynh là thống lĩnh thị vệ Hoàng cung, chuyện khác cứ giao Ngự lâm quân làm là được mà!” Đồng Tuyết Khanh đứng đĩnh nói.

“Đấy, vấn đề là Thái hậu, bà già ấy ngày nào cũng đòi đích thân ta đi lùng người, ta chỉ đành nói là sẽ hiệp trợ thôi.”

“Tôi nghĩ có một người có thể giúp huynh đấy.” Đồng Tuyết Khanh bất ngờ mở lời, nhưng nửa chừng thì khựng lại, nâng trà, không có nói nốt.

“Ai hả? Đương đầu sôi lửa bỏng thì cậu cứu ta đi!” Lưu Tiên trừng to mắt chất vấn.

“Hứa Nghiêm!” Đồng Tuyết Khanh không nhanh không chậm, thốt ra cái tên tưởng chừng đã lâu lắm rồi.

“À à...” Lưu Tiên mắc nghẹn, cái tên này vốn dĩ là tối kỵ trong cung.

“Hứa Nghiêm bây giờ không còn là tên khờ dại nữa vì triều đình năm đó nữa, huynh ấy là nhân vật bề thế, là phân đà chủ của Phong Vân hội – bang phái ngầm lớn nhất trong ngoài kinh thành, nơi ngoài cung kia không phải thiên hạ bọn họ rồi ư? Nhờ huynh ấy giúp huynh tìm ai đó lại còn chẳng dễ quá!” Đồng Tuyết Khanh chậm rãi tỏ bày, lời nói thuyết phục không hề có lỗ hổng.

“Giờ hần cũng chẳng còn là phân đà chủ nữa rồi, mà là tổng bang chủ — đồng thời cũng là rể cưng của Thành Long tiền bang chủ.” Lưu Tiên ậm ừ một hồi, quyết tâm báo cho Đồng Tuyết Khanh sự thật.

Trong phòng nhất thời im phăng phắc, Lưu Tiên thấy rõ được nét đau đớn không cách nào che giấu lóe lên trong đôi mắt Đồng Tuyết Khanh. Phiền môi hồng đào sè sè run rẩy, mí mắt lặng yên rũ xuống lộ ra vành đỏ hoe, con ngươi đen láy thất thần nhìn đắm đắm vào mũi chân mình mãi.

Một khoảnh khắc ấy, y như trở về làm thiếu niên nhút nhát sợ sệt, đáng yêu của hai năm trước. Thế nhưng — lại chỉ trong nháy mắt.

“Tốt quá, vậy huynh ấy càng có thể giúp đỡ rồi còn gì.” Khi nói những chữ này, Đồng Tuyết Khanh đã hoàn toàn khôi phục, “Bang chủ Phong Vân hội sao, quả tình là, hi hi... Tào hóa trên người mà.”

“Do ta nghe huynh đệ dọc đường kể thế, khẳng định chuẩn xác. Ta cũng chưa gặp lại hần lần nào, vả lại, hần hận triều đình, sao có thể chịu giúp chúng ta?” Lưu Tiên nói đầy nặng trĩu.

“Huynh ấy quả quyết sẽ không giúp triều đình, nhưng huynh ấy sẽ giúp tôi.” Đồng Tuyết Khanh uống một hớp trà, bình tĩnh vạ phần, “Phiền huynh lên sắp xếp cho bọn tôi gặp mặt, nhớ tránh tai mắt, hành sự thận trọng.”

“Không thành vấn đề, người làm việc cho ta đều đáng tin cậy, có điều chỉ sợ hần không tin, không chịu lộ diện thôi.” Lưu Tiên đắn đo.

“Huynh ấy sẽ tin. Huynh cứ nhấn là, tôi muốn biết hoa mai ven hồ năm nay nở mấy màu, huynh ấy nhất định sẽ đúng hẹn.” Đồng Tuyết Khanh nói xong thì đứng lên, dời chân về phía cửa sổ, dõi về hướng núi nơi xa thăm thẳm.

“Hoa mai trong cung đều cùng một giống, chỉ có thể nở một màu. Không biết, màu hoa xa xa bên ngoài cung kia rực rỡ đến độ nào đây.” Y tự lầm nhấm, trong mắt phủ mờ nỗi hiu quạnh đậm đặc sắc thu.

Không rõ đã qua bao lâu, tiếng Viên Viên gọi làm y tỉnh táo lại giữa rồi ren suy nghĩ, y hỏi, “Lưu Tiên đâu rồi?”

“Lưu thống lĩnh cáo từ rồi ạ. Ngài ấy nói sẽ sắp xếp, ngài đó nha, đứng đây nửa canh giờ rồi đó.” Viên Viên che miệng cười, “Đêm nay... Hoàng thượng đến ạ? Trần công công đưa tới nhiều nhân sâm tổ yến và thức ăn ngon lắm.”

“Không đâu!” Đồng Tuyết Khanh rành rọt đĩnh chính, trông thấy ánh mắt nghi hoặc của Viên Viên thì cười, bổ sung thêm, “Sau này, Hoàng thượng không đến đây nhiều đâu, cô không cần phải chuẩn bị đều đều nữa.”

Viên Viên mấp máy môi, suy tư hồi chốc, thế rồi vẫn hỏi, “Hoàng thượng yêu Tuyết phi thật ạ? Người có sao lại lạnh nhạt ngài?”

“Mọi chuyện trên đời này luôn thế, có được điều gì xong, cô sẽ không còn quý trọng nữa.” Đồng Tuyết Khanh bỏ lại cho Viên Viên một câu khó hiểu xong liền về phòng.

Thời gian Lưu Tiên bố trí thật sự tuyệt.

Ngày đó là hai mươi tám tháng chạp, Tây phi hạ sinh hoàng tử đầu tiên cho Hoàng đế Đại hán, Thê Hà cung chưa lúc nào náo nhiệt nhộn nhịp đến vậy. Hằng Dạ túc trực bên nàng, Hoàng thái hậu và Như phi thì rõ ràng đổ kị hiển hiện lộ liễu ngay mắt, song lúc xuất hiện trước mặt Hoàng thượng cùng các đại thần, các sứ giả mọi quốc gia, họ vẫn tươi cười đầy mặt, hiền thực đoan trang.

Đồng Tuyết Khanh dĩ nhiên đâu cần đi dự buổi hoan hỷ này. Còn chưa đến trưa, y trộm ra khỏi Hoàng cung, đi tới một quán rượu nho nhỏ nằm ở ngoại ô — tên gọi Mai Hương lâu.

Khi y bước vào một gian phòng trang nhã đặt trước, Hứa Nghiêm đội một chiếc nón to đã ngồi chờ sẵn.

“Đội lâu chưa ạ?” Thấy bàn ghế lấm lem dây bẩn, Đồng Tuyết Khanh hơi nhíu mày, song vẫn ngồi xuống.

“Đệ vẫn thế nhỉ, ưa sạch!” Hứa Nghiêm nheo mắt, tỉ mỉ đánh giá Đồng Tuyết Khanh.

Ngược lại, Đồng Tuyết Khanh cố lảng tránh ánh mắt hắn. Một năm, thời gian ấy thế mà lại làm y sinh ra cảm giác ngỡ ngàng xa lạ đối với một người mà y đã rất đổi thân quen.

“Lưu Tiên có nói nơi này rất yên tĩnh, đúng thật, đến ghế cũng cũ kỹ.” Đồng Tuyết đưa mắt nhìn bàn, bắt chuyện.

“Là một quán rượu rất đặc sắc. Đệ biết không, mùa xuân, nó được gọi là Đào Hồng lâu, mùa hè gọi là Thái Liên lâu, mùa thu là Lạc Anh lâu, còn hiện tại, Mai Hương lâu. Mọi cư dân quanh vùng ngoại ô này, hễ đi dạo chơi ngoại ô, đập thanh, tảo mộ, đều đến đây uống chén trà, nhấm nháp vài món ăn dân dã.” Trông thấy sự ngạc nhiên của Đồng Tuyết Khanh, hắn lại nói thêm, “Nhưng vương công quý tộc trong cung thì hiếm người biết quán này lắm, giống hoa mai ven hồ của chúng ta, năm nay nở đủ ba màu đỏ, trắng, hồng, tiếc rằng không ai có thể thưởng thức.” (đào hồng = hoa đào nở đỏ, thái liên = hái hoa sen, lạc anh = hoa rặng, mai hương = hương hoa mai thơm ngát)

Nghe vậy, Đồng Tuyết Khanh không khỏi phì cười, không quá lớn, nhưng cười thật lâu, mãi đến tận khi cảm xúc cuộn cuộn làm đôi mắt y mờ nhòe.

Chợt một bàn tay thô ráp giúp y chùi đi nước mắt.

“Đừng khóc. Còn nhớ không, huynh từng nói với đệ, lệ nam nhi không dễ rơi.” Hứa Nghiêm điềm đạm nói, đôi mắt anh tuần nháy ra ánh sáng thành thực đã kinh qua vạn dặm bể dâu.

Đồng Tuyết Khanh cầm lấy bàn tay to bản phủ trên mặt mình, cảm thụ sự ấm áp thô thô sờn sờn từ nó, khẽ nhắm mắt, chậm chậm nói, “Tay huynh nói cho đệ biết huynh đã phải trải qua rất nhiều khổ sở, rất nhiều nguy nan, thậm chí còn từng bị thương. May quá, nỗ lực của huynh được đền đáp rồi.”

Hứa Nghiêm nhẹ nhàng rút tay về, cười sang sảng, “Vậy nó có nói cho đệ biết, giờ đã có một người chăm sóc tận tình cho nó lẫn chủ nhân nó rồi không?”

“À phải, đúng rồi, huynh thành thân rồi, đệ quên bằng mắt không chúc mừng huynh đấy.” Đồng Tuyết Khanh như thể bị ong chích, mở mắt, hiềm nỗi sự lạnh lẽo trong mắt không hề có ý tứ chúc mừng.

“Cô ấy không phải dạng tiểu thư yêu kiều, bất luận mọi chuyện trong bang hay đời thực, cô ấy đều là trợ thủ xuất sắc của huynh.” Nghe ra sự thù địch quanh quẩn của Đồng Tuyết Khanh, Hứa Nghiêm bèn kín kẽ giải thích.

“Thế huynh yêu tỷ ấy không?” Đồng Tuyết Khanh cũng nhận thấy sự bất cần của mình, nở lại nụ cười mới rồi, hỏi ra vấn đề nghiêm túc.

“Hồi huynh mới vào bang thì quen cô ấy, lúc đấy cô ấy dữ lắm, các anh em cũng không dám chọc vào. Vì chuyện hoàn thành nhiệm vụ mà suốt ngày cáu gắt với huynh, về sau lại hợp tác với nhau nhiều, cảm thấy ăn ý hết sức, sau nữa, bang chủ cũ thấy huynh trung thành với bang hội, cũng nên thành người một nhà, do đó đưa ra chuyện hôn nhân, thì huynh cũng đồng ý.” Hứa Nghiêm không trả lời trực tiếp câu hỏi, chỉ châm chọc từ ngữ, cố gắng để Đồng Tuyết Khanh vứt bỏ sự thù hận với vợ.

“Và sau sau nữa, huynh chính là bang chủ. Rồi đệ biết rồi.” Đồng Tuyết Khanh không gắng hỏi gì thêm, cứ nghe một câu “cô ấy” hai câu “cô ấy”, cơn đau không nén nổi âm ỷ hoài trong lòng, “Nghe Lưu Tiên kể, huynh lên làm bang chủ chưa đến nửa năm, nhân số và tiếng tăm Phong Vân hội khuếch đại gấp mấy lần. Không ngờ, một công tử nhà quan lại trở thành thủ lĩnh thổ phỉ, còn thành công thế cơ đấy!”

“Lúc trước huynh gia nhập Phong Vân hội hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp, nhưng đến khi huynh hiểu hơn các huynh đệ rồi, huynh mới biết được dân chúng bị quan dân và bè lũ cường hào ác bá dồn ép kinh khủng cỡ nào. Hơn nữa các huynh đệ, người nào cũng hào sảng, có tình có nghĩa, họ đã mạo hiểm rất lớn nghĩ cách cứu phụ mẫu gia nhân huynh từ Tây Lương trở lại. Vì anh em bang hội một nhà, họ có thể xông pha dầu sôi lửa bỏng.” Nhắc đến bang hội, Hứa Nghiêm liền tràn trề tự hào thấy rõ, “Bọn huynh có cướp bóc cũng rất toàn cướp của tham quan ô lại và đám tiểu thương phạm pháp. Điều thứ nhất của bang quy chính là không được tổn hại đến dân chúng vô tội.”

“Thế thì, giúp Lưu Tiên truy bắt Hằng Tiến sẽ không phải chuyện tổn hại đến dân chúng vô tội nhỉ.” Đồng Tuyết Khanh đột ngột chuyển đề tài.

“Hử, đây là nhiệm vụ Lưu Tiên, sao đệ cũng quan tâm?” Hứa Nghiêm hơi kinh ngạc nhìn y, hẳn nghe được từ trong giọng nói Đồng Tuyết Khanh là nỗi hận ý sâu sắc chưa từng bao giờ có.

“Nó —— Nói ra thì rắc rối lắm. Hằng Tiến phải chết, đệ không thể để hắn còn xuất hiện trong cung. Huynh nhất định phải tra ra hắn trước Lưu Tiên, cho Lưu Tiên tìm thấy thi thể hắn là được rồi.” Đồng Tuyết Khanh nhẹ nhàng hiền lành bàn luận tử vong tựa thể đang bàn về thời tiết. Lẽ tất yếu, y không định để thời gian gặp gỡ Hứa Nghiêm ngắn ngủi bị lãng phí bởi chuyện vãn vơ, vậy nên bèn thân thiết hỏi thăm người nhà hắn, “Hứa bá bá, Hứa bá mẫu khỏe không ạ? Huynh để bá bá và bá mẫu ở kinh thành ạ?”

“Khỏe cả, đang ở một biệt thự gần ngoại ô của huynh. Cần mua gì thì báo một tiếng là đủ, trừ họ hàng gần và Đồng bá mẫu thì không ai biết đến nữa, chắc là an toàn thôi. Chưa kể, triều đình có biết cũng sẽ không để tâm, cần bản vì một cái tội danh liên đới mà đắc tội với Phong Vân hội bọn huynh thì không đáng.” Hứa Nghiêm chắc nịch khẳng định, hắn cúi đầu, uống một ngụm rượu trong, lại hỏi tiếp, “Còn đệ thì sao, vẫn... ổn chứ? Lần đó, huynh thật không hiểu nguyên nhân Tuyết Nhạn làm vậy...”

Đồng Tuyết Khanh quay đầu nhìn về rừng mai cách đó không xa, trả lời một nẻo, “Đẹp tuyệt, mỗi lần đệ nhìn thấy hoa mai đỏ đỏ trắng trắng, đều nhớ lại trận đấu chúng ta đua nhau tìm Tịnh Đế mai(2). Trong cung cũng hay đi ngắm mai lắm, năm nay Hoàng thượng đều đi ngắm mai cùng Tuyết phi. Tuyết phi, phi tử hiện đang được sủng ái nhất —— là muội muội của đệ, Đồng Tuyết Nhạn.”

“Sự tình luôn khó lường liệu, ai ai cũng đều thay đổi. Tuyết Khanh, đệ cũng thay đổi, trở nên sâu xa khó

dò. Trước kia đệ thanh nhã cao thượng y hệt đoá hoa mai, liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu. Còn giờ đệ lại tựa chén rượu —— huynh biết uống vào, chắc chắn sẽ say.” Hứa Nghiêm sàu muộn tâm sự, hần cảm nhận được hơi thở nguy hiểm khó diễn tả bằng lời tỏa ra từ người con trai xinh đẹp đang ngồi trước mặt.

“Lê nào huynh sợ uống rượu?” Đồng Tuyết Khanh thần nhiên cười cười, ngón tay trắng mảnh xoa lên bờ má hơi hơi thô ráp của hần, “Đệ e đệ bây giờ chẳng thể làm huynh say nổi đâu thì có?”

Tay lướt đến đầu mặt Hứa Nghiêm đỏ bừng đến đây, hần không khỏi cúi gằm. Đồng Tuyết Khanh cũng như lĩnh ngộ ra, xấu hổ lui tay về, hai người lại im thin thít.

“Rời Hoàng cung, đến chỗ huynh đi.” Hứa Nghiêm hạ quyết tâm thật lớn, đề nghị lời mà hần muốn thổ lộ từ lâu lắm rồi. Suốt một quãng thời gian dài, hần vẫn cho rằng Đồng Tuyết Khanh yêu thương đương kim Hoàng thượng, thế như hiện thời, khi con người tựa như gương trong suốt này ngồi trước mặt hần, hần có thể cảm nhận được tình cảm y dành cho mình chưa từng bao giờ vơi bớt đi.

“Không, ít nhất hiện tại không đi được.” Đồng Tuyết Khanh trước sau cứ nhìn đăm đăm mãi ra bên ngoài cửa sổ, hốt nhiên y thấy mình sao mà cô đơn quá đỗi, “Đệ sẽ không rời Hoàng cung thế này đâu. Đệ còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành.”

“Còn chuyện gì đáng để đệ nán lại chứ, hay là còn người nào đáng để đệ lưu luyến?” Hứa Nghiêm bị kích động, động lên bàn một đấm cực mạnh, chiếc bàn gỗ rắn chắc lập tức rạn ra một vết nứt.

“Huynh không hiểu nổi tình cảnh của đệ đâu, đệ đã không còn là đứa ngu ngốc của ngày xưa nữa rồi. Hoàng cung biết bao bản thủ và sa đoạ —— Nhưng, đệ sẽ không đến Phong Vân hội của huynh, huynh thừa biết nơi đó không hề có chỗ cho đệ.” Đồng Tuyết Khanh cãi lại hần, tự mình gây đòn đau cho mình. Có sao phải dùng đến lý do này để cự tuyệt huynh ấy chứ?

Không gian lại lặng ngắt. Dầu cho không khí trong lành vẫn dập dìu chung quanh, song lại vô hình trung khiến người cảm thấy gượng gạo sao đó. Thì ra, hai con người vốn dĩ gần bó khăng khít đã tự đặt khoảng cách xa lánh lẫn nhau, dù cho hiểu được tâm ý đối phương dành cho mình, nhưng bao nỗi thống khổ ủa áp vẫn giăng theo những ràng buộc vô hình rồi rắm.

“Huynh biết lúc này đệ vẫn còn nghi ngờ huynh, huynh có thể chờ.” Là Hứa Nghiêm phá tan sự tĩnh lặng trước, hần lôi ra một cái còi bằng men, ngắn, đặt vào lòng bàn tay Đồng Tuyết Khanh mà dẫn, “Đây là chiếc còi gió chỉ có đà chủ Phong Vân hội mới có, âm thanh trầm đặc biệt nhưng có thể truyền âm trăm dặm. Mật thám chỗ bọn huynh chỉ cần nghe tiếng còi sẽ xuất hiện tức khắc, đệ có chuyện gì thì cứ thông qua họ liên hệ với huynh. Dấu hiệu của mật thám là áo lót đỏ tươi như máu, huynh sẽ gài cổ định mấy mật thám xung quanh Hoàng cung, hiệu suất của họ rất đáng nể, đệ đừng bắn khoản nhiều.” Nói xong, đứng lên định rời đi.

“Hứa ca ca!” Đồng Tuyết Khanh theo phản xạ túm chặt lấy mép áo Hứa Nghiêm, hốc mắt bất tri bất giác lại đọng đầy những nước.

Hứa Nghiêm chậm chậm gỡ bàn tay lạnh lẽo khỏi mép áo mình, bàn tay hần nín nhịn nắm chặt thành nắm, sau rồi vẫn kiên quyết bỏ đi.

Đồng Tuyết Khanh nhìn theo bóng hình cao lớn thoát chốc đã biến mất nơi chân trời dần dần ngả đỏ, lã chã tuôn lệ.

“Tuyết rơi, tuyết rơi!” Tiếng cười lũ trẻ con reo lên nô nức, đây là tuyết đầu mùa rơi trong mùa đông năm nay. Đồng Tuyết Khanh cảm thấy nước mắt trên má càng thêm lạnh buốt, y rời khỏi Mai Hương lâu một cách uể oải.

“Đúng mùa tuyết à nha, Hoàng thượng, nhất định là tiểu hoàng tử mang đến điềm lành cho Đại Hán chúng ta đây, sang năm nhất định là mùa bội thu!”

“Phải! Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, quả là điềm lành!”

“Hoàng tử là người có phúc, dễ khi là món quà ông trời ban tặng đó ạ!”

...

Quần thần trông thấy tuyết lớn trên Kim Loan điện đều từng bừng ngồi ca, tâm tình Hằng Dạ càng hứng khởi nhiều lắm, ngay cả sắc mặt cau có của Hoàng thái hậu cũng hòa hoãn đi nhiều.

“Thế thì, đặt tên đứa bé là Hằng Thụy đi.” Hoàng thái hậu cười tủm tỉm. (thụy = may mắn, tốt lành, thuận lợi)

“Khó được dịp Thái hậu thích, vậy Hoàng nhi của trẫm sẽ tên Hằng Thụy! Nó nhất định sẽ mang đến vận mệnh và sự hưng thịnh cho Đại Hán chúng ta!” Hằng Dạ nhanh nhẹn tiếp lời, “Thái hậu mệt mỏi cả ngày rồi, con đưa Thái hậu về Từ Ninh cung nghỉ ngơi nhé.”

Vì thế, Hằng Dạ dìu Hoàng thái hậu ra ngoài đại điện rầm rộ cực kỳ, để lại các đại thần ăn uống chề chén túy lúy.

“Con cũng đi nghỉ đi.” Hoàng thái hậu thư thái ngồi dựa trên chiếc ghế gỗ lim lớn, uống trà, “Con làm cha rồi đấy, càng phải tự biết chăm sóc bản thân đi thôi.” Bà ta nhân hậu khuyên.

“Dạ, con sẽ hồi cung nghỉ ngơi đây ạ.” Hằng Dạ đáp lời, rồi đi.

Ngồi trên chiếc ải tháp(3) ở Vị Ương cung, Hằng Dạ cảm thụ được sự quen thuộc ấm áp khôn cùng, mùi đàn hương chuyên dụng của nam giới khiến từng lỗ chân lông hân thả lỏng hết sức.

“Tắm cung chính mình đúng là thoải mái quá đi mà.” Hằng Dạ cười cười với Trần công công, “Mà chứ, Đồng Tuyết Khanh đâu? Sao không thấy y đâu cả?” Tự nhiên nhớ tới món đồ chơi ở tắm cung của hân.

“Viên Viên!”

Viên Viên lên tiếng thưa, cật lực giữ vẻ bình thản trước cặp mắt soi xét bộc lộ rành rẽ sự nghi ngờ của hân.

“Chủ tử người đâu rồi? Đáng ra phải lên chính điện chúc mừng trẫm chứ?” Hằng Dạ uống trà, hỏi bừa một câu.

“Đồng đại nhân... Ngài ấy... Ngài ấy ra ngoài mua đồ ạ.” Dưới cái nhìn thản nhiên che giấu sự sắc lém của Hằng Dạ là Viên Viên biết đại sự không ổn, giọng nói liên run run hân lên.

“Mua đồ? Trong cung có trân kỳ gì mà không có chứ? Viên Viên, người dám khi quân?” Trần công công quát tháo.

“Không ạ, thật ạ. Đồng đại nhân nói là do giấy trong cung không tốt, ngài ấy tự mình đến Bảo Phương hiên mua mấy món giấy mực. Chắc tại trời đổ tuyết nên nhất thời khó về.” Viên Viên gan dạ trấn định lại, nói theo đúng lý do mà cô và Đồng Tuyết Khanh đã dự tính trước.

“Được, trẫm sẽ chờ y về.” Hằng Dạ lạnh lùng bảo.

Chỉ chốc lát sau, Đồng Tuyết Khanh mang theo cơ thể lổm đóm tuyết rơi trở về Vị Ương cung. Nhắc thấy Hằng Dạ ngồi chễm chệ trên Long ỷ, y không khỏi thoáng giật mình, song rất nhanh được thấy Viên Viên ra hiệu, thế là nhanh chóng như không có việc gì, bước đến thỉnh an.

“Đứng lên đi, chà, sao không thấy người mua giấy bút gì về thế hả?” Hằng Dạ cười lạnh.

“Tuyết rơi, hạ thần sợ đường khó đi nên không mua nữa.” Đồng Tuyết Khanh trả lời rất chi có lý.

Nhất thời Hằng Dạ không dò ra được điều bại lộ gì, nhưng cảm giác hân cứ rậm rịch, rằng lời y nói cũng không hề thật.

“Thôi, trời trở lạnh, người tiếp trẫm uống ít rượu làm ấm người đi.” Hằng Dạ quyết định tạm thời không truy hỏi tận cùng nữa.

“Xin lỗi Người, thần mệt mỏi, mời Hoàng thượng cứ tự nhiên.” Đồng Tuyết Khanh ôn hòa trả lời, xoay lưng muốn trở về gian phòng kẻ thì lại bị Hằng Dạ thô bạo tóm tay lại.

“Dám nói chuyện với trẫm bằng cái giọng điệu ấy? Có phải lâu trẫm không đụng vào người, người quên mất người là ai rồi hả?” Dứt lời, Hằng Dạ ném Đồng Tuyết Khanh xuống đất. Đồng Tuyết Khanh vừa lạnh vừa mệt, nhưng đôi mắt tinh khôi vẫn quật cường nhìn Hằng Dạ.

Hằng Dạ cầm một chén rượu đầy, ngồi xồm xuống, dữ tợn nắm lấy khuôn cằm nhỏ nhỏ của Đồng Tuyết Khanh, hung hăng rót hết rượu xuống. Đồng Tuyết Khanh bị sắc tới nỗi ho khan sù sụ, sắc mặt tái nhợt cũng dần dà đỏ ửng, mãi lâu cũng không phai đi, cơ thể mảnh khảnh lả lướt phập phồng dưới tấm áo bông rộng thùng thình, da dẻ trong ngần, trắng trong như tuyết rắng sức thở dốc, trông hiền lành khôn tả.

Viên Viên toan chạy tới nâng y dậy, bị Hằng Dạ ngăn trở.

“Đi hết xuống cho trẫm! Trẫm sẽ chăm sóc chu đáo cho y.” Hằng Dạ khùng khục cười ra lệnh, thật làm Đồng Tuyết Khanh phát lạnh cả lên.

Bấy giờ Đồng Tuyết Khanh đã chẳng còn tâm trí để đoái hoài đến người khác, y đột nhiên dồn dập không ngừng được thở hỗn hển sè sẹ, y gắng bịt miệng lại nhưng thân thể nằm sóng soài trên đất vẫn không thể nguôi cơn run lẩy bẩy vô thức, hoàn toàn không biết sự yếu ớt đẩy lại làm cho đáng quân vương bên cạnh y sôi máu sùng sục, lửa dục bùng bùng.

Hằng Dạ xé quần áo y bằng đôi bàn tay sắt thép, tiếng vải trắng rách rọt hỗn trộn với tiếng thở dốc khò khè trở thành nhạc khúc kích tình mê đắm tột đỉnh.

“Hoàng thượng, dừng mà...” Đồng Tuyết Khanh vô lực kháng cự sự cục cằn từ Hằng Dạ, đôi mắt ướt càn thêm xồn xang lòng người.

Hằng Dạ đặt Đồng Tuyết Khanh gần như là trần trụi nằm trên đất, hôn liếm liên tục lên cổ, lên phiến lưng lạnh giá, một tay đè lại sự giãy giụa của y, một tay ve vuốt bắp đùi thanh tú, ngón tay cứng rắn xâm nhập vào động sau non mềm.

“A... Ừ...” Đồng Tuyết Khanh bị đau, phổi len lõi đầy những luồng hơi rét cóng, cặp chân bị bức bách phải mở rộng.

“Ái khanh, người đúng là chặt hơn tất cả mọi trinh nữ à nha. Ngón tay trẫm vào mà cũng gian nan như thế... Hà hà...” Hằng Dạ vừa nói vừa chuyển động ngón tay, mơn trớn lối giữa mẫn cảm với ngàn ngàn nếp gấp.

Nơi riêng tư của Đồng Tuyết Khanh tức thời mềm lỏng đi trong sự kích thích thành thạo của Hằng Dạ, Hằng Dạ liền gấp rút tiến thẳng một đường.

“Aaaaa...” Cơn đau bức tẩm lưng Đồng Tuyết Khanh cong oằn lên, hai tay cào thành vết trên xanh xanh nền gạch. Tư thế này càng giúp Hằng Dạ vào sâu hơn nữa, hấn mau chóng sáng khoái tới cực điểm.

“Haaa... Tuyết Khanh, trẫm... Trẫm thật không chịu nổi người, người hút trẫm dễ chịu quá, này, người kêu đi, giãy đi, a... Rất chặt, rất mềm... Hà hà...” Hằng Dạ khấn tốc đưa đẩy vào thân xác đang đau đón nhào mình trên đất, theo đuổi cực lạc ái ân.

Sau trận đau xé tưởng chừng chết được, Đồng Tuyết Khanh bất thần trở nên chết lặng, y chỉ cảm thấy vẫy quanh thân mình toàn những giá buốt, trong khi đó ***g ngược lại từ từ bốc lên, hơn nữa càng lúc càng nóng cháy.

Thời khắc Hằng Dạ nâng tấm thân mềm yếu này lên, đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn, đâm xuyên từ đằng sau với góc độ rộng, Đồng Tuyết Khanh tình tường cảm nhận ngọn lửa cháy bỏng từ ngực di dời về phía yết hầu, và ngay khi sự đâm rút mãnh liệt của Hằng Dạ đạt tới cực hạn khoái cảm, máu đỏ sẫm chậm chậm rỉ ra từ vành môi tươi đẹp của Đồng Tuyết Khanh, rỏ theo cằm, rơi trên khung ngực trắng tuyết, giống hệt hoa mai đỏ nở rộ tháng chạp, mà cơn thổ gấp gáp của y cũng bình lặng dần dần.

Hằng Dạ bất giác cảm thấy không ổn, hấn bỏ qua sự chiếm đoạt lần thứ hai, rút khỏi thân thể hăng còn ấm nóng của Tuyết Khanh. Tựa một sợi lông vũ, y mềm oặt ngã xuống sàn nhà rần đanh.

“Ha ha, vì sao dừng lại? Hả Thánh thượng của thần? Sợ thần không chịu nổi, hay sợ thần chết mất?” Đồng Tuyết Khanh xoay người lại, quệt vết máu bên khóe miệng đi, gương mặt bọt bọt về lên nụ cười nửa giấu nửa my, “Đối với Người mà nói, thần chẳng phải chỉ là sự hưởng lạc tạm thời đó ư? Cần gì phải bận tâm đến sống chết và cảm thụ của thần chứ?”

“Vận đồ vào, trẫm gọi ngự y đến khám cho người.” Ngữ khí Hằng Dạ quả tình lãnh đạm, song đáy mắt không thể che giấu được nỗi xót thương ngập tràn. Hấn đi sang, ôm lấy Đồng Tuyết Khanh mềm nhũn, thả

xuống giường. Đồng Tuyết Khanh lập tức không thể nói năng hay động đậy thêm được gì nữa, y gồng sức duy trì để bản thân đừng bị sa vào trận khó thở kinh khủng như ban nãy.

“Thế nào?” Hằng Dạ hỏi lão ngự y đang chẩn bệnh cho Đồng Tuyết Khanh.

“Đồng đại nhân... Tiểu thần không rõ tại sao gần đây Đồng đại nhân không uống Tuyết Liên.” Ngự y nhìn nhìn Đồng Tuyết Khanh rồi rụt rụt nằm im trên giường, trả lời Hằng Dạ, “Việc này rất nguy hiểm. Nếu không kiên trì hàng ngày uống thuốc, trong lúc kích động hoặc bị kích thích, Đồng đại nhân sẽ bị xảy ra hen suyễn đứt đoạn, tổn hại rất lớn cho phổi.” Ngự y tiếp tục trình bày, đáng tiếc Đồng Tuyết Khanh lại chỉ bởi hồi nhìn mãi lên trần nhà thôi, cứ như thể lời chẩn đoán dễ sợ đó vốn dĩ không phải dành cho y vậy.

“Người lui xuống đi.” Hằng Dạ phân phó.

“Dạ!” Như trút được gánh nặng, lão ngự y bèn khom mình lui xuống.

Hằng Dạ nhìn Đồng Tuyết Khanh này giờ cứ đứng đưng, bỗng nhiên trở lên một cơn bức bối kỳ lạ. Hắn vọt tới giường, nắm mớ tóc dài lộn xộn của đối phương, bắt cặp mắt không chút nào để lộ tâm cơ kia phải nhìn thẳng vào hắn, rống rít, “Người đã nghe thấy chưa? Tại sao phải tự làm khổ mình cơ chứ, tại sao phải tự đi tìm đường chết?”

“Tại vì... Người chưa từng giải thích cho thần biết thần bệnh gì. Thần ngày nào cũng phải chìm trong thuốc thang, Người muốn thần chết cũng không được minh bạch, Người muốn thần chỉ là vật độc chiếm không được phép ai nhìn đến của Người, Người muốn dùng thuốc khống chế thần, bắt thần phải mãi mãi ở lại cung Vị Ương ư ả, phủ phục dưới chân Người. Hoàng thượng, bộ thần nói sai chăng?” Đồng Tuyết Khanh vùng vẫy ngồi dậy, mắt đẹp mở to ngập ngụa làn nước, xa cách nhìn Hằng Dạ đang phẫn nộ, gần từng lời từng lời.

“Người...” Hằng Dạ không có điều gì để đối đáp, hắn bèn thả tóc đen trong tay ra. Khi hắn biết Đồng Tuyết Khanh bị bệnh tật ốm yếu bầm sinh, phải ỷ lại cả thầy vào thuốc, hắn đích xác không hề muốn nói cho y biết tình hình thực tế. Nội tâm hắn rục rịch nảy sinh một niềm hăm hở vì có thể trói buộc y, có điều hắn chưa bao giờ lường được hắn sẽ bị người ta thấu suốt.

“Tốt lắm, người nói đúng hết, trẫm cũng không có gì mà phản bác.” Hằng Dạ mỉm cười, bàn tay ngả ngón vuốt má Đồng Tuyết Khanh, “Hơn nữa, người cũng càng ngày càng biết cách tranh quyền đoạt lợi đấy. Người trẫm cùng lắm đều chỉ thuần túy là lợi dụng lẫn nhau. Bây giờ trẫm sắc phong cho người làm thượng khanh, hưởng thụ đãi ngộ của vương hầu hạng nhất, có quyền quản chế hình pháp nhé, người có ưng ý không nào?”

Đồng Tuyết Khanh chăm chăm nhìn Hằng Dạ một lát, thế rồi quỳ lạy, “Thần lĩnh chỉ!”

“Trẫm thật sự không nhìn lầm người, Đồng Tuyết Khanh!” Sắc mặt Hằng Dạ âm u cùng cực.

“Tất nhiên Người không nhìn lầm, chỉ là, vậy không tốt ư?” Khuôn mặt Đồng Tuyết Khanh thoát chốc tan bằng chảy tuyết, hàng lông mày xinh đẹp biểu hiện nét đăm tình vô hạn, miệng nhỏ hình thoi khê cong cong, ngọt ngào tới độ làm người ta không sao cầu bần được nữa, “Người nói đúng lắm, thần không phải phụ nữ, phong hào quý phi nương nương không thỏa mãn được thần. Thần thích quyền lợi hơn —— Đàn ông nào cũng thích thế!”

“Vậy được, để xem người lấy lòng trẫm bằng cách nào đây, người tính phô bày ưu thế để trao đổi quyền lực thế nào nào?” Hằng Dạ chợt cảm thấy mệt mỏi vô tận, hắn đẩy ngã Đồng Tuyết Khanh xuống giường, bản thân cũng tự nằm xuống.

Đồng Tuyết Khanh nửa nhồm thân trên, ngắm nhìn Hằng Dạ lạnh nhạt như đá tảng, nhẹ nhàng hôn. Y nhấn nài hôn, hôn lên cao cao vầng trán, hôn xuống mông bụng bằng phẳng, chiếc lưỡi ướt át vòng vo, chơi đùa với hình thể săn chắc. Cuối cùng, y liếm lên nơi hiên ngang nhất, tự hào nhất của quân vương. Dù dàng nhường vậy, nồng nàn và chòe ghẹo nhường vậy, bất kể đàn ông nào cũng sao có thể thờ ơ nổi.

“A...” Hằng Dạ bắt đầu mơ màng và khoan khoái, hắn vuốt mái tóc dài mềm mại của đối phương, cảm thụ sự âu yếm và cứng nung tí mẩn chùng mực, chớp ngay lúc hắn suýt văng lên thiên đường, hắn vội ngăn hành động của y lại.

“Ngồi lên người trẫm, trẫm muốn ra bên trong người.” Hằng Dạ ra lệnh.

Đồng Tuyết Khanh vẫn giữ nguyên nụ cười chím chím mê hồn, vén tóc, chăm chú nhìn Hằng Dạ, từ tốn ngồi xuống vật cứng đứng ngang nhiên. Sau rồi, như thể bị tách đôi, nước mắt y không nín được mau chóng loang đầy hốc mắt.

Nén ép lần chặt chội thành linh làm Hằng Dạ dị thường hưng phấn. Hắn bắt lấy thất lưng mảnh mai của Tuyết Khanh, dồn sức đâm về phía trước, hơn nữa mỗi lúc một mạnh, mỗi lúc một nhanh hơn.

“Aaa... Hoàng thượng... Đứng. Người nhẹ thôi... A...” Động sau đau tới lún chạm bên bờ mà cũng khoái lạc khác lạ.

“Ừ... Hừ...” Bàn tay mềm mại cào cào ***g ngực Hằng Dạ, eo thon trắng trẻo vô thức vắn vẹo, run rẩy giữa bể khoái cảm lênh đênh.

Đột ngột một cơn cực khoái xộc thẳng lên não bức cho Đồng Tuyết Khanh tiết ra mật hoa lỏng lỏng, đồng thời, co rút cấp tốc nơi đằng sau cũng khiến Hằng Dạ bắn ra dòng chảy đục vụng.

Đồng Tuyết Khanh nằm vật xuống, lấy từ bên giường hai viên Tuyết Liên, nuốt vào, nét đỏ mọng bởi cao trào tức khắc phai đi. Sự phờ phạc rút kiệt toàn bộ hô hấp, y cố gắng kiểm soát nhịp thở, mong mỗi dừng lại bị rơi vào trận suyễn khổ sở như vừa rồi.

“Ừ nhỉ, ái khanh phải uống thuốc tốt chứ. Bằng không sao nhiệt tình hầu hạ trẫm được đây?” Hằng Dạ cười cười châm chọc, xoay mặt Đồng Tuyết Khanh qua, hôn nghiêng ngấu.

Đồng Tuyết Khanh cơ hồ ngạt thở, y hỗn hển muốn đẩy Hằng Dạ song lực bất tòng tâm. Lúc này, ngón tay Hằng Dạ lại không an phận, tiếp tục lấn quấn nơi thân cây hoa mềm mềm.

Kỹ xảo ngón tay chả mấy chốc làm hạ thể nhạy cảm của y lại ngắt ngậy mê mẩn, “Ừ... Hoàng thượng... Thích... Haaaa... Thần...”

Âm thanh rền rĩ phóng đẳng lớn mật càng gây cho Hằng Dạ hưng phấn gấp bội so với lần trước. Hắn kéo bành hai chân Đồng Tuyết Khanh ra một góc độ lớn nhất, quấy nhiễu vào nơi mềm dẻo sâu tít tấp tận cùng.

“Ahah ahhhh...” Đồng Tuyết Khanh nhanh chóng lên đỉnh, những va chạm xác thịt lập tức hóa thành cực độ kích thích, y nghẹn ngào đến mức cả người run lên bần bật, nước mắt ứ đọng chực chờ trào tuôn.

“Dừng thôi... Hoàng thượng... Thần cầu xin Người... Ahahhh...” Chóng cự và van lơn của Đồng Tuyết Khanh làm Hằng Dạ hài lòng quá sức, lối giữa co hẹp, sức hút trút cả thân mình khiến mọi giác quan trên thân thể hắn được trải nghiệm lạc thú nhục dục sung sướng nhất.

Rốt cuộc, theo sự thoát tháo đục vụng, Hằng Dạ ngừng lại việc xâm đoạt Đồng Tuyết Khanh.

Đồng Tuyết Khanh mềm nhũn nằm yên trên giường, mệt tới nỗi không thốt nổi một câu. Những tia hưng phấn thông thả tắt trong đáy mắt, chỉ còn tàn dư lại trống rỗng cùng bi ai.

“À đúng nè, thần còn chưa chúc mừng Hoàng thượng có lần tử(4).” Đồng Tuyết Khanh ngửa mặt nhìn Hằng Dạ đứng bên giường mặc lại quần áo.

Động tác Hằng Dạ bỗng chốc sững lại, từ tốn ngoái đầu, dùng ánh mắt lạ lùng mà trông đối phương đang cười mỉm, “Chớ nên trách trẫm chưa cảnh cáo người, Đồng Tuyết Khanh, mưu mô giữa người và Hoàng thái hậu, trẫm tạm thời lười hỏi đến. Có điều nếu các người mưu toan điều gì bất lợi cho Hoàng tử, một người trẫm cũng sẽ không tha.”

“Ha ha ha...” Lời lẽ đó chọc cho Đồng Tuyết Khanh cười ngắt thành tiếng lớn. Sau cuối, y nén cười, chỉ nhướn miệng bảo, “Hoàng thượng cho rằng thần là ai? Thần không phải Hoàng phi của Người, miễn mấy trò mầu bằng tử quý(5) lắm le triệt tiêu phe đối nghịch đi. Thần là thần tử của Người, thần tử trung thành nhất.” Y thông dong đứng lên, chu áo khép lại vạt áo cho Hằng Dạ, buộc đai lưng, gợi tình đưa mắt nhìn vị quân vương hăng còn ân ẩn địch ý trước mắt, “Địa vị thần không phải dựa vào nó, Người nói có đúng không?”

Hằng Dạ cười khẩy, hất tay Đồng Tuyết Khanh ra, nhìn y thật sâu lần nữa rồi quay lưng bỏ đi.

Triều đường ngày hôm sau, Đồng Tuyết Khanh trang trọng tiếp nhận quan hàm thượng khanh cùng với tước vị Vĩnh Lạc hầu, nắm giữ quyền được giám sát hình pháp và độc quyền về diêm lương(6), đây là quyền lực và chức quan cao nhất Đại Hán lần đầu tiên ban cho người không có quan hệ huyết thống vương hầu. Phải nói rằng toàn triều đã chấn động không đùa được.

Lần này, Đồng Tuyết Khanh đã chân chính thành con người phát cao mà quần thần đã quen, quan viên gần như vị nào vị nấy hẳn thấy y là tươi cười chấp tay chào hỏi.

“Trời ơi, Hoàng thượng thế mà dám... Thật không tưởng nổi, Đồng Tuyết Khanh lên lên xuống xuống bao lượt, chót cùng vẫn được Hoàng thượng sủng ái ghê gớm.”

“Chính xác, người xem, Tây phi vừa sinh Long tử cho Hoàng thượng, Đồng Tuyết Khanh liền gia quan tiến tước ngay mới sợ chứ. Ta thấy, có khi là Hoàng thượng lấy đó để dỗ dành y cũng nên.”

“Ấy dà, cũng hơi quá, Hoàng thượng trù mến và quan tâm y thật đó nha.”

“Khà khà, đàn ông bao giờ chả lời hơn đàn bà, không cần mười tháng chữa đẻ, như kiểu phong cảnh mãi mãi tươi đẹp ấy!”

“Chuẩn chuẩn! Nhưng mà người chú ý không, Đồng Tuyết Khanh trước kia không có vẻ lạnh lùng cao ngạo như giờ, ánh mắt như kia của y... quả thực mê hoặc chết người được.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người cũng để ý à, hôm nay lúc ta thỉnh an y, y cười đáp lại, ai thấy lòng cũng phải nhộn nhạo quá chừng.”

“Nhộn mới nhạo cái gì. Người ta là bạn tình của Hoàng thượng đó, người, nằm mơ giữa ban ngày đi!”

“Há, người còn không tin. Y đang mê hoặc người đó. Mắt ta tinh lắm, nhìn là nhận ra à.”

“Thôi thôi, dừng, thời thế giờ không được như xưa. Phong thanh trong cung đạo này bố trí nhiều tai mắt lắm.”

...

Tại Vị Ương cung.

Lưu Tiên nôn nóng tu ực chén trà, trong khi đó Đồng Tuyết Khanh lại đứng đi ra từ những tấm rèm lớn tha thướt rủ, ngồi xuống trước mặt hắn.

“Đại thiếu gia của ta ạ, cậu đúng thật là —— Tìm ta có việc gì, mau mau nói đi, ta không dám ngồi đây lâu đâu.” Lưu Tiên than thở.

“Huynh sợ gì chứ?” Đồng Tuyết Khanh rót đầy trà lại cho Lưu Tiên, trên môi vẫn nụ cười rập khuôn như một, “Huynh an tâm, Hoàng thượng hôm nay không đến. Người ở Đông cung rồi, mật thám của chúng ta đâu hẳn chỉ biết ăn không ngồi rồi đâu.”

“Dà dà, thái giám bị chúng ta mua chuộc chả biết có đáng tin không?” Lưu Tiên nửa nghi nửa ngờ trần trố.

“Dùng người thì không nên nghi ngờ. Hôm nay tôi muốn báo huynh tin mới. Ngày hôm qua Hằng Tiến đã xuất hiện ở vương phủ Nam Việt, huynh có thể lấy danh nghĩa quan phương đi bắt hắn đấy.”

“Ồ, cậu ở chốn thâm cung mà cũng rành rẽ thế á? Có phải cũng có ai đó làm mật thám cho cậu không?” Lưu Tiên cả cười, vị Vĩnh Lạc hầu trước mặt này càng lúc càng làm người ta sững sờ.

“Đương nhiên tôi sẽ không thân chinh đi dò hỏi rồi, tự có người đến xun xoe thôi. Huynh là người một nhà cùng tôi cả, tôi không lừa huynh. Huynh xem danh sách quan viên này này, hiện tại tất cả họ đều là thân tín và tai mắt cho tôi hết.” Đồng Tuyết Khanh chìa ra một tờ giấy.

“Cậu ——” Xem xong danh sách, Lưu Tiên kinh ngạc cười váng, “Hầu như hơn nửa quan kinh thành cơ à? Cậu lên làm thượng khanh mới chưa đầy ba tháng, thế mà...”

“Chuyện thành bởi người thôi. Tôi có tiền có quyền, huống chi tôi còn có tổ chức hắc đạo lớn nhất kinh đô làm ngoại ứng, đám quan liêu này, không mềm được thì phải cứng.” Đồng Tuyết Khanh điềm nhiên giải

thích, nhìn hoài vào Bích Loa Xuân(7) trước mặt, hiển nhiên đang nhớ tới chuyện gì đó vui vẻ, lặng yên nhoẽn cười.

“Cậu... Cậu vẫn liên lạc với Hứa Nghiêm đấy à?” Lưu Tiên không thể không hỏi cho rõ ràng hơn.

“Huynh nghĩ thế nào cũng được. Nhiệm vụ của huynh là đảm bảo sự an toàn trong cung cho tôi, đề phòng toán thuộc hạ của Thái hậu.” Đồng Tuyết Khanh vẫn đảm chiêu tâm sự của mình, nụ cười càng cười vô thức càng nhuốm phần thâm tình hơn.

“Thế, hạ quan xin cáo từ trước.” Lưu Tiên không định phiền nhiễu y hoài niệm liền đứng dậy cáo từ.

“Aiii, nhớ kỹ, bắt được Hằng Tiến rồi, không cần để sống.” Đồng Tuyết Khanh giật mình tỉnh lại từ nơi xa xăm, nhấn mạnh nhắc nhở.

“Không ngờ, Tuyết Nhạn lại thích Thụy Nhi như vậy.” Hằng Dạ nằm trên giường lớn của Đồng Tuyết Khanh, không kiềm được nhắc đến phi tử hán, “Hôm nay, nàng ấy cứ nằng nặc đòi đi theo thăm thăm Thụy Nhi, thích tới nỗi muốn ôm Thụy Nhi về Đông cung mới chịu. Trẫm thấy nàng ấy cũng hòa thuận với Tây phi lắm.”

Đồng Tuyết Khanh mệt lả sau cơn tình, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Y rõ mình không cần mở miệng, Hoàng thượng đơn giản muốn tìm một người để thổ lộ nỗi lòng thôi —— mà Người thì không có ai để tâm sự được hết.

“Lạnh lắm à?” Hằng Dạ phát giác Đồng Tuyết Khanh đang run lấy bầy.

“Trời đã tháng năm mà sao vẫn rét như mùa đông thế không biết.” Đồng Tuyết Khanh nhỏ giọng oán giận, nhích lại gần hơn vào vòm ngực ấm áp của Hằng Dạ.

Hằng Dạ ngẩng đầu nhìn cửa sổ, sao giăng đầy trời, thật một đêm khuya đầu hạ sáng sủa, “Thực tế thì trừ người, không ai thấy lạnh đâu, nguyên do chắc tại Tuyết Liên đấy, Băng Sơn Tuyết Lạnh vốn mang tính chất lạnh.”

“Thành thử, thần ăn cũng thành người tuyết luôn rồi.” Đồng Tuyết Khanh cười cười, chẳng lấy làm sầu muộn lắm vì sức khỏe mình.

“Đúng đấy, trông ngươi nhợt nhạt chẳng thấy cả huyết sắc đâu hết, thực đúng là một con búp bê tuyết.” Hằng Dạ tận lực nói chuyện thoải mái, mà Đồng Tuyết Khanh cũng thế, không muốn đối mặt sự thật này.

Hai người vui vẻ cười hì hì xong, trái lại không cười nổi nữa.

Đồng Tuyết Khanh bèn chuyển chủ đề, “Theo ngu kiến của thần, vì hoàng tử, Người không nên để cậu ấy cạnh Tây phi.”

Hằng Dạ im bất không đáp. Hẳn dĩ nhiên thừa hiểu, với người ngoại tộc như Tây phi, trong Hoàng cung nơi nơi đầy rẫy nguy ngập, đứa bé sẽ càng khiến các phi tần khác gai mắt, khó tránh khỏi xảy ra kẻ hở.

“Chả lẽ Tuyết Nhạn có thể giúp trẫm?” Hằng Dạ thoang thoáng tự hỏi.

“Như phi là mẫu thân tốt nhất, chưa kể, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Về phương diện khác, Như phi quanh năm bầu bạn cùng Thái hậu, Thái hậu nào có đạo lý gì hãm hại cháu mình mà không xót đây? Huống hồ, nguyên Như phi cũng không phải người tâm địa ác độc, nhưng Hoàng thượng lại lạnh nhạt nàng ấy quá. Có đứa bé làm cột trụ, nàng ấy còn sợ về sau sẽ không được đối đãi tốt hay sao? Nó là hy vọng duy nhất của nàng ấy mà.” Đồng Tuyết Khanh từ tốn trình bày.

Nội tâm Hằng Dạ tưởng tận thấu đáo được phương pháp này, song từ miệng y nói ra, nghe bao giờ cũng hơi hơi bức dọc. Hẳn xoay người phủ lên Tuyết Khanh, lạnh tanh nhìn thẳng gương mặt cứng chặc nọ, hỏi, “Tốt cùng thì người tiếp xúc bao nhiêu với hội Thái hậu thế hử? Người hiểu Như phi thế cơ á?”

“Không phải như Người nghĩ đâu ——” Đồng Tuyết Khanh rầu rĩ rũ mi mắt, “Thần biết mùi vị bị thất sủng mà.”

Nội một câu mà đã làm tan chảy băng đá trong tâm khảm Hằng Dạ. Hẳn thấp đầu, nòng nài trao rơi một nụ hôn xuống...

“Cúc cu, chớp chớp...” Tiếng chim hót lạnh lạnh đầu hạ càng góp phần miên man tình nồng nơi Vị Ương cung, thỉnh thoảng từ Long trường tràn ra những tiếng ngâm nga say tình vô pháp nén nhịn.

“A... Dạ... Không... A...”

Ngày hôm sau, một Thánh chỉ đã thăng Như phi lên chức Hoàng quý phi, phụ trách nuôi nấng dạy dỗ hoàng tử Hằng Thụy. Tiếng trẻ con khóc oe óe bị ép buộc ôm khỏi Thê Hà cung, Tây phi khóc đến chết đi sống lại.

Cùng lúc đó, Đồng Tuyết Khanh ghé chân qua Từ Ninh cung, mặt thì để chúc mừng, thực chất để truyền khẩu dụ để vương.

“Té ra Hoàng thượng lại có tâm tư và tính toán như vậy, ai gia thật đã trách lầm nó rồi, ha ha...” Hoàng thái hậu tất nhiên mừng rỡ vì sự an bài này lắm. Như phi vốn dự đoán có được Hoàng sủng đã là điều không thể, tính tới tính lui cũng chỉ đơn giản là ngại vàng Hoàng hậu, cứ như giờ, trở thành mẫu thân hoàng tử, chẳng phải đã đặt nửa chân lên Hậu vị rồi? Vả lại khi hoàng tử trưởng thành cạnh nàng ta, cơ hồ sẽ không có hiểm khích ngoại tộc nữa, quả là một mũi tên trúng hai đích mà.

“Vâng ạ, Thái hậu đã trách lầm Hoàng thượng mất rồi. May mà có Vĩnh Lạc hầu giải thích, mẹ con Thái hậu lại cận kề thân thiết. Vĩnh Lạc hầu nha, thật sự cảm ơn người.” Như phi cười tủm tỉm. Nàng ta không thể ngờ hoàng tử mới sinh này lại mang lại tin vui cho nàng ta thế chứ, mà ắt hẳn cũng biết tông điều này chắc chắn nhờ có sự “trợ giúp” của Đồng Tuyết Khanh mới thành công đây.

“Hoàng tử đặt bên Như phi là lựa chọn tốt nhất rồi. Lúc thần đưa ra ý kiến này, Hoàng thượng không hề mấy may suy tư mà đồng ý luôn, có thể thấy là Người cũng đã sớm định sẵn.” Đồng Tuyết Khanh cung kính đáp trả, “Chỉ có điều ——” Đang nói thì ngừng lại, tỏ vẻ khó xử.

“Ày, đều là người một nhà với nhau, Đồng đại nhân có chuyện gì cứ nói thẳng đi nào.” Hoàng thái hậu hiểu Đồng Tuyết Khanh sẽ không đầu đem bán một ân huệ to tát như thế, tất phải có đoạn sau nữa.

“Một là về Tây phi. Cam đoan nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ, có khi còn cấu kết thế lực Tây Vực, chúng ta phải tiên phát chế nhân. Hai là, thần có vài người bạn cũ, văn võ toàn tài, đều có năng lực. Thần muốn Thái hậu đề đạt với các cựu thần giới thiệu bọn họ được vào kinh nhậm chức, có được không ạ?” Đồng Tuyết Khanh nói xong thì chìa ra danh sách.

“Quốc gia cầu người hiền tài, đề nghị của Đồng đại nhân đúng là đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết à nha.” Hoàng thái hậu mau lẹ nhận danh sách, “Ai gia sẽ kêu Viên thừa tướng làm xem sao. Còn Tây phi, ai gia với người cùng suy nghĩ rồi này. Ngặt nổi vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào thích đáng ——”

“Điểm ấy thần đã có kế sách vẹn toàn, xin Thái hậu không cần quá lo.” Đồng Tuyết Khanh hài lòng cười.

Bàn bạc giao dịch xong, Đồng Tuyết Khanh rời đi.

“Tên Đồng Tuyết Khanh này, đúng là một diễn viên lợi hại! Ai gia thật không ngờ —— y lại có hứng thú với chuyện triều chính.” Hoàng thái hậu cảm hận.

“Quái ghê, chỉ cần y ngon ngọt với Hoàng thượng mấy câu, muốn thăng ai làm quan mà chả được, còn phải qua đây nhờ vả sao?” Như phi vẫn thắc mắc.

“Con cho Hoàng thượng là kẻ ngu xuẩn à? Kể cả có sủng hạnh y, cho y địa vị và quyền hạn —— cũng chỉ nhằm đồ dành y phần khởi, Hoàng thượng quyết không để y phát triển vây cánh trong triều đâu. Y muốn đề bạt thân tín, vẫn phải nhờ cậy vào người khác.”

“Thế thì, chúng ta có nên báo cho Hoàng thượng dã tâm y không ạ?”

“Nói con nghe, thật đúng không sai mà. Đồng Tuyết Khanh hiện thời là ai chứ? Là người tương trợ hữu dụng nhất trong cung của chúng ta đó. Để Hoàng thượng bắt hòa với y còn chẳng phải tự bẻ chân mình? Con yên chí, y chỉ muốn có nơi nương náu tại triều đường sau khi thất sủng, y không phải ngoại thích, không có huyết mạch Hoàng thất để phò tá và nương tựa, một bàn tay sao che nổi mặt trời. Còn con ấy, chu đáo chăm sóc Hằng Thụy đi, sau này ta con đều phải trông chờ vào nó hết đấy.” Ngữ khí Hoàng thái hậu nghiêm trọng dần dần.

“Toàn bộ xin nghe cô dạy bảo ạ!” Như phi bồng tỉnh đại ngộ, phần chấn thừa gửi đầy cảm kích. (Như phi gọi Thái hậu là cô mụ => Thái hậu là em gái (đã có gia đình) của cha Như phi)

Ngự thư phòng.

Đổng Tuyết Khanh cầm một bức thư trên tay, đến ngoài phòng thì bị Trần tổng quản cản lại.

“Ây dồi, Tuyết phi đang ở trong ả. Ngài có nên gượng chút đã không?” Trần công công nịnh nọt cười cười, đành rằng lòng hận Đổng Tuyết Khanh tới tê tái, nhưng giờ phút này không dám đắc tội không đâu với vị Vĩnh Lạc hầu này à nha.

“Chuyện đùa, hậu phi không được phép tham gia chính sự, nàng ta đến Ngự thư phòng chính là tội lớn, người còn không khuyên can?” Đổng Tuyết Khanh đành mặt, để mặc Trần công công ghen hòng trôn trối nhìn y, y dứt câu liền đẩy luôn cửa đi vào.

Chừng như Đổng Tuyết Nhạn đang nhõng nhẽo trách móc gì đó Hằng Dạ, cả hai đều sững sờ nhìn về phía Đổng Tuyết Khanh chưa có thông báo gì mà đã xông vào.

“Người to gan thật, đến cả Trần công công cũng không ngăn được người!” Hằng Dạ rút tay về khỏi đầu vai Tuyết Nhạn, trên mặt lấp lánh ít nhiều vẻ xấu hổ, sắc mặt Đổng Tuyết Nhạn thì đỏ bừng bừng.

“Xin Hoàng thượng bớt giận. Tình huống khẩn cấp, không kịp báo ngoài cửa, mà nữa —— Ngự thư phòng cùng Cần Chính điện đều là trọng địa hậu phi không được phép bước vào. Tuyết phi nhỏ tuổi thiếu hiểu biết, vì thần thay mặt Hoàng thượng bảo ban ngu muội chút thôi.” Đổng Tuyết Khanh lại vẫn rất trang nhã tự nhiên mà thông thả thừa bầm.

“Đại Hán có được tranh thần (trung thần can gián) như người thật quá ư là vạn hạnh.” Hằng Dạ khôi phục vẻ mặt tỉnh rụi, tiếp tục thả tay lên lên vòng eo nhỏ nhỏ của Đổng Tuyết Nhạn, buông lời trào phúng.

“Thần không dám nhận.” Đổng Tuyết Khanh thoáng gật đầu, đặt việc chung lên trên hết, trình ra một phong thư, “Đây là mật hàm đêm qua Tây phi sai tỷ nữ gửi tới Vương gia Tây Vực, bị thị vệ trong cung tịch thu. Phỏng chừng phản quân Tây Vực đã tràn đến vùng Cam Ninh, chuyện này mang tính chất đe dọa cấp bách, mong Hoàng thượng hãy nhanh chóng suy xét đoán định.”

Hằng Dạ đắm đắm mặt mày giật thư xem, xem vội một lần xong, sắc mặt chuyển qua xanh mét.

“Xằng bậy!” Hần dữ tợn quăng thư lên bàn, diên tiết gào, “Đi, kêu Lưu Tiên khẩn cấp dẫn Tây phi đến đây!”

“Hoàng thượng, Tây phi tỷ tỷ, hôm nay tỷ ấy đã thần ai thể thương (đau khổ cả tinh thần óc lẫn người) vì việc Thụy Nhi rồi, Người ngàn vạn lần phải điều tra kỹ lưỡng rồi hẵng xử lý, chỉ sợ có kẻ quấy loạn mưu toan hãm hại tỷ ấy!” Đổng Tuyết Nhạn quỳ phịch xuống, biện hộ cho Tây phi.

“Hoàng thượng, tổ huấn xưa nay hậu phi không được phép tham gia chính sự, Người nên ——” Đổng Tuyết Khanh tức thì nghiêm khắc nói.

“Thôi đi, tam ca, huynh khỏi cần lôi mấy cái đạo quan quyền ra nói. Hôm nay muội đến Thê Hà cung, Tây phi đã khóc đến bất tỉnh nhân sự. Mật hàm? Hừ! Ai viết nó còn chưa khẳng định được đâu!” Đổng Tuyết Nhạn tức giận cãi lại Tuyết Khanh. Cô đang tính toán khuyên nhủ Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh chia rẽ mẫu tử đã ban ra, lại đâu ngờ, vẫn còn tai họa đáng sợ đang chờ Tây phi đáng thương phía trước.

Đổng Tuyết Khanh nhìn khuôn mặt non nớt của muội muội, nhả nhặn mỉm cười, “Xem ra Hoàng thượng đã làm hư người rồi, Tuyết phi, chuyện triều đình từ lúc nào cũng đến phiên người xen mồm?”

“Im, các người im miệng hết đi!” Hằng Dạ bồng lửa quát tháo, thế rồi chuyển hướng sang Tuyết Nhạn, cố gắng nhẹ nhàng bảo, “Nàng về Đông cung trước đi, trăm xong xuôi công việc sẽ đến chỗ nàng.”

Tuyết Nhạn bữu môi, hờn dỗi đi khỏi.

Đổng Tuyết Khanh nhìn theo bóng dáng muội muội đang được trọng vọng, trong lòng khó tránh được có chút ghen tuông.

“Nó mãi không chịu lớn, mong Hoàng thượng châm chước và khoan dung cho nó!” Đồng Tuyết Khanh hòa nhã mà rằng.

“Ánh mắt ngươi không nói thể, Vĩnh Lạc hầu ạ!” Hằng Dạ cười lạnh, “Được rồi, trăm sẽ tử mĩ thẩm tra, ngươi cũng lui ra đi.”

“Chẳng hay Hoàng thượng hiểu lầm vi thần như nào, vi thần sẽ ở Vị Ương cung chờ đợi Thánh giá (giá: xe).” Đồng Tuyết Khanh sâu kín nói, đoạn khom lưng, rời đi.

Hằng Dạ dõi theo bóng dáng thẳng tắp ấy, khe tự lẩm bầm, “Tuyết Khanh, giá như ngươi mãi mãi đừng trưởng thành thì tốt biết mấy.”

Tây phi mơ mơ hồ hồ bị mang đến. Hằng Dạ lạnh lùng nhìn nàng mấy giây, sau đó không nhanh không chậm hỏi, “Trăm không đối xử tốt với nàng ư? Nàng hận Đại Hán?”

“Thần thiếp —— Hoàng thượng!” Tây phi bật miệng dập đầu, “Người trả Thụy Nhi cho thần thiếp, van xin Người!!!”

“Trăm đang hỏi nàng. Nàng hận trăm chứ?” Hằng Dạ thoang thoáng có chút phiền muộn, nét mặt hốc hác của Tây phi quả thực khiến người chán nản quá chừng.

“Đúng! Ta hận ngươi, ngươi cướp con ta, ngươi và Hoàng tộc của ngươi, còn cả tên Vĩnh Lạc hầu quỷ kế đa đoan đó nữa! Lương tâm các ngươi để ở đâu?” Tây phi bị kích động tột độ, cơ hồ gào lên mà không hề cân nhắc chút gì.

“Được rồi, dẫn đi đi!” Hằng Dạ phát hiện cứ hỏi nữa hỏi mãi cũng không có kết quả, “Biếm lãnh cung!” Đoạn phát tay áo bỏ đi.

“Hoàng thượng!” Đồng Tuyết Nhạn chờ sẵn ngoài Càn Chính điện vội tiến lên thân thiết han hỏi, “Tây phi tỷ tỷ tội gì ạ, mất con rồi, còn bị Người phế truất như thế.”

Lần đầu tiên Hằng Dạ mang theo vẻ lãnh đạm nhìn cô, “Tiểu cô nương, không cần lo nghĩ lắm chuyện như vậy! Nàng ta thông đồng với địch phản quốc, tiết lộ sắp xếp phòng vệ kinh thành và cung đình chúng ta cho Vương gia Tây Vực, trăm để lại mạng cho nàng ta đã là khai ân quá rồi.”

Đồng Tuyết Nhạn ngậm tăm cúi gằm, tuy gần đây cô thường xuyên đến Thê Hà cung thăm Tây phi, cô tin tội danh này là vô căn cứ, nhưng mà... Liệu có bằng chứng gì được đây?

Hằng Dạ đi sượt qua, hần cảm thấy không vui đến cùng cực, bởi lẽ câu chữ trong bức mật hàm thông đồng với địch của Tây phi đều mập mờ sự nhập nhèm ám muội nàng ta với Vương gia Tây Vực, mà phản bội, chính là hành vi phạm tội Hằng Dạ khó tha thứ nhất.

“Bay đâu.” Hằng Dạ ra lệnh, “Truyền khẩu dụ của trăm, cho vời bốn vị tướng quân thủ thành ngoài kinh và Tiết độ sứ biên bộ Tây Bắc năm ngày sau có mặt tại Ngự thư phòng gặp trăm!”

Chập tối nhá nhem, Hằng Dạ đã tạm quên đi sự phản bội của Tây phi. Trần công công dè dặt xin chỉ thị nơi đến tối nay.

“Thần sẽ ở Vị Ương cung chờ đợi Thánh giá.” Bên tai lại vang lên giọng nói Đồng Tuyết Khanh lảng vảng.

“Đi Đông cung đi.” Hằng Dạ một thôi một hồi rồi ra quyết định. Tuy hẳn không muốn đào bới quá những lần khuất đảng sau chuyện Tây phi, nhưng thật sự không muốn để Đồng Tuyết Khanh và bè đảng Thái hậu thâm tóm được mình. Tây phi đã phế, giờ khiến cho đám Thái hậu gai mắt nhất chỉ có Đồng Tuyết Nhạn mà thôi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, Đồng Tuyết Khanh bày một bàn hoa tươi quả ngọt, đẹp đẽ, lẳng lặng ngồi chờ.

“Đồng đại nhân, đã sắp canh một(8), Hoàng thượng... chắc không đến đâu.” Viên Viên thừa lời. Kỳ thực tâm tối cô đã biết Hoàng thượng đến chỗ Tuyết phi, nhưng lời muốn nói ra lại mắc nghẹn nơi cuống họng, thâm tâm cô bất giác nảy sinh chút ít thương cho vị chủ tử của cô.

“Đây là lần đầu ta nói với Người, ta chờ Người, mà Người không đến...” Đồng Tuyết Khanh khe khẽ tự thì thào, “Trái tim Thánh thượng, quả thực rất khó nắm được.”

“Điều ngài muốn là nắm được trái tim Hoàng thượng, hay là nhận được trái tim Hoàng thượng?” Viên Viên rúc rích cười hỏi, cô muốn người ngoại đi đôi chút sự ỉ ề lẳng đặng trong căn phòng.

“Không giống nhau ư?” Đồng Tuyết Khanh ngờ vực hỏi lại cô.

“Đương nhiên không giống ạ. Yêu một người, là muốn nhận được người ấy. Muốn người ấy yêu mình, chính là mong nắm bắt được người ấy.” Viên Viên trả lời có điểm qua loa, thực tế cô cũng chỉ nói bừa do tình thế cấp bách thôi.

Đồng Tuyết Khanh tỉ mỉ ngắm nghĩ, bàn tay lấy ra chiếc còi nhỏ, ngắm nghía nó.

Y huyết nó lên, sau một chén trà nhỏ, mật thám Phong Vân hội xuất hiện.

Đồng Tuyết Khanh giao cho hần ngân phiếu mấy trăm vạn lượng cùng một bức mật hàm, “Hãy báo cho bang chủ các người, hiện nay triều đình đang bận bịu chiến sự với Tây Vực, chính là thời cơ tốt nhất cho Phong Vân hội phát triển. Thư này rất trọng yếu, người nhất định phải tự tay gửi cho bang chủ người.”

“Rõ. Đồng đại nhân yên tâm.” Mật thám khom người, kẻ đó ung dung vượt tường biến mất trong đêm tối.

Bấy giờ, Hằng Dạ đang ở tại Đông cung, vô hạn triển miên cùng Đồng Tuyết Nhạn.

Không rõ do đâu, thoáng nháy mắt Hằng Dạ phóng ra dục vọng trên người Đồng Tuyết Nhạn, bóng mắt hần lại lập lòe gương mặt mê ly trộn theo thống khổ của Đồng Tuyết Khanh, chỉ có nghĩ đến thứ biểu cảm cầu khẩn và mong đợi ấy, Hằng Dạ mới càng có thể trào dâng xuất tinh theo khoái cảm.

Hần ôm khít khao lấy phi tử trong lòng. Thân mình đầy đà mềm ẩm của phụ nữ làm hần cảm thấy dịu dàng làm sao. Thân mình Đồng Tuyết Khanh —— bình thường luôn rất lạnh —— Vị Ương cung thật sự rất lạnh.

Lãnh cung.

Đồng Tuyết Khanh thông thả bước vào gian phòng hoác hươu trần mình giữa ***g lộng vòm trời quạnh quẽ, đằng sau là Viên Viên theo sát.

“Tây phi nương nương, làm sao mà chẳng qua mới vài ngày, nương nương tựa như già nua đi nhiều thế?” Y nhìn đến Tây phi áo quần xộc xệch, tũm tũm cười cười.

“Người!” Tây phi toan bỏ nhào lên thì bị người cai quản giữ lại.

“Đồng Tuyết Khanh, người chết không được tử tế đâu! Người vu khống ta, bụng dạ người còn độc địa hơn cả đàn bà...” Tây phi vừa vùng vẫy, vừa chửi rửa âm ỉ.

“Thế cơ?” Đồng Tuyết Khanh vẫn giữ nguyên nụ cười hiền lành, tỏ vẻ không đồng ý, “Tất nhiên, những lúc đàn ông tính toán sự tình luôn luôn thấu đáo chặt chẽ hơn phụ nữ mà!”

Y bước lên từng bước, ghé vào càng thêm gần, “Ta thật nhìn không ra, nương nương đẹp đẽ chỗ nào chứ, thế mà mê muội Hoàng thượng bằng quan cả việc triều chính cơ đấy, ha ha...”

“Thôi đi!” Tây phi cũng không yếu thế, mĩa mai lại, “Ta cũng không biết, người —— đường đường một cánh nam nhi, lại thỏa mãn Hoàng thượng, mê mỵ lẳng lơ trên giường như thế nào đấy!”

Lời còn chưa thốt hết đã bị ăn một cái tát đau đặng từ Đồng Tuyết Khanh.

“Loại đàn bà son phấn tầm xoàng như người mãi mãi sao có thể hiểu được.” Đồng Tuyết Khanh lạnh rét bảo, đoạn gọi Viên Viên, “Nào, cho nương nương uống rượu bổ nào. Nương nương chính là công thần đầu tiên sinh hạ Long tử cho Hoàng thượng đó nha.”

Tây phi bị cưỡng bách uống cạn một chén rượu. Sau đó, nàng tuyệt nhiên không còn giãy giụa nữa, chỉ ngồi im lìm trên đất.

Nhác thấy Đồng Tuyết Khanh sắp đi, nàng đột ngột vô đến ôm chặt chân Đồng Tuyết Khanh, “Đồng Tuyết Khanh, ta biết các người rồi sẽ làm đến bước này, ta xin nhận mệnh —— Thế nhưng, van xin người cầu tình giùm Hoàng thượng, nề tình ta đã từng hầu hạ Người, xin đừng giận lấy sang cả Thụy Nhi của ta. Ta

van người, ta chưa từng bao giờ đối chọi với người...” Tiếng giọng của nàng khản nghệt thật khiến cho người không thể không xót xa.

Thân mình Đồng Tuyết Khanh thoáng cứng ngắc, thế rồi gỡ tay Tây phi, cũng không ngoái lại, chỉ nhẹ nhàng nói, “Nương nương yên tâm, đứa bé không liên quan gì tới nương nương cả! —— Phải, nương nương chưa từng đối chọi ta. Ta làm như vậy cũng không bởi mục đích tranh sủng, ta không tranh sủng với phụ nữ. Nương nương phải nhớ, ta là một gã đàn ông!”

Hết lời, Đồng Tuyết Khanh vội rời đi thật nhanh, y không muốn giáp mặt lương tâm chính mình, y sợ hãi —— bản thân y hiện tại.

Thời điểm Hằng Dạ triệu kiến các tướng quân biên cương, thảo luận xong xuôi cơ bản chiến lược sắp xếp binh lực thì nhận được tin Tây phi uống rượu độc chết.

“Nghe nói, trước đó, Vĩnh Lạc hầu có đến lãnh cung. Ngài ấy vừa đi, Tây phi liền...” Trần tổng quản nơm nớp quan sát Long nhan, thực thà bầm báo.

“Gọi Vĩnh Lạc hầu đến thư phòng trăm.” Hằng Dạ ra lệnh, quạt xếp trong tay gãy thành hai nửa.

“Có gì để biện minh không?” Hằng Dạ bình tĩnh hỏi y.

Trái lại Đồng Tuyết Khanh không mấy may quýnh quýnh.

“Đích thật là thần đưa rượu. Nàng ấy phản quân phản quốc, tội trạng vô pháp dung thứ. Vì thần biết Hoàng thượng không nỡ nhần tâm, vì thế đã tự thành toàn cho Hoàng thượng.” Câu trả lời của Đồng Tuyết Khanh hợp tình hợp lý không chệ vào đâu được.

“Hừm, thành toàn, trăm trao cho người cái quyền đó từ bao giờ thế? Người đây là làm càn khi quân!” Hằng Dạ mắng lớn.

“Hoàng thượng nói đúng ạ. Vậy xin Người chỉ định tội danh cho thần đi. Có thể vì Người mà làm xong được chuyện sau cuối này, thần chết cũng không hối tiếc.” Đồng Tuyết Khanh cúi đầu nhận lỗi rồi đi tới cạnh Hằng Dạ, con người sáng rõ nâng lên, dừng tại khuôn mặt giận dữ của hắn.

Hằng Dạ túm lấy dây buộc tóc chỉnh tề của y, kè sát sạt vào gằm ghè, “Người tưởng trăm không dám làm gì người hả? Người chắc mẫm mự lực của người có thể đi điều toa mự mự bất luận kẻ nào! Có phải không?” Hằng Dạ thả lỏng tay, mạnh bạo ném Đồng Tuyết Khanh xuống đất.

Tóc dài xinh đẹp lập tức xõa tung, Đồng Tuyết Khanh lắc lắc đầu, đôi mắt đen lay láy ướt ươn ướt, rèm mi dài khe khe rung lên, y bào màu tro xám lơ lửng gần như tròn vẹn cặp đùi. Cứ như thế tự giác ngộ trông mình thật nhếch nhác, Đồng Tuyết Khanh thoáng rụt rè rụt chân, làn da nhẵn nhụi trắng muốt mà cũng phải làm cho cho gấm vóc mang vẻ xù xì hơn bao giờ hết.

Dục vọng tức khắc tóe lửa trong mắt Hằng Dạ, đường nhìn hắn trở nên nóng rực.

Thảng liếc mắt là Đồng Tuyết Khanh đã nhận ra sự biến hóa của Hằng Dạ. Y cắn cắn môi dưới, đùi mềm sẽ sàng cò cọ mấy cái vào nhau, bày vẽ mời gọi hướng về phía Hằng Dạ.

Hằng Dạ liền ôm chầm lấy y, Đồng Tuyết Khanh cũng khoác cổ hắn, môi anh đào chủ động nghênh tiếp.

Hằng Dạ đặt y bên mép bàn rộng rãi, hai người vừa hôn nhau cuồng nhiệt, vừa vuốt ve nhau. Hắn mạnh mẽ xé tan nội khổ Đồng Tuyết Khanh, vớ lấy bình rượu nhỏ trên bàn, rót xuống hạ thể non tơ nọ.

“Ừm... Ừ...” Bị cảm giác gay nóng tấn công, Đồng Tuyết Khanh tự giác mở chân, vùng kín đã phớt đỏ nhiệt tình bại lộ ra ngoài không khí.

Hằng Dạ tức tốc đẩy thẳng thứ sưng tấy tiến sâu vào.

“Ồiiii...” Đồng Tuyết Khanh bị đau quá, hai chân sít sao quấn lấy Hằng Dạ đứng thẳng nơi cạnh bàn, hàm răng cắn trúnng đầu lưỡi đối phương xâm nhập.

Nhờ rượu thơm làm dịu, Hằng Dạ trượt lọt di chuyển thỏa thuê bên trong lối giữa Đồng Tuyết Khanh. Hắn đè cái eo mảnh khảnh của Tuyết Khanh xuống mép bàn, nhịp nhàng đưa đẩy, vòng hông cường tráng ra vào không hề tiết chế, khoái cảm cuộn trào làm mọi lỗ chân lông cơ thể đều bùng rộ.

Giữa cơn đau râm ran, cảm nhận Đồng Tuyết Khanh dần dà chuyển mình tới tê dại kích thích của sung sướng, chiếc lưỡi con con tỉ mỉ liếm láp khoang miệng Hằng Dạ, tay ngọc tự do âu yếm tấm lưng rộng lớn của hắn, sống lưng thẳng dậy, ngồi trên ngự trác, để cho đối phương tiến vào được ma sát nhiều hơn.

Hằng Dạ sắp cao trào tới nơi rồi, hắn miệt mài hôn gặm thô bạo lên cần cổ mảnh mai của Tuyết Khanh.

“Kêu ra tiếng đi, Tiểu Khanh, trẫm thích nghe tiếng người lắm.” Hằng Dạ giục giã.

“Không... Aaaa... Hoàng thượng... Xin nhẹ chút... Hahhh hahhh... A... Ngọt ngào quá... Hư aaaaa...” Đồng Tuyết Khanh thấp sụp đầu, lẳng quên tất cả mà rên rỉ.

“Nói trẫm nghe, cảm thụ hiện giờ của người!” Hằng Dạ tiếp tục yêu cầu.

“Ừm... Aa... Thần... Aaaa... Thần rất dễ chịu...”

“Sao nào?”

“... Aaaa... Bên... dưới... Ưừ... Hoàng thượng, Người tiến vào thần... Rất dễ chịu... Vừa đau vừa... tê... A... Hahh... Thần sắp ra rồi...”

Kèm theo tiếng rên quá mức đắm tình, Đồng Tuyết Khanh đạt đỉnh, động sau liên hồi co ép.

“Chặt... quá... Tiểu Khanh... Người hút trẫm tuyệt lắm...” Hằng Dạ nhin không được đẩy nhanh tần suất thúc vào, chìm đắm giữa âm giọng cầu xin của Đồng Tuyết Khanh, hưởng thụ cực lạc khoái cảm xác thịt.

Ngay khoảnh khắc Hằng Dạ bắn ra, Đồng Tuyết Nhận dờ dẫn xuất hiện cạnh cửa Ngự thư phòng.

Đồng Tuyết Khanh đưa lưng về phía cửa, suy yếu ôm chặt Hằng Dạ, dồn dập thở gấp gấp.

Lúc này, Hằng Dạ hơi thanh tỉnh lại từ thiên đường, chớp mở mắt, đã bắt gặp phải hình ảnh phi tử hắn cứng chiều nhất.

‘Choang’ một tiếng, bát canh ngọt trong tay Tuyết Nhận rơi xuống đất, the thé tiếng vỡ vang lên.

Đến khi đó Đồng Tuyết Khanh mới nhận ra sự có mặt của người ngoài, y tức thì cứng đờ tại chỗ.

“Xin Hoàng thượng thứ tội, cớ thần không cẩn được Tuyết phi nương nương... Cớ thần đáng chết!...” Trần công công cuống quýt lao vào dập đầu lia lịa.

Hằng Dạ nhanh chóng phủ áo choàng chính mình lên thân thể nửa trần của Đồng Tuyết Khanh, cực độ bất mãn quát âm lên với Đồng Tuyết Nhận, “Nàng càng lúc càng làm càn quá thể, dám xông xộc xông vào Ngự thư phòng!”

Đồng Tuyết Nhận ngẩn ra không khác gì một pho tượng, hoàn toàn không để tâm đến cơn phẫn nộ từ Hằng Dạ. Bộ óc đơn giản của cô thật không ngờ đến chuyện ấy giữa đàn ông và đàn ông, cô vốn biết sự riêng biệt địa vị trong cung của Đồng Tuyết Khanh lẫn tình cảm Hằng Dạ dành cho y, có điều hôm nay lơ là nhìn tận mắt một màn như thế quả thực dọa cô sợ đến sững sờ.

“Thôi, Trần công công, đưa Tuyết phi hồi cung đi.” Hằng Dạ nhận ra sự thất thần của Đồng Tuyết Nhận, vậy nên nhắc khéo Trần tổng quản mau kéo cô ra ngoài.

“Không cần, thần thiếp tự đi.” Mặt Đồng Tuyết Nhận đỏ chót, bối rối xoay lưng rời đi.

Hằng Dạ trông theo bóng dáng cô gái kích động bỏ đi mà rầu rĩ không chịu được.

Đồng Tuyết Khanh đã khoác áo choàng, y quan sát thần sắc Hằng Dạ, tâm khảm không khỏi chua chát. Song y nhanh nhẹn kiểm soát tâm trạng mình, đến bên Hằng Dạ.

“Hoàng thượng, thần xin cáo lui!”

“Đi đi. Chuyện Tây phi trẫm sẽ xử lý. Người nhớ, người không can hệ gì đến chuyện Tây phi tự sát hết, trẫm không hy vọng trong cung lại xôn xao đồn đãi chi nữa!” Hằng Dạ cũng chẳng buồn ngoái đầu lại, phẩy phẩy tay hết như đuổi một kỹ nữ.

Đồng Tuyết Khanh đi ra ngoài Càn Chính cung, nước mắt cam lặng lặn dài.

“Hoàng thượng, tối nay sao ạ?” Trần công công kể bên xin chỉ thị, lại nói, “Nghe bảo, Tuyết phi nổi giận ở Đông cung, không chịu ăn uống.”

Hằng Dạ buông bút lông, đứng dậy, “Đến Đông cung.”

Trong Đông cung.

Đổng Tuyết Nhạn không hề điên cuồng đập nọ quăng kia như trong tưởng tượng Hằng Dạ, cô trước sau vẫn chỉ như một, thùy mị nét na thay chiếc giày ngủ cô tự may cho Hằng Dạ để hẩn thoải mái.

“Tuyết Nhạn, hôm nay ——”

Hằng Dạ toan nói nửa chừng thì bị ngắt, Đổng Tuyết Nhạn nhìn hẩn nói, “Hoàng thượng, không cần giải thích đâu ạ. Là Tuyết Nhạn lỗi mẫm, chuyện hôm nay Tuyết Nhạn đang cố gắng quên đi. Xin Hoàng thượng thứ lỗi.”

Hằng Dạ còn có thể nói gì đây? Hồng nhan tri kỷ đã sẵn sóc đến thế này rồi cơ mà. Hẩn đành thở dài, vòng tay ôm quàng bờ vai mềm của Tuyết Nhạn, “Trầm đỏi, trầm sai người mang điểm tâm đến, chúng ta cùng nhau ăn nhé?”

Đổng Tuyết Nhạn nhè nhẹ gật, mỉm cười ngọt ngào.

Kể từ ngày đó Hằng Dạ không còn quay về Vị Ương cung, Đổng Tuyết Khanh cũng tăng tốc kết giao với các nhân vật thực quyền trong cung đình. Hôm nay, sau khi Tiết độ sứ Ủy Nghi và Tây Nam tướng quân Đông Phương Nhẫn báo cáo công sự hoàn thành cho Hoàng thượng rồi, đều cùng nhau đến tửu lâu xa hoa bậc nhất kinh thành —— Túy Xuân các.

Hai vị tướng quân tầm vóc khôi ngô, khí độ bất phàm đều ôm theo một tia hưng phấn nhấc chân vào gian riêng bí mật của Túy Xuân các, từ lâu họ đều đã muốn được chiêm ngưỡng con người quyền rũ khéo léo chốn Hoàng cung trong lời đồn, đồng thời cũng là tâm phúc của đương kim Hoàng thượng – Vĩnh Lạc hầu – thử xem sao.

“Ủy đại nhân, Đông Phương đại nhân, mời ngồi.” Viên Viên đơn đả thết đãi, “Hầu gia chúng tôi chờ đã lâu.”

Lời vừa hết, Đổng Tuyết Khanh mặc thường phục từ tốn bước ra từ phòng bên trong.

“Để hai đại nhân vất vả rồi, nắng mặt trời tháng tám độc lắm. Viên Viên, hầu trà.” Đổng Tuyết Khanh cười tươi tiếp đón, “Là trà mát ướp lạnh, rất đã khát.”

“Đa tạ Đổng đại nhân. Ngài vừa xuất hiện đã tựa gió mát rồi, thật làm bọn ta sáng khoái khắp người nha.” Ủy Nghi cười tình, chuyển mắt sang cho Đông Phương Nhẫn một cái, hai con mắt sáng ngời càn rỡ chạy dọc khắp một Đổng Tuyết Khanh đẹp tươi thanh khiết.

Đổng Tuyết Khanh nhạt nhạt cười, giả đồ như không nghe thấy lời đùa cợt, bàn ngay đến chiến sự Tây Bắc, “Ta có nghe, tình hình Tây Bắc tốt lắm phải không? Quân ta thế mạnh áp đảo, hai vị có thể an tâm sắp thẳng quan tới nơi rồi.”

“Là nhờ sách lược anh minh và hồng phúc Hoàng thượng, bọn ta cuối cùng cũng không bôi nhọ Thánh mệnh. Hoàng thượng phân phó, sau khi chiến sự kết thúc, hai bọn ta vẫn nắm giữ đại quân trú ngoài triều đình, tước vị thăng cấp một bậc, Hoàng ân thật lớn lao.” Đông Phương Nhẫn vừa nói vừa chỉ mắt về phía Đổng Tuyết Khanh. Hẩn dĩ nhiên biết tổng Đổng Tuyết Khanh hiện đang nóng lòng muốn mượn sức quan viên thực quyền nắm giữ quân đội đóng ngoài kinh đô, để xem, y có gì hay ho để họ có thể hợp tác.

“Đây là khế đất các phủ đệ đình viện độc đáo nhất kinh thành, mong hai vị đại nhân nhận lấy. Các vị đã tận tâm tận trung vì nước, đến khi thanh nhàn thì có thể dùng chúng để tiêu khiển.” Đổng Tuyết Khanh bày ra một tá khế đất ngân phiếu đặt lên bàn.

Ủy Nghi và Đông Phương Nhẫn cả loạt nhìn nhau, cùng cười đầy trở về.

“Đổng đại nhân thật có ý tốt, bọn ta xin nhận. Nói thật thì, tiền, bọn ta không quan tâm, đối với người giao tranh trên chiến trường, chúng đều là vô nghĩa. Hai bọn ta có chung một tâm nguyện, chẳng hay liệu Đổng đại nhân có giúp được không?” Ủy Nghi trót nhả đòn đưa bàn tay mềm mềm của Đổng Tuyết Khanh.

Đồng Tuyết Khanh chỉ lặng im thu tay lại, “Tâm nguyện các vị, không nói ta cũng hiểu. Chỉ sợ hai vị không có gan thôi!”

“Đùa chứ! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Phụ nữ trong quân doanh bọn ta cũng cần gì có nấy, nhưng Đồng đại nhân đáng yêu mê hồn thể này thì... Đàn ông, ha ha, không biết tư vị thể nào ta?” Đồng Phương Nhẫn càng nói càng trắng trợn, ấy thế mà liền mon men đến gần, choàng vai Đồng Tuyết Khanh.

Hai đầu lông mày Đồng Tuyết Khanh hơi nhíu lại, nhưng y không né, chỉ phóng cho Viên Viên một ánh mắt, “Cô ra ngoài đi.”

Tiếp đó bá lên gáy Đồng Phương Nhẫn thủ thủ, “Thế nào, muốn hưởng thụ cùng nhau à?”

Thân thể mềm mại nọ thoang thoảng lắc lư dầm cái, đồng loạt hai vị tướng quân đã sôi máu ùng ục, hấp tấp cởi bỏ đai lưng. Đồng Tuyết Khanh ngồi lên bàn, thông thả dò dẫm vạt áo mình một cách vô cùng khiêu khích, lập tức hai kẻ trần truồng kia liền cười *** loạn lao tới vồ vập.

Đúng lúc này, cửa mở toang, Lưu Tiên dẫn theo Ngự lâm quân vọt vào, chỉ trong một khắc đã kiềm giữ được hai đại hán vạm vỡ.

“Đồng đại nhân, Hoàng thượng nghe nói ngài ra cung một mình, sai phái ta đến bảo hộ. Viên Viên nói ngài gặp nguy hiểm, ta vội xông vào, quả nhiên có kẻ định gây rối với ngài. Ngài xem ——” Lưu Tiên trình trọng phát biểu.

“Lưu thống lĩnh, ngài chớ hiểu lầm, bọn ta —— đang đùa thôi!” Ủy Nghi nhận thấy rõ mình bị dính trúng tình thế nguy nan, cuống quýt biện giải.

“Lớn mật!” Lưu Tiên thét lớn, “Đồng đại nhân chỉ cần thiếu một cọng tóc, Long nhan sẽ nổi điên ngay, tru di cửu tộc, ấy vậy các người dám cợt nhả ngài ấy. Cũng may đại quân các người đều đang đóng ngoài kinh thành, ta thấy Hoàng thượng chỉ việc đổi tướng quân khác là giải quyết gọn ghẽ.”

“Lưu đại nhân hạ thủ lưu tình, Đồng đại nhân hạ thủ lưu tình với, bọn ta không dám nữa đâu!” Đồng Phương Nhẫn cuống cuồng dõng ánh nhìn cầu cứu về phía Đồng Tuyết Khanh.

“Được rồi, sao có thể đối xử vậy với hai vị tướng quân chứ?” Đồng Tuyết Khanh vẫn một mực hiền lành dịu dàng như cũ, “Đỡ hai vị tướng quân dậy nào, để hai vị viết kiểm điểm là đủ. Lại lại, mang giấy bút ra đây!”

Nhìn hai người nọ ỉu xiu viết viết, nụ cười quỷ mị tiếp lần nữa nở trên môi Đồng Tuyết Khanh.

Y nhét ngân phiếu khế đất vào tay hai người, “Đừng trách ta không nhắc nhở hai vị, dù kinh thành có thể không sánh bằng quan ngoại, Hoàng thượng vẫn không thềm để vào mắt đâu! Ta sẽ cho các vị lợi lộc tuyệt đối không hề ít, chỉ có điều, có một số việc, vẫn nên tự lượng sức mình thì tốt hơn.”

. / .

Chú thích:

1. Nam Việt hay Nam Việt quốc là một quốc gia tồn tại ở Lĩnh Nam từ năm 203 – 111 TCN. Thủ phủ tại Phiên Ngung thuộc Quảng Châu ngày nay, biên giới bao gồm phần lớn hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây; một phần các tỉnh Phúc Kiến, Hồ Nam, Quý Châu, Vân Nam (của Trung Quốc) và một phần miền Bắc Việt Nam ngày nay. Sau khi nhà Tần sụp đổ đã hình thành nên đất nước này. Nam Việt từng hai lần trên danh nghĩa thuộc về Tây Hán. Năm 112 TCN, Triệu Kiến Đức – vị vua cuối cùng của nước này, và Tây Hán xảy ra chiến tranh, bị Hán Vũ Đế bình định vào năm 111 TCN, kết thúc 93 năm tồn tại với 5 đời vua.

2. Mai Tịnh Đế

Một đài nở ra hai bông hoa

3. Ải tháp

hiếu đơn giản thì là cái giường lùn, bé; hoặc là chiếc ghế dài, hẹp có thể dùng để nằm ngủ, kiểu như vậy:

4. Lân tử:

Nói tắt của cụm từ đầy đủ “Kỳ lân chi tử, phượng hoàng chi sồ”, ý chỉ những người tuổi còn trẻ mà thông minh tuấn tú hơn người.

5. Mẫu bằng tử quý

Mẹ là chính thất thì con cũng được hưởng lây.

Có thể nói ngược lại Tử bằng mẫu quý với nghĩa hiểu ngược lại, con thành danh thì mẹ cũng được thơm lây.

6. Diêm lương: cung cấp muối cho các hộ dân lương thực

7. Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, cổ có tên gọi là “Hách Sát Hương Nhân”. Vua Khang Hy tuần lộ phía Nam đi qua Tô Châu, khi được thưởng thức loại trà này đã tán thưởng hết lời. Vì trà được hái vào dịp tiết Thanh Minh, tiết Cốc Vũ nên có tên gọi là “Bích La Xuân” và được liệt vào là một trong những vật cống phẩm.

Ngoài ra còn có một sự tích về trà Bích Loa Xuân như sau:

Cách đây rất lâu, trên núi Động Đình ở phía tây Thái Hồ (hồ nước ngọt lớn thứ 3 tại Trung Quốc), có một cô gái tên Bích Loa, nàng thông minh, xinh đẹp, hát hay, múa giỏi, người trong làng đều rất yêu mến nàng.

Mùa xuân một năm nọ, dưới Thái Hồ xuất hiện một con rồng dữ, đòi nhân dân Thái Hồ phải cúng lễ cho nó quanh năm suốt tháng, ngày nào cũng phải cúng, nó còn đòi cưới nàng Bích Loa làm Thái Hồ phu nhân. Nhân dân Thái Hồ không chịu, nó liền sinh sự, làm ra sóng to đập nát thuyền đánh cá, nổi lên gió mạnh, quét sạch hết mùa màng, cây cối, nhà cửa, khuấy phá đến nỗi Thái Hồ đêm ngày không yên. Trên phía đông núi Động Đình có một chàng trai tên A Tường, từ nhỏ đã đánh cá để sống. Chàng ta thân thể cường tráng, lại rất giỏi võ nghệ. Trong lòng chàng tha thiết yêu nàng Bích Loa, rất thích nghe nàng hát, chàng cảm thấy rằng nghe được tiếng hát của nàng là hạnh phúc lớn nhất của mình.

Con rồng dữ tàn hại nhân dân Thái Hồ, đòi bắt cóc nàng Bích Loa, chuyện thế này làm sao A Tường không lo sao được? Chàng nhảy xuống hồ, đánh nhau với con rồng dữ bảy ngày bảy đêm, cuối cùng chàng giết được con rồng dữ, nhưng bản thân chàng cũng bị trọng thương. Mọi người khiêng người anh hùng vì dân trừ hại này về nhà, chữa trị vết thương cho chàng. Nhưng thời gian trôi qua từng ngày, bệnh tình của A Tường trúc sau vẫn không có biến chuyển tốt. Nàng Bích Loa mỗi ngày đều đến thăm chàng. A Tường nói : “Cảm tạ bà con trong lòng, e rằng tôi không sống được nữa. Trước khi mất, tôi chỉ mong sao có thể mỗi ngày nghe được tiếng hát của Bích Loa là tôi cảm thấy thỏa mãn rồi”. Sau đó, chàng đem nỗi lòng yêu thương nàng Bích Loa ra kể cho mọi người nghe.

Nàng Bích Loa nghe xong, vô cùng cảm động, nàng nhờ người trong làng khiêng A Tường đến nơi ở của nàng, quyết tâm trị lành thương tích cho chàng. Nhưng các loại thuốc đều đã dùng qua, vết thương vẫn không hề bớt, sức khỏe càng ngày càng kém đi. Mọi người đều lo lắng vô cùng, nàng lại càng buồn bã, đi khắp nơi để tìm thuốc mới.

Một hôm nàng đi đến chỗ A Tường giết con rồng dữ, phát hiện ở đó có một cây trà con, phát triển rất khỏe, thế là nàng liền dời cây trà ấy lên núi chỗ nàng ở. Lúc đó mùa đông vừa qua đi, thời tiết còn lạnh, nàng hằng ngày dậy sớm, lần lượt ngâm từng chồi non trên cây trà cho chồi cây trà thêm một chút hơi ấm, để nó mau lớn. Vài tháng trôi qua, cây trà ra một lá non đầu tiên. Cũng trong thời gian ấy, vết thương của A Tường càng nặng hơn, không thể ăn cơm, cũng không uống thuốc, mỗi ngày chỉ có thể uống một hai ngụm nước chín. Trong lòng nàng Bích Loa có nỗi đau khó nói nên lời, nóng lòng không biết phải làm sao. Nàng nghĩ: “Những chồi trên cây này đều được ta ngâm vào, ta dùng cái miệng biết hát này cắn đứt nó rồi đem pha trà đó cho A Tường uống, để tổ hết tâm lòng của ta vậy.”

Lạ lùng thay! Chén trà này vừa bung đến kề bên miệng A Tường, một làn hương thơm liền theo mũi xông thẳng vào tim, A Tường cảm thấy sáng khoái tinh thần, chàng sung sướng nói: “Thơm quá!”

Nàng Bích Loa cười nói: “Thơm thì chàng uống vào một tí đi.” Thế là A Tường liền uống một hơi cạn hết chén trà.

Chuyện kì lạ đã xuất hiện, từ đó trở đi, vết thương A Tường dần dần lành lặn, thân thể càng cứng cáp hơn trước. Nhưng từ đó, nàng Bích Loa lại càng ngày càng gầy đi, mang bệnh nặng, chẳng bao lâu nàng đã lìa bỏ cõi đời.

Trước khi Bích Loa chết, nàng nắm tay A Tường nói: “A Tường ơi, chàng khô phúc được sức khỏe là điều sung sướng lớn nhất của em. Sau khi em chết, chàng hãy chôn em trên triền tây núi Động Đình, cho em mãi mãi không rời cây trà ấy.”

A Tường và người trong làng vô cùng đau buồn đem nàng Bích Loa đi chôn. Cây trà nhỏ do nàng Bích Loa vun xới dần dần lớn lên. Mấy năm sau, những cây trà trên cả phía đông và tây của núi Động Đình càng ngày càng xum xuê, trở thành những cánh rừng trà rộng lớn.

8. Canh một, tức giờ Tuất, 7h tối – 9h tối.

28. Chương 28

“Gửi Tuyết Khanh đệ:

Đạo này khỏe không?

Mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi, đại bộ phận quan viên kinh thành đều nằm gọn trong lòng bàn tay huynh và đệ, nghe nói chiến loạn Tây Bắc đã bình, đám Ủy Nghi nhận được liên hệ của huynh, giờ đã rời kinh. Hễ có gì cần, gọi một câu là được.

Chúng quan viên rất ư kính cẩn lễ độ trước huynh, cũng không biết thân phận thật sự của huynh. Huynh đội nón đen che khuất mặt, họ đều gọi huynh một tiếng “sứ giả Vĩnh Lạc”, đến đó huynh mới biết đệ đã là Vĩnh Lạc hầu tước vị cao nhất rồi.

Người đó luôn tâm ngoan thủ lạt không dễ coi thường, hỷ nộ vô thường, thủ đoạn nham hiểm tàn độc không ai là không biết, đệ làm gì cũng phải suy tính cẩn thận rồi hẵng làm nghe chưa.

Giữ sức khỏe nhé!

Huynh Hứa”

Đổng Tuyết Khanh xem xong bức thư mật thám đưa tới này, lập tức tiêu hủy.

Viên Viên bê trà tới, hí hửng mà rằng, “Hôm nay là mười lăm tháng tám, tiết trời đẹp, hội đèn ***g cung đình tối nay ắt hẳn có thể cử hành đúng dịp rồi.”

Bao tháng nay Hằng Dạ chẳng còn ghé qua Vị Ương cung, mỗi ngày Đổng Tuyết Khanh cũng bận rộn kết bè kết cánh, thế nên không thắng thốt thời gian thì ra đang xói mòn đi nhanh nhường vậy.

“À phải, ngày hôm nay của năm ngoái Tuyết Nhạn có mặt ở tiền điện Vị Ương cung, diên đảo chúng sinh, thu được Long sủng đây này.” Đổng Tuyết Khanh khẽ khàng lẩm bẩm, chẳng qua, y nhanh chóng nhận ra giọng điệu mình đang ngập mùi ghen tuông nồng nặc, thế là vội chuyển đề tài, “Đã chuẩn bị món quà tốt tối nay dâng tặng Hoàng thượng chưa?”

“Dạ rồi ạ. Hoa lan mỏng manh vậy vẫn đang được giữ ở phòng ấm, chờ lúc nào dâng tặng thì lấy ra là tốt nhất. Hội đèn ***g năm nay cử hành ở Đông cung, tới lúc đó nô tỳ và Tiểu Thuận Tử sẽ cùng mang nó ra.”

Đổng Tuyết Khanh khe khẽ gật.

Hoàng hôn còn chưa vấy loang sắc đỏ hời hỏ cho khung trời, Đông cung chưa chi đã rộn ràng nô nức, người dân lẫn các cấp quan lại đều dâng hoa dâng chiếu rọi Đông cung sáng choang như ban ngày. Thái giám thị nữ người nào người nấy bận tối tăm mặt mũi, đủ loại quan chức đều đã sớm chờ tại hành lang Ngự hoa viên. Rồi đến khi một tia nắng lờ lả cuối cùng của quãng dương lụi tắt trên nền đất, Hằng Dạ và Tuyết phi cùng xuất hiện, tiến vào Đông cung được trang hoàng huy hoàng rực rỡ không kém Thiên đình là mấy. Đám quan viên lục tục nối đuôi theo vào, xuyên dọc qua dãy hành lang dài vô tận, những lời khen ngợi các hoa đăng muôn hình vạn trạng cất lên liên hồi.

“Tốt lắm, tiếp trầu ăn xong chính yến, các ái khanh cứ thông thả thưởng thức đi.” Giọng nói vững vàng mạnh mẽ của Hằng Dạ trấn định tất cả tiếng ồn hỗn loạn lắng xuống.

Nhanh chóng, đoàn người trong chính điện Đông cung lũ lượt ngồi xuống, Hằng Dạ trang nghiêm ngồi trên điện, bên cạnh là Hoàng thái hậu uy nghi và Tuyết phi ngọt ngào.

“Chúc Tuyết phi nương nương mãi mãi trẻ đẹp!”

“Chúc Tuyết phi nương nương sức khỏe dồi dào!”

Đám quan viên gió chiều nào xoay chiều ấy đều ồ ạt kính rượu chúc tụng vị Tuyết phi nương nương đang được sủng ái, Đồng Tuyết Nhận vui vẻ cực kỳ.

Hoàng thái hậu một bên không ngừng bắn sang ánh mắt lạnh nhạt. Tầm này một năm trước, Tây phi còn chẳng phải cũng đang nở rộ thế ư? Vinh quang đầy thân, giờ thì sao nào? Hương đã mất, hồn đã tan. Đúng thật gần vua như gần hổ.

Tiếp đến là dâng tặng lễ vật, các đại thần bưng lên la liệt kỳ trân dị bảo, Hằng Dạ đều chỉ thản nhiên nhìn nhìn, khen khen. Hẳn hẳn khoản có gì Đồng Tuyết Khanh vẫn còn chưa đến chứ, chẳng nhẽ chịu sự hờ hững của mình thật sự khiến y tổn thương rồi?

“Vĩnh Lạc hầu đến ——”

The the tiếng thái giám bẩm báo, Đồng Tuyết Khanh ưu nhã đi vào, theo sau là thị giả đang ôm theo một chậu hoa lan kiêu diễm tha thướt.

“Tuyệt! Tuyệt vời! Hoa lan đó có năm màu tất cả, đẹp không tưởng nổi.”

“Hãy trông màu đỏ kia kìa, còn diễm lệ hơn cả so với mai vàng nữa.”

Các bậc đại thần rộn rạo trầm trồ ngợi khen.

“Muôn tâu Hoàng thượng, loại hoa lan này là hàng ngoại nhập từ Giang Nam(1), vì thần sau khi có được giống hoa đã dày công nuôi bón hơn nửa năm, rốt cuộc cũng ẩn tượng. Giả sử Người thích, có thể lệnh cho hoa nô phát triển giống hoa này. Hoa rời khỏi phòng ầm hai canh giờ sẽ héo rũ, bởi thế thần đã đến muộn, chắc Hoàng thượng sẽ không trách đâu nhĩ.” Âm giọng trong trẻo của Đồng Tuyết Khanh vang lên, thu hút ánh mắt mọi người tập trung lại trên người y cả loạt.

Bình thường vẫn ăn vận đơn giản, riêng tối nay, y khoác một bộ trường bào trắng sữa, trên áo đính hơn trăm viên trân châu, mái tóc đen tuyền cũng dùng một sợi dây trân châu tương tự buộc chặt. Dưới ánh đèn, sắc đẹp vốn dĩ đã khuynh quốc như y lại càng thêm mê hoặc đến cướp đoạt hồn phách con người, kỳ hoa nhiều màu bên cạnh lại càng thỏa đáng góp phần tôn lên sự nền nã thanh khiết của y, đôi mắt đen lay láy không gọn một tia xúc cảm lại có thể hút cho bất luận kẻ nào mê muội.

Hằng Dạ chòng chọc nhìn y một hồi, đoạn đứng dừng nói, “Đáng tiếc trân châu của ngươi lóa mắt quá, che hết cả màu hoa rồi.”

Lời vừa dứt khỏi môi, quan lại đồng loạt quay mặt qua nhìn, không hiểu nguyên cớ Hoàng thượng lại cổ tình thờ ơ với nhan sắc mê đắm như thế.

Mà Đồng Tuyết Khanh cũng không ngờ Hoàng thượng bạc bẽo y ngay trong một buổi lễ long trọng dạng này. Y cắn môi dưới, nhất thời không biết phải nói sao.

“Hoa của Đồng đại nhân thật đẹp, thần thiếp tới nay chưa từng được chiêm ngưỡng màu hoa sắc sỡ thế này.” Đồng Tuyết Nhận liền tìm cách giữ mặt mũi cho ca ca.

“Đã thế, lại đây, nhận lấy giống hoa của Đồng đại nhân, cho gieo trồng rộng rãi trong Đông cung đi nào.” Hằng Dạ phân phó.

Sắc mặt Tuyết Khanh tức khắc không kiềm được mà bợt bạt hẳn. Y cực lực áp chế cơn xúc động muốn được ném tan chậu hoa xuống đất, lui sang một bên ghế.

“Được rồi, thần thiếp cũng có quà cho Hoàng thượng!” Thời khắc yến hội sắp chấm dứt, Đồng Tuyết Nhận đứng lên, tràn ngập tự hào lên tiếng gọi, “Truyền ngự y!”

Ngự y bước vào trong điện, lớn tiếng thưa bẩm, “Thần chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Tuyết phi nương nương đã mang thai Long chủng.”

Trong một giây, Hằng Dạ kinh hỷ tột độ, “Đây là món quà trăm thích nhất tối nay đây.”

Đại điện thoát chốc ầm ầm tiếng người náo nhiệt, không khí reo vui được thăng hoa tới cực đỉnh.

Đồng Tuyết Khanh không hề chần chừ, phát tay áo bỏ đi.

Trở về nơi cung Vị Ương quanh quệ, bắt tri bắt giác lệ trong đã đông đầy hốc mắt.

Cơn hen suyễn lại dội đến.

“Đồng đại nhân, thuốc hôm nay chưa uống ạ.” Viên Viên rụt rè bóc ra Tuyết Liên.

Đồng Tuyết Khanh thở hổn hển đẩy văng thuốc, dường như đã phát điên phát rồ thét toáng, “Tránh ra! Ta không thèm ăn, không thèm! Hoàng thượng bắt ta uống thuốc ngày này qua ngày khác, đơn giản chỉ hòng đòi ta làm bạn giường cho Người, làm thú tiêu khiển cho Người, làm đồ phát tiết cho Người.”

“Đại nhân ơi!” Viên Viên nhào xuống bên chân Đồng Tuyết Khanh, khóc rống rống, “Ngài đừng đau khổ quá mức, sức khỏe ngài không chịu được kích động đâu. Ngài của hiện giờ đã gọi gió được gió, gọi mưa được mưa rồi mà.”

Đồng Tuyết Khanh dần dần an tĩnh lại, sau cuối cũng nhận lấy viên thuốc, lau khô nước mắt.

“Cô nói đúng, ta không cần sự ân sủng của Người vẫn thừa sức sống tốt.” Nụ cười của y trở nên sao mà thê lương, “Thấy chưa, phụ nữ sinh con được cho Người hạnh phúc cỡ nào nào, ta mãi mãi đâu được như họ.”

“Mệt mỏi quá, Viên Viên, ta về phòng nghỉ ngơi đây.” Đồng Tuyết Khanh chậm chậm dời gót đi ra chính điện, song song đó kéo toạc toàn bộ dây châu trên người, trân châu như mưa, lả tả rớt xuống, “Thường cho các cung nhân Vị Ương cung đi.”

Một đêm hưng phấn và hả hê làm Hằng Dạ tạm quên bằng cuốn sổ gấp bí mật mà các cựu thần liên danh trình báo trên triều đường hai ngày trước. Đến lúc thái dương lộ dạng, hấn không thể không đối mặt với những cuốn sổ con tố cáo Đồng Tuyết Khanh kết bè kết đảng này.

“Tuyết Khanh... Vì sao, ngươi cứ mãi khẳng khẳng đòi làm thần tử của trăm, mà không thể an ổn làm người thương của trăm cơ chứ?” Thâm tâm Hằng Dạ phiền não không để đâu cho hết.

Trần công công đi đến, rầm rì vào tai Hằng Dạ dăm câu qua quýt, sắc mặt Hằng Dạ bỗng chốc khó coi cực điểm.

“Theo trăm đến thiên lao!”

Bên trong thiên lao.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, tội thần đáng chết đáng chết!”

Hằng Dạ cơ hồ không dám xác nhận thanh niên gầy đét gơ xương này lại là tiểu Vương gia Nam Việt Hằng Tiến phong thái rạng ngời của năm đó.

“Nói đi, khai hết tất cả những gì ngươi cấu kết với Đồng Tuyết Khanh rõ ràng một lần cho trăm, may ra trăm còn có thể tha ngươi một mạng.” Hằng Dạ lạnh lùng đe.

“Tạ ơn Hoàng thượng, những lời sau đây thần nói tuyệt nhiên không dám nửa từ dối trá. Đồng Tuyết Khanh sai khiến quan binh bao vây vương phủ cha thần mấy tháng ròng rã, y muốn là người đầu tiên bắt được thần, dồn thần vào chỗ chết. Thần không muốn chết oan chết khuất trong tay y đâu. Vụ án Nguyên Thạch Linh một năm trước cũng do một tay Đồng Tuyết Khanh chủ mưu cả...” Hằng Tiến kể sơ sơ câu chuyện mình đã từng vũ nhục Đồng Tuyết Khanh, tường thuật cặn kẽ chân tơ kẽ tóc chân tướng sự thật.

Sắc mặt Hằng Dạ lại tái xanh tái mét, song hấn vẫn muốn tra hỏi rõ hơn, “Y có khúc mắc gì với Nguyên Thạch Linh đến nỗi muốn hãm hại hấn chết?”

“Y... Y từng bị Nguyên Thạch Linh làm nhục, đây là một lần uống rượu say, Nguyên Thạch Linh vênh vác đắc ý bạt mí cho thần. Với cả, án mạng Ngụy Đắc Chi hai năm trước cũng liên quan tới Đồng Tuyết Khanh.”

Ngụy Đắc Chi chết bởi thanh kiếm dài nổi tiếng, đây là điều ghi lại do các nghiệm quan trong cung, mà thanh kiếm dài đó chính là thần gia hiến tặng cho Đồng Tuyết Khanh, việc này trong cung không hề ít người biết nhưng không ai dám mách Hoàng thượng.” Hằng Tiến run cầm cập, lại nói, “Tại y cũng phát giác thần biết việc này, đâm ra mới bày trò một mũi tên bắn chết hai con chim. Hoàng thượng...”

“Nhốt hẳn tại thiên lao, chung thân không được thả.” Hằng Dạ không đếm xỉa tới sự khóc cầu của Hằng Tiến, nhắc chân rời đi thiên lao ẩm thấp dơ bẩn, hẳn đương nhiên hiểu được lý do Đồng Tuyết Khanh muốn giết chết cả Hằng Tiến. Một tên bạc nhược như Nguyên Thạch Linh, không có Hằng Tiến hùa cùng, làm sao mà dám —— Hằng Dạ động mạnh một đấm lên tường. Ngụy Đắc Chi, Nguyên Thạch Linh, Hằng Tiến... Còn bao nhiêu kẻ đã từng động vào y đây? Còn bao nhiêu chuyện cho tới nay y vẫn đối gạt trảm?

Đồng Tuyết Khanh! Quả tim Hằng Dạ bắt đầu buốt đau âm ỷ.

Thời điểm Hằng Dạ thăm vấn Hằng Tiến, gần như cùng một lúc Đồng Tuyết Khanh cũng nhận được tin này.

“Một lũ ăn hại!” Y vung tay, đập vỡ bộ ấm chén pha trà men xanh mà mình nâng niu nhất.

“Xin Hầu gia bớt giận, tiểu nhân đáng chết!!!” Bọn thị vệ dập đầu không thôi.

“Tình huống kiểu này, họ cũng đâu có muốn.” Lưu Tiên đứng bên bèn ra tay hòa giải, “Chúng ta ngày ngày theo dõi Nam Việt vương phủ cùng Phong Vân hội, ai mà liệu được Hằng Tiến ấy thế mà dám tự mình đến Hình bộ đầu thú chứ? Chưa kể, thị lang Trần Nhạc bên Hình bộ lại thuộc bè đảng Thái hậu, tất yếu sẽ thông tri ngay cho cung thôi.”

Đồng Tuyết Khanh dần nén lửa giận, không nói thêm gì. Y trầm tư suy xét chốc lát, sau đó chỉ bảo, “Chuyện đã đến nước này thì giờ mới là lúc cần dùng người. Truyền lệnh, ban thưởng cho toàn bộ thị vệ trong cung, mỗi người năm mươi vàng.”

“Đại nhân!” Đám thị vệ lấy làm sững sờ, không kẻ nào dám đi lĩnh thưởng.

“Mấy ngày nay các người đều đã vất vả, sau này nhờ mọi người tiếp tục cố gắng.” Đồng Tuyết Khanh ôn hòa trấn an.

“Tạ ơn Hầu gia, chúng tiểu nhân xin thề sống chết sẽ bảo vệ Hầu gia!” Dàn thị vệ hân hoan đầy mặt, cùng nhau lui xuống.

Nét mặt Lưu Tiên mỗi lúc một khó nhìn, hẳn đột nhiên ngửi được mùi cam go của cục diện.

Ngược lại, ý cười của Đồng Tuyết Khanh lại thanh mát tựa gió thu.

“Lưu thống lĩnh, chuẩn bị sẵn sàng chưa nào? Bảo táp sắp ập đến rồi đấy.”

“Đồng đại nhân!” Lưu Tiên luống cuống nhìn y, khuôn mặt dậm đầy những vẻ hoang mang hoảng sợ.

“Giờ huynh có muốn rút lui cũng đã quá trễ. Trong cung có hai nhánh quân đội —— gồm quân cận vệ và Ngự lâm quân, số quân cận vệ đều đã là người của chúng ta cả, Ngự lâm quân tôi cũng đã nghĩ ra cách đối phó. Chuyện huynh sắp làm khẩn cấp tới đây cực kỳ có ý nghĩa quan trọng. Hãy nhanh chóng ra cung, báo cho Hứa Nghiêm chuẩn bị các võ sĩ tinh nhuệ và dũng mãnh nhất, tiến cung!”

Đồng Tuyết Khanh ung dung nói, thế nhưng sự nghiêm túc trong đó vô vàn đậm đặc.

“Cậu! Cậu định mưu phản?” Lưu Tiên thở hắt nặng nề.

“Không tới mức nghiêm trọng vậy đâu! Tôi cam đoan!” Đồng Tuyết Khanh nở nụ cười hớp hồn, sóng mắt dịu dàng xoay đảo chung quanh vị thống lĩnh thị vệ.

Tới lúc này Lưu Tiên cũng vỡ vạc tâm lao thì phải theo lao thôi, ai ai đều chẳng biết hẳn là người của Đồng Tuyết Khanh chứ. Vốn dĩ, dựa dẫm vào một sủng thần đang được sủng ái tận trời trong cung không hề là hành động đáng trách, tuy nhiên —— một Đồng Tuyết Khanh trăm vạn lần không dự đoán được ấy thế mà đã tính toán đối nghịch với Hoàng thượng từ lâu! Giờ mà nói mặc kệ, chắc gì Hoàng thượng sẽ bỏ qua cho mình? Thôi chi bằng đặt cược đi, quân sĩ tinh nhuệ và phần đông các quan lại kinh thành nằm trong tay mình cùng Đồng Tuyết Khanh tuyệt đối có khả năng đối kháng với đương kim Thánh thượng.

Ý niệm này vừa lóe ra, Lưu Tiên liền lĩnh ngộ được phương pháp của Đồng Tuyết Khanh.

Đêm tối, Hằng Dạ dẫn theo một đội Ngự lâm quân tiến vào Vị Ương cung, hẩn trước sau vẫn gồng sức duy trì bình tĩnh.

Đồng Tuyết Khanh mặc một bộ áo ngủ trắng muốt xuất hiện trên điện đường, thoát nhìn cùng đang bình tĩnh y hết mình, tựa thể sắp sửa nghỉ ngơi, song mái tóc buộc ngay ngắn chứng minh sự tỉnh không hề đơn giản như vậy.

“Hoàng thượng lâu lắm mới về tẩm cung nha, tối nay —— bỗng dưng dẫn binh theo, sao ạ, không phải định về nghỉ ngơi ạ?” Tiếng nói Đồng Tuyết Khanh không hề lộn cợn chút ít ngạc nhiên, cái miệng hình thoi xinh xinh vẽ lên ý cười chế giễu.

“Xem ra đã có kẻ báo cho người rồi?” Hằng Dạ neho mắt, hai đầu lông mày xoắn chặt biểu lộ nỗi đau trong lòng hẩn, “Tốt, thế đi thôi.”

“Đi? Đi đâu ạ? Hoàng thượng?” Đồng Tuyết Khanh càng cười đến lung lạc lòng người.

“Mau, tới dẫn y đi.” Hằng Dạ quay đầu phát ngự mệnh với đội ngũ đằng sau.

“Khoan đã, thần hy vọng Hoàng thượng hãy nói rõ ràng mọi chuyện đi đã! Thần phạm tội gì?” Đồng Tuyết Khanh chậm rãi hòa hoãn.

“Người cho người là ai? Người cho rằng đến bây giờ thì trẫm nên làm thế nào với người?” Hằng Dạ bắt giắc lấy làm khó hiểu vì sự thông dong lạ thường của y, nhưng dần dần một linh cảm mập mờ bắt đầu dồn tụ lại trong đầu hẩn.

“Thần? Thần là ai trong cung người nào chả biết, đâu ai là không biết địa vị trên vạn người của thần là dựa vào ai mà có. Hoàng thượng hẩn phải rõ điều đó hơn bất luận người nào chứ.” Đồng Tuyết Khanh điềm nhiên đáp xong, ánh nhìn từ tốn chuyển dời ra phía cửa đại điện, vọng đến từ xa tiếng bước chân rầm rập, Đồng Tuyết Khanh trông thấy người tới, cười càng thêm biết bao vui vẻ.

“Hoàng thượng, Tuyết phi ——” Trần công công quỳ mọp xuống chân Hằng Dạ, “Đồng đại nhân ra lệnh cho một đội thị vệ đến “mời” Tuyết phi nương nương đi rồi ạ, lão nô không ngăn được, vội chạy đến đây báo cáo Hoàng thượng.”

Hằng Dạ không hề do dự giáng cho Đồng Tuyết Khanh một cái tát, “Tiện nhân!”

Y bị trúng cú đánh, lão đảo dợm lui về sau mấy bước, được Viên Viên đỡ lấy, máu tươi trào ra ngoài phiến môi.

Y đưa mu bàn tay lên lau vết máu đỏ, ấy thế mà lại mỉm cười, chỉ là trong nụ cười ấy hàm chứa vị chua xót quá đỗi, “Hoàng thượng lần đầu tiên vì một người đàn bà mà đánh thần.”

“Giao Tuyết Nhạn ra đây, nếu không, trẫm sẽ không nương tình gì nữa hết.” Hằng Dạ lạnh rét đe dọa.

Đồng Tuyết Khanh ngừng cười, đôi mắt sáng bừng phóng về phía Hằng Dạ, “Người biết rằng thần sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Thực ra thần tưởng Người sẽ bất chấp sống chết của nó, mà hình như, thần càng ngày càng không hiểu Người mất rồi. Hoàng thượng, trong tim Người, nó thật sự có vị trí quan trọng vậy ư?”

Hằng Dạ bắt gặp biểu tình thất vọng của Đồng Tuyết Khanh, trong lòng ngổn ngang và rối rắm những xúc cảm.

Hai năm trước, mình trong mắt y chỉ là một hạt cát, mình dồn mọi tâm tư công sức và thủ đoạn để y đặt mình vào lòng. Và nay, khi y đã nghĩ đến mình, mình lại có một người khác bắt đầu chiếm cứ trái tim. Số phận luôn éo le như thế, đùa giỡn bất kể một ai trong lòng bàn tay nó, ngay cả Thiên tử cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, rốt cuộc người có chịu giao người ra hay không? Hoặc giả, người muốn điều kiện gì?” Chót cùng, Hằng Dạ đành nhượng bộ. Tuyết phi giờ không biết đang ở nơi nào đây? Nàng có sợ hãi phát khóc hay không? Cứ tưởng tượng thế, bụng dạ Hằng Dạ lại quặn như thể bị lửa đốt.

“Lần đầu tiên Người chấp nhận uy hiếp của thần đấy, Hoàng thượng của thần. Vậy thần nói thẳng nhé. Thần yêu cầu Người hãy lập tức nhường ngôi cho Hằng Thụy.” Đồng Tuyết Khanh phun ra rãnh mạch từng chữ.

“Ha ha ha ha ha, nực cười quá lớn. Người bức vua thoái vị, bức trẫm thoái vị sao? Ha ha ha, Đồng Tuyết Khanh, còn người là gì?” Hằng Dạ thể là bật cười thành tiếng lớn.

“Thần là Giám quốc(2).” Đồng Tuyết Khanh tiệt chẳng thấy buồn cười chút nào, vẻ mặt trái lại càng nghiêm túc bội phần.

“Ồ, mượn danh thiên tử để thị uy chư hầu, Đồng Tuyết Khanh, người tiến bộ không ít, chỉ buồn là...” Hằng Dạ tỏ vẻ cứ như thể lần đầu tiên gặp Đồng Tuyết Khanh không bằng, nhưng nói gì thì nói, hắn không thể không đường hoàng đối diện với sự đe dọa này, “Trẫm rất muốn biết người ý vào cái gì hòng uy hiếp trẫm? Người nắm được bao nhiêu phần thắng mà dám ngạo nghễ giấc mộng hảo huyền này chứ?”

“Thần biết chỉ vậy không đủ để Người tâm phục khẩu phục mà, địa vị Đồng Tuyết Nhạn vĩnh viễn không thể đánh đồng với ngôi vị Hoàng đế. Thành thử...” Đồng Tuyết Khanh quý quyết nhún cười, “Quân đội và quan viên trong tay thần cũng đủ để chống lại Người đấy.” Đoạn, y vỗ vỗ tay, một đội đông đảo các thị vệ cung đình đồng loạt ào vào Vị Ương cung, bao vây chặt cứng đội nhân mã nhỏ nhỏ Hằng Dạ dẫn tới.

“Nếu Người làm theo đúng yêu cầu của thần, giao nộp ngọc tỷ(3), Tuyết phi của Người tức khắc sẽ được về với Người ngay. Người có thể ở lại làm Thái thượng hoàng, mọi đãi ngộ và hưởng thụ của Người đều không thay đổi.” Đồng Tuyết Khanh xăng giọng.

“Ngày hôm nay của trẫm chỉ sai lầm một việc, thật không ngờ mưu mô làm phản của người lại nhanh như vậy.” Hằng Dạ nhận định giây lát tình hình trong Vị Ương cung, tự ngộ ra rằng bản thân đang lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng sống tới giờ hắn chưa từng có khái niệm thỏa hiệp. Chỉ chớp nhoáng như sấm sét, hắn vọt tới định tấn công Đồng Tuyết Khanh, mà ngay lúc bàn tay hắn gần như chớp tới cổ đối phương, hắn đột nhiên ngừng trệ — Hắn nghe thấy tiếng Đồng Tuyết Nhạn gào thét.

“Hoàng thượng ——”

Hắn quay phắt lại, trông thấy Đồng Tuyết Nhạn đang bị năm gã võ sĩ to xác áp giải bước từ hậu điện đi ra. Cùng lúc ấy, hắn cảm giác khí mạch toàn thân như đông cứng lại, muốn làm gì cũng không nhúc nhích nổi, hắn miễn cưỡng đứng sững, “Đồng Tuyết Khanh, người đã làm gì trẫm!” Hằng Dạ nổi đóa hét lên.

“Không có gì đâu ạ, chút ít thuốc mê nhỏ nhất ấy mà. Mười ngày trước thần cho thuộc hạ lén bỏ vào ngự thiện của Người, đối với người không có nội lực võ công thì sẽ không hiểm hại gì hết. Tiếc thay, Hoàng thượng, Người đã tập võ luyện khí từ nhỏ, mỗi tội không có cơ hội sử dụng, vì thế khi thuốc ngấm Người cũng không phát hiện ra. Cẩn này, giả như Người dùng đủ mười phần công lực, Người không chết thì kinh mạch cũng bị hủy nát, thấy Người vẫn còn vô sự đứng yên tại chỗ, thần mới biết hóa ra Người hăng còn nường tình với vi thần lắm cơ.” Đồng Tuyết Khanh cười hi hi, giải thích tường tỏ.

“Được rồi nào, lấy bút mực chuyên dụng cho Ngự thư phòng tới đây, Hoàng thượng phải ban chỉ.” Đồng Tuyết Khanh sai sử thị vệ bên người, xao lãng hắn khuôn mặt như hoa lê dính mưa(4) của Đồng Tuyết Nhạn.

Hằng Dạ lặng phắc không rả một từ, quét văng cả thấy giấy bút được trình diện trước mắt.

“Hoàng thượng chớ nổi giận, Người không sợ làm Tuyết phi sợ sao? Nương nương hiện giờ còn đang mang cốt nhục của Người đó.” Đồng Tuyết Khanh khê cười khúc khích, nhàn nhã ngồi xuống ghế Thái sư một bên.

“Đồng Tuyết Khanh, người đừng hòng dùng ta uy hiếp Hoàng thượng, người! Đúng thực không phải là người!” Đồng Tuyết Nhạn cũng mù mờ nhận biết tình thế nguy cấp, cô sắc bén lên giọng quát, xong quay qua Hằng Dạ, ngữ khí vừa mềm vừa cứng, “Hoàng thượng, Người không cần lo cho thần thiếp, hãy lấy giang sơn làm trọng —— Á!”

Đang nói thì gián đoạn, bởi lẽ đã bị thị vệ đứng bên cạnh cô thô bạo vả một cái.

“Dừng tay, gan to cùng trời quá đấy!” Hằng Dạ uất đến ngạt thở, Long nhan biến sắc, ánh mắt bén ngót đâm chọc thẳng về phía Đồng Tuyết Khanh đứng cười mé kia, “Đồng Tuyết Khanh, nàng ấy là em gái ruột thịt của ngươi, ngươi mất trí rồi!”

Đồng Tuyết Khanh bưng lên chén trà thơm ngát, thanh nhàn thưởng thức, hoàn toàn ngó lơ cơn cuồng nộ từ Hằng Dạ.

“Hoàng thượng à, nếu không viết, vì thần buộc phải mời Người xem tiết mục ngoạn mục hơn thế đấy.”

Ý cười lạnh lẽo tốt độ nhướn lên, Đồng Tuyết Khanh làm động tác tay ngụ ý hãy tiếp tục, mấy võ sĩ lực lưỡng bắt đầu xé rách vụn quần áo Đồng Tuyết Nhạn, da thịt trắng bóc từng chút từng chút trơ lộ trước mắt bao người.

“Á, dừng mà!” Tiếng khóc tang thương của Tuyết Nhạn vang vọng khắp góc nẻo cung Vị Ương rộng lớn.

Gân xanh Hằng Dạ hần vện lên dùng dùng, nắm tay bóp chặt tới nỗi kêu ‘răng rắc’, ấy vậy mà nửa phần sức lực cũng không tài nào vung ra.

“Ái chà, chưa đủ kích thích. Các người tại sao không thử nếm hương vị người đàn bà mà Hoàng thượng sủng ái nhất đi nhỉ.” Đồng Tuyết Khanh đứng đỉnh chứng kiến nỗi đau của Hằng Dạ, hạ mệnh lệnh càng quá quắt hơn.

Bao nhiêu bàn tay to bản liền sờ soạng trên cơ thể nhẵn mịn của Tuyết Nhạn.

“Không, không, tam ca ơi, muội xin huynh... Huhuhu...” Đồng Tuyết Nhạn vừa cố giãy giụa trong vô vọng, vừa thê thiết khẩn cầu.

“Dừng tay!” Hằng Dạ rống lớn.

“Tốt tốt, Hoàng thượng phải ra ý chỉ, các người trật tự nào.” Đồng Tuyết Khanh nở nụ cười của người chiến thắng, vỗ tay ra hiệu các võ sĩ dừng hành động.

Hằng Dạ đi tới ngự bàn, không một khắc lưỡng lự viết nhoay nhoáy vào giấy.

Bầu không khí trong đại sảnh dường như căng thẳng đến mức bít bùng, nỗi đau thương le lói từ đôi mắt Đồng Tuyết Khanh càng sẫm đặc lại.

‘Bình’ một tiếng, toàn thể mọi người cùng đại ra.

“Tuyết Nhạn!” Hằng Dạ lao tới bên cô gái té ngã xuống mặt đất, trên trán Tuyết Nhạn loang lổ những vết máu đỏ thẫm, “Vì sao, sao nàng lại ngốc như vậy, trẫm có thể không cần giang sơn...”

“Hoàng... thượng... Thần thiếp, thần thiếp không ngốc đâu, thần thiếp không thể để Người thỏa hiệp vì thần thiếp... Cơ thể thần thiếp vĩnh viễn chỉ thuộc về Người, vĩnh viễn...” Lời càng cố thốt ra càng nhẹ hẫng, mắt to dần dà khép chặt.

“Tuyết Nhạn...” Hằng Dạ ôm siết lấy thân thể mềm mại ấm áp ấy, rủ đầu gọi, hét thảy xung quanh hân tụa như đã loãng tan thành khói thành sương.

Đồng Tuyết Khanh chậm chậm ngồi dậy khỏi ghế Thái sư, sự bàng hoàng chậm chậm hiện trên dung nhan lạnh nhạt nọ.

“Hoàng thượng, xin nén đau buồn.” Y ráng sức giữ nguyên vẻ bình tĩnh, song không thể dè xuống được thứ tình cảm đổ kỹ sâu ngút dưới đáy lòng đang từ từ trào dâng, lênh láng đủ để mảng thần trí còn sót lại của y ngập lụt.

“Đưa Hoàng thượng và Tuyết phi đi đi.” Đồng Tuyết Khanh ra lệnh thuộc hạ.

Mấy thị vệ dè chừng tới gần Hằng Dạ.

“CÚT!” Hằng Dạ cắn hận quát, hân ngẩng đầu nhìn Đồng Tuyết Khanh thật sâu thật sâu, thế rồi ôm Tuyết Nhạn dậy.

“Hoàng thượng, Ngự lâm quân đến cứu giá bị một đội ngũ kẻ mặc đồ đen bao vây ngoài cung, thần vô dụng, thần thật vô dụng.” Phó thống lĩnh Ngự lâm quân Xích Hạng lão đà lão đảo xông vào, phủ phục dưới chân Hằng Dạ.

Hằng Dạ thất thần nhìn thẳng phía trước, đám thị vệ cùng tự động dạt ra.

“Đồng Tuyết Khanh, trăm không bao giờ đáp ứng yêu cầu của người. Nếu người muốn đoạt quyền, chắc chắn chỉ có thể giết trăm. Giết vua, người dám không?” Hằng Dạ cười lạnh, sau đó bế Đồng Tuyết Nhận hiên ngang sải bước ra ngoài.

Đồng Tuyết Khanh đứng nguyên nơi đó, không hề động đậy.

“Hầu gia?” Một cận thần thử ướm hỏi, “Ngài bỏ qua cho Hoàng thượng ạ?”

“Người đã bị thương thế rồi, chả nhẽ ta còn cố níu Người chắc?” Đồng Tuyết Khanh hững hờ đáp, y xoay người đi, phân phó đám ba câu cho Lưu Tiên và thân tín, kể đó mới một rữ đi hướng hậu điện.

“Đồng đại nhân, ngài, không tới xem Hoàng thượng ra sao ạ? Nô tỳ cử Tiểu Thuận Tử đi theo, họ nói Hoàng thượng bế Tuyết phi vào Cẩn Chính cung liền đóng kín buồng cửa, không cho phép ai vào, Người cũng không đi ra.” Viên Viên nhìn thấy Đồng Tuyết Khanh ngồi bần thần ngơ ngác, cơn xúc động trỗi lên, bèn đưa lời nhắc nhở y.

Đồng Tuyết Khanh chỉ ngồi im thín thít một chỗ hệt như hòa thượng ngồi thiền.

“Đồng đại nhân, đại sự không ổn rồi...” Tiểu Thuận Tử lao vào cửa chẳng chờ bên ngoài báo cáo gì ráo, “Hoàng thượng, Người, Người bắt đầu ho ra máu, ý thức lẫn lộn, Trần công công đang khóc lóc gọi ngự y...” Giọng nói Tiểu Thuận Tử có điểm nức nở.

Thân mình Đồng Tuyết Khanh thoang thoảng run run, trong đôi mắt xinh đẹp chưa từng bao giờ hắt lên vẻ đau thương và tối tăm tới độ ấy.

Tay phải y không biết tự chừng vào đã nắm gắt gao thật chặt, thật chặt, bởi đè nén cảm xúc mà nó run lên bần bật.

Chẳng rõ qua tiếp bao nhiêu lâu, lại một thái giám tiếp tục truyền báo.

“Hoàng thượng băng hà.”

Đồng Tuyết Khanh nín nghẹn, nước mắt ào ạt tuôn rơi, áo quần ướt đẫm, tay phải đang nắm chặt dần dà buông lỏng, một chiếc bình sứ men xanh nhỏ xíu rơi leng keng xuống sàn.

Đúng lúc này, Lưu Tiên xuất hiện.

“Hứa Nghiêm đang ở ngoài điện, hần nói muốn gặp cậu, tình thế trong cung hỗn loạn hết sức. Cậu có muốn không?”

“Huynh gặp Như phi chưa? Nàng ta và Thái hậu nói gì không?” Đồng Tuyết Khanh thôi khóc, bình tĩnh hỏi.

“Như phi dĩ nhiên rất vui, hiện nay nương nương đã là Hoàng hậu. Còn về phần Hoàng thái hậu, Thái hậu không chịu nổi cú đả kích này, hôn mê bất tỉnh, Như phi đang chăm nom. Nương nương có nói —— miễn là đảm bảo được địa vị cho mẫu tử họ, yêu cầu của cậu đều có thể được đáp ứng.” Lưu Tiên trả lời.

“Bè đảng triều đình của Thái hậu, rồi thì cả các cựu thần trung thành thì sao?” Đồng Tuyết Khanh lại hỏi tiếp.

“Các phân đà chủ thuộc quyền Hứa Nghiêm đã bao vây gia trạch tất cả quan viên kinh thành rồi, bọn họ tạm thời không thể hoạt động. Tất nhiên người của chúng ta và mấy tướng quân Đông Phương Nhẫn cũng đã có mặt, dẫn theo không ít quân binh, nói là muốn ủng hộ nền chính trị mới của Đồng đại nhân và việc đăng cơ của tiểu Hoàng thượng, có điều ta thấy —— rất toàn lòng lang dạ sói, khá khó đối phó đây.” Lưu Tiên bần khoản báo cáo lại tình hình.

“Huynh hãy dẫn quân thị vệ cùng vài đội nhân mã Ngự lâm quân đi canh chừng quân lính của Đông Phương Nhẫn, gắng nán chân chúng lại. Chờ Hằng Thụy đăng cơ xong, chúng sẽ không còn là vấn đề đáng lo ngại

nữa. Với cả, truyền lệnh, chỉ cần là binh tướng ủng hộ tiểu Hoàng thượng được an toàn, đến khi Hoàng thượng đăng cơ tất sẽ trọng thưởng hậu hĩnh!” Đồng Tuyết Khanh suy xét cặn kẽ, giao phó một loạt.

“Còn giờ, tôi không gặp bất kỳ một ai. Hứa Nghiêm, cứ để huynh ấy không chế ỗn thỏa thể cục trước mắt đi đã.” Dặn xong câu đó, Đồng Tuyết Khanh liền nhắc chân ra khỏi Vị Ương cung.

Não nề bên trong Cấn Chính cung là những tiếng than khóc, Hằng Dạ lẳng lặng nằm trong quan tài bằng vàng, căn cứ theo mệnh lệnh của Đồng Tuyết Khanh, thời khắc này đã đóng nắp. Đồng Tuyết Nhận được an trí trong một chiếc quan tài nhỏ hơn đặt gần đó, mọi thị vệ cung nữ thái giám của Hoàng thượng đồng đủ quỳ sát cạnh bên, hơn mười hậu phi trắng xóa đồ vện, kêu khóc không ngừng.

Nhắc trông thấy Đồng Tuyết Khanh đi vào giữa đông đảo thị vệ, mọi người đều ngừng khóc, hận thù vô bờ dôi theo y, song không một ai dám liếc nhìn xúc phạm.

Đồng Tuyết Khanh bàng quan tất thấy mọi người, lạnh tanh biểu cảm dừng bên chiếc quan tài nặng nề như thể đã đóng kín toàn bộ nhân gian.

“Trước khi băng hà, Hoàng thượng có lưu lại di ngôn nào không?” Đồng Tuyết Khanh chuyển hướng sang ngự y, hỏi.

“Tiểu thần không nghe thấy gì ạ. Hoàng thượng sau khi dữ dội hộc máu, ngủ thiếp đi giống như đã mệt mỏi quá sức, không một tia đau đớn, nhưng rất nhanh đã không còn hơi thở.” Ngự y thành thật tường trình.

Đồng Tuyết Khanh gật đầu, rồi quay mặt qua hướng người người đang quỳ rạp dưới đất, chùng giọng cất tiếng, “Hoàng thượng do đau đớn quá độ, hộc máu mà ra đi, mọi người xin đừng đau thương quá.”

“Người nói vậy! Rõ ràng Hoàng thượng bị người độc chết!” Giọng nói choe chóc không khác gì con gà mái của Trần công công ré lên đến là chói tai, “Đồng Tuyết Khanh, người ——”

“Lôi xuống!” Đồng Tuyết Khanh chau mày, đơn giản phân phó.

Tức khắc Trần công công bị xốc lên, lôi xềnh xệch ra ngoài điện.

Dọc chặng đường, tiếng rủa xả rít lên không dứt.

“Đồng Tuyết Khanh, lão phu liều mạng với người! Hoàng thượng đối với người ân trọng như núi, vậy mà người lại...”

Đồng Tuyết Khanh đánh giá những nội thị, những nương nương đang hầm hừ coi mình là kẻ thù chung quanh, nhẹ nhàng bảo, “Hoàng thượng bởi đau thương hộc máu nên chết, ta lặp lại lần nữa. Nếu kẻ nào dám tiếp tục xuyên tạc chữ bôi, ta tuyệt đối không tha.”

Cuối cùng, y hạ lệnh, “Tuyết phi chôn tại khu mộ hậu phi. Hoàng thượng cũng nhanh chóng đưa Người đi nhập thổ yên bình là được rồi, nghĩa lăng đã xây xong từ lâu, không cần rườm rà nghi thức gì nữa.”

Nói đoạn, y cũng rời đi ngay, chẳng buồn ngoái đầu.

Hai năm sau.

Mòn mỗi Từ Ninh cung.

“Thái hoàng thái hậu, mời dùng bữa ạ.” Hai cô cung nữ cố gắng khuyên bảo Thái hoàng thái hậu loạn trí điên đại hãy ăn cơm.

“Hí hí, con hổ vải này, may giày nhỏ, búp bê đi vào cười hi hi...” Thái hoàng thái hậu hí hoáy nghịch mấy cục vải bông, miệng lẩm nhảm, khi thì cười to, khi thì khóc rưng rức.

“Bệnh điên của Thái hoàng thái hậu chừng như càng ngày càng nghiêm trọng.” Đồng Tuyết Khanh đứng nơi góc phòng, lông mày nhíu chặt, quay hỏi thái y.

“Phải... Thái hoàng thái hậu không chịu uống thuốc, ngày nào cũng tự ăn nói khùng khùng điên điên... Tiểu thần...” Thái y thấp thỏm thỏm hỏi đáp.

“Hừm. Bà ta thể này có khi lại thành ra tốt cho tất cả.” Đồng Tuyết Khanh lạnh lùng cười, phát tay áo bỏ đi.

Thái y nhìn theo bóng dáng ấy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mái đầu đang túa đầm đìa mồ hôi lạnh.

Ngài Vĩnh Lạc hầu hai năm trước bức vua thoái vị, nâng đỡ cho ấu chủ đăng vị, hiện đang là Giám quốc trên danh nghĩa triều đình, còn thì chính là quân chủ trên thực tế. Phong cách y hoàn toàn bất đồng Tiên hoàng quá cố, y lòng dạ thâm sâu, tâm tư khó dò, ngoài mặt hiền hậu thậm chí còn rung động lòng người, kỳ thực thâm tâm lại nham hiểm rắn rết, quả tình rất điển hình cho thói khẩu Phật tâm xà.

Năm đó Tiên hoàng băng hà đột ngột, y độc chiếm nắm giữ quyền hành, vang dội đưa tiểu Hoàng thượng lên ngôi Hoàng đế, kết hợp chính sách mềm cứng song song để bình ổn dã tâm các tướng lĩnh đóng quân nơi biên ải, thu phục được phần đông các cự thần bảo thủ. Đương nhiên y đã phát thệ trước mặt chúng thần và linh vị tiên đế, rằng y sẽ chỉ đảm nhiệm chức Giám quốc đến khi Hoàng thượng Hằng Thụy tròn mười sáu tuổi thì thôi, tới lúc đó tất cả quyền lực và binh quyền trong tay sẽ giao trả lại trọn vẹn cho Hoàng thượng.

Liệu có phải y đang báo đáp tình cảm và đền vật dành cho Tiên hoàng năm đó hay chẳng? Cái chết của Tiên hoàng có khi nào do y đứng sau tấm màn chỉ đạo?... Câu hỏi này ai nấy cũng thắc mắc, nhưng cũng không ai dám bật thốt nó ra khỏi môi. Hoàng hậu năm đó nhận nuôi Hằng Thụy chưa đến nửa tháng sau cũng treo cổ tự tử trong phòng, Đồng Tuyết Khanh giải thích là Hoàng hậu nhớ thương Tiên hoàng quá, cam nguyện về nơi chín suối bầu bạn cùng Người. Ai, ai sẽ dám đi truy cứu thật giả đây.

Kể từ ngày đó, mẹ nuôi của tiểu Hoàng thượng trở thành người thị nữ Viên Viên bên người Đồng Tuyết Khanh. Sau đó, Hoàng cung mới trở về yên bình.

Hoàng thái hậu sau một chuỗi sự kiện này, thành ra tâm trí lộn xộn, chính thức phát điên.

. / .

Chú thích:

1. Giang Nam (phía nam của sông) là tên gọi trong văn hóa Trung Quốc chỉ vùng đất nằm về phía nam Trường Giang – con sông dài nhất châu Á. Giang Nam bao gồm cả vùng phía Nam của đồng bằng sông Dương Tử, nơi tập trung của các cư dân sử dụng tiếng Ngô.

Giang Nam chắc là đã quá quen với các bạn qua các hình ảnh “mộng Giang Nam”, với hạnh hoa, với mưa bụi trong đêm mờ ảo rồi nhỉ :”D đây là nơi rất yên ả và hầu như là đích đến thanh thần cuối cùng cho các nhân vật chính sau khi đã tình thù tranh đấu mỗi một ^_____^

2. Giám quốc: chế độ chính trị Trung Quốc cổ đại, thông thường khi Hoàng đế vắng mặt sẽ có một nhân vật trọng yếu (ví dụ Thái tử) sẽ lưu thủ cung đình, giải quyết quốc sự. Cũng để chỉ khi quân chủ không thể tự mình chấp chính sẽ có một người khác đứng ra thay mặt.

3. Ngọc tỷ (hay ngọc tỷ truyền quốc) là ấn triện hoàng đế Trung Quốc, bắt đầu từ thời nhà Tần và được truyền qua nhiều triều đại và biến cố trong lịch sử Trung Quốc.

Ngọc tỷ của Hoàng đế là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của chính bản thân Hoàng đế. Ngọc tỷ còn là được coi là quốc bảo, nên được cất giữ tôn trọng truyền từ đời này sang đời khác. Muốn củng cố tư cách Hoàng đế của mình, các vua chúa dù là cướp ngôi hay được nhường ngôi, thường tìm cách chiếm cho được “ngọc tỷ truyền quốc”.

4. Hoa lê dính mưa

Nguyên văn là “hoa lê đới vũ” – hoa lê dính hạt mưa, 1 cụm từ rất quen với các bạn rồi nhỉ :”D Vốn cụm từ này miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Bắt nguồn của nó là từ bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, câu đầy đủ của nó là:

Lê hoa nhất chi xuân đới vũ

Hàm tình ngưng thế tạ quân vương

Câu dịch của Tần Đà:

Lệ dần mặt ngọc lửa thừa

Cành lê hoa trĩu hạt mưa xuân đầm

Ngừng nước mắt âm thầm buồn bã

Đội ơn lòng, xin tạ quân vương

Cụ tỷ về bài thơ này, xin quay lại chú thích số 2 chương 16 :”D

29

Giấy cửa vàng vọt hắt ra một bóng người khê lung lay, mơ hồ hiện rõ hình dáng rõ ràng và sườn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp làm trái tim Hằng Dạ muốn ngừng đập. Thật là y đấy à?

Ngay lập tức, Hằng Dạ mở cửa.

Người ngồi dưới đèn đưa mắt nhìn hẩn, thế rồi yên lặng đứng lên.

Trăng đêm nay sáng đến rọi qua muôn ngàn cỏi cát bụi, sao thấp đầy trời nhấp nháy đốm lờ đốm tan, gió hiu hiu dịu dàng vuốt qua đôi má.

Hai người cứ nhìn ngắm đối phương như vậy. Thời gian bên tai như thể đã trôi qua mấy nghìn năm, mấy vạn năm rồi...

... tình này đã đọng thành hồi ức, chỉ là lúc đó lòng ngẩn ngơ.

ngẩn ngơ ngẩn ngơ ngẩn ngơ ngẩn ngơ.....

29. Chương 29: Chương 29

Đổng Tuyết Khanh đi khỏi Từ Ninh cung, bước chân vô thức đã đặt đến Vị Ương cung. Hiện giờ, Vị Ương cung vẫn là tẩm cung Hoàng thượng, còn bản thân y đã dọn tới Giám quốc phủ cách nơi này không quá xa, Viên Viên thường thường sẽ tới báo cáo tình hình tiểu Hoàng thượng cho y theo định kỳ. Nếu không phải có chuyện gì lớn lao quá, y không hề muốn bước lại vào cung điện rộng lớn mà âm trầm này chút nào.

Ngay lúc Đổng Tuyết Khanh hăng còn ren rỏi đứng ngoài cửa, chợt Hằng Thụy ba tuổi chạy ào ra.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, đừng chạy loạn thế chứ.” Tiếng gọi í ới của cả đoàn thái giám cung nữ cũng đồng thời vọng đến từ xa xa.

Hằng Thụy cười toe toét, định bụng vượt ra ngoài cửa thì bị Đổng Tuyết Khanh cản lại.

“Thụy Nhi, con muốn đi đâu nào?” Đổng Tuyết Khanh toan bế Hằng Thụy bụ bẫm kháu khỉnh lên thì ai ngờ nó lại quấy đạp tứ tung, Đổng Tuyết Khanh đành phải giữ nó lại, ngăn không cho nó rập tâm chuồn khỏi cửa.

“Buông ra, Giám quốc! Trẫm ra lệnh ngươi buông ra!” Hằng Thụy ngó dáo dác xung quanh, cái miệng con con phụng phịu, ương bướng la hét liên hồi.

“Được rồi, tiểu tổ tông của nô tỳ!” Đúng lúc này may quá Viên Viên vừa vịn chạy tới, đón lấy Hằng Thụy từ tay Đổng Tuyết Khanh.

Đổng Tuyết Khanh mỉm cười ngắm nhìn Hằng Thụy, tay ngứa ngáy đưa lên nhéo nhéo cái má phúng phính của nó, Hằng Thụy liền cười đến là rạng rỡ.

“Đổng đại nhân, vào đây ngồi đi.” Viên Viên mời.

“Thôi, ta đến thăm Thụy Nhi thôi. Nó ngang lắm à?” Đổng Tuyết Khanh vừa hỏi, vừa lôi ra một cái túi thêu năm màu chơi đùa với đứa nhỏ.

“Đúng đấy à!” Viên Viên vừa tức vừa thương lườm Hằng Thụy bi bi bô bô, bó tay lắc đầu nguầy nguậy, “Người cứ hở ra là lộn tùng phèo hết cả dân tình ở cung lên.”

“Èo, thế mà cách một tháng lên Kim Loan điện lại ngoan dễ sợ.” Đồng Tuyết Khanh ngạc nhiên bật cười.

“Hể đến tháng lên điện, nô tỳ đứng cạnh Người mà căng thẳng chết thôi, thế mà bất ngờ đến khi ngồi trên Long y lại rất đường hoàng nghiêm túc chứ, xem ra trời sinh mệnh Hoàng đế à nha.” Viên Viên cứ thao thao bất tuyệt, thế rồi bất chợt sực nhớ đến điều gì, nhất thời sợ hãi, vội vã thả Hằng Thụy xuống rồi quỳ lạy, “Đồng đại nhân, nô tỳ lỡ miệng, xin ngài bớt giận!”

Đồng Tuyết Khanh bắt đắc dĩ cười cười, “Nó vốn là Hoàng thượng mà, cô có nói gì sai đâu. Tại sao, tất cả các cô ai cũng... nghĩ về ta như thế nhỉ?” Đoạn đỡ Viên Viên dậy.

Nỗi lẻ loi và chán chường từ từ trỗi lên từ một cỗi sâu hun hút.

“Đại nhân.” Viên Viên tính nói mà lại ngừng, “Sắc mặt ngài xấu quá, có phải do mệt mỏi hay không?”

Đồng Tuyết Khanh theo phản xạ nhấc tay sờ mặt, “Chắc trông ta tiêu tụy lắm nhỉ?” Trong giọng nói ẩn chứa vẻ buồn bã mơ hồ.

“Không ạ, trông ngài, rất cô đơn.” Viên Viên rút cuộc cũng bày tỏ ra lời muốn nói từ đáy lòng, cô đương nhiên biết chứ, Đồng Tuyết Khanh liên tiếp khuyên nhủ bang chủ Phong Vân hội – Hứa Nghiêm – hãy ở lại triều đình cùng trợ giúp ngài ấy xử lý triều vụ bộn bề, song lần nào lần nấy đều bị từ chối. Người tên Hứa Nghiêm này, thật là một người quái dị, năm ấy liều sống liều chết muốn được chung nơi cùng Đồng đại nhân, đến giờ, mỹ nhân tựa thể thiên tiên đã vời ngay trước mắt, hấn lại khăng khăng chỉ làm đầu mục hắc đạo bang, bỏ mặc Đồng đại nhân một mình vất vả gập bao nhiêu chống đỡ mọi khủng hoảng, gánh nặng đè oằn trên vai...

“Phải ha, ngày nào ta cũng chỉ đơn độc nơi phủ Giám quốc quanh quẽ, thậm chí một người để chuyện trò cũng vắng tanh. Ta thường hay nghĩ, năm đó, phải chăng ta đã sai rồi...” Giọng nói Đồng Tuyết Khanh dần dần nhẹ bẫng, sau rồi y buông bàn tay bé con của Hằng Thụy, xoay lưng rời khỏi.

Về tới phủ đệ (phủ đệ = nơi ở của quan lại quý tộc, địa chủ) chính mình, Đồng Tuyết Khanh phân công lần lượt nhiệm vụ cho thuộc hạ, sau đó sai người chuẩn bị kiệu, ra cung.

Kiệu phu đi tới một khoảnh sân vắng vẻ tiếp giáp kinh thành thì đỗ lại.

Nô bộc canh cổng nhác thấy người trong kiệu, sắc mặt tức thì khẩn cấp chạy đi bẩm báo, ước chừng qua một khắc(1) sau, Đồng Tuyết Khanh được người hầu dẫn đường, tiến vào tòa nhà.

Chẳng rõ đã uống hết bao nhiêu chén trà xanh, lúc này Hứa Nghiêm mới xuất hiện.

“Hứa bang chủ bận bịu quá, muốn gặp huynh cũng phải chật vật kinh khủng.” Đồng Tuyết Khanh bỏ chén trà trong tay xuống, giọng điệu ỉu xìu.

Hứa Nghiêm phóng khoáng nở nụ cười tươi, “Chẳng may hôm nay huynh phải đi trao đổi vài việc với các huynh đệ tại quán cách đây một dặm, vừa nghe tin đệ đến đã bật dậy vèo vèo về đây rồi.”

Chỉ có khi ở trước mặt hấn, Đồng Tuyết Khanh mới có thể biểu lộ sự hồn nhiên và nhu mì của mình, y dịu nhẹ mỉm cười, đôi mắt to, sáng ngời xa xăm nhìn về Hứa Nghiêm.

Tâm khảm Hứa Nghiêm rung động, cuống quýt né tránh ánh mắt ấy.

“Hứa đại ca, cả huynh cũng không muốn nhìn thấy đệ ư?” Đồng Tuyết Khanh cố nén cơn huyệt hẫng và tủi hờn ngập tràn xuống, ngón tay trắng trẻo siết chặt chén trà.

“Không, Tiểu Tuyết, đệ hiểu mà.” Đầu Hứa Nghiêm cúi gằm, y chang một đứa bé vô tình phạm lỗi, “Đệ đừng quá tự làm khổ bản thân, chuyện triều đình luôn còn Lưu Tiên cùng đồng đảng các tâm phúc trợ giúp, đệ...” Nói đến đây thì lời mắc nghẹn.

‘Choang!’ Chén trà trong tay Đồng Tuyết Khanh bị ném vỡ tan tành trên nền đất.

“Đệ chả hiểu gì hết!” Khẩu khí y đột nhiên lạnh cóng không thua gì ngày rét tam cửu(2), “Đệ cần huynh giúp đệ, huynh lại lý do lý trấu đủ loại có để chối từ. Năm ngoái là vợ huynh sinh con, còn năm nay thì sao? Tỷ ta lại sinh nữa rồi à?”

“Tiểu Tuyết!” Sắc mặt Hứa Nghiêm cũng thành ra khó nhìn, “Đệ đừng có thế, huynh đường đường là đàn ông, là một người cha, huynh không thể để vãn vô triều đình lẫn người trong thiên hạ đâm cho huynh một dao sau lưng lén lút. Huynh không cần dựa vào đệ để mưu cầu quan to thế lực hay là vinh hoa phú quý!”

“Thôi đi! Có mà huynh không dứt được mụ hồ ly tinh kia thì có! Mụ là gì chứ, chỉ biết để sòn sòn, chả khác gì lợn cái hết!” Đồng Tuyết Khanh cuồn cuộn nhả ra những câu từ hết sức ngoa ngoắt và chướng tai.

“Im mồm!” Mặt mày Hứa Nghiêm xám ngoét, một đập gậy đôi cái bàn trà, “Đệ! Vì sao đệ không buông tha các cô ấy! Tuyết Nhạn đã bị đệ bức tử chết tươi chết sống, đệ còn chưa thỏa mãn! Đệ đi tranh giành với người đời toàn bộ những thứ đệ thích, ngộ nhờ không đạt được, đệ sẽ hủy diệt họ!”

Đồng Tuyết Khanh bàng hoàng đến đờ người, y chẳng thể ngờ hóa ra Hứa Nghiêm đánh ra về y như vậy đây, nước mắt bấy lâu đã cạn khô, giờ phút này bỗng chốc còn cào, lã chã tuôn rơi hai gò mắt xinh xắn.

“Vì sao các người đều như vậy? Vì sao đối xử với tôi như vậy? Tôi có chỗ nào thua kém phụ nữ đây?” Y lẩm nhẩm tự nói, ánh mắt điu hiu tựa như màu thu vỡ nát, sắc lông lảnh đã bị chìm lẫn trong nhàu nhĩ xác xơ.

Thâm tâm Hứa Nghiêm dấy lên nỗi đau không lời. Chốn cung đình đã hoàn toàn cải biến Tiểu Tuyết của hắn, miễn là y thích, y sẽ bất chấp luân thường đạo lý. Y tính bơ mọi to nhỏ kháng nghị đưa thẳng hắn lên chức Tổng đốc(3) Trục Lệ(4) quản lý kinh thành, còn định tuyển lựa danh môn khuê tú làm chính thất phụ nhân cho hắn, rõ ràng ràng muốn truất vợ hắn mà, đây đâu phải điều hắn đeo đuổi. Năm đó giúp đỡ Tiểu Tuyết đoạt quyền âu cũng chỉ là tình thế ép buộc, hắn nào thể trơ mắt nhìn Tiểu Tuyết thua trắng trong cuộc đảo chính do tự tay y phát động cơ chứ, tru di cửu tộc đó chứ chả đùa.

Hắn thừa nhận, hắn đã từng yêu Tiểu Tuyết, song từ khi quyết đầu bạc răng long với Lam Tâm, hắn bỗng giác ngộ, cuộc đời không hắn chỉ yêu một người. Tình yêu được thể nhân tán thành có lẽ không sôi trào những xúc cảm và rung động ngây ngất tâm can được như thế, nhưng lại thanh thản, tình ấm miên man.

Bởi lẽ đó, hắn đã kiên quyết cự tuyệt “ý tốt” của Đồng Tuyết Khanh lẫn quần thần. Giờ Đồng Tuyết Khanh đã đích thân tới tận cửa, nói gì cũng tưởng mình trực tiếp hơn.

Đồng Tuyết Khanh ngậm ngùi đứng dậy, vun vén lại tâm trạng kích động hồi rồi, bước thẳng ra cửa.

“Tiểu Tuyết...” Trông theo bóng hình gầy gò ấy, Hứa Nghiêm thật không đành lòng, nhưng lời lại chẳng thể thốt ra được điều chi.

Đồng Tuyết Khanh giơ tay, chặn lại lời nói ngay đầu môi hắn, “Hứa đại ca, đệ sẽ không gây bất lợi gì cho người nhà của huynh, huynh chớ cần lo lắng. Huynh không giống người ấy, tối thiểu trước sau đệ chưa hận huynh vì điều gì. Huynh cứ làm những gì huynh thích đi, đệ sẽ không quấy rầy huynh nữa.”

Dứt câu, đầu chẳng buồn ngoái lại lấy một lần, dứt khoát đi khỏi Hứa phủ.

Mười bốn năm sau.

Giám quốc phủ.

Đồng Tuyết Khanh ngồi chễm chệ trước gương đồng, giúp y chải đầu vẫn là Viên Viên. Từ khi Hoàng thượng Hằng Thụy tròn mười hai tuổi, cô đã thôi không nán ở Vị Ương cung nữa rồi. Nền giáo dục và săn sóc mà Hoàng thượng được hưởng đều đã có các đại thần trung thành và tận tụy quan tâm, cô cũng không ý định ra cung lập gia đình, do đó tất nhiên sẽ về lại bên chủ cũ.

“Viên Viên, cô không ưng tân khoa trạng nguyên năm nay thật à? Ta có thể để hắn làm Lễ bộ thị lang đó.” Đồng Tuyết Khanh mỉm cười hỏi cô.

“Đại nhân ạ, giá như nô tỳ có thể trẻ mãi không già như ngài thì nô tỳ cũng cưới liền tay luôn đấy, mỗi tội — ôi, gái ba mươi mất rồi, kể có làm phu nhân thị lang thì hắn ta cũng còn vô số bọn nha đầu thiếp thất tươi trẻ xinh đẹp đầy phòng à nha, mắc sao phải tự rước nhục vô mặt ạ?” Viên Viên kỹ lưỡng chải gọn mái tóc cho chủ nhân, thản nhiên đáp trả.

Đồng Tuyết Khanh cười hì hì, trông vào hình ảnh trong tấm gương sáng bóng, cơ hồ cũng không dám tin rằng y đã ba mươi lăm tuổi. Bởi dùng Tuyết Liên trường kỳ nên dung nhan y gần như dừng lại ở độ tuổi hai mươi, ngoại trừ cặp mắt trải qua bể dâu ngàn dặm đã bị sự già dặn thay thế mất vẻ ngây thơ và trong sáng. Còn sức khỏe cũng đã ngày càng sa sút, may thay mấy năm nay không có chuyện gì làm y kích động lắm. Dĩ nhiên bởi đã trải qua chừng ấy sóng gió, lòng cũng đã lắng cạn thành một tầng trầm tích, không gì có thể dễ dàng dấy động.

“Thụ Nhi đâu rồi, cả cung đình đều chạy ngược chạy xuôi lo liệu cho đại lễ thành nhân chính thức của nó, chả biết nó có chịu chú tâm đi chuẩn bị không nữa?”

Đồng Tuyết Khanh lúc nào cũng nhớ mong vị Hoàng thượng lớn lên bên y này. Nhiều năm qua, hẳn là sự gửi gắm duy nhất của y.

“Ngài đừng quan tâm nhiều ạ, Hoàng thượng kể cả có không chuẩn bị gì cũng đã rất đủ phong thái Hoàng quyền trời ban. Người thông minh sáng sủa, đọc lời phát ngôn cũng không cần dùng đến bản thảo các Thái sư thái bá soạn sẵn đâu.”

Đồng Tuyết Khanh hài lòng gật đầu, Hằng Thụ từ bé đã được lớn lên trong môi trường yên ả không tranh đấu, làm thầy hẳn toàn nào là bậc thầy Nho học hay tướng lĩnh dũng mãnh nổi danh trong triều, hơn nữa khả năng hiểu bài của hẳn rất cao. Hằng Thụ của bây giờ đã văn võ song toàn, tư tưởng hào sảng, hoàn toàn toát ra khí thế đáng vương giả cuộn cuộn.

Đồng Tuyết Khanh bận rộn công việc của triều, bình thường không hay tiếp xúc hẳn lắm, mà cũng nhờ Viên Viên hoặc Tiểu Thuận Tử thường xuyên báo tình hình Hoàng thượng gần đây cho rồi. Vả lại —— hẳn thật sự vô cùng giống Hằng Dạ năm đó.

Mười bảy tuổi khí phách ngạo nghễ hiên ngang, tướng mạo anh tuấn sôi nổi, luôn làm người trong triều tưởng nhớ đến Tiên hoàng phong lưu phóng khoáng thuở xưa quá đỗi. Đồng Tuyết Khanh không cách nào thờ ơ hẳn được, hề giáp mặt với người thanh niên đã cao vượt y rồi kia thì con tim y lại bập bênh rộn rạo. Hơn mười năm qua, Đồng Tuyết Khanh làm một con người cô đơn giải quyết chính vụ bên ngọn đèn, niềm cô tịch và bận hoài đã chậm rãi hanh hao theo mệnh mang thời không, miêu tả rằng trái tim đã nguội lạnh thì cũng không phải là quá. Nhưng cứ mỗi khi bắt gặp gương mặt Hằng Thụ như đã từng quen, y chợt hiểu, người đàn ông một thời chi phối hết thảy đó lâu nay chưa hề rời khỏi tâm linh mình. Tình cảm một thừa đã vùi chôn xuống thật sâu, thật sâu ấy, tốt cùng vẫn không rõ là yêu là hận, hay là oán trách?

Nghĩ nghĩ, thế rồi Đồng Tuyết Khanh đứng lên, thông thả uống thuốc, “Đại điển thành nhân của Hoàng thượng, ta không đi đâu. Đạo này chính vụ đã từ từ san qua cho Người hết rồi, mấy việc đại sự, Người cùng hiệp nghị với các vị thượng khanh để giải quyết đều ổn. Viên Viên, cô hãy đi ban thủ lệnh của ta, sau lễ đại điển thành nhân này, toàn bộ quân quyền và chính quyền đều thuộc Hoàng thượng sở hữu.”

“Đại nhân.” Viên Viên hoảng hốt kinh ngạc, song song đó sâu lo cũng ngập tràn khuôn mặt, “Chuyện ngài giao quyền lực vốn không sớm thì muộn, nhưng mà, chớp nhoáng giao trọn vẹn hết như thế, liệu có khi nào...”

Đồng Tuyết Khanh hiền hòa cười cười, “Ta biết triều đình không ít kẻ chống đối ta, chỉ nhắm nhe loại bỏ ta, nhưng có gì để sợ nào, cầm quyền không phải bọn chúng mà là đương kim Hoàng thượng anh minh thần võ, Người sẽ không làm gì ta đâu.”

“Nhờ may, Người biết —— chuyện Tiên hoàng và Tây phi hồi trước?” Viên Viên nhú chặt hai đầu lông mày, thần thức khó khăn ngổn ngang trong lòng cô.

Ý cười của Đồng Tuyết Khanh lập tức mất tăm mất dạng, trong cung, y kiêng kỵ nhất chính là từ này, Viên Viên chỉ là đôn đáo sốt ruột, y hiểu chứ, chỉ có điều —— y thật lòng muốn quên đi chuyện cũ này biết bao nhiêu.

“Có lẽ, chung quy rồi ta cũng phải đối mặt...” Đồng Tuyết Khanh khê khàng tự thì thào, sau đó đi vào phòng.

Đại điển thành nhân của Hằng Thụ tổ chức cực kỳ suôn sẻ và long trọng. Với bộ Long bào trên thân, hẳn tuyên thệ trước Thánh đàn, hẳn đi lên ngai vàng Long ý trong tiếng hò reo rầm rộ. Hẳn thừa biết, ngài Giám quốc thân tóm quyền hành xưa nay kể từ giờ sẽ đích xác chỉ còn là ý nghĩa thần tử của hẳn, quả

nhân, hẳn nghe được thủ lệnh dưỡng mẫu nhấn giùm. Chỉ rằng là, con người vội giã từ sự nghiệp ngay trên đỉnh vinh quang ấy lại không chịu địch thân trình diện.

“Sao vậy, sức khỏe Giám quốc hôm nay không khỏe chăng? Trẫm muốn ngài ấy mặc Thánh bào ngự ban đến dự lễ nữa cơ!” Lời nói Hằng Thụy thoang thoảng theo ý tứ trách móc.

“Ừm vâng, Đồng đại nhân tự đứng thấy không khỏe, ngài ấy kêu nô tỳ gửi lời xin lỗi vô vàn tới sự tôn trọng cao quý nhất của Hoàng thượng.” Viên Viên khiêm tốn đáp.

“Thế thôi, trẫm đi vấn an Giám quốc cũng được.” Hằng Thụy độ lượng bật cười, “Dưỡng mẫu vất vả rồi, giờ trẫm phong cho dưỡng mẫu làm Yên Quốc phu nhân, thực ấp tám nghìn, mấy đời hưởng thụ tước vị vạn hộ hầu.”(5)

Viên Viên quỳ xuống lĩnh chỉ tạ ơn, quả tim cô lại bắt đầu ‘bùm bụp’ bất an kinh hoàng.

Đoạn cuối đại điển, có một cự thần đứng dậy, đề nghị Hoàng thượng đi thăm Thái hoàng thái hậu tại Từ Ninh cung, Hằng Thụy đồng ý.

Viên Viên bèn cuống quýt rời khỏi yến hội, chạy một đường về thẳng Giám quốc phủ.

“Thì đã sao?” Đồng Tuyết Khanh cười lạnh, “Bà Thái hoàng thái hậu đó chỉ biết huyền thuyên diên diên khủng khủng.”

“Nhưng —— Nô tỳ không biết nữa, nô tỳ cứ cảm thấy đại thần đó thâm hiểm khó lường, cổ tình sinh sự, Đồng đại nhân...” Viên Viên thế là không khỏi rùng rùng nước mắt.

“Viên Viên, hôm nay cô nhạy cảm quá đấy.” Đồng Tuyết Khanh xao lãng cười bảo, “Giờ cô là phu nhân theo lệnh vua rồi, ta cũng không quyết định thêm thứ gì cho tương lai cô nữa, cô hãy rời khỏi phủ để của ta đi.”

“Đồng đại nhân.” Viên Viên hấp tấp quỳ mọp, “Xin ngài, hãy để Hứa bang chủ đưa người đến bảo vệ ngài đi.”

“Không được phép nói thế, về sau cũng không được nhắc tới huynh ấy!” Đồng Tuyết Khanh tức khắc sầm mặt.

Bầu không khí nhất thời trở nên đông cứng.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Cả Đồng Tuyết Khanh lẫn Viên Viên không hẹn mà cùng đứng bật dậy.

Trong khoảnh khắc Hằng Thụy xuất hiện, mặt không hề vui mừng chút nào.

“Dưỡng mẫu, xin hãy đi ra, trẫm có chuyện cần hỏi Giám quốc.”

Do đâu tai họa ập tới nhanh thế này? Viên Viên đứng trân trân tại chỗ, cứng ngắc.

“Ra ngoài đi, Hoàng thượng cần trao đổi quốc sự với ta mà.” Đồng Tuyết Khanh dịu dàng phân phó, thế rồi đi vào hành lang, Hằng Thụy cũng nhanh chóng theo sát.

Đợi cho đến khi rẽ vào một gian thư phòng kín đáo nhất, Đồng Tuyết Khanh dừng chân, điềm đàm chuyển mặt quay sang Hằng Thụy, “Có gì cần nói, mời Hoàng thượng cứ nói.”

Ánh mắt Hằng Thụy chưa từng nghiêm nghị và thâm sâu ngần ấy, hẳn nhìn chăm chăm mãi vào Đồng Tuyết Khanh, “Thái hoàng thái hậu nói rằng bà ấy không điên, bà ấy đã chờ trẫm mười lăm năm, bà ấy kể cho trẫm nghe một sự thật kiêng kỵ nhất trong cung cấm. Câu chuyện đó thật sự rất kinh khủng. Đồng giám quốc, trẫm muốn tự tai nghe người nói, chuyện đó liệu có phải là thật?”

Đồng Tuyết Khanh lảng tránh cặp mắt sáng bừng bừng nọ, cõi lòng hoàn toàn lạc lối. Y thủng thẳng mà rằng, “Thần nghĩ Thái hoàng thái hậu kể đúng đấy.”

“Vì sao? Vì sao người lại nói cho trẫm, đó là sự thật!!” Hằng Thụy thụt lùi ra sau, đầu đón nhìn về phía Đồng Tuyết Khanh vẫn vẹn nguyên vẻ không lo âu, không sợ hãi, “Người —— Người là sủng nịnh của phụ vương, người —— là kẻ thù sát hại cha mẹ trẫm!”

“Thụy Nhi, đây là cung đình, từ nhỏ đến lớn, con đã trưởng thành trong một hoàn cảnh hoàn toàn sạch sẽ. Con sao có thể biết, cung đình vốn không phải như con vẫn luôn tiếp xúc, từ hôm nay trở đi, con phải thay đổi, phải phức tạp hơn. Hạ lệnh đi, giết kẻ nịnh thần, nghịch thần này đi, hãy để máu của ta trở thành chiến tích khiến người người trong thiên hạ hết sức hả hê đầu tiên kể từ khi con cầm quyền đi nào.” Đồng Tuyết Khanh dậm bước lên trước, ngoan ngoãn quỳ xuống.

Hằng Thụy hơi giật mình rụt lui mất bước về đằng sau, trống rỗng mù mờ nhìn về phía trước.

Đồng Tuyết Khanh im lìm một lát, thảng chột ngạc nhiên vì sự yên lặng bất ngờ, bèn ngẩng đầu, vừa dịp đụng phải ánh nhìn từ Hằng Thụy.

Trời đang xấp xỉ vào buổi hoàng hôn, ráng chiều đầu hạ đặc biệt chói lòa, quầng hồng đỏ ối chiếu vào căn phòng, khuôn mặt trắng muốt của Đồng Tuyết Khanh cũng được dát ánh tà dương sáng rõ, đôi mắt y bởi bình lặng tốt độ mà rũ đi sự già dặn bao năm qua, sóng mắt hiền lành yên ả dưới ánh mặt trời lặn mang theo sự dịu dàng khôn xiết. Có lẽ cả y cũng không biết được, giờ phút này y xinh đẹp và thanh khiết tới mức độ nào.

Nhoáng một giây, Hằng Thụy đột ngột hiểu được tình cảnh “gian nịnh” mà Đồng Tuyết Khanh đã từng.

“Người đứng lên đi.” Cúi đầu gọi, song Đồng Tuyết Khanh không đứng dậy, Hằng Thụy đành vươn tay.

Đồng Tuyết Khanh vội né tránh, lúng túng đứng dậy. Y chân thật thấy được trong mắt Hằng Thụy chan chứa những yêu hận đan xen.

“Hoàng thượng, có thể Người từng dành tình cảm tôn kính dành cho thần, nhưng đó là bởi Người chưa đến gần thần, chưa hiểu thần mà thôi. Trong mắt người đời, thần thật sự là một tên nghịch thần nhơ nhuốc, bất tài bất trung, Người hạ chỉ đi.” Đồng Tuyết Khanh hòa nhã cất lời, y không muốn sinh tồn một mảy may chốn cung đình này nữa, y không muốn đối mặt với vị tân vương trước mắt này nữa.

“Trước khi sự thật điều tra rõ ràng, trẫm sẽ không xằng bậy đoán định. Đồng giám quốc, người tạm thời không cần rời khỏi Giám quốc phủ.”

Hằng Thụy nói dứt, rồi xoay lưng bỏ đi.

Ngay thời điểm hần sắp bước chân khỏi cửa, hần lại ngừng bước, đưa lưng về phía Đồng Tuyết Khanh mà hỏi, “Đồng Giám quốc, hiện tại trẫm muốn được nghe lời nói thật của người — Người yêu ông ấy, phụ thân của trẫm ư?”

Mi mắt rũ xuống của Đồng Tuyết Khanh loáng thoáng run rẩy, “Hoàng thượng... Chuyện đã qua quá nhiều năm rồi, thần cũng không còn nhớ rõ...”

Hằng Thụy chỉ hừ lạnh một tiếng, đoạn bỏ đi.

Đồng Tuyết Khanh bấu gắt gao một tay trước ngực, một tay túm chặt rèm cửa. Sắc mặt y tái nhợt đến dọa người, dồn dập thở dốc như thể có âm hồn đang chế ngự cơ thể y.

“Đồng đại nhân, ngài lại phát bệnh ă?” Viên Viên xuất hiện trước mắt, trên mặt cô đậm vẻ kinh hoàng.

‘Lạch cạch lạch cạch’, châu ngọc đính trên rèm cửa hỗn loạn rơi ào ào trên nền gạch xanh xanh, Đồng Tuyết Khanh mất trọng tâm, thở khò khè bò nhòai xuống đất.

“Viên Viên, mau ra cung, Hoàng thượng... Người... không hạn chế hành động... của cô đâu. Cô... đi báo cho... Lưu...” Hô hấp của Đồng Tuyết Khanh đã nhọc nhằn tới mức một câu nói cũng không tài nào thốt ra trọn vẹn.

“Đại nhân ơi.” Nước mắt Viên Viên ồ ạt lăn xuống, mười mấy năm qua, Đồng Tuyết Khanh chưa từng bị hen suyễn khổ sở cỡ này, “Ngài đừng nói nữa, nô tỳ sẽ báo tin cho Lưu Tiên. Nhưng nô tỳ tuyệt đối không rời khỏi ngài lúc này đâu.”

Đồng Tuyết Khanh vô lực vỗ vỗ bàn tay Viên Viên, mắt to trong veo khép lại. Y cảm thấy kiệt quệ quá, kiệt quệ quá, chỉ mong được một giấc ngủ say, mãi mãi đừng có tỉnh dậy.

Tại Cần Chính cung.

“Dường mẫu, dường mẫu tới định nói cho trẫm chuyện gì?” Hằng Thụy chau mày, nhìn đến Viên Viên trăn trăn trở trở đứng trước mặt.

“Hoàng thượng... Người... Xin đừng làm khó Đồng đại nhân nữa, thân thể ngài ấy ——” Viên Viên không thể không tiết lộ cho Hằng Thụy biết chuyện mà vốn dĩ rất hiếm hoi người có thể biết được này, “Ngài ấy mắc bệnh hen suyễn nghiêm trọng, lâu nay vẫn dựa vào Thiên Sơn Tuyết Liên để miễn cưỡng cầm cự, chứ tình trạng sức khỏe của ngài ấy kém lắm. Hôm qua, sau khi nói chuyện với Người xong, ngài ấy liền phát bệnh, hôm nay còn không xuống nổi giường.”

Hằng Thụy không trưng ra biểu tình gì, chỉ đắm đắm nhìn đất, trong tay vãn vò đùa nghịch một cái túi thêu năm màu tinh xảo.

“Đây là vật ngài ấy cho trẫm hồi còn rất nhỏ, bắt đầu từ ngày đó, trẫm luôn tự nhủ với mình, Giám quốc chính là người thân thích nhất của trẫm. Từng ngày từng ngày trẫm lớn lên, trẫm thấy ngày ấy dốc cạn tâm huyết vì giang sơn Đại Hán, thức khuya dậy sớm. Rốt cuộc trẫm cũng đã tiếp nhận được gánh nặng này từ tay ngài ấy rồi, trẫm chỉ muốn ngài ấy được sống nhàn hạ, thế nhưng mọi người luôn miệng tham tấu với trẫm, buộc tội ngài ấy, thậm chí còn nói ngài ấy là kẻ thù giết mẹ giết cha. Dường mẫu, dường mẫu nói thử trẫm nên làm thế nào?” Hằng Thụy tự thổ lộ những lời này xong, mâu thuẫn phóng mắt về phía Viên Viên.

Viên Viên đoán ý tứ Hằng Thụy, sau rồi chỉ đơn giản bảo, “Đồng đại nhân cho tới giờ vẫn luôn một lòng vì Hoàng thượng, điểm ấy nô tỳ có thể thề với trời. Về phần người khác, còn tùy thuộc Hoàng thượng nghĩ ra sao.”

Hằng Dạ trầm ngâm một hồi, tiếp theo đứng dậy, “Chuẩn bị xe. Trẫm muốn đến Giám quốc phủ.”

Viên Viên liền căng thẳng tùy tùng theo sau.

Đồng Tuyết Khanh thoát nhìn đã suy yếu cùng cực, sắc mặt y còn trắng bệch hơn cả vải trải giường, tóc đen mềm lóng lánh, tản mát trên gối, rèm mi tựa cây quạt nhỏ se sẽ phập phồng. Y vô pháp an ổn đi vào giấc ngủ, nhưng vừa nghe phảng phất tiếng bước chân, y vẫn gắng gượng mở mắt, thẳng chút ý sững sờ nhìn về hướng Hằng Thụy.

“Hoàng thượng, Người...”

“Trẫm đến xem thử bệnh tình Giám quốc. Dường mẫu, trẫm muốn ở lại riêng tư với Đồng giám quốc một lát.” Âm giọng Hằng Thụy ôn hòa vô ngần, dường như thân thiết y hệt những ngày trước.

“Dạ vâng.” Viên Viên lo lắng liếc sang Đồng Tuyết Khanh một cái, sau đó lui xuống.

Đồng Tuyết Khanh yếu ớt ngồi dậy, định xuống giường quỳ, Hằng Thụy liền ngăn y.

“Giám quốc, người đang không khỏe, miễn hành lễ.” Hằng Thụy đỡ lấy đầu vai gầy yếu của y, Đồng Tuyết Khanh bất giác giật ra giống như bị bắt lửa, đáy mắt lóe ra sự khiếp hãi vô danh.

“Sao hả? Giám quốc sợ trẫm thế cơ à?” Hằng Thụy không thể dần nén cảm xúc, mạnh mẽ chuyển mặt Đồng Tuyết Khanh qua, bức bách y phải nhìn thẳng vào mình, “Nhìn trẫm đây, nhìn trẫm, người trốn cái gì? Sợ cái gì?”

Toàn thân Đồng Tuyết Khanh run lấy bầy, mắt to thanh thuần nhuốm đầy một làn nước, y cố nhịn dòng nước mắt ầng ậng, hai tay rệu rã chống trên ***g ngực Hằng Thụy.

“Thụy Nhi, con bỏ tay ra, Thụy Nhi...” Giọng nói hơi hơi khản nghệt làm Đồng Tuyết Khanh không thể dùng âm độ bình thường để nói trọn lời thỉnh cầu.

“Gọi trẫm là Hoàng thượng, hãy nhớ, trẫm là Hoàng thượng của ngươi.” Hằng Thụy thấp tầm đầu xuống nhắc nhở, trong lúc buông tay, kiềm lòng không dặng chạm môi xuống bờ môi anh đào thoáng hé mở kia.

Đồng Tuyết Khanh cảm thụ được hơi ấm trên miệng, vừa ngượng vừa gấp, không chút do dự cắn hần.

Hằng Thụy sững sờ rời khỏi môi Đồng Tuyết Khanh.

“Hoàng thượng, Người... xúc động quá rồi. Sao Người có thể...” Đồng Tuyết Khanh run cầm cập rụt lùi vào góc, hai tay bối rối nắm chặt vải giường.

Hằng Thụy chà vết máu bên miệng, tức giận tóm lấy khuôn cằm đầy đặn của Đồng Tuyết Khanh, “Giám quốc, ngươi hiểu chưa? Hiện nay trăm là người quyết định sống chết của ngươi. Ngươi cứ dám không nghe lời như vậy, đòi trăm cứu ngươi kiểu gì?”

Đồng Tuyết Khanh xa lạ nhìn tới gương mặt trẻ trung, kiêu ngạo trước mắt, đầu óc dần dà tỉnh táo. Hóa ra, mình trong mắt họ, mãi mãi là địa vị như vậy, là tác dụng như vậy.

“Hoàng thượng, Người đột ngột quá, thần hiểu ý Người. Người để thần suy nghĩ vài bữa đã.”

Giọng điệu bình thản khiến Hằng Thụy lui tụt hẳn khí thế chiếm đoạt. Hắn nhấc chân đi ra, còn tiện bỏ lại một câu rằng, “Trăm thích ngươi. Chỉ cần ngươi chịu hầu hạ trăm, chuyện quá khứ trăm sẽ bàng quan, cũng sẽ không truy cứu.”

Ba ngày sau.

Hằng Thụy lại giá lâm Giám quốc phủ. Đứng nghênh đón hắn nơi cửa là Viên Viên, nhưng thần sắc cô lại đờ đẫn khôn cùng.

“Đồng đại nhân nói, ngài ấy chờ Người trong phòng ngủ.”

Tim Hằng Thụy tức khắc nhảy rộn lên ‘thùm thụp’, hắn đương nhiên biết ý nghĩa phòng ngủ là gì.

Sân vườn Giám quốc phủ hoang vắng hết sức, đến một bóng nô tài quét dọn cũng lặng thinh. Hằng Thụy đẩy ra cánh cửa phòng đang khép hờ.

Hắn trông thấy Đồng Tuyết Khanh mặc lễ phục châu vua đang ngồi trên chiếc ghế hồng mộc rộng rãi.

“Giám quốc, ngươi rất đẹp.” Hằng Thụy hân hoan tán thưởng từ đáy lòng.

Phải, những phục sức chính quy nghiêm cẩn càng góp phần phụ trợ cho nét nhu mì trung tính vốn có trời sinh của Đồng Tuyết Khanh. Y nhẹ nhàng cười, đứng dậy hành lễ.

“Giám quốc ——” Hằng Thụy mau chóng tiến lên đỡ y.

“Hoàng thượng, vì thần nhất quyết sẽ không làm càn vượt quá lễ nghi nữa đâu.” Đồng Tuyết Khanh vẫn một mực giữ nguyên nụ cười động lòng người, người chưa lâm vào sâu bể tình như Hằng Dạ nhanh chóng bị tia mắt dịu ngọt kia mê hoặc.

“Thần ——” Cơ thể Đồng Tuyết Khanh dần dần mềm nhũn, vết máu đỏ tươi trào ra bên khóe miệng.

Hằng Thụy đỡ lấy thân hình quy xuống của y, tâm khảm lần đầu trong suốt mười bảy năm quấn lên cảm giác thống khổ.

“Ngươi đã làm gì?”

Hai mắt Đồng Tuyết Khanh từ từ khép chờn dần, “Thụy Nhi, con mãi mãi là Thụy Nhi của ta... Ta không thể phạm sai lầm lần nữa... Ta không thể lại tiếp tục bị vứt bỏ... Ta...”

Giọng nói Đồng Tuyết Khanh cứ thế chìm dần, chìm dần, chờ đến khi bình yên, y thanh thản nhắm mắt, nằm nép trong vòm ngực Hằng Thụy.

Hứa phủ.

Đêm khuya, Hứa Nghiêm rời khỏi phòng ngủ, thông thả dạo chân nơi hành lang quanh hiu, vắng lặng.

Ngày hôm nay, có một vị khách từ Hoàng cung đến đây, bản thân hắn cũng đã lâu lắm không gặp cô rồi, chính là người thị nữ Viên Viên của Tiểu Tuyết. Cô nô tỳ trung thành này mang đến tin tức, Tiểu Tuyết đã chết.

An Hồn Hương, loại độc dược cực kỳ êm dịu, mười sáu năm trước đã làm Hoàng thượng Đại Hán băng hà khó hiểu, cũng đã thành toàn cho Tiểu Tuyết.

“Đồng đại nhân nhờ nô tỳ gửi cho Hứa bang chủ một bức thư.”

Hứa Nghiêm lại nhìn xuống tờ giấy thư tay hần đang sít sao cầm chặt, những con chữ ấy do một người con trai dung nhan tuyệt trần, tâm kế vắn vũ gió mưa chốn Hoàng cung Đại Hán trong suốt gần hai mươi năm viết nên, trước khi cậu ấy tự sát.

“Trên đời này chỉ có hai chuyện đáng để hối tiếc, một là khao khát mà không đạt được, và một là đạt được.”

Toàn văn hoàn

. / .

Chú thích:

1. 1 khắc = 15 phút

2. Ngày rét tam cửu

Dân gian Trung Quốc chia 81 ngày Đông chí thành 9 giai đoạn, mỗi giai đoạn gồm 9 ngày, gọi là “Đông cửu”, cũng mang nghĩa là trời lạnh mùa đông, bắt đầu Đông chí thì được gọi là “giao cửu”, 9 ngày Đông chí đầu tiên là “nhất cửu”, 9 ngày Đông chí tiếp theo là “nhị cửu”, 9 ngày Đông chí tiếp theo nữa chính là “tam cửu”, cứ thế cho đến 9 ngày Đông chí thứ 9 gọi là “cửu cửu”, tròn đến 81 ngày Đông chí là hết, lúc này mùa đông đã qua, mùa xuân tới.

Tam cửu là 9 ngày Đông chí thứ 3, tức ngày thứ 19 – 27 của Đông chí hàng năm, thường thường là khoảng thời gian rét nhất

3. Tổng đốc là một chức quan của chế độ phong kiến trao cho viên quan đứng đầu một vùng hành chính gồm nhiều tỉnh thành. Tổng đốc coi mọi mặt về dân sự lẫn quân sự trong địa hạt mình quản lý. Chức Tổng đốc được áp dụng tại Trung Quốc (triều nhà Thanh) và một số nước Đông Á lân cận Trung Quốc, trong đó có Việt Nam (triều nhà Nguyễn).

4. Trực Lệ, có nghĩa “trực tiếp lệ thuộc (triều đình trung ương)”, đã từng là tên gọi của Hà Bắc ngày nay trước năm 1928, một tỉnh phía bắc Trung Quốc. Nó từng là một khu vực hành chính ở tại Trung Quốc, tồn tại từ thời nhà Minh đến khi bị giải thể vào năm 1928.

Trực Lệ biểu thị cho vùng đất nằm dưới quyền kiểm soát trực tiếp của triều đình trung ương Trung Hoa. Trực Lệ được thành lập từ thời nhà Minh, vào thời điểm kinh đô còn nằm ở Nam Kinh dọc Trường Giang. Năm 1403, Minh Thành Tổ dời đô về Bắc Bình, sau đó đổi tên thành Bắc Kinh. Khu vực Bắc Trực Lệ, giản xưng là Bắc Trực bao gồm lãnh thổ đại bộ phận tỉnh Hà Bắc và một phần nhỏ các tỉnh Hà Nam (Trung Quốc), Sơn Đông, cùng Bắc Kinh và Thiên Tân ngày nay. Ngược lại, khu vực quanh Nam Kinh được gọi là Nam trực Lệ, giản xưng là Nam Trực bao gồm Thượng Hải, Giang Tô và An Huy hiện nay.

Dưới thời nhà Thanh, Nam Kinh mất vai trò là “kinh đô thứ 2”, và Nam Trực Lệ trở thành tỉnh Giang Nam, còn Bắc Trực Lệ trở thành tỉnh Trực Lệ. Vào thế kỷ 18, ranh giới tỉnh Trực Lệ được vẽ lại và trải rộng trên lãnh thổ Bắc Kinh, Thiên Tân cùng các tỉnh Hà Bắc, Tây Liêu Ninh, bắc Hà Nam và một số vùng thuộc Nội Mông ngày nay. Năm 1928, chính phủ Trung Hoa Dân Quốc tách một số phần phía bắc của Trực Lệ sang các tỉnh lân cận, và phần còn lại đổi tên thành Hà Bắc.

chính là khu vực có tên Zhili phía bên tay trái Korea Hàn Quốc:

5. Thực ấp là đất đai được phong bởi quân chủ cho các hạn thân làm bổng lộc thời cổ đại.

Định chế phong đất: Vương giả một vạn hộ tức 1000 hộ, Quận vương năm nghìn tức 500 hộ, Quốc công ba nghìn tức 300 hộ, Quận công hai nghìn tức 200 hộ, Quận hầu một nghìn tức 100 hộ, Quận bá bảy trăm, Huyện tử năm trăm, Huyện nam ba trăm đều không phong.

Thực ấp tám nghìn (bằng 800 hộ) trong truyện như kiểu một cách nói về bổng lộc quan được nhân.

Riêng vạn hộ hầu còn có cách hiểu chung chung là chỉ quan lại giàu có (hầu = chức quan hầu tước, giống Vĩnh Lạc hầu của Tuyết Khanh chẳng hạn).

“Chỉ còn Người ở lại cùng thần thôi ạ?”

“Cái gì? Người đã tỉnh từ lâu rồi à?”

“Ngay lúc Người ôm thần, thần đã tỉnh rồi, nhưng xung quanh ồn ào quá, thần muốn khi thần mở mắt, chỉ cần nhìn thấy Hoàng thượng thôi.”

Chỉ Là Lúc Đó Lòng Ngẩn Ngơ – Tham, Sân, Si của thế gian

Tham là tham lam, không phải của mình mà cứ muốn lấy. Sân là sân hận, ai làm gì trái ý mình thì giận và hận thù. Si là si mê, thích điều gì thì mù quáng làm theo không phân được lợi hại.

Tình này đã đọng thành hồi ức,

chỉ là lúc đó lòng ngẩn ngơ...

Tuyết Khanh khi sinh ra là dã chủng, Tuyết Khanh khi vào cung là nam sủng, Tuyết Khanh khi bức vua thoái vị là tặc tử, Tuyết Khanh khi tự sát rút cuộc lại là Tuyết Khanh.

Trọn đời Đồng Tuyết Khanh, từ ngây ngô cho đến nham hiểm, từ thuần chất cho đến phức tạp, từng bước từng bước dần dần cứ bị đẩy đến vực sâu.

Hứa Nghiêm thở dài rồi, Hằng Dạ thở dài rồi, “Tuyết Khanh, vì sao người phải trưởng thành cơ chứ?”

Ai buộc y trưởng thành? Ai thúc y xuống đáy vực?

Tất thấy cũng đều bởi những mối tham, sân, si của thế gian...

Duyên nở duyên lụi, nhân quả thế gian đều là do tham, sân, si.

Muốn vùng thoát tới bến bờ tự do, có lẽ chỉ có thể chọn lãng quên đi thất tình lục dục.

Hứa Nghiêm tham mệnh.

Hứa Nghiêm không sợ chết, dẫu có bị tống giam, hắn cũng không sợ chết.

Nhưng, Hứa Nghiêm tham mệnh.

Tham mệnh “Tiểu Tuyết”, tham mệnh Hứa quý phủ, tham mệnh huynh đệ hắc đạo bang, tham mệnh thê nhi.

Thế nên Hứa Nghiêm sau cùng vẫn rời bỏ Tuyết Khanh, sau cùng vẫn đạt được hạnh phúc.

Thảng nghĩ hồi chốc hưởng thụ cháu con sum vầy, Hứa Nghiêm liệu có chẳng sẽ nhớ đến ánh mặt trời của ngày đông đó, có thiếu niên áo trắng vẽ mặt trách cứ nhưng vẫn thối vết thương trên trán hắn một cách sẽ sàng.

Thảng nghĩ hồi chốc trông thấy nụ cười bên lên và tiếng giọng ngân nga của thê tử, Hứa Nghiêm liệu có chẳng sẽ nhớ đến Thánh Đàm lạnh rét tới độ cắt thịt cắt da kia, có thanh niên thê mỹ chỉ vì một lời hứa mà không hề chùn bước thẳng đến hưởng của tử vong.

Thảng nghĩ hồi chốc trăm năm về già, Hứa Nghiêm liệu có chẳng sẽ nhớ đến đêm trời ngàn sao ấy, có thanh niên Hoa phục nhận hết mọi khuất nhục, người đầm đìa máu nhưng vẫn hoài suy nỗi hy vọng cho hắn một con đường sống.

Chắc là sẽ không đâu, dù sao một Tiểu Tuyết đã trưởng thành rồi, vốn không còn là dư âm trong ký ức người bận bịu nữa; con người từ lâu đã mang danh nịnh thần ấy, ngoại trừ dùng ánh mắt để quyến rũ và ngôn từ để uy hiếp, gì cũng không còn tàn dư.

Niềm thích đã từng, niềm thích đã nguyện ý ràng buộc một đời lẫn nhau, giữa sự yếu đuối của thê tử và tiếng khóc của đứa con, đã loãng tan thành mây khói mất rồi mất rồi.

Kể từ khi niềm thích ấy mất đi, một nửa sinh mệnh Tuyết Khanh cũng theo đó trôi mất.

Hằng Dạ sân dục.

Cửu ngũ chí tôn, Hằng Dạ. Tranh quyền đoạt lợi, toan tính lọc lừa, giang sơn này rồi thì cũng vào tay hắn.

Đã ném đủ khuất nhục của kẻ dưới quyền, Hằng Dạ, từ ngày đầu tiên ngồi trên vương vị của hắn, không hề trối buộc dục vọng chính mình.

Hôm nay không có gì là không chiếm được, chỉ cần ta muốn, ta đều có thể chiếm.

Nhất nhân vạn niên, một cái liếc mắt đã chìm hết Tuyết Khanh ngay vào địa ngục không bao giờ có thể siêu sinh.

Nhất trường dục niệm, một đêm ân cần đã kéo dắt Tuyết Khanh ngay vào ao sâu không bao giờ có thể vùng thoát.

Đến tận cùng, Hằng Dạ chiếm được thân xác Tuyết Khanh, cũng chiếm được cả trái tim Tuyết Khanh, mà đây mới chỉ là khúc dạo mới chớm của toàn bộ bi kịch.

Vì rằng, thế giới này không phải chỉ có một con người tên gọi Đồng Tuyết Khanh đã là đủ.

Vẫn còn vương vị, còn có thiên hạ, còn có phi tử, còn có hoàng nhi, còn có... còn có...

Hỏi rằng có yêu Tuyết Khanh không?

Có chứ, yêu cuồng say tới nỗi cứ một lần một lần chiếm lấy cũng xả trút không đủ, yêu cuồng say tới nỗi muốn gạt xoá hoàn toàn bóng hình kẻ nam nhân trong lòng y, yêu cuồng say tới nỗi cho y những gì tốt đẹp nhất thế giới.

Song đồng thời cũng không có đâu, vĩnh viễn sẽ không thừa nhận tình yêu của mình đối với y, vĩnh viễn sẽ không dừng lại sủng ái với phi tử, vĩnh viễn sẽ không để y uy hiếp huyết mạch.

Thì ra, ngoài dục tình, Hằng Dạ hãy còn muốn nhiều lắm. Muốn giang sơn, muốn mỹ nhân, muốn thiên hạ, muốn quan hệ huyết thống...

Một Tuyết Khanh nho nhỏ, dù là ái dục tràn trề nhưng vẫn không giữ lại được để vương chi tâm.

Hằng Dạ, khao khát tình yêu khao khát chỗ dựa, thế nhưng lại giữ lại tình yêu chính mình, giữ lại con tim chính mình. Nam nhân như vậy, phút cuối có thể danh quải thanh minh, ôm ấp thê tử trấn tĩnh xa rời.

Kể từ khi mất đi Hằng Dạ, sinh mệnh Tuyết Khanh cũng đã đi đến chặng cuối.

Đồng Tuyết Khanh si ái.

Say đắm như Tuyết Khanh, xét cho cùng, cũng chỉ là một chữ “Ái”.

Sự hồ hững của phụ thân đã khắc một vết rạch vào tâm hồn Tuyết Khanh thuở bé, điều ấy vẹn đời cũng không sao xoá nhoà cho được.

Từng, bởi tuyệt mỹ dung nhan, mà khiến phụ thân nghi ngờ mình có đúng là cốt nhục của ông ấy. Trăn trở cho nỗi tôn nghiêm nam nhân, cương quyết bắt y tránh xa khỏi người.

Tuyết Khanh lớn dần lên không có phụ thân quan ái, chỉ có bầu không khí đầy rẫy ánh mắt xấu hổ và nghi hoặc vùn vụt quanh bên mình.

Tuyết Khanh muốn, chỉ là đôi bàn tay dày rộng nhấc thân hình bé nhỏ lên vai, ôm vào trong ngực, chỉ là một người cha giản dị dùng vòm ngực ấm áp của ông lắng nghe đôi chút tiếng lòng đứa nhỏ.

Hứa Nghiêm thanh mai trúc mã, sẵn sóc chu đáo, gieo hạt mầm ái luyện vào tâm hồn ngây thơ của thiếu niên Tuyết Khanh.

Đã từng buông thê, nếu có một ngày, Hứa ca ca không cần Tuyết Khanh nữa, Tuyết Khanh sẽ tìm ngay một cái ao sâu nhất rồi nhảy xuống.

Nhiều năm sau, câu thề này sờ sờ hiện thực. Ôm lấy cơ thể lạnh như băng nọ, một khắc đó, có lẽ Hứa Nghiêm mới ý thức được, nam hài này suýt chút nữa đã vượt khỏi cuộc đời hắn.

Tuyết Khanh muốn, chỉ là cùng người này tiêu diêu thiên hạ cùng nhau nắm hạnh phúc trong tay, đành rằng bị quân vương bị quyền lực gắt gao đè ở dưới thân, cũng chưa từng buông tha cho nỗi niềm này.

Sự bá đạo chiếm hữu của Hằng Dạ, vùi chôn linh hồn đau đớn của y chìm trong ái dục, cắt không đứt hỗn loạn trong lòng, vương rối tình tơ.

Khi trái tim Tuyết Khanh trao về Hứa Nghiêm, Hằng Dạ dùng máu tươi dùng thiết kỵ tuyên cáo chiếm hữu, ngày ngày tư thủ đêm đêm *** loạn, là khao khát thân thể thanh khiết đó hay là đôi mắt tinh khôi kia?

Mà sau khi cả tim Tuyết Khanh cũng bị hấn chiếm rồi, thuần trong đã vậy bản, tình khôi đã thay rồi, vì thế Hằng Dạ lao vào vòng tay nữ nhân.

Tuyết Khanh muốn, chỉ là một lời hẹn cho riêng một người không phải nữ nhân, chỉ là ao ước được độc hưởng sung ái, đáng tiếc để vương sao mà bạc tình, quân chủ sao mà bạc ái.

Tiếc thay tiếc thay, cả ba người đàn ông ấy, đều không có cho Tuyết Khanh nỗi khát vọng của y.

Một lòng mong mỏi, đổi lấy cả đời lệ tuôn.

Tuyết Khanh si ái, tâm tâm niệm niệm sinh tử Đồng gia, bỏ lỡ cơ hội cùng Hứa Nghiêm cao bay xa chạy; chăm lo cho muội muội không rành thế sự nhân gian, lại đổi lại là hận oán và phản bội.

Tuyết Khanh si ái, Hứa đại ca với y mà nói là cột trụ để y tiếp tục cuộc sống, vũ nhục lớn cỡ nào thống khổ nhiều bao nhiêu có sự khẳng định của Hứa Nghiêm liền sẽ không còn là gì nữa, thế mà đổi lại chỉ là một hôn lễ một lời tạm biệt.

Tuyết Khanh si ái, sau khi thân thể đã ghi nhớ Hằng Dạ rồi, ngay cả tim cũng bị hấn chiếm trọn rồi, bằng quên mất để vương đầu thể yêu, do đó chỉ có thể dùng một ly rượu độc kết thúc tình yêu, kết thúc cả chính bản thân mình.

Tuyết Khanh si ái, nhưng có gì cứ nhất nhất là ba nam nhân này đây? Bọn họ sẽ không cho người tình yêu, vì bọn họ không dám đưa tình yêu ra công bố, thế nên tới cùng bọn họ không nguyện yêu người đâu.

Hết thấy bi kịch, đã chôn xuống mầm mống tai hoạ kể từ khi Tuyết Khanh toàn tâm trả giá rồi.

Thế giới này, có lẽ sẽ không còn người thứ hai sẵn sàng trả giá tất cả chỉ để cầu một tấm lòng người như Tuyết Khanh nữa.

Yêu, hại người không nông cạn chút nào đâu.

“Trên đời này chỉ có hai chuyện đáng để hối tiếc, một là khao khát mà không đạt được, và một là đạt được...”

Tuyết Khanh có biết người may mắn lắm không, hai chuyện hối tiếc nhất, người đều đã trải qua rồi.

Kiếp sau,

hãy quên đi nhất sinh ái, nhưng hãy cầu vô tình lộ.

Đứt bỏ tham sân si, chỉ làm người thanh tâm.

Trên đời này chỉ có hai chuyện đáng để hối tiếc, một là khao khát mà không đạt được, và một là đạt được.

Tháng 17

Không phải là “Trên đời này chỉ có hai chuyện đáng để hối tiếc, một là khao khát mà không đạt được, và một là gần đạt được mà vẫn đánh mất.” như một phần đông các bạn độc giả diễn giải ý tứ của câu này ra như thế. Hoàn toàn không phải. Mình xác định rằng mình đã dịch đúng câu này, nó chính là “Trên đời này chỉ có hai chuyện đáng để hối tiếc, một là khao khát mà không đạt được, và một là đạt được.”

Hữu cầu tất khổ.

Nguyễn Kim Sơn có viết:

Trong Tứ diệu đế (bốn chân lý nhiệm màu) để giải thoát, mở đầu là khổ đế (chân lý về sự phổ biến, tuyệt đối và triệt để của cái khổ). Trong khổ đế mở đầu là câu bất đắc khổ, tức là mong muốn, truy cầu mà không đạt được là một loại khổ. Cái này phổ biến, dễ hiểu, có lẽ không cần chứng minh. Ta mong muốn điều gì mà không đạt được, không thể đạt được, hay không toại nguyện là nguồn của đau khổ và chính nó là khổ. Sự cầu thật đa dạng, có nhu cầu về cả vật chất, tinh thần, cầu cho cá nhân, cho xã hội, cho chúng sinh...

Cầu thực chất cũng là nhân dục, một cách gọi khác của nhân dục. Nhân dục càng lớn, cái khổ càng nhiều. Cái sự được như ý ở đời này có bao nhiêu?

Theo đó, cầu mà đạt được thì sẽ sướng, cầu đắc thì sung sướng, hoan lạc? Chưa chắc. Ngẫm ra, cầu được cũng có thể vẫn khổ. Khi ta theo đuổi điều gì thì mong nó đạt tới, nhưng biết đâu cái đạt được đó lại là nguyên nhân của những cái khổ khác. Mong có cái ô tô, được nó biết đâu lại là nguyên nhân của tai nạn chết người nào đó. Kể cầu quan cao chức trọng, biết đâu làm quan lại khổ hơn, mong làm dân mà không được nữa. Người ta đôi khi đạt được rồi, sinh ra thỏa mãn, hết động lực, trống rỗng, lại rơi vào bi kịch khác... Đó là chưa nói tới chuyện, cầu mà đạt được thì cái cầu tiếp theo sẽ to lớn hơn cái cầu trước và là nguyên nhân cho cái khổ lớn hơn. Cho nên bổ sung thêm cho Tứ diệu đế rằng: Cầu đắc diệc khổ (cầu được cũng khổ).

Phương án của Đạo gia: thiếu tư quả dục, tư tưởng ít, nhân dục ít là cách để hạn chế khổ, điều này có vẻ khả thi. Khổ đã không tránh thì cố gắng làm cho nó bớt bớt đi. Ít cầu đi thì bớt khổ đi, vì được cũng khổ, không được cũng khổ mà. Nho gia chủ trương điều tiết kiềm chế nhân dục, cho nhân dục khoảng tự do trong khuôn khổ, chỉ thích cái được phép làm thực chất là kiềm chế, điều tiết cả sự sung sướng và sự khổ, không được sướng quá, không để rơi vào trạng thái khổ quá. Điều này đối với những người thích hưởng lạc và tự do phóng khoáng thì hẳn là không thích thú gì, nhưng nhìn từ góc độ xã hội và với tính hiệu quả thực tế của nó thì không phải không hữu ích.

Người xưa theo đạo thượng thừa Thiên, luyện tâm để đạt tới Vô cầu (không truy cầu theo đuổi bất cứ điều gì để đạt tới an lạc). Cầu bất đắc khổ, cầu đắc diệc khổ, vô cầu nhi lạc. Vô cầu là đã gần tới tâm không.

Vô cầu là đắc đạo rồi. Nhưng làm thế nào để Vô cầu? Theo đuổi sự vô cầu mà không phù hợp với tâm tính và sở nguyện của ta thì mong muốn Vô cầu lại thành ra một thứ cầu vô cùng khó đạt và có khi đó là nguồn của một cái khổ lớn. Làm phạm nhân ở đời chắc vẫn phải cầu thôi. Cầu mà đắc dừng lấy thế làm vui quá, cầu bất đắc cũng dừng lấy thế làm khổ quá, tự điều tiết được chút nào tốt chút đó, nhậm vận tùy duyên đành vậy.

Bạn có hiểu chăng?

— Toàn văn hoàn —

Hán Việt Bản dịch của Tản Đà

Hán hoàng trọng sắc tư khuynh quốc Ngự vũ đa niên cầu bất đắc Dương gia hữu nữ sơ trưởng thành Dưỡng tại thâm khuê nhân vị thứ Thiên sinh lệ chất nan tự khi Nhất triều tuyển tại quân vương trắc Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh Lục cung phần đại vô nhan sắc Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh trì Ôn tuyển thủy hoạt tấy ngưng chi Thị nhi phù khởi kiều vô lực Thủy thị tân thừa ân trạch thì Vân mấn hoa nhan kim bộ dao Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi Tông thử quân vương bất tảo triều Thừa hoan thị yển vô nhan hạ Xuân tông xuân du dạ chuyển dạ Hậu cung giai lệ tam thiên nhân Tam thiên sủng ái tại nhất nhân Kim ốc trang thành kiều thị dạ Ngọc lâu yển bãi túy hoà xuân Tỷ muội huynh đệ giai liệt thổ Khả liên quang thái sinh môn hộ Toại linh thiên hạ phụ mẫu tâm Bất trọng sinh nam trọng sinh nữ Ly cung cao xứ nhập thanh vân Tiên nhạc phong phiêu xứ xứ văn Hoãn ca mạn vũ ngưng ty trúc Tận nhật quân vương khan bất túc Ngự Dương bề cổ động địa lai Kinh phá Nghê thường vũ y khúc Cửu trùng thành khuyết yên trần sinh Thiên thặng vạn kỳ tây nam hành Thuý hoa dao dao hành phục chí Tây xuất đô môn bách dư lý Lục quân bất phát vô nại hà Uyển chuyển nga mi mã tiền tử Hoa điền uỷ địa vô nhân thu Thuý kiều, kim tước, ngọc tạo đầu Quân vương yếm diện cứu bất đắc Hồi khan huyết lệ tương hoà lưu Hoàng ai tẩn mạn phong tiêu tác Vân sạn oanh vu đăng Kiếm Các Nga My sơn hạ thiếu nhân hành Tinh kỳ vô quang nhật sắc bạc Thực giang thủy bích Thực sơn thanh Thánh chủ triệu triệu mộ mộ tình Hành cung kiến nguyệt thương tâm sắc Dạ vũ văn linh trường đoạn thanh Thiên tuyển địa chuyển hồi long ngự Đáo thử trừ trừ bất nhần khứ Mã Ngôi pha hạ nê thổ trung Bất kiến ngọc nhan không tử xứ Quân thần tương cố tận triêm y Đông vọng đô môn tín mã quy Quy lai trì uyển giai y cự Thái Dịch phù dung Vỵ Ương liễu; Phù dung như diện liễu như mi Đối thử như hà bất lệ thủy Xuân phong đào lý hoa khai nhật Thu vũ ngô đồng điệp lạc thì Tây Cung, Nam Nội đa thu thảo Lạc điệp mấn giai hồng bất tảo Lê viên đệ tử bạch phát tân Tiêu Phòng a giám thanh nga lão Tịch diện huynh phi tứ tiểu nhiên Cô đăng khiêu tận vị thành miên Trì trì chung cổ sơ trưởng dạ Cảnh cảnh tinh hà dục thự thiên Uyên ương ngoã lãnh sương hoa trọng Phỉ thủy khâm hàn thủy dữ cộng Du du sinh tử biệt kinh niên Hồn phách bất tăng lai nhập mộng Lâm Cùng đạo sĩ Hồng Đô khách Năng

dĩ tình thành trí hồn phách
 Vị cảm quân vương triển chuyển tư
 Toại giao phương sĩ ân cần mịch
 Bài không ngự khí bồn như điện
 Thăng thiên nhập địa cầu chi biến
 Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền
 Lương xứ mang mang giai bất kiến
 Hốt văn hải thượng hữu tiên sơn
 Sơn tại hư vô phiêu diểu gian
 Lâu các linh lung ngũ vân khởi
 Kỳ trung xước ước đa tiên tử
 Trung hữu nhất nhân tự Thái Chân
 Tuyết phu hoa mạo sâm si thị
 Kim khuyết tây sương khẩu ngọc quynh
 Chuyển giao Tiểu Ngọc báo Song Thành
 Văn đạo Hán gia thiên tử sứ
 Cửu hoa trưởng lý mộng hồn kinh
 Lâm y thôi chắm khởi bồi hồi
 Châu bạc ngân bình di lý khai
 Vân kết bán thiên tân thuy giác
 Hoa quan bất chỉnh há đường lai
 Phong xuy tiên duệ phiêu phiêu cử
 Do tự Nghê Thường vũ y vũ
 Ngọc dung tịch mịch lệ lan can
 Lê hoa nhất chi xuân đới vũ
 Hàm tình ngưng thể tạ quân vương
 Nhất biệt tâm dung lương diểu mang!
 Chiêu Dương điện lý ân ái tuyệt
 Bồng Lai cung trung nhật nguyệt trường
 Hồi đầu hạ vọng nhân hoàn xứ
 Bất kiến Trường An kiến trần vụ
 Duy tương cự vật biểu thâm tình
 Điển hạp kim hoa ký tương khứ
 Thoa lưu nhất cổ, hạp nhất phiến
 Thoa tích hoàng kim hạp phân điển
 Dẫn giao tâm tự kim điển kiên
 Thiên thượng nhân gian hội tương kiến
 Lâm biệt ân cần trung ký từ
 Từ trung hữu thể lương tâm tri:
 Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện
 Dạ bán vô nhân tư ngữ thì
 “Tại thiên nguyệt tác tỵ dục diểu
 Tại địa nguyện vi liên lý chi”
 Thiên trường địa cử hữu thì tận
 Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ
 Đức vua Hán mến người khuynh
 quốc Trãi bao năm tìm chuốc công
 tai Nhà Dương có gái mới choai
 Buồn xuân khóa kín chưa ai bạn
 cùng Lạ gì của tuyết đông ngọc
 đúc Chốn ngai vàng phút chốc ngồi
 bên Một cười trăm vẻ thiên nhiên
 Sáu cung nhan sắc thua hồn phần
 sơn Trời xuân lạnh suối tuôn mạch
 ấm Đa mở đông kỳ tắm ao Hoa
 Vua yêu bạn ấy mới là Con
 hầu nâng dậy coi đà mệt thay
 Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái
 Màn phù dung êm ái đêm xuân
 Đêm xuân vẫn vùn có ngần
 Ngai rồng từ đây chậm phần vua ra
 Suốt ngày tháng tiệc hoa vui mãi
 Đêm xuân tàn, xuân lại còn
 đêm Ba nghìn xinh đẹp chị em
 Ba nghìn yêu quý chắt nếm một
 mình Nhà vàng đúc, đêm thanh
 ấm áp Lầu ngọc cao, say áp
 màu xuân Anh em sướng đủ mọi
 phần Mà cho thiên hạ có lần
 rẻ trai Vẳng tiên nhạc khắp nơi
 nghe biết Làn gió đưa cao
 tít Ly cung Suốt ngày múa hát
 thung dung Tiếng tơ, tiếng trúc
 say lòng quân vương Âm tiếng
 trống Ngự Dương kéo đến Khúc
 Nghê Thường tan biến như không
 Chín lần thành khuyết bị tung
 nghìn xe, muôn ngựa qua vùng
 Tây Nam Đi lại đứng hơn
 trăm dặm đất Cờ thúy hoa
 bóng phất lung lay Sáu quân
 rúng rảng làm rầy Mây ngai
 trước ngựa lúc này thương ôi!
 Ai người nhật thoa rơi bỏ
 đất Ôi! Thúy Kiều ngọc nát
 vàng phai Quân vương bưng mặt
 cho rồi Quay đầu trông lại,
 máu trôi lệ dần Gió tung
 bụi mê man tản mát Đường
 thang mây Kiếm Các lần đi
 Vắng tanh, dưới núi Nga My
 Mặt trời nhật thếp, tinh kỳ
 buồn tênh Đất Ba Thục non
 xanh nước biếc Lòng vua cha
 thương tiếc hôm mai Thấy
 trăng luống những đau người
 Đêm mưa đứt ruột, canh dài
 tiếng chuông Phút trời đất
 quay cuồng vận số Bánh xe
 rồng đến chỗ ngày xưa Đất
 bùn chỗ chết còn tro Thấy
 đầu mặt ngọc! Bây giờ Mã
 Ngôi! Đầm vật áo, vua tôi
 giọt lệ Gióng dây cương,
 ngựa té về đông Cảnh xưa
 dương liễu, phù dung Vị
 Ương, Thái Dịch hồ cung
 vện mười Phù dung đó, mặt
 ai đâu tá? Mây liễu đâu?
 Cho lá còn như Càng
 trông hoa liễu năm xưa
 Càng xui nước mắt như
 mưa ướt đầm Xuân đào lý
 gió đêm huê nở Thu khi
 mưa rụng lá ngô đồng
 Kia Nam Uyển, nọ Tây
 Cung Đầy thêm ai quét lá
 hồng thu rơi? Vườn lê cũ
 những ai con hát? Mái
 tóc coi trắng phớt lạ
 lung Những ai coi giữ
 tiêu phòng? Mây xanh
 thuở ấy nay cùng già
 nhẵn Trước cung điện
 nhìn sân đêm tối Đom
 đóm bay gọi mối u sầu
 Ngọn đèn khêu đã cạn
 dầu Khó thay, giấc ngủ
 dễ hầu ngủ xong! Tiếng
 canh tối từng từng
 điểm trống Năm canh
 dài chẳng giống đêm
 xưa Sông Ngân lấp
 lánh sao thưa Trời như
 muốn sáng, sao chưa
 sáng trời? Trên mái
 ngói sương rơi ướt
 lạnh Trong chần nằm
 bên cạnh nào ai? Cách
 năm sống thác đôi
 nơi Thấy đầu hồn
 phách văng lai giấc
 nồng? Khách đạo sĩ
 Lâm Cùng có gã
 Chơi Hồng Đô phép
 lạ thần thông Xót vì
 vua chúa nhớ
 nhung Mới sai
 phương sĩ hết lòng
 ra tay Cười
 luồng gió như bay
 như biển Trên trời
 xanh, dưới đến
 đất đen Hai nơi
 bích lạc, hoàng
 tuyền Dưới trên
 tìm khắp mơ
 huyền thấy chi! Sức
 nghe nói tìm đi
 mé bể, Có non
 tiên ngoài phía
 hư không Rõ ràng
 cung điện linh
 lung Xa trông
 năm sắc mây ***g
 đẹp sao! Trong
 tha thướt biết
 bao tiên tử Một
 nàng tiên tên
 chữ Ngọc Chân
 Mặt hoa da
 tuyết trắng ngần
 Dáng như người
 ấy có phần
 phải chăng? Mái
 tây gõ cửa
 vàng then ngọc
 Cây đưa tin
 Tiểu Ngọc, Song
 Thành Nghe tin
 sứ giả Hán
 Đình Cửa hoa
 trong trưởng
 giật mình
 giấc mơ Cầm
 áo dậy, thần
 thơ buồn
 bức, Mở rèm
 châu, bình
 bạc lần ra
 Bâng khoáng
 nửa mái
 mây tà Thêm
 cao xuống
 chiếc mũ
 hoa lệch
 đầu Phớt tay
 áo bay
 màu ngọn
 gió Giống
 Nghê Thường
 khúc múa
 năm xưa
 Lệ dần
 mặt ngọc
 lưa thưa
 Cành lê
 hoa triu
 hạt mưa
 xuân đầm
 Ngừng nước
 mắt âm
 thầm
 buồn bã
 Đội ơn
 lòng, xin
 tạ quân
 vương Từ
 ngày cách
 trở đôi
 phương Vắng
 tanh
 tấm tiếng,
 mơ màng
 hình dong
 Nơi để
 điện dứt
 vòng ân ái
 Chốn tiên
 cung thư
 thái hàng
 ngày Cởi
 trần
 ngoảnh lại
 mà hay
 Tràng An
 chẳng
 thấy, thấy
 đầy
 bụi nhớ! Lấy
 chi tỏ
 tình xưa
 thăm thú? Gửi
 cành
 hoa vật cũ
 cầm
 xuôi Thoa
 vàng
 hộp
 khảm
 phân
 đôi Nửa
 xin để
 lại nửa
 thời
 đem đi Chỉ
 xin
 nguyện
 lòng ghi
 dạ
 tạc Tựa
 hoa
 vàng
 bền
 chắc
 không
 phai Thời
 cho
 cách
 trở
 đôi nơi Nhân
 gian
 rồi
 với
 trên
 trời
 gặp
 nhau Ân
 cần
 dặn
 mấy
 câu
 lâm
 biệt Lời
 thề
 xưa
 lòng
 biết
 với
 lòng Là
 đêm
 trùng
 thất
 ngòi
 chung Trường
 Sinh
 sẵn
 điện
 vắng
 không
 bóng
 người Xin
 kết
 nguyện
 chim
 trời
 liền
 cánh Xin

làm cây cảnh nhánh liền nhauThấm chi trời đất dài lâuGiận này đặc đặc dễ hầu có nguôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-luc-do-long-ngan-ngo>